HOMERS ODYSSEE

OVERSAT

AF

CHRISTIAN WILSTER.

FJERDE OPLAG.

KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

Homeros

HOMERS ODYSSEE

OVERSAT

AF

CHRISTIAN WILSTER.

FØRSTE DEEL.

FJERDE OPLAG.

KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1878.

Til

Adam Oehlenschläger.

Tidlig, Du herlige Skjald! de Qvad at elske jeg lærte,
Som Du saa tryllende sang i det nye Aarhundredes Morgen,
Hjerter i Norden til Fryd, og Danmark til Hæder og Stolthed.
End var jeg Barn den Tid, da Du først forbausede Norden,
Enten med Alvor og Skjemt Du sang om den muntre St. Hansdag,
Eller Du tryllede frem et evigt Palads for Aladdin,
Straalende, rigt, og bygget saa let som af Aandernes Hænder,
Eller Du manede Hakon af Grav med din fyldige Malmrøst;
Snart for mit barnlige Øre dog kom de herlige Sange,
Og jeg fornam en Fryd saa reen og inderlig hartad,
Som naar om Julen der blussede Lys paa det duftende Grantræe.
Høit da banked mit Hjerte, det blev saa lyst i mit Indre,
Aanden sig hæved fra Jord, og baaren af magiske Vinger
Fløi den sværmende glad under Klang af de lifligste Toner;
Og i mit barnlige Sind jeg fromt velsignede Skjalden,
Bad til Gud for hans Vel, og bad baade Morgen og Aften,
Det var jo al den Tak, jeg den Herlige mægted at yde,
Der havde qvæget min Sjel og lært mine Tanker at flyve,
Og med en Fryd saa salig mig fyldt, at aldrig jeg siden
Mage til Glæde ved Digte har følt, selv ei ved de bedste,
Som over Jorderig vide har lydt til Slægternes Gammen.
Skjønne, fortryllende fandt jeg dem nok, dog Noget jeg savned,
Det var dog aldrig de hjemlige Qvad, som havde saa selsomt
Grebet de fineste Strenge, der klang i det barnlige Hjerte,

Naar i Din Bog fordybet jeg glemte min Stiil og min Lectie,
Medens man troede mig flittig, fordi jeg læste saa ivrig.

Det, som jeg elskede først, det elsker jeg renest og varmest,
Og hvad jeg nemmed som Barn, jeg aldrig forglemte som Ældre,
Thi jeg er ikke paa Moden, ei skifter jeg Sind efter Veiret;
Skjalden, der først henrev og begeistred mit barnlige Hjerte.
Han var en Fader, som fostred min Aand, ham elsker jeg sønlig,
Ham jeg skylder saa meget, ham takke jeg vil efter Evne,
Thi vil jeg give det Bedste, — den modneste Frugt vil jeg give,
Som jeg i Musernes Lund har end opelsket og høstet.

Tag da, elskede Skjald! som en Skjerv af den Tak jeg Dig skylder,
Gamle Homers navnkundige Digt om Konning Odysseus,
Som jeg paa Mødrenemaal har her omhyggelig udsat,
Ei saa godt som jeg ønsked, men vist saa godt som jeg evned!
Tag med faderlig Hu den sønlige Gave, jeg rækker,
Medens jeg beder en Bøn saa fromt som jeg bad i min Barndom:
Gud velsigne Dig, Skjald! for de mange, de herlige Sange!
Signe Dit Huus, bevare Dit Liv, og glæde Dit Hjerte
Høit med den skjønneste Løn, en Digter fortjener og haaber:
Kjærlighed vidt og bredt i det Land, hvor hans Harpe har tonet,
Kjærlighed dybt i de Hjerter, hans Qvad har glædet og henrykt!!

At Selskabet til de skjønne Videnskabers Forfremmelse har skjenket denne Oversættelse samme Opmuntring og hædrende Bifald som dens Forgjænger, og derved meget fremmet dens Tilblivelse, skylder jeg Samme offentlig at bekjendtgjøre, og jeg opfylder denne Pligt med et taknemmeligt Hjerte.

Forresten har jeg Intet at sige om Oversættelsen. Ingen offentlig Stemme eller privat Meddelelse har udsagt Noget, som kunde bringe mig til at afvige fra de Grundsætninger, jeg fulgte ved at oversætte Iliaden, og derved er i det mindste det vundet, at begge Oversættelserne ligne hinanden mere, end det maaskee ellers var blevet Tilfældet.

Sorøe, 23. Julii 1837.

HOMERS ODYSSEE.

FØRSTE DEEL.

Første Sang.

Gudernes Forsamling. Athenes Formaning til Telemachos.

Musa! fortæl mig om Manden, den vidtbefarne, som flakked
Meget omkring, da han havde forødt det hellige Troia,
Saae mangfoldige Byer, og fik deres Sæder at kjende;
Men paa sin Fart over Havet han svar Gjenvordighed udstod,
Medens han stred for at bjerge sit Liv, og for Svendenes Hjemkomst;
Dog sine Svende han ei fik frelst, hvor ivrig han strædte,
Thi ved formastelig Daad de selv paadrog sig en Ufærd,
Ret som Daarer, de slagted den høithenvandrende Solguds
Oxer, og derfor til Straf han dem Hjemfærdsdagen berøved.
Heraf, du Datter af Zeus! du os Et og Andet fortælle!
Alt var de øvrige Mænd, som den grusomme Død havde sparet,
Komne til Huus og Hjem efter Farer i Krig og paa Bølge;
Ham alene, som savned saa svart sit Huus og sin Hustrue,
Holdt en Gudinde tilbage, den værdige Nymphe Kalypso,
Hist i de hvælvede Grotter, og ønsked sig Manden til Husbond.
Men da det Aar i Tidernes Løb omsider var kommet,
Da det af Guderne var ham bestemt at vende tilbage,
Hjem til Ithakas Øe, selv da blev han midt mellem Landsmænd
Ei forskaanet for Kamp; dog samtlige Guder ham ynked,
Uden Poseidon alene, thi gram i Hu han bestandig
Helten Odysses forfulgte, før hjem til sit Land han var kommen.
Guden var fjernt reist bort, Aithioperne vilde han gjæste;
Yderst paa Jorden de boe i tvende forskjellige Stammer,
Deels hvor Solen ved Grye staaer op, og deels hvor den daler;
Festhekatomber af Oxer og Lam bivaane han vilde.
Der heel froe ved Gildet han sad, mens de øvrige Guder
Hist hos Olymperen Zeus i Sal havde samlet sig alle.
Først til Orde nu tog hiin Guders og Menneskers Fader,
Just som Aigisthos i Tanke ham randt, den glimrende Fyrste,
Hvem Agamemnons navnkundige Søn Orestes ihjelslog;
Kommende ham ihu han saa blandt Guderne talte:

Ha! hvor gjerne dog Menneskens Slægt anklager os Guder!
Jammeren, sige de, kommer fra os, og selv dog alene
Ved deres Synder mod Ret og Skjel de volde sig Sorger,
Ligesom nys Aigisthos mod Ret og Skjel Agamemnons
Viv tilægte sig tog, og myrded ham selv ved hans Hjemkomst,
Skjøndt han vidste sin Straf, da vi selv ham vared itide;
Ned vi skikked Hermeias, den speidende Argosbetvinger,
At han dog ei skulde slaae ham ihjel, eller ægte hans Hustrue,
Thi af Orestes engang skulde Atreus's Søn vorde hevnet,
Naar han var voxen til Mand og sit fædrene Rige begjærte.
Dette ham sagde Hermeias, dog ei han rokked Aigisthos,
Skjøndt til hans Bedste han raaded, og nu har han bødet for Alting.
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
O vor Fader Kronion! du Drot over Drotter tilhobe!
Ja! han faldt, og tilvisse sin Død han ærlig fortjente;
Døe som han hver Mand, der til lignende Daad sig formaster!
Men i mit Hjerte det skjær mig for Helten den stakkels Odysseus,
Han som skilt fra de Kjære saa lang Tid martres af Kummer
Hist paa den havomskyllede Øe; som en Navle paa Dybet
Stikker den frem bevoxet med Skov; der boer en Gudinde
Datter af Atlas, den snedige Gud, som kjender tilfulde
Samtlige Dybder i Havet, og ene de mægtige Støtter
Lofter i Veiret, som Himmelen vidt adskille fra Jorden.
Datter af ham forsinker den arme bedrøvede Konning,
Smigrende for ham bestandig med sød indsmidskende Tale,
At han skal glemme sit Ithakas Øe; men Helten Odysseus
Inderlig længes at see blot Røgen igjen fra hans Hjemland
Fare mod Skye; ja Døden han ønsker sig; røres dit Hjerte
Ei omsider, Olympiske Drot; har Odysses da fordum
Ei ved Argeiernes Skibe dig bragt behageligt Offer
Hist i Troernes Land? hvorfor er da Zeus ham saa harmfuld?
Hende paastand Skysamleren Zeus gjensvared og sagde:
Kjæreste Barn! hvad Ord undslap dig fra Tændernes Række?
Hvor var det muligt, at jeg kunde Helten Odysses forglemme,
Som i Forstand staaer høit over Mænd, og stadig sit Offer
Bragte de salige Guder, som boe paa Himmelen vide!
Dog bestandig imod ham den Jordomslynger Poseidon
Fnyser af Harm, fordi hans Søn Polyphemos han blinded,
Hiin Kyklop, der stærk som en Gud i vældige Kræfter
Staaer over alle Kykloper; hans Moder er Nymphen Thoosa,
Datter af Phorkys, en raadende Drot i Havet det golde;
Hist i de hvælvede Grotter Poseidon i Favn hende trykked.
Derfor Poseidon er vred, og hvorvel Jordrysteren sparer
Helten Odysses's Liv, han tumler ham fjernt fra hans Hjemstavn.

Dog velan! lad os samtlige her betænke, hvorlunde
Helten kan naae sit Hjem, og da vil Poseidon tilvisse
Mildne sin Harm, thi ei vil de salige Guder han trodse,
Ei vil alene han noget formaae mod os Alle tilhobe.
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
O vor Fader Kronion, du Drot over Drotter tilhobe!
Hvis det da virkelig nu behager de salige Guder,
At til sit Hjem omsider den Helt Odysses skal komme,
Lad saa Hermeias os flux, Budbringeren, Argos's Bane,
Skikke herfra til Ogygias Øe, at den haarfagre Nymphe
Snart kundgjøre han kan vor urokkelig faste Beslutning,
At til sit Hjem Odysses, den kraftige Kæmpe, skal drage.
Selv vil jeg gaae til Ithaka hen, at hans Søn ved min Tale
Meer opflinke jeg kan, og Mod i Bringen ham sætte.
Stævne han skal til Thing de haarfagre Mænd af Achaia,
Der skal han Beilernes Sværm forbyde sit Huus, da de daglig
Slagte for Fode hans Faar og dorskfremvraltende Hornqvæg.
Saa vil til Sparta jeg sende ham hen og det sandede Pylos,
For at han der kan spørge sig for om Faderens Hjemfærd,
Og et berømmeligt Navn sig selv blandt Mennesker vinde.
Strax som dette var talt, hun bandt under Foden de gyldne
Deilige himmelske Saaler, som bar hende hen over Havet
Og over Jorderig vide saa snelt som Pustet af Vinden;
Greb saa sin mægtige Landse, beslagen med stingende Malmod,
Tung, forsvarlig og lang, hvormed hun betvinger de kjække
Fylker af Mænd, paa hvem hun er gram, den Vældiges Datter;
Og i en Fart hun ned sig svang fra høien Olympos.
Brat paa Ithakas Øe hun stod ved Odysses's Borgport
Ude paa Tærsklen til Gaarden, og holdt i Haanden sit Malmspær,
Mentes hun ligned, den Taphiske Drot, der var kommen som Fremmed.
Udenfor Døren hun traf de trodsige Beileres Skare,
Just som tilsammen de mored sig der med at spille med Smaasteen,
Magelig strakte paa Huder af Qvæg, som de selv havde slagtet.
Travlt gik baade Herolder omkring og driftige Svende,
Nogle beblandede Viin med Vand i forsvarlige Kummer,
Andre, som Bordene først afskured med hullede Svampe,
Stilled dem frem paa Rad, og skifted den yppige Suulmad.
Først af Alle den fagre Telemachos øined Gudinden;
Midt blandt Beilernes Flok han sad, mismodig i Hjertet,
Grundende dybt paa det mulige Træf, om hans herlige Fader
Kom til sit Hjem, og Beilernes Sværm adsplitted i Huset,
Selv annammed sin Hæder, og raaded igjen for sin Velstand.
Grublende saa han hos Beilerne sad, da saae han Athene;
Strax han ilte til Porten, ret ærgerlig stemt i sit Hjerte,

At man den fremmede Gjæst lod staae ved Døren saa længe;
Trædende nær hendes Haand han greb, og tog hendes Malmspær,
Og med bevingede Ord han talede saa til Gudinden:
Hil dig, fremmede Mand! velkommen os vær! ved et Maaltid
Først du tilgode dig gjøre! saa nævn os siden dit Ærind!
Talende saa gik selv han foran, og Gudinden ham fulgte.
Men da de treen under Tag, og stod i Salen den høie,
Tog han Landsen, og stilled den op til en kneisende Sule
Ind i det prunkende Vaabenlukaf, hvor Landser i Mængde
Stod, dem Odysses, den haardføre Helt, havde der i Forvaring.
Derpaa han bød hende Plads paa den smuktudsnittede Throne,
Som var med Linned belagt, og ved Fødderne stod der en Skammel,
Og til sig selv en stadselig Stol ved Siden han satte
Borte fra Beilernes Sværm, at hans Gjæst i den kaade Forsamling
Ei skulde plages med Bulder og Støi, og væmmes ved Maden,
Og at han frit kunde spørge sig for om sin savnede Fader.
En af Ternerne bragte nu Vand i en prægtig og gylden
Kande, som stod paa et Bækken af Sølv, og til Hændernes Tvætning
Gjød hun det ud, saa rykked hun frem et skinnende Madbord.
Ogsaa den værdige Skafferske kom med Brød og med Retter,
Hvilke hun stilled paa Bord, meddelende mildt hvad hun havde.
Fade med alskens Suul indbar i Salen en Madsvend,
Satte dem frem, og stilled paa Bord forgyldte Pokaler,
Og en Herold gik om, som med Viin dem flittigen fyldte.
Ind nu Beilerne treen, og strax de trodsige Herrer
Tog deres Plads paa Stol eller Bænk jevnsides hverandre.
Flux indfandt sig Herolder, som Vand over Hænderne gjød dem;
Ternerne flinkt opstablede Brød i Kurve paa Bordet,
Knøsene Viin i Kummerne gjød, til den skummed om Randen.
Derpaa de langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked;
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Beilernes Hu sig strax til anden Forlystelse vendte,
Sang og Spil og Dans, thi Sligt er en Pryd for et Gilde.
Strax en Herold da flyede den prægtige Cithar til Skjalden
Phemios, han som for Beilerne sang nødtvungen ved Gilde;
Rask han i Strengene greb, og sin yndige Sang han begyndte.
Men til Gudinden Athene Telemachos vendte sin Tale,
Rækkende Hovedet hen, at de Andre ham ei skulde høre:
Fremmede! tag ei fortrydeligt op, hvad nu jeg vil sige!
Hine har nu til Cithar og Sang henvendt deres Tanker;
Det har de godt ved, de tære jo frit paa fremmed Mands Velstand,
Medens hans hvidlige Been etsteds henslængte paa Landjord
Smuldre for Regn og Slud, eller rulles i Havet af Bølgen.
Dog hvis Ithakas Kyst igjen de saae ham betræde,

Vist langt heller de ønsked sig da rapløbende Fødder,
End at beriges med kosteligt Guld og prægtige Klæder.
Dog han er død en sørgelig Død, og nu er der ingen
Trøst for os, om endog en dødelig Mand os forkyndte,
At han vil komme med Tiden, thi reent fortabt er hans Hjemfærd.
Dog fortæl mig nu dette, men siig mig den skjæreste Sandhed!
Hvem est du? af hvad Folk, fra hvad Land, og af hvilke Forældre?
Hvad for et Skib har ført dig herhid? hvorledes har Søfolk
Bragt dig til Ithakas Øe? og for hvem udgive sig disse?
Thi du est ei kommen vandrende hid paa din Fod, kan jeg tænke.
Ogsaa du dette mig sige forsand, at jeg faaer det at vide,
Kom du til Øen fornys, eller gjæsted du fordum min Fader?
Dengang vort Huus af fremmede Folk saa flittig besøgtes;
Thi han var selv en huld omgængelig Mand imod Alle.
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Dette jeg sige dig vil, og tale den skæreste Sandhed.
Helten Anchialos' Søn jeg er, selv hedder jeg Mentes,
Og jeg er Drot for Taphiske Mænd, flinkroende Søfolk;
Hid er jeg kommen fornys med Skib og Mænd paa en Reise
Vidt over Bølgerne blaae til et Folk, hvis Sprog er mig fremmed;
Malm fra Temesa for blinkende Jern tiltuske jeg vil mig.
Ude ved Kysten mit Skib jeg har lagt et Stykke fra Staden
Hist i den Rheitriske Bugt under Neion den skovklædte Klippe.
Fædrene Gjæsteforbundne fra fjernere Old vi hinanden
Stolt kan kalde; ja spørg kun ad, naar engang du besøger
Gamle Laertes, som aldrig, saa hører jeg, sætter i Staden
Meer sine Been, men grædes i Eensomhed ude paa Landet
Blot med en aldrende Qvinde, som Mad og Drikke paa Bordet
Sætter ham, naar han har krøbet omkring i sin frodige Viingaard
Syslende der saalænge, til Lemmerne grebes af Træthed.
Nu begav jeg mig hid, da det blev mig fortalt, at din Fader
Alt var her i sit Land; dog Guderne sinke hans Reise.
Ei endnu han paa Jorden er død, den Ædling Odysseus,
Nei! i Behold er han fangen etsteds paa vildene Havdyb
Fjernt paa en Holm i Bølgernes Skjød, hvor grusomme Vildmænd
Holde med Tvang ham fast, og ei vil lade ham reise.
Dog en Bebudelse nævne jeg vil, saaledes som Guder
Selv mig gav den i Sind, og som den forvist vorder opfyldt,
Skjøndt ei Seer jeg er, eller klog paa Fuglenes Jertegn.
Nu ret længe forvist han ei fra sin elskede Hjemstavn
Borte forbliver, om end man i Lænker af Jern havde lagt ham,
Snild som han er, udtænker han nok et Middel til Hjemkomst.
Dog fortæl mig nu dette, men siig mig den skæreste Sandhed!
Du som alt er saa stor, est du virkelig Søn af Odysseus?

Slaaende ligner du ham af Hoved og deilige Øine.
Vide du maa, tilforn vi To saae jevnlig hinanden,
Førend han stævned til Troernes Land, hvor ogsaa de andre
Drotter af Argos begave sig hen paa bugede Skibe;
Siden har aldrig Odysses jeg seet, han mig ikke heller.
Og den forstandige Svend Telemachos svared saalunde:
Dette, du fremmede Mand! vil jeg sige dig ganske sandfærdig.
Efter hvad Moder har sagt, er jeg Søn af ham, men med Vished
Veed jeg det ei; af sig selv kan Ingen jo kjende sin Herkomst.
Gid jeg heller var Søn af en Mand, som føiet af Lykken
Sad i sit Hjem ved sin Eie, naar Alderen listed sig paa ham!
Nu er den meest usalige Mand, som fødtes i Verden,
Fader til mig, har man sagt; thi derom det var jo du spurgte.
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Guderne gav dig en Slægt, hvis Navn ei glemmes i Fremtid,
Siden en Søn som du blev født af Penelopeia.
Dog fortæl mig nu dette, men siig mig den skæreste Sandhed!
Hvad er det her for en Suus og Duus? hvad er der paafærde?
Høitidsfest eller Bryllup? thi knap er det Sammenskudsgilde,
Saadan en kaad og skammelig Færd de tykkes mig drive
Her ved dit Bord i din Sal; en skikkelig Mand maa jo harmes,
Naar paa det samme han kommer, og seer det uteerlige Væsen.
Og den forstandige Svend Telemachos svared saalunde:
Fremmede Mand! da om dette du spørger og fritter mig nøie,
Viid da, fordum imedens endnu hiin Mand var i Landet,
Da turde vel man kalde vort Huus bemidlet og anseet;
Nu har samtlige Guder vort Held omskiftet til Vanheld,
Reent de lod ham forsvinde, som aldrig en Mand er forsvunden;
Selv hans Død jeg mig ei saa nær havde taget til Hjerte,
Hvis han i Troernes Land var blegnet i Kredsen af Landsmænd,
Eller i Vennernes Arme, naar Krigen han alt havde udstridt;
Alt Achaiernes Folk havde da ham tuet en Gravhøi,
Og et berømmeligt Navn han sin Søn havde levnet i Fremtid;
Nu Harpyerne veired ham bort, og røved hans Hæder,
Ingen ham saae eller hørte, han svandt, og Jammer og Klage
Levned han mig; dog ikke for ham alene jeg grædes
Dybt i Sind, nei! andre Bekymringer Guderne gav mig.
Alle de mægtige Mænd, som raade for Øerne rundtom,
Same, Dulichions Øe og det skovbeklædte Zakynthos,
Alle de Drotter desuden, som herske paa Ithakas Fjeldøe,
Frie hver Een til min Moder, og haardt medtage de Huset.
Selv hun hverken formaaer det skændige Bryllup at afslaae,
Eller at ende den Færd; men hine forøde ved Fraadsen
Reent vort Huus, og mig selv ret snart ombringe de voldsomt.

Greben af Ynk og Harm gjensvarede Pallas Athene:
Ha! hvor trænger du svart til den Fader, du savned saa længe,
At han paa Beilernes nedrige Flok strax Haand kunde lægge!
Gid han paastand kom hid, og stod i Døren til Salen,
Væbnet med Hjelm og Skjold, og i Haand to dygtige Landser,
Ligesaa kraftig som fordum, da først vi stifted Bekjendtskab
Hjemme hos os i vor Sal, hvor froe sit Bæger han tømte!
Just fra Ephyra tilbage han kom paa en Reise til Illus,
Mermeros' Søn, til hvem paa et løbende Skib han var seilet
Efter en dræbende Gift, som han ønsked sig, for at bestryge
Malmbebraadede Pile dermed; dog Illus sig vægred
Plat ved at give ham den, af Grue for de salige Guder;
Men af min Fader, som elsked ham høit, han fik hvad han søgte. —
Gid dog Odysses med lignende Kraft blandt Beilerne fremtreen,
Brad for dem Alle da blev deres Død og beedsk deres Bryllup!
Dog i Gudernes Skjød forsand alt dette jo hviler,
Om til sit Hjem han kommer, og Hevn over Synderne tager
Her i sit Huus, eller ei; dog nu maa vel du betænke,
Hvad du vil gjøre, for Beilernes Sværm af Huset at jage.
Vel! saa mærk paa mit Ord, og læg min Formaning paa Hjerte!
Stævn imorgen til Thing Achaiernes ypperste Herrer!
Tag saa Bladet fra Mund, og kræv hver Guddom til Vidne!
Beilerne byde du skal, Enhver til Sit at fortrække;
Men er din Moder betagen af Lyst at faae sig en Husbond,
Vel! saa drage til Borgen hun hjem til sin mægtige Fader,
Der vil man Bryllupet holde, og sørge for rigeligt Udstyr,
Som efter Billighed følger den elskede Datter som Medgift.
Dig formaner jeg stærkt, om ellers mit Raad du vil følge,
Rust et Skib, det bedste du kan, med en fuld Snees Roerfolk,
Reis saa bort, at spørge dig for om din savnede Fader,
Om nogen Dødelig giver dig Nys, eller mulig du hører
Rygtet, der kommer fra Zeus, og Sagn ombærer i Verden.
Først du drage til Pylos, at spørge den ædelig Nestor,
Derfra til Sparta du gaae til den Guldhaars Drot Menelaos,
Som af Achaiernes Kæmper er sidst hjemkommen fra Krigen.
Hører du nu, at han lever, og alt er paa Reise til Hjemmet,
Da skal et Aar endnu du din Qval taalmodigen bære;
Men om Du hører, at alt han er død og kommen af Dage,
Vend da tilbage paastand til din elskede fædrene Hjemstavn,
Kast en Høi til hans Minde, og hold en glimrende Liigfærd,
Som det er Skjel og Skik, og giv din Moder en Husbond!
Men naar du dette har gjort, og Alt tilbørlig er fuldbragt,
Da maa du ret betænke tilgavns i dit Sind og dit Hjerte,
Hvordan du Beilernes Flok i dit Huus af Dage vil bringe,

Enten ved List eller aabenlys Færd; thi slet det dig anstaaer
Nu som et Barn at tee dig, ei est du længer en Pebling.
Eller har ei du hørt, hvad Rye den Ædling Orestes
Vandt sig hos Mennesker alle, fordi han den Morder Aigisthos
Dræbte til Hevn, som lumsk havde myrdet hans herlige Fader.
Saa, min Kjære! vær kjæk! som jeg seer du er fager og voxen,
At ogsaa du maa prises endog af sildige Slægter!
Nu er det bedst, jeg begiver mig ned til mit hurtige Fartøi
Og mine Svende, som knurre maaskee for jeg tøver saa længe.
Tænk nu du paa mit Ord, og læg min Formaning paa Hjerte!
Og den forstandige Svend Telemachos svared saalunde:
Fremmede Mand! saa kjærlig til mig har du talet i Sandhed,
Som til sin Søn en Fader, og aldrig dit Ord jeg skal glemme.
Tøv dog et Korn endnu, hvor stærkt du haster med Reisen,
At du kan qvæges ved Bad, og ret forfrisket i Hjertet
Glad i Hu kan begive dig ned til dit Skib med en Gave,
Skjøn og af stor Værdie; til Erindring om mig du den gjemme,
Som det er Skik mellem Venner, der kjærligen gjæste hinanden!
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Hold ei længer mig op, min Hu staaer stærkt til at reise!
Men den Foræring, som nu dit venlige Sind mig har tiltænkt,
Den kan jeg faae, naar jeg kommer igjen, og bringe den hjem med;
Vælg den saa prægtig du vil, jeg skal rigelig give dig Gjengjeld.
Talende saa forsvandt den lysblaaøiede Pallas
Brat som en Fugl, der stikker i Skye, men ham hun i Barmen
Mod og Kraft havde lagt, og vakt hans Hu til at tænke
Meer paa sin Fader end før; men da dette han klart havde fattet,
Skjalv han i Sind, thi det bares ham for, at en Gud havde viist sig.
Strax til Beilernes Kreds henilte den deilige Yngling;
Her den fortrinlige Skjald slog Strengen og qvad, mens de Andre
Sad og lyttede taust; om den Jammer han sang, som Athene
Lod Achaierne times, da hjem de styred fra Troia.
Men da Ikarios' Datter, den kløgtige Penelopeia,
Hørte den deilige Sang som hun sad i sit Høienloftskammer,
Ned ad Trappen den høie hun steg, som løb gjennem Huset.
Ei alene hun gik, af Ternerne to hende fulgte,
Og da den herlige Viv kom hen til Beilernes Skare,
Standsed ved Stolpen hun brat i den fastopbyggede Høisal,
Hyllende tæt om Kind en Flig af sit skinnende Liinslør.
En af de venlige Terner der stod ved hver hendes Side,
Flux til den hellige Skjald med grædende Taarer hun talte:
Phemios! mangen fortryllende Sang kan ellers du synge,
Qvad om Guder og Mænd, hvis Bedrifter af Skjaldene prises;
En af disse du synge for Mændene her mens de drikke

Taust deres Viin, men stands en Sang, som saa sørgelig lyder!
Dybt i mit inderste Hjerte det skjær mig saa tit jeg den hører,
Meest af Alle maa jeg med ulidelig Kummer jo drages,
Jeg som savner saa herlig en Mand, og mindes bestandig
Helten, hvis Rye sig har bredt over Hellas og Argos saa vide.
Og den forstandige Svend Telemachos svared saalunde:
Moder! hvorfor vil du laste den elskede Skjald, at han synger
Her os til Gammen, som Sindet ham byder det; aldrig er Skjalden
Skyld i Sligt, men Zeus, thi ham det er jo, som giver
Jordens opfindsomme Mænd hvad Enhver især han vil unde.
Ei er det sært, at vor Skjald besynger Danaernes Vanheld,
Det er jo Menneskens Viis den Sang fortrinlig at prise,
Som er det nyeste Qvad, der de Lyttende kommer for Øren;
Hærd da dit Sind og dit Hjerte til saadanne Viser at høre!
Ei var Odysses den eneste Mand, som forliste sin Hjemfærd
Hist i Troia; af Dage jo kom mangfoldige Flere.
Gak til dit Kammer nu hen, og besorg din Gjerning i Huset,
Baade din Væv og din Teen, og befael dine Tjenesteqvinder
Røgte med Flid deres Dont! os Mænd at tale sig anstaaer,
Meest af Alle dog mig, thi min er Magten i Huset.
Studsende svart ved hans Ord tilbage hun gik til sit Kammer,
Da hun paa Hjerte sig lagde sin Søns forstandige Tale;
Og da med Ternerne op hun i Høienloftskammer var kommen,
Der for Odysses sin Husbond hun græd, til Pallas Athene
Lod over Øinenes Laag neddale den liflige Slummer.
Beilerne støied og larmed nu lydt i den skyggende Høisal,
Inderlig ønsked Enhver at dele den Yndiges Leie.
Først den forstandige Svend Telemachos tog nu til Orde:
I som begjære min Moder til Viv, hovmodige Herrer!
Lader os her i vort Lag os nu forlyste ved Maaltid
Uden at støie! det er dog saa sødt at høre paa Skjalden,
Naar det er saadan en Skjald med en Røst som himmelske Guder.
Saa vil imorgen til Thinge vi gaae, og samles tilhobe,
For at jeg frit og frankt kan der Eder sige min Mening,
At I skal rømme mit Huus, og forsamles til Fraadsen hos Andre,
Tære hvad selv I har, og Gilderne holde paa Skifte.
Hvis derimod for Jer selv I bedst og tjenligst det finde,
At for den enkelte Mand hans Gods uhevnet forødes,
Fraadser da kun! dog raabe jeg vil til de salige Guder,
Om det sig føier maaskee, at Zeus Eder rammer til Gjengjeld,
Da skal I vist uden Hevn i mit Huus omkomme tilhobe.
Saa han taled, og Alle med Tand i Læberne beed sig,
Over Telemachos studsed de svart, at han talte saa dristig.
Ham Antinoos svared igjen, hiin Søn af Eupeithes:

Eia! forvist har Guderne selv, Telemachos! lært dig
Høit at hæve din Røst, og djervt at tage til Orde!
Blot Kronion dig ei indsætter til Drot paa vort Øland,
Som er dit fædrene Rige forsand ifølge din Herkomst!
Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Finder du ogsaa det sært, Antinoos! naar jeg forsikkrer,
Gjerne jeg ønsker mig dette, om ellers mig Zeus det forunder?
Eller betragter du Sligt maaskee som det Værste paa Jorden?
Det er dog ei saa ilde, som Drot et Land at beherske;
Rigt er snart hans Palads, og selv han stiger i Hæder.
Dog af Achaiske Drotter der findes jo mange foruden
Unge saavelsom bedagede Mænd paa Ithakas Øland;
Een af dem være Drot, da min Fader er kommen af Dage,
Men i mit Huus vil jeg raade, og selv være Drot for de Trælle,
Som mig den Ædling Odysses tilkæmpede fordum paa Krigstog.
Strax nu Polybos' Søn Eurymachos gav ham til Gjensvar:
End i Gudernes Skjød, Telemachos! hviler det vistnok,
Hvem af Achaierne herske der skal paa Ithakas Øland.
Dog i dit Huus du selv være Drot, og beholde din Eie!
Aldrig en Mand der komme, som vover med Vold dig at røve
Noget af hvad der er dit, mens Folk paa Ithaka bygge!
Dog om din Gjæst, min Kjære! jeg ønskede nok dig at spørge:
Hvor er den Mand dog fra? hvad Lands Affødning i Verden
Kalder han sig? og hvor er hans Slægt og fædrene Hjemstavn?
Har han maaskee dig Tidende bragt om din Faders Igjenkomst?
Hvad eller kom han hid, for selv et Ærind at røgte?
Hvor han dog brat brød op og gik, som om han Bekjendtskab
Skyede! han tyktes dog sandelig ei vantreven af Aasyn.
Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Ak, Eurymachos! tabt er forsand min Faders Igjenkomst!
Ei vil herefter jeg Tidende troe, hvorfra den saa kommer,
Heller ei agte det mindste paa Sandsagn, hvilke min Moder
Spørger saa flittigen om, naar til Huset hun kalder en Spaamand.
Manden, du spørger mig om, er fra Taphos, en fædrene Gjæstven,
Helten Anchialos' Søn han er, selv hedder han Mentes,
Og han er Drot for Taphiske Mænd, flinkroende Søfolk.
Saa han talte, dog vidste han grandt, at hiin var en Guddom.
Beilerne vendte sig atter til Dands og lystige Sange,
Mored sig godt, og tøvede der til Aftenens Komme,
Og som de mored sig bedst, frembrød den skumrende Aften;
Hver gik da til sit Hjem, og lagde sig der til at sove.
Men til sit Kammer begav sig Telemachos; høit var det opbygt
I den anseelige Gaard paa en Plads med den frieste Udsigt;
Did til sit Leie han gik, af Tanker hans Sind var bevæget.

Ham Eurykleia, en Datter af Ops, som var Søn af Peisenor,
Lyste med blussende Fakkel i Haand, den kjærlige Gamle,
Hvem Laertes engang, da hun stod i sin feireste Ungdom,
Havde sig kjøbt for Qvæg, hun kosted ham Høveder tyve,
Og i sit Huus han saa høit som sin hoviske Viv hende skatted;
Dog hendes Leie han skyede, for ei at krænke sin Hustrue;
Hun den blussende Fakkel ham bar; af samtlige Terner
Elskede hun ham meest, og hæged ham da han var lille.
Døren han aabnede selv til sit fastopbyggede Kammer,
Satte sig hen paa sin Seng, og da Kjortlen han havde sig affort,
Flyede han strax den i Haand til den gamle forsynlige Qvinde.
Og da hun havde den glattet og lagt i de rigtige Folder,
Tæt ved den smuktudsnittede Seng paa en Knag hun den hængte,
Gik saa af Kammeret ud, og fast med det sølverne Haandgreb
Døren hun efter sig trak, og Slaaen med Remmen hun fremskjød.
Hyllet i Tæpper af Uld han laae nu Natten igjennem,
Tænkende stærkt paa den Fart, hvortil ham Athene formaned.

Anden Sang.

Ithakesernes Forsamling. Telemachos's Bortreise.

Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Stod Odysses's elskede Søn strax op fra sit Leie;
Først sine Klæder han axled, sit Sværd over Skulder han hængte,
Og under glindsende Fod han bandt de deilige Saaler,
Gik saa ud af sit Kammer, en Gud skinbarlig han ligned.
Derpaa befoel han strax høimælede Folkeherolder,
Sammen at stævne til Thing de haarfagre Mænd af Achaia,
Hine dem stævnede flux, og snart gav Mændene Møde;
Og da saa Folket var samlet, og stod i Vrimmel paa Thinget,
Ilte til Torvet han hen, med et Spyd af Malm i sin Høire,
Ei alene, ham fulgte paa Vei rapfodede Hunde;
Over hans Væsen Athene da gjød vidunderlig Skjønhed.
Folket betragted med Studsen ham ret, da han treen i Forsamling,
Drotterne vege ham Plads, og paa Faderens Stol han sig satte.
Først i Kredsen den Drot Aigyptios tog nu til Orde;
Alt var han kroget af Alderens Tryk, men rig paa Erfaring;
En af hans Sønner, en Kriger saa bold, var paa bugede Skibe
Fulgt med Odysses paa Tog til det hestopfostrende Troia,
Antiphos var hans Navn, men den vilde Kyklop havde dræbt ham
Hist i den hvælvede Hule, og ædt ham sidst ved sit Maaltid;
Tre han havde foruden: Eurynomos var i de kaade
Beileres Tal, og de To bestyrede Faderens Landgods;
Hiin han glemte dog aldrig, og dybt han bejamred hans Henfart;
Nu med Taarer i Øiet sin Røst han hæved og sagde:
Hører det Ord, som jeg nu, Ithakesiske Mænd! har at sige!
Aldrig endnu blev der her holdt Thing eller folkeligt Møde,
Siden Odysses den Helt drog bort med de bugede Skibe.
Hvo har da stævnet os hid? og hvo har, enten af yngre
Eller af aldrende Mænd saa trykkende Sag paa sit Hjerte?
Mon han om Fjender, som true vort Land, har spurgt noget Budskab,

Hvilket han her vil os melde som den, der først det erfared?
Eller mon Andet til Landsmænds Tarv han paa Thing vil forkynde?
Brav er Manden forvist; Held følge ham! gid i sin Naade
Zeus fuldbyrde hvad Godt somhelst han i Sindet har udtænkt!
Talt; det heldbebudende Ord Telemachos glæded.
Ei blev han siddende længe, hans Hu ham drev til at tale;
Frem i Kredsen han stod, og en Stav i Haanden ham rakte
Strax Herolden Peisenor, en Mand baade viis og erfaren.
Derpaa han først henvendte sit Ord til Gubben, og udbrød:
Ei er den Mand just fjern, snart selv du seer ham, min Gubbe!
Som har til Thing Eder kaldt; jeg selv meest pines af Kummer.
Ei har om Fiender, som true vort Land, jeg spurgt noget Budskab,
Hvilket jeg her kunde melde som den, der først det erfared,
Heller ei Andet til Landsmænds Tarv vil paa Thing jeg forkynde.
Nei! det er eget Behov! hjemsøgt er mit Huus af en dobbelt
Sorg; først misted jeg jo min herlige Fader, som fordum
Eder behersked som Drot, og var mild som en Fader mod Alle;
Nu har en argere Nød mig ramt, som snart vil forstyrre
Huset i Bund og Grund, og gjøre til Intet vor Velstand.
Beilere trænge sig ind paa min Moder imod hendes Villie,
Samtlige Sønner af Mænd, som her for de Ypperste gjælde.
Ei de beqvemme sig kan til at gaae til Ikarios' Bolig,
At hendes Fader da selv kunde give sin Datter med Udstyr
Efter Behag til den Mand, som hued ham bedst af dem Alle.
Nei! Dag ud Dag ind til vort Huus i Flokke de stimle,
Rask vore Oxer og Faar og mæskede Geder de slagte
Til deres Gilder og Sviir, og med blussende Viin de sig fylde.
Som de har Lyst; stærkt svinder vort Gods, thi en Mand der os fattes,
Saadan en Mand som Odysses, vort Huus at værne mod Ufærd.
Jeg er for svag til at værge mod Sligt, og vist jeg herefter
Bliver en Stakkel som nu, kun maadelig vant til at kæmpe.
Gjerne forsand jeg værged, saafremt jeg mægted og evned,
Thi der forøves utaalelig Færd, og Huset tilgrunde
Gaaer paa den lumpneste Viis; erkjender da selv Eders Uret!
Blues i Sindet for Andre, for Nabofolk og for Grander
Rundt paa Ithakas Øe, og skjælver for Gudernes Vrede!
Snart Eders Lod omskifte de kan af Harm over Brøden.
Eder besværger jeg høit ved Olymperen Zeus og ved Themis,
Hun som sætter og hæver hvert Thing, hvor Mændene raadslaae;
Standser den Færd, mine Venner! og lader den Sorg, som mig piner,
Være mig nok! med mindre min herlige Fader Odysseus
Fordum maaskee mishandled Achaiernes Helte med Forsæt,
Og det er Hevn, at I nu hans Søn mishandle til Gjengjeld,
Eggende her dem til Vold; langt bedre forvist var jeg faren,

Om det var Eder, som aad mit liggende Gods og mit Fæmon;
Thi var det Eder, som aad det, da fik jeg mulig Erstatning,
Naar i vor Bye jeg vandrede rundt, og trygled saalænge,
Krævende Bod for mit Gods, til fuld Opreisning mig gaves.
Nu derimod paa mit Sind en ubodelig Sorg I mig vælte.
Saa med Harme han talte; til Jord nedslængte han Staven,
Bristende lydt i Graad, og rørt blev Folket af Medynk.
Hele den øvrige Kreds sad taus, der var Ingen, som nænte
Heftige Ord at give til Svar paa Telemachos' Tale.
Kun Antinoos svared igjen, og talte saalunde:
Ha! høirøstede Svend! halsstarrige! hvad for en Tale!
Os udskamme du tør, og en Klik paa vort Navn vil du sætte!
Kast ei Skylden for Sligt paa Beilerne her af Achaia,
Skylden er ene din Moders, som ei har i Rænker sin Mage.
Alt er det Aaringer tre, og snart udløber den fjerde,
At hun Achaiernes Hjerte har listigen vidst at bedaare;
Alle hun holder med Haab, og Enhver hun lover det Bedste,
Skikkende Bud omkring, dog staae hendes Tanker til Andet.
Dertil hun følgende List udrugede lumsk i sit Hjerte:
Op hun stilled sin Væv, og et Liin hun vov sig i Høiloft,
Fiint og umaadelig stort, og til os strax efter hun talte:
Ynglinger! I som begjære min Haand, da Odysses er afdød!
Haster dog ei med Bryllup saa stærkt, men tøver saalænge,
Indtil min Væv er færdig, mit Spind gaaer ellers tilspilde!
Helten Laertes jeg væver et Dødningeliin til den Time,
Da ham fra Jord bortrykker den langthenstrækkende Dødsmøe.
Rundtom i Land jeg jo kom hos Achaiernes Qvinder i Vanrye,
Lagdes en Herre saa rig som han i sin Grav uden Liigsvøb
Saa hun taled, og daare sig lod vore mandige Hjerter.
Stadig nu sad hun om Dagen, og vov paa Linet det brede,
Dog om Natten ved lysende Blus oprev hun sit Dagværk.
Aaringer tre hun dulgte sin List, og Achaierne gjekked,
Men da den fjerde var kommen, og Aarsens Tider var svundne,
Kom der en Terne, som vidste Besked, og røbed os Sagen;
Selv vi greb hende da, som det skinnende Lagen hun oprev.
Færdigt hun maatte da væve sit Liin, saa nødig hun vilde.
Derfor dig Beilerne give til Svar, for at selv du det vide
Kan i dit Sind, og Achaiernes Folk kan vide det ogsaa:
Skik din Moder af Huset, og byd hende tage tilægte
Hvem hendes Fader bestemmer, og bedst hun lider til Husbond.
Dog hvis længe hun end Achaiernes Drotter vil drille,
Tænkende blot paa de Gaver, Athene saa rigt hende skjenked,
Kosteligt Arbeid at virke med Kunst, et ypperligt Snille,
Og saa forslagen en List, at Mage man aldrig om Oldtids

Haarfagre Qvinder har hørt, som leved tilforn i Achaia,
Ei om Tyro, Alkmene, den smukbekrandste Mykene,
Ingen af disse til Rænker var snild som Penelopeia;
Heldigt forsand er dog ei det Sned, som her hun har udtænkt,
Thi paa dit Gods og dit Eie vi her saalænge vil tære,
Som hun endnu beholder det Sind, de salige Guder
Nu har i Barm hende lagt, et berømmeligt Rygte hun vistnok
Skaffer sig selv, men dig et mærkeligt Skaar i din Velstand;
Hverken vi hjem til vort Huus eller andenstedshen ville drage,
Før af Achaierne her hun tager til Mand hvem hun lyster.
Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Nei! af mit Huus kan jeg aldrig, Antinoos! hende forjage,
Som mig har baaret og diet; i fremmede Lande min Fader
Lever, om ei han er død, men haardt det var at erlægge
Bod til Ikarios nu, naar jeg selv forstødte min Moder.
Af hendes Fader en Skam jeg fik, og Qvaler foruden
Gav mig en Gud, naar min Moder til Rædselsgudinderne raabte
Naar hun forlod mit Huus; og til Spee for Mennesker alle
Maatte jeg gaae; nei aldrig det Ord over Læben mig kommer.
Dog, hvis selv I blues i Sind ved den Færd I bedrive,
Rømmer da strax mit Huus, og forsamles til Fraadsen hos Andre,
Tærer hvad selv I har, og lad Gilderne holde paa Skifte!
Hvis derimod for Jer selv I bedst og tjenligst det finde,
At for den enkelte Mand hans Gods uhevnet forødes,
Fraadser da kun! dog raabe jeg vil til de salige Guder,
Om det sig føier maaskee, at Zeus Eder rammer til Gjengjeld,
Da skal I vist uden Hevn i mit Huus omkomme tilhobe.
Saa Telemachos taled; Fjernskueren Zeus i det samme
Sendte fra Fjeldenes Aas to Ørne paa Flugt fra det Høie.
Først en Stund for den pustende Vind fremsvæved de stille,
Flyvende tæt ved hinanden paa bredtudspilede Vinger,
Men da de flagrede hen tværsover det skingrende Thingsted,
Svang de sig brat i Kreds, mens høit de med Vingerne klappred,
Stirred paa Mændenes Hoveder ned og bebuded dem Ufærd;
Og da med Kloerne selv de sig Hals og Kind havde flænget,
Fløi mod Høire de bort over Byen og Mændenes Huse.
Alle, som Fuglene saae, bleve svart af Rædsel betagne,
Dybt de grunded i Sind, hvad Sligt vel skulde bebude.
Ordet i Kredsen da tog den bedagede Helt Halitherses,
Søn af Mastor, thi snildt som ei nogen Mand af hans Samtid
Fuglenes Tegn han at tyde forstod og Skjebner at tolke;
Venligen sindet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
Hører det Ord, som jeg nu, Ithakesiske Mænd! har at sige!
Først og fremmest til Beilerne dog jeg vender min Tale,

Da der mod dem fremvælder et Uveir. Ei vil Odysseus
Længe forblive fra Frænder og Hjem; etsteds i vor Nærhed
Færdes han alt, og pønser paa Beilernes blodige Henfart;
Og af os Andre tillige, som boe paa Ithakas Fjeldøe,
Mange vil times en Ynk; thi lader forinden os raadslaae
Her, hvordan vi dem styre til Skik; ja selv de sig ogsaa
Styre, thi visselig snart for dem selv vil de finde det tjenligst.
Ei udygtig jeg er til at spaae, nei! grandt jeg forstaaer det;
Sige jeg tor, at Alt vorder nu fuldbyrdet for Manden,
Hvad jeg ham spaaede den Stund Argeiernes Kæmper til Troia
Seilede bort, og med dem den sindrige Konning Odysseus;
Drages han skulde med Trængsler, hver Mand af sit Følge forliise,
Dog i det tyvende Aar han igjen til sit Hjem skulde komme,
Ei af et Menneske kjendt, og nu fuldkommes det ganske.
Strax nu Polybos' Søn Eurymachos gav ham til Gjensvar:
Gamle! du skulde forføie dig hjem, og Skjebnen forkynde
For dine Børn, at med Tiden der ei tilstoder dem Vanheld!
Selv langt bedre jeg mægter end du dette Varsel at tyde;
Under den lysende Sol der jo flyver en Vrimmel af Fugle,
Ei tilhobe de varsle; men fjernt herfra har Odysseus
Livet forliist; gid selv du som han var kommen af Dage!
Saa var man fri for at høre din evige Snakken om Sandsagn;
Heller ei vilde du da i hans Harm Telemachos styrke,
Lurende her, om maaskee til dit Huus han gav en Foræring.
Dog jeg vil sige dig noget, som visselig vorder iværksat:
Hvis du, gammel og graae som du est, og rig paa Erfaring,
Her ved din Skvalder forføre den Yngre til heftige Haansord,
Da vil det først for ham selv kun vorde saa meget desværre,
Og han vil ei mod Mændene her udrette det mindste,
Dernæst en Bod paalægge vi dig, saa dit Hjerte, du Gamle!
Vaande sig skal derover, en følelig Sorg skal det vorde.
Men for den hele Forsamling jeg selv vil Telemachos raade,
At han skal byde sin Moder til Faderens Bolig at drage;
Der vil man Brylluppet holde, og sørge for rigeligt Udstyr,
Som efter Billighed følger den elskede Datter som Medgift.
Før ophøre dog ei, tor jeg troe, Achaiernes Herrer
Med den besværlige Beilen; thi ei er vi bange for Nogen,
Selv for Telemachos ei, om han end er aldrig saa snaksom,
Ligesaalidt som vi agte paa Sandsagn, hvilke du, Gamle!
Tolker i Vind og Veir; kun meer forhadt du os vorder,
Ubarmhjertig hans Gods fortære vi vil, og Erstatning
Aldrig han faaer, saalænge som hun for Achaiernes Sønner
Nøler med Bryllup; men ventende her fra Dage til Dage

Dyste vi vil om den Fagre, og ei til Qvinder forresten
Drage, dem nemt Enhver af os kunde faae sig til Hustrue.
Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Hør Eurymachos du! og I Beilere bolde tilhobe!
Ei om dette med Ord eller Bøn jeg til Eder mig vender,
Guderne selv og Achaiernes Folk jo kjende det noksom.
Giver mig blot et løbende Skib og en fuld Snees Roerfolk,
Som paa en Reise befordre mig kan baade frem og tilbage,
Da jeg til Sparta nu agter mig hen og det sandede Pylos;
Der vil jeg spørge mig for om min savnede Faders Igjenkomst,
Om nogen Dødelig giver mig Nys, eller mulig jeg hører
Rygtet, der kommer fra Zeus, og Sagn ombærer i Verden.
Hører jeg saa, at han lever, og alt er paa Reisen til Hjemmet,
Da vil et Aar endnu jeg min Qval taalmodigen bære;
Men om jeg hører, at alt han er død og kommen af Dage,
Vender tilbage jeg strax til min elskede fædrene Hjemstavn,
Kaster en Høi til hans Minde, og holder en glimrende Liigfærd,
Som det er Skjel og Skik, og giver min Moder en Husbond.
Saa han taled, og satte sig ned; frem stod da for Folket
Mentor, en redelig Ven af den herlige Konning Odysseus.
Hele sit Huus han ham havde betroet, da han seiled fra Hjemmet,
Lystre man skulde den Gamle, og han skulde vare paa Godset.
Venligen sindet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
Hører det Ord, som jeg nu, Ithakesiske Mænd! har at sige!
Aldrig der herske herefter en mild, huldsalig og venlig
Kongstavførende Drot med et Sind, som agter paa Retfærd,
Barsk i sit Ord og grum i sin Færd bestandig han være,
Siden at Ingen bevarer i Hu den Ædling Odysseus
Her i det Folk, han styred tilforn med faderlig Ømhed!
Ei saameget endda jeg de trodsige Beilere laster,
At de med nedrige Rænker i Hu Voldsgjerninger øve,
Thi deres Hoveder vove de jo, idet de forstyrre
Huset med Vold i den Troe, at Odysses umulig kan komme.
Men paa det øvrige Folk er jeg opbragt, at I tilhobe
Mælet har tabt, og ei med et Ord har prøvet at standse
Beilernes Færd, da de dog ere faa, og I er saa mange.
Ham Leiokritos svared igjen, en Søn af Euenor:
Mentor! du barske, vanvittige Mand! hvad var det du sagde?
Folket du raader at standse vor Færd! dog haardt vil det holde
Selv for talrige Mænd at stride med os ved vort Maaltid.
Treen selv Ithakas Drot Odysses herind paa det samme,
Medens tilbords vi sad i hans Sal, vi Beilere stolte,
Og det i Sindet ham kom, os ud af Borgen at jage,
Da skulde visselig ei hans Viv, hvor meget hun længes,

Glæde sig over hans Komme, thi gruelig Død han sig hented,
Selv om han mandstærk kom; men du heel taabelig snakker.
Folket nu sprede sig ad, og Enhver til Sit sig forføie!
Lad Halitherses og Mentor fremskynde Telemachos' Reise,
Da de fra fjernere Old er hans Faders fortrolige Venner;
Længe, jeg troer dog, vil her han endnu paa Ithaka sidde,
Og efter Tidender spørge; den Fart vorder aldrig iværksat.
Saa Leiokritos taled, og hæved den raske Forsamling.
Mændene spredte sig ad, og Enhver til sit Huus sig forføied,
Men til Odysses's Borg begav sig Beilernes Skare.
Ned Telemachos vandred i Løn til Bredden af Havet,
Tvætted sin Haand i det graalige Vand, og bad til Athene:
Hør mig, du himmelske Gud, som igaar kom hjem til min Bolig,
Og mig befoel at fare paa Skib henover de mørkblaae
Bølger, at høre mig for om min savnede Faders Igjenkomst.
Denne min Id er Achaierne nu tilsinds at forhindre,
Beilerne dog fornemlig, de frækt huserende Voldsmænd.
Bedende talte han saa, da nærmed sig Pallas Athene,
Mentor livagtig hun ligned paa Mælet og Legemets Bygning,
Og med bevingede Ord hun talede til ham og sagde:
Ei, Telemachos! feig eller dum skal du vorde med Tiden,
Gjødes dig ellers i Barm din Faders fortrinlige Manddom,
Saadan som han med Kraft udførte sin Daad og sin Tale;
Ei da vorder omsonst eller ufuldbyrdet din Reise.
Men est du ei en Søn af ham og af Penelopeia,
Aldrig da haabe jeg tør, at iværk du sætter dit Anslag.
Sjelden man Sønnerne seer deres Fader i Dygtighed ligne,
Jevnligen arte de ud, kun yderlig faa vorde bedre.
Dog naar hverken du feig eller dum vil vorde med Tiden,
Og du est ei saa ganske forladt af Odysses's Snildhed,
Da er der visselig Haab, at iværk du sætter dit Anslag.
Bryd dig ei om Beilernes Raad og nedrige Ænker,
Taabelig er deres Id, de har hverken Forstand eller Retsind;
Ei om Døden de drømme og Dødsens sorte Gudinde,
Alt dog stunder det stærkt ad den Dag, da de alle skal bløde.
Reisen, din Hu staaer til, skal ei ret længe forhales,
Saadan en fædrene Ven du eier i mig, at jeg gjerne
Ruster dig ud et løbende Skib, og paa Veien dig følger.
Gak til Huset nu hjem, og færdes i Beilernes Samfund!
Sørg for Kost til vort Tog, og gjem den varlig i Kister,
Fyld os Krukker med Viin, pak dygtige Poser af Læder
Fulde med Meel, som er Mændenes Marv, mens selv jeg af Folket
Sanker i Hast frivillige Mænd, og af Skibe der ligger
Rundt om Kysten en Mængde ved Ithaka, nye med gamle;

Et af disse jeg søger os ud, som mig tykkes det bedste,
Snart er det kant og klart, da gaae vi ad vildene Vande.
Saaledes taled Athene, hiin Datter af Zeus, og ved Stranden
Ei Telemachos nøled, da Guddommens Stemme han hørte.
Strax til Huset han skyndte sig hjem, mismodig i Hjertet;
Der han Beilerne traf; paa Gaarden de dristige Herrer
Syslede travlt; her svede de Flesk, hist flaaede de Geder.
Strax med et Smiil paa Læben Antinoos gik ham imøde,
Trykkede fast hans Haand, tog Ordet og talte saalunde:
Hør! hoirøstede Svend, halsstarrige! vær dog herefter
Ei bekymret i Sind for Ondt, enten Ord eller Gjerning!
Nei! vær munter, og spiis og drik som ellers du pleied!
Nu skal Achaierne sørge for Alt hvad du ønsker saa heftig,
Skib og dygtige Folk til at roe, at snart du kan drage
Bort til det hellige Pylos, at spørge dig for om din Fader.
Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Nei! blandt Mænd saa kaade som I er det plat mig umuligt,
Taus at sidde tilbords, og i Mag tilgode mig gjøre.
Beilere! var det ei nok, at tilforn min prægtige Velstand
Rask I fraadsed mig op, saalænge jeg end var en Pebling!
Nu da jeg stor er vorden, og tit i Tale med Andre
Hører hvad Væsen I drev, og mit Mod i Barmen mig voxer,
Nu vil mod Eder jeg vække de rædsomme Dødsens Gudinder,
Enten til Pylos jeg gaaer, eller her jeg i Landet forbliver.
Bort jeg maa, ei vorder det Tant med den Reise, jeg nævned,
Skjøndt jeg maa hyre mig Snekke, thi ei over Skib eller Roerfolk
Raader jeg her, saaledes I selv har jo fundet det tjenligst.
Talt; og ud af Antinoos' Haand sin Haand han med Lempe
Drog; nu Beilerne travlt i Huset beredte sig Maaltid,
Medens de spodsk ham haaned og gave ham spydige Gluffer.
Da var i Sværmen der En af de trodsige Knøse, som udbrød:
Ret for Alvor os nu Telemachos staaer efter Livet;
Enten vil Hjelpere hid fra det sandede Pylos han føre,
Eller endog fra Sparta, og derfor han er saa forhippet,
Eller maaskee han endog til Ephyra, det frugtbare Landskab,
Agter at gaae, for der en dræbende Gift sig at hente,
Blande den lumsk med Vinen i Skaal, og os myrde tilhobe.
Strax en Anden til Orde da tog af de trodsige Knøse:
Eller han selv, hvo veed, naar han flakker paa løbende Fartøi
Fjernt fra Hjemmet omkring, forliser sit Liv som Odysseus.
Meer Uleilighed da han forsand os her vilde skaffe,
Inden vi alt hans Gods fik deelt; kun Huset alene
Levned hans Moder vi da, eller den, hun kaarer til Husbond.
Talt; men ned Telemachos steg i Faderens Kjelder,

Hvælvet og dyb og bred, hvor Dynger af Guld og af Kobber
Gjemtes, og Klæder i Skriin, og en Rigdom af duftende Olie.
Fade tillige der stod med en Viin baade gammel og liflig,
Det var en reen guddommelig Drik, som gjemtes i disse.
Langs med Væggen de stode paa Rad, om mulig Odysseus
Trods mangfoldige Farer igjen til sit Huus skulde komme.
Tømret af dygtige Fjæler var Kjelderens Dør, og dens Fløie
Lukkede fast; baade Dag og Nat en Fadebursterne,
Eurykleia, en Datter af Ops, som var Søn af Peisenor,
Færdedes her; aarvaagent og snildt hun førte sit Opsyn.
Hende til Kammerset kaldte Telemachos nu og begyndte:
Hør, du kjære Morlil! nogle Dunke med Viin du mig fylde!
Tag af den, som er sødest næst efter den Viin, du saa nænsom
Gjemmer i Haab om at see den usalige Konning Odysseus
Her i sit Huus, undsluppen fra Døden og Dødsens Gudinder.
Tolv du mig fylde med Viin, og vel med Laag du dem spundse!
Dertil du pakke mig Meel i fasttilrimpede Poser,
Toti Maal af det fineste Meel, som Qværnen har knuset!
Tael dog ikke derom, og hav det alt i Beredskab!
Henimod Aften skal selv jeg hente det af, naar min Moder
Op i Høienloftskammeret gaaer, og til Roe sig forføier;
Viid, til Sparta jeg agter mig hen og det sandede Pylos,
Der vil jeg spørge mig for om min elskede Faders Igjenkomst.
Talt; i Taarer da brast Eurykleia, den kjærlige Amme,
Og med bevingede Ord hun jamrende talte saalunde:
Elskede Søn! hvordan er du dog paa saadanne Tanker
Falden? hvorfor vil paa Reise du gaae i Verden saa vide?
Du min elskte, min eneste Søn! siden Helten Odysseus
Fjernt fra sit Hjem hos fremmede Folk er kommen af Dage.
Reiser du bort, vil Beilerne strax dig berede det Værste,
Lumsk vil de tage dit Liv, og mellem sig skifte din Eie.
Bliv da her i Roe ved dit Gods! du behøver jo ikke
Qval dig at hente paa flakkende Fart over Havet det golde.
Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:
Gamle! vær rolig! ei uden en Gud min Beslutning er fattet.
Sværg mig blot, at ei du derom til min Moder vil tale,
Førend at elleve Døgn eller tolv fra idag er forløbne,
Eller hun selv mig savner, og horer at bort jeg er dragen,
For at hun ei sin deilige Hud skal skæmme ved Taarer.
Saa han taled, og høit ved Guderne svor Eurykleia.
Men da hun saa havde svoret, og fuldelig givet ham Eedsord,
Skyndte hun strax sig hen, og tyldede Vinen paa Dunke;
Derpaa hun pakkede Meel i fasttilrimpede Poser,
Medens til Salen Telemachos gik til Beilernes Samfund.

Anden Beslutning nu tog den lysblaaøiede Pallas,
Selv hun i Byen omkring i Telemachos' Skikkelse vanked:
Hen hun treen, og talte til hver en Mand, som hun mødte.
Henimod Aften hun samles dem bød ved det hurtige Fartøi!
Men om det hurtige Skib hun selv anmoded Noemon,
Phronios' straalende Søn, og villig han lovede dette.
Da det saa lakked ad Qvæld, og Skumring paa Veiene bredtes,
Drog hun paa Dyb det hurtige Skib, og bragte tillige
Stænger og Toug ombord, som de toftede Skibe dem bære.
Yderst ved Bugten hun lagde det qvær; de dygtige Svende
Stimlede did, og Gudinden dem selv opmuntred tilhobe.
Anden Beslutning nu tog den lysblaaøiede Pallas:
Flux hun skyndte sig hen til den Ædling Odysses's Kongsgaard,
Der over Beilernes Øine hun gjød den liflige Slummer,
Sands hun de Svirende røved, og slog dem af Haand deres Bægre.
Hjem gjennem Byen til Hvile de skyndte sig; ei de forbleve
Siddende længe, da Søvn paa Øinenes Laag dem var falden.
Men til Telemachos talte den lysblaaøiede Pallas,
Mentor livagtigen lig paa Mælet og Legemets Bygning,
Efterat først hun ud af den prægtige Sal havde kaldt ham:
Hør, Telemachos! alt dine beenbepandsrede Svende
Sidde paa Toft, og vente paa Vink fra dig for at lette.
Derfor afsted, og lader os ei forsinke vor Reise!
Saaledes taled Athene, med ilende Fjed hun foran ham
Vandred paa Veien afsted, og Gudinden i Sporet han fulgte.
Men da de ned vare komne til Skibet, som laae under Kysten,
Nede ved Stranden de samlede fandt de haarfagre Sømænd.
Derpaa den kraftige Svend Telemachos taled iblandt dem:
Kommer nu, Venner! og henter ombord vor Kost; i Paladset
Ligger tilrede den alt; ei veed min Moder det mindste,
Eller af Ternerne nogen; kun Een har Sagen erfaret.
Talende saa gik selv han foran; ham fulgte de Andre.
Kosten til Reisen de hented, og pakked forsynligen Alting
Ned i det toftede Skib, som Odysses's Søn dem befaled.
Derpaa Telemachos steg ombord, men først dog Athene;
Agter i Skuden hun satte sig ned, jevnsides Gudinden
Tog han Plads, og hans Folk strax Linerne løsned fra Bagstavn,
Selv ombord de gik, og paa Tofterne toge de Sæde.
Pallas Athene dem skikked en føielig Kuling til Reisen,
Rask den lufted fra Vest paa de blaae høitpladskende Vande.
Derpaa Telemachos bød med lydelig Røst sine Svende,
Fat at tage paa Stænger og Toug, og flux de ham lystred.
Masten af Gran de haled tilveirs, i den borede Midtoft

Reiste de høit den paa Dæk, og fast de bandt den med Vanter,
Heised saa skinnende Seil med snoede Liner af Kohud.
Blæsten i Seil tog susende fat, og de purpurne Bølger
Sqvulpede høit om Fartøiets Kjøl, mens det vandrede fremad;
Rask over Bølgen det løb, i en Fart fuldbyrdende Reisen.
Men da de Stænger og Toug i det tjærede Skib havde fastgjort,
Stillede Kummer de frem, som med Viin til Randen var fyldte,
Og for de salige Guder de stænkede Vinen til Offer,
Dog for Athene fornemlig, den lysblaaøiede Jomfrue.
Skibet ad Bølgerne løb baade Nat og dæmrende Morgen.

Tredie Sang.

Besøget i Pylos.

Frem af den deilige Søe i en Fart Solguden sig hæved
Op paa den kobberne Himmel, at lyse for salige Guder
Som for hver dødelig Mand paa den sædfrembringende Jordkreds,
Just som de styred mod Land ved det velbebyggede Pylos,
Neleus's Stad, der Tyre man slagtede, sorte tilhobe,
Ude paa Strand til Poseidon, vor Jords sorthaarede Ryster.
Her i ni forskjellige Hold havde Folket sig leiret,
Hvert femhundrede Mand, og hvert ni Høveder offred;
Alt Indmaden de nød, og ristede Bove til Guden,
Just som hine mod Land løb ind med den dygtige Skude,
Strøg dens Seil, fortøied den vel, og traadte paa Landjord.
Ud af Skibet Telemachos steg, men først dog Athene;
Strax tiltalte ham da den lysblaaøiede Pallas:
Nu, Telemachos! vær ikke bly i ringeste Maade,
Da du jo drog over Havet, at spørge dig for om din Fader,
Hvor han gjemmes i Muld, og hvad for en Død han sig hented.
Nei! frit træde du frem for Hestebetvingeren Nestor!
Vide vi maae, hvad Raad han muligen gjemmer i Brystet;
Ham indstændig du bede, dig Alt sandfærdig at sige,
Ei vil han tale med Falsk, thi høist forstandig er Gubben.
Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:
Mentor! hvordan skal jeg gaae? hvordan først tale til Gubben?
Jeg er saa lidet forsøgt i den Kunst mine Ord at belægge,
Og som den Yngre jeg blues at fritte den Ældre med Spørgsmaal.
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Noget, Telemachos! selv i dit Sind udtænker du vistnok,
Andet en Gud indskyde dig vil, thi det tør jeg mene,
Ei est du fød og fostret de salige Guder til Ugunst.
Saaledes taled Athene; med ilende Fjed hun foran ham
Vandred paa Veien afsted, og Gudinden paa Veien han fulgte.

Snart de kom til de Pyliske Mænds forsamlede Skarer;
Der sad Nestor i Sønnernes Kreds; hans Svende med Iver
Lavede Mad; her risted man Kjød, og hist man det spidded.
Strax som de saae de fremmede Mænd, de stimled imod dem,
Rakte til Hilsen dem venligen Haand og bød dem at sidde.
Først imøde dem treen Peisistratos, Sønnen af Nestor,
Begge han krysted i Haand, og strax ved det festlige Gilde
Gav han dem Plads paa laadene Skind paa den sandede Havbred
Hos Thrasymedes sin Broder og Nestor sin elskede Fader.
Hver sin Part han af Indmaden gav, saa tog han og skjenked
Viin i en gylden Pokal, og drikkende Begge til Velkomst
Talte han saa til Athene, hiint Barn af den høie Kronion:
Fremmede! beed nu først din Bøn til Drotten Poseidon.
Hans er Gildet, ved hvilket I her os traf ved Jer Ankomst.
Men naar du Viin har offret og bedet en Bøn som det bør sig,
Flye saa din Ven Pokalen, at offre han kan af den søde
Viin, thi ogsaa har han en Bøn til de salige Guder,
Skulde jeg troe, hvert Menneskens Barn til Guderne trænger.
Dog han er yngre, paa Alder med mig omtrent, som det synes,
Derfor jeg først til dig nu Guldpokalen vil række.
Talt, og Pokalen han strax med den liflige Viin hende flyede.
Glad bemærked Athene hans vise betænksomme Adfærd,
At han den gyldene Skaal med Viin først rakte til hende.
Derpaa hun bønligen bad til den mægtige Hersker Poseidon:
Hør os, du mægtige Gud! du Jordomslynger Poseidon:
See ei haant til os, opfyld den Bøn, som vi bede!
Nestor og alle hans Sønner du først velsigne med Hæder!
Ogsaa det øvrige Folk, hver Mand, som boer udi Pylos,
Skjenke du glædelig Lon for den herlige Festhekatombe!
Endelig give du mig og Telemachos Held til den Idræt,
Som over Bølgen har bragt os hid paa det tjærede Fartøi!
Bedende talte hun saa, og selv opfyldte hun Bønnen.
Derpaa hun Tvillingpokalen af Guld til Telemachos rakte,
Og udi Bøn udbrød den elskede Søn af Odysseus.
Men da det øvere Kjød var stegt, og taget af Bradspid,
Stykked de Braden i Parter, og holdt et glimrende Maaltid.
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Først til Orde da tog den ædle Gereniske Nestor:
Nu er det skjelligt at spørge de fremmede Mænd og forhøre,
Hvem de ere, da nu de ved Mad har gjort sig tilgode.
Fremmede! hvem er I, og hvorfra er I komne paa Søvei?
Drog I paa Handelen ud, eller gik I paa vildsomme Farter
Ret som en Vikingeskare, som flakkende vidt over Bølgen
Sætter i Vove sit Liv for at plyndre hos Folket i Udland?

Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar.
Freidig i Hu, thi Athene ham selv besjeled med Mandsmod,
For at han frit kunde spørge sig for om sin savnede Fader,
Og et berømmeligt Navn sig selv blandt Mennesker vinde:
Nestor! du Neleus's Søn! Achaiernes Hæder og Stolthed!
Hvorfra vi kom, du spørger; det vil jeg paastand dig fortælle.
Hid er vi komne fra Ithakas Bye ved Foden af Neion,
Ei i folkeligt Hverv, men i eget, det nu jeg vil nævne.
Ud er jeg dragen at høre, hvad Rygter man har om min Fader,
Helten Odysseus, som vidt er berømt; med dig, har man sagt mig,
Drog han fordum i Leding, og styrted den Troiske Kongstad.
Grandt man veed om de øvrige Mænd, som kæmped i Troia,
Hvor Enhver af de Gjæve sig hented den grusomme Dødslod,
Men om Odysses's Død lod Zeus hvert Rygte forstumme;
Hvor han er død, har Ingen endnu kunnet sige med Vished,
Enten for fiendtlige Mænd han i Kamp er falden paa Landjord,
Eller paa vildene Hav Amphitrite begrov ham i Bølgen.
Derfor jeg kommer at favne dit Knæe, om du vilde mig sige
Alt hvad du veed om hans grusomme Død, hvad enten for Øine
Selv du blegne ham saae, eller vandrende Mand om hans Henfart
Har dig fortalt; hans Moder ham bar til den tungeste Skjebne.
Ei af Skaansel du mildne dit Ord, ei heller af Medynk,
Nei! men fortæl reentud just saa som det kom dig for Øie!
Bønlig jeg beder, saasandt min herlige Fader Odysseus
Enten i Raad eller Daad har ærlig dig holdt hvad han loved
Hist i Troernes Land, hvor Achaierne døied saa meget,
O saa kom det ihu, og siig mig den skæreste Sandhed!
Ham gjensvarede Nestor, den gamle Gereniske Vognhelt:
Kære! du minder mig her om al den Trængsel, vi fristed
Hist i Fiendernes Land, vi kraftige Mænd af Achaia,
Enten paa Skibe vi foer hen over det graalige Havdyb,
Flakkende vidt efter Rov paa Tog, hvor Achilles os førte,
Eller i Marken vi drog om Priamos' mægtige Kongstad
Kjækt med Fienden at slaaes; der segned de boldeste Drotter,
Der faldt Aias, den krigerske Helt; der ligger Achilleus,
Der Patroklos hans Ven, en Mand saa snild som en Guddom,
Der min elskede Søn Antilochos, bold og behjertet,
Han som var rap tilbeens og dygtig i Kamp som den Bedste.
Fleer Ulykker vi leed endnu; hvad dødelig Skabning
Mægted at nævne tilhobe de Qvaler, vi der maatte friste?
Selv om Aaringer fem eller sex du hos mig vilde blive,
Og du mig fritted om al den Nød Achaierne udstod,
Kjed af min Tale du blev før Enden, og drog til din Hjemstavn,
Ni samfældige Aar uden Rast vi beredte dem Ufærd,

Øvende al Slags List; knap Zeus da slutted vor Idræt.
Al den Tid var der ei nogen Mand, som med ham sig i Raadslag
Dristed at maale, thi høit i al Slags List over Alle
Stod den Ædling Odysses, din Fader, saafremt du forresten
Virkelig er hans Søn; forbauses jeg maa ved dit Aasyn.
Ogsaa paa Talen du ligner ham svart; hvo skulde dog tænke,
At du, saa ung du est, din Fader saa ligt kunde tale?
Dengang det hændte sig aldrig, at jeg og den Ædling Odysseus
Kom med hinanden paa Thinget i Tvist, ei heller i Raadet;
Nei! vi var eens tilsinds, og med Kløgt og sindige Tanker
Grunded vi stedse, hvordan Achaiernes Tarv kunde fremmes.
Men da saa Priamos' kneisende Stad vi havde forstyrret,
Og vi var gangne tilskibs, og en Gud havde Folkene spredt ad,
Da beslutted Kronion i Sind en bedrøvelig Hjemfart
For det Argeiske Folk; thi brav og forstandig var langtfra
Samtliges Færd, og derfor en Deel kom grusomt af Dage;
Svart Athene dem slog i sin Harm, den Vældiges Datter,
Da hun de to Atreider ophidsed til Kiv mod hinanden.
Samtlige Mænd af Achaia til Thing de stævnede begge
Reent mod Skik paa ubetimelig Tid, alt dalede Solen,
Derfor var Mængden betynget af Viin, da de mødte til Samling.
Strax kundgjorde nu hine, hvorfor man dem hid havde stævnet,
Først Menelaos befoel Achaiernes Sønner tilhobe,
Hjem at seile paastand over Havsens mægtige Rygning,
Dog Agamemnon det Raad ei huede; heller han ønsked
Folket at holde tilbage, og Festhekatombér at offre;
Pallas Athenes forfærdende Harm han haabed at mildne;
Lidet han vidste, den Daare, at ei hun var at forsone,
Ei omskiftes i Hast de salige Guders Beslutning.
Saaledes begge de stod, og klamredes svart med hinanden;
Op fra Sæde da sprang de bepandsrede Mænd af Achaia
Med et forfærdeligt Skrig; tvedeelt var Folkets Beslutning.
Natten igjennem endog vi fiendsk tilsinds mod hverandre
Hvilte paa Leiet, thi Zeus tilskikked os Straf for vor Brode.
Aarle ved Grye var vi nogle, som drog vore Snekker paa Dybet,
Hver indskibed sit Gods og de smuktombeltede Qvinder;
Dog hos Atreus's Søn, Krigsfolkenes Drot Agamemnon,
Hælvten omtrent tilbage forblev af den samtlige Krigshær,
Medens vi Andre begav os ombord, og seiled fra Kysten;
Strygende gik det, selv jevned en Gud os det svælgende Havdyb.
Da vi til Tenedos kom, vi Guderne bragte vort Offer,
Hjem vi længtes, dog Zeus endnu forhaled vor Hjemfærd,
Han, den Haarde, som ypped paany fordærvelig Tvedragt.
Nogle nu vendte paastand med de toradaarede Skibe,

Og med Odysses, den snedige Drot, de stævned tilbage,
Atreus's Søn Agamemnon igjen deres Huldskab at vise.
Jeg derimod tog Flugten med hvert et Skib, som mig fulgte,
Da jeg i Sind fornam, at en Gud tilskikked os Vanheld.
Ogsaa Tydeiden paa Flugt sig gav, og drev paa sit Mandskab.
Seent os fulgte tillige den Guldhaars Drot Menelaos;
Just han i Lesbos os traf, da vor lange Seilads vi betænkte,
Enten vi Nord om Chios den fjeldrige Øe skulde styre
Op mellem Psyrias Holm, beholdende Chios til Venstre,
Hvad eller Sønden om Chios forbi det stormende Mimas.
Bønlig vi bad, at en Gud os et varslende Tegn vilde vise,
Tegnet han gav og bød os, at styre vor Kaas til Euboia.
Skærende tvers over Havet, at frelses desfør af vor Qvide.
Vinden blev gunstig og rask; ad de fiskbesvømmede Veie
Skibene løb i strygende Fart, og iland ved Geraistos
Alt om Natten vi kom, og Bovene strax af en Mængde
Tyre til Tak for den mægtige Fart Poseidon vi offred.
Dage vi seiled igjen; paa den fjerde var alt Diomedes,
Hestebetvingeren Tydeus's Søn, med Snekker og Mandskab
Landet paa Kysten af Argos; jeg drog til Pylos, og aldrig
Loied den gunstige Vind, da en Gud paa Fart havde sendt den.
Derfor, min Søn! jeg tidendeløs kom hjem, og erfoer ei,
Hvem af Achaiernes Folk der forgik, og hvem der blev reddet.
Men hvad jeg siddende her i mit Huus har erfaret af Andre,
Det jeg, som billigt, fortælle dig skal, og Intet fordølge.
Hjem i Behold Myrmidonerne kom, de landseforsøgte,
Helten Achilles's straalende Søn dem førte tilbage.
Poias's glimrende Søn Philoktetes var ligesaa heldig,
Og til sit Kreta Idomeneus kom med alle de Kæmper,
Krigen ham end havde levnet, ei Een han paa Søen forliste.
Selv har I hørt, skjøndt fjernt I boe, hvordan Agamemnon
Kom til sit Hjem, og Aigisthos en ynkelig Død ham beredte;
Dog en gruelig Hevn forsand ham traf for hans Udaad.
O hvor godt, naar den myrdede Mand en Søn har tilbage
Efter sin Død! saaledes som hiin den Morder Aigisthos
Dræbte til Hevn, der lumsk havde myrdet hans herlige Fader.
Saa, min Kjære! vær kjæk, som jeg seer du er fager og voxen,
At ogsaa du maa prises endog af sildige Slægter!

Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Nestor! du Neleus's Søn! Achaiernes Hæder og Stolthed!
Ja! han hevned sig svart, og vidt vil Achaiernes Sønner
Brede hans Roes, saa høres den skal blandt kommende Slægter.
O at de himmelske Guder mig lignende Kraft vilde skjenke,
Beilernes Sværm at tugte for al deres nedrige Frækhed,

Da de med Trods udøve mod mig formastelig Voldsfærd.
Dog en Lykke saa stor har Guderne ei mig beskæret,
Mig saalidt som min Fader, dog nu maa jeg lide med Taalmod.
Ham gjensvarede Nestor, den gamle Gereniske Vognhelt:
Kjære! da selv du minder derom, og nævner mig Sagen;
Man har for fortalt, at en Sværm af Mænd, som frie til din Moder,
Dig til Trods i Paladset et skammeligt Væsen bedrive.
Siig mig, om selv godvillig du kue dig lod, eller mulig
Folket i Landet dig hader, forledt af guddommeligt Sandsagn?
Dog hvo veed, om ei han engang til Hevn over Voldsmænd
Kommer alene tilbage, ja muligen fulgt af sit Mandskab.
Gid dog Pallas Athene dig ligesaa huld vilde være,
Som hun din herlige Fader tilforn beskjermed med Omhu
Hist i Troia, hvor meget vi leed, vi Mænd af Achaia!
Aldrig har Guder jeg seet saa klart deres Naade bevise,
Som det var klart, at Athene var rede til Hjelp for Odysseus:
Elsked hun dig saa høit, og viste dig lignende Omsorg,
Da skulde Mangen af Beilernes Flok slaae Bryllup af Tanke.
Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Aldrig, min Gubbe! jeg troer, at dette vil skee som du siger.
Nei! dit Ord er for stort! du forfærder mig! aldrig et saadant
Haab opfyldes for mig, selv ei om Guder det vilde.
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Søn af Odysses! hvad Ord undslap dig fra Tændernes Række?
Lettelig frelser en Gud hvem han vil endog fra det Fjerne.
Jeg vilde heller forsand udstaae mangfoldige Trængsler,
Blot jeg naaede mit Huus, og Hjemfærdsstunden jeg skued,
End efter lykkelig Fart forlise mit Liv ved min Arne,
Som Agamemnon blev lumskelig dræbt af sin Viv og Aigisthos.
Dog for den altødelæggende Død har selv ikke Guder
Magt at bevare den Mand, som ret af Hjertet de elske,
Naar ham fra Jord bortrykker den langthenstrækkende Dødsmoe.
Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:
Mentor! ei tale vi meer om Sligt, skjøndt heftig vi sørge!
Ei hjemkommer han levende meer, forlængst allerede
Blev han i Gudernes Raad bestemt til Død og til Henfart.
Men der er Noget forresten, hvorom jeg har Lyst til at spørge
Nestor, da høit over Andre han staaer i Viisdom og Retsind;
Alt han har jo som Drot tre Menneskeslægter behersket,
Derfor betragter jeg ham som en af de salige Guder.
Nestor, du Neleus's Søn! fortæl mig dette med Sandhed!
Hvad for en Død fik Atreus's Søn, den Drot Agamemnon?
Hvor var da Menelaos? hvad List til den blodige Gjerning
Øved Aigisthos, den Skjelm, for den stærkere Mand at ihjelslaae?

Mon det Achaiske Argos han ei havde naaet, men paa Hjemtog
Flakked i Verden omkring, og hiin sig til Mordet formasted?
Ham gjensvarede Nestor, den gamle Gereniske Vognhelt:
Dette jeg gjerne, min Søn! sandfærdigen vil dig fortælle.
Selv begriber du let, hvordan det var gaaet Aigisthos,
Hvis Menelaos, den Guldhaars Drot, ved sit Komme fra Troia
I Agamemnons Palads ham end havde truffet ilive,
Da var han falden, og ei man med Muld hans Liig havde dækket.
Da havde Hunde med Fugle hans Kjød af Knoglerne flænget
Fjernt fra Byen paa vildene Mark, og ei i Achaia
Havde ham Qvinde begrædt, thi grov var den Synd han forøved.
Medens i Troia vi laae, og Kamp paa Kamp maatte friste,
Sad han i Mag i en Krog af det hestopfostrende Argos,
Og Agamemnons Viv ved sin smigrende Snak han bedaared.
Først hun forkastede dog den skjændige Gjerning med Afskye,
Thi hun var ædel af Sind som af Byrd, den Viv Klyteimnestra;
Ogsaa der leved i Huset en Skjald, som Atreiden alvorlig,
Dengang til Troia han drog, formaned at vogte hans Hustrue.
Men da hun hildet af Skjebnen tilsidst dog føied hans Villie,
Slæbte han Skjalden af Huus, og førte ham ud paa en øde
Oe, hvor han ligge ham lod, Rovfugle til Priis og til Bytte.
Hjem til sit Huus han villig da førte den villige Qvinde.
Strax mangfoldige Bove paa Gudernes Alter han brændte,
Smykker han vied dem ind, baade Guld og prægtige Klæder,
Efter den svare Bedrift, som lykkedes over Forventning.
Sammen vi fulgtes paa Vei, Menelaos og jeg, over Havet
Lige fra Kysten af Troia, thi høit vi elsked hinanden;
Men da vi Sunion naaede, den hellige Klint ved Athenai,
Dræbt af Phoibos Apollon da blev Menelaos's Styrmand,
Ramt af Guden med lempelig Piil han segned i Døden,
Bedst som med Roret i Haand han sad paa det løbende Fartoi,
Phrontis, en Søn af Onetor; saa snildt som Faa eller Ingen
Styred han Skib paa Dyb, hvor vildt end Stormene larmed.
Saa blev han sinket paa Vei, skjøndt stærkt med Reisen han hasted,
Medens sin Svend han stedte tilgravs, og feired hans Liigfærd.
Atter i Søen han stak, og løb ad de blaalige Vande;
Men da med Flaaden han kom til det høie Maleiske Forbjerg,
Gav Fjernskueren Zeus ham en høist bedrøvelig Reise;
Stormene blæse han lod, saa det hvined i Luft, og paa Havet
Reiste han larmende Bølger, vidunderlig høie som Bjerge;
Der han spredte hans Snekker og nogle forslog han til Kreta,
Hvor Kydonerne boe omkring Jardanos' Strømme;
Der er et Fjeld baade glat og høit, som mod Søen sig strækker
Ude paa Grændsen af Gortyn, langt ud i det graalige Havdyb.

Stormen fra Syd mod det vestlige Fjeld slaaer Bølgen ved Phaistos
Høit, men Fjeldet saa lavt dog dæmmer mod Bølgerne høie:
Did blev Skibene slængte; med Nød og neppe sig bjerged
Folket ombord, men i Qvag mod Rev de brydende Bølger
Skibene slog; af Flaaden dog fem blaastavnede Snekker
Drev for den rullende Strøm og den strygende Vind til Aigyptos.
Saaledes drog Menelaos til Folk, hvis Sprog var ham fremmed,
Vildsomt paa Søen omkring, og Gods og Guld han sig sanked.
Medens Aigisthos i Borgen udtænkte den rædsomme Udaad.
Slog Agamemnon ihjel og hans Folk til Lydighed kued.
Aaringer syv han det guldrige Land Mykene behersked.
Men i det ottende Aar til hans Vee kom bolden Orestes
Hjem igjen fra Athen, og til Hevn han den Morder Aigisthos
Slog ihjel, som lumsk havde myrdet hans herlige Fader,
Og efter endt Bedrift han Argeierne feired et Gravøl,
Da han sin nedrige Moder begrov og den Niding Aigisthos.
Did kom just paa den festlige Dag den Helt Menelaos
Hjem med Gods og Skatte saamange som Skibene magted.
Heller ei du, min Kjære! blandt Fremmede flakke mig længe
Borte fra Huus og Gods, mens hjemme du lod i Paladset
Slige fripostige Mænd! thi vogt dig, at ei de fortære
Alt og dele dit Gods, og spildt da vorder din Reise.
Men jeg formaner og raader dig stærkt Menelaos at gjæste,
Thi han er først fornys hjemkommen fra fremmede Lande,
Fjernt fra Folk, fra hvilke vel knap nogen Mand kunde haabe
Hjem at slippe, naar Stormene først ham did havde kastet
Over et Hav saa stort, at neppe de hurtigste Fugle
Fløi paa et Aar derover, saa stort, saa frygteligt er det.
Vel! saa begiv dig nu strax paa Fart med dit Skib og dit Mandskab!
Men vil du reise tillands, staae Hest og Vogn i Beredskab.
Og mine Sønner er rede paa Vei at gjøre dig Selskab
Til Lakedaimon den herlige Stad og den Drot Menelaos;
Ham indstændig du bede, dig Alt sandfærdig at sige,
Ei vil han tale med Falsk, thi høist forstandig er Manden.
Talt; nu dalede Solen, og Mulm udbredte sig vide.
Ordet da tog Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Skjelligt, min Gubbe! forsand er hvert et Ord, som du talte.
Vel! udskjærer nu Tungerne flux, og blander os Vinen,
At vi kan offre vor Drik til Poseidon og øvrige Guder,
Og os forføie til Roe, thi stærkt det lakker ad Tiden,
Lyset har alt bag Mørket sig gjemt, og ei det sig skikker
Længer at sidde ved Gudernes Fest, men at gange til Huse.
Saaledes talte den Datter af Zeus, og han lød hendes Tale.
Flux udøste Herolderne Vand over Samtliges Hænder,

Knøsene Viin i Kummerne gjød, til den skummed om Randen,
Fyldte saa Bægre til Offring, og skjenkede rundt for dem Alle:
Tungerne slængtes paa Ild, og staaende stænked man Vinen.
Men da de Viin havde offret, og drukket saameget dem lysted.
Laved Athene sig til med den herlige Søn af Odysseus,
Begge tilbage til Stranden at gaae til det bugede Fartøi.
Strax dog talede Nestor, og satte dem venlig irette:
Nei! det forbyde Kronion og alle de salige Guder,
At I fra mig skulde gaae til den hurtige Snekke tilbage,
Ret som var jeg en Prakker, der knap havde Klæder paa Kroppen,
Eller som ei i sit Huus havde nok af Tæpper og Bolstre,
Baade sig selv og Gjæster en magelig Seng at forskaffe.
Nei! jeg er godt forsynet med prægtige Tæpper og Bolstre,
Derfor skal ei en Søn af saadan en Mand som Odysseus
Sove paa Dæk ombord saalænge som jeg er ilive,
Og naar jeg døer, har jeg Sønner i Huus tilbage, som Herberg
Hver en Fremmed skal give, der kommer som Gjæst til min Bolig.
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Kjæreste Gamle! du taler saa smukt, og det sømmer sig vistnok,
At dig Telemachos lyder, thi dette forsand er det Bedste.
Derfor med dig han følge nu hjem, og tage sin Hvile
Under dit Tag, men selv jeg gaaer til det tjærede Fartøi
Ned, vore Folk at muntre, og sige Besked dem om Alting.
Jeg er den eneste Mand tilaars af den hele Besætning,
Resten er Knøse tilhobe, som hid af Venskab os fulgte,
Alle de kan paa Alder omtrent med Telemachos være.
Derfor inat jeg hvile mig vil paa det tjærede Fartøi,
Men naar det dages, jeg styrer min Kaas til de bolde Kaukoner:
Der har et Krav jeg tilgode, som hverken er nyt eller ringe.
Men da du hjem til dit Huus som Gjæst Telemachos tager,
Send ham da bort tilvogns med din Søn, og giv ham de Heste,
Som er til Løb de rappeste Dyr, og dygtigst af Kræfter.
Talende saa forsvandt den lysblaaøiede Pallas
Brat som en Ørn, og Studsen betog Enhver, som det skued.
Ogsaa den Gamle forbausedes svart, da han saae det for Øine,
Greb Telemachos' Haand, tog Ordet, og talte saalunde:
Kjære! jeg haaber forvist, ei vorder du feig eller kraftløs,
Siden af Aar saa ung du alt ledsages af Guder,
Thi det var ei nogen Anden af Guderne hist paa Olympen,
Det var den Datter af Zeus, hiin herlige Tritogeneia;
Ogsaa din kraftige Fader hun høit blandt Argeierne hædred.
Drotning! forbliv os huld! et priseligt Navn du forlene
Baade mig selv, mine Børn, og den ærbare Qvinde, min Hustrue,
Offre da vil jeg et fjorgammelt Nød, bredpandet og aldrig

Avet, endnu ei tæmmet af dødelig Mand under Aaget,
Dette jeg offre dig vil, og dets Horn vil med Guld jeg beklæde.
Bedende talte han saa, og blev hørt af Pallas Athene.
Forrest i Skaren paa Vei sig nu gav den Gereniske Nestor
Med sine Sønner og Døttrenes Mænd til den prægtige Bolig.
Men da de kom til det stolte Palads, som Kongen beboede,
Toge de Plads paa Stol eller Bænk jevnsides hverandre.
Strax da de kom, den Gamle paany dem blanded i Kummen
Viin, som var liflig, og først da den elleve Aar havde ligget,
Løsnede Skaffersken Baandet fra Spunds og aabnede Krukken.
Heraf den Gamle nu blanded en Deel, og fromt til Athene,
Aigissvingerens Datter, han bad, mens han stænked af Vinen.
Men da de Viin havde offret, og drukket saameget dem lysted,
Gik Enhver til sit Hjem, og lagde sig der til at sove;
Men i sit Huus beholdt den gamle Gereniske Nestor
Helten Odysses's Søn, og rede han lod ham et Leie
Under den høitgjenlydende Hal paa den snørklede Løibænk;
Der sov ogsaa den gjæve Peisistratos, Høvding for Krigsfolk;
End hos sin Fader han boede som eneste Søn, der var Ungkarl;
Selv sov Gubben i høien Palads i det inderste Kammer,
Og ved hans Side hans Dronning bepryded det natlige Leie.
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Strax fra sit Leie da sprang den gamle Gereniske Nestor,
Treen af Huset og satte sig hen paa en skinnende Steenbænk;
Udenfor Huset man havde den sat ved den kneisende Borgport,
Hvid var Stenen og blank som Olie; der havde Neleus
Siddet tilforn saa tit, en Mand saa snild som en Guddom;
Nu var forlængst af Døden han ramt, og vandret til Hades.
Her den Gereniske Nestor, Achaiernes Fader, sig satte,
Holdende Staven i Haand, og trindt ham stimled hans Sønner;
Ud fra Kammers tilhobe de kom, Echephron og Perseus,
Stratios og Thrasymedes, en Mand som en Gud, og Aretos,
Derpaa som sjette den bolde Peisistratos kom til sin Fader;
Ogsaa de førte Telemachos med, og bænked ham blandt sig.
Først til Orde da tog den gamle Gereniske Nestor:
Skynder Jer nu, mine Børn! og sætter i Værk hvad jeg ønsker,
At jeg af Guderne først os huld Athene kan gjøre!
Selv skinbarlig hun gjæsted vor yppige Fest for Poseidon.
Een skal paa Vang efter Oxen begive sig ud, at den snarlig
Kommer herind, Qvægrøgteren strax til Byen den drive!
Een skal skynde sig ned til Telemachos' Skib for at hente
Alle hans Mænd herop, kun to skal blive tilbage.
Een skal gaae for at bede paastand Guldslager Laerkes
Komme herhid, at han Hovedets Horn med Guld kan beklæde;

Resten forblive tilbage hos mig, og befaler derinde
Ternerne strax i den prægtige Sal at lave til Maaltid,
Hente det klareste Vand, og sørge for Brændsel og Stole!
Saa han taled, og Alle fik travlt, saa de pusted af Iver.
Ind kom Oxen fra Vang, og Helten Telemachos' Mandskab
Kom fra det hurtige Skib; Guldslageren ogsaa sig indfandt,
Bærende med sig i Haand sit kunstfuldbyrdende Værktoi,
Baade sin Ambolt og Hammer og snildtindrettede Ildtang,
Guldet at smedde dermed; selv nærmed sig Pallas Athene,
Gunstig at nyde sit Offer, og Nestor, den aldrende Vognhelt,
Gav det behørige Guld; strax Mesteren slog det om Dyrets
Horn heel smukt, at Gudinden med Fryd den Pragt maatte skue.
Oxen ved Hornene frem Echephron og Stratios leded.
Vand til Hændernes Tvæt i et Fad, udsmykket med Løvværk
Hented Aretos fra Huus, og en Kurv med det hellige Bygkorn
Bar han paa Arm; da treen den behjertede Helt Thrasymedes
Frem med den hvæssede Bil i Haand, for Oxen at fælde;
Perseus med Karret til Blod stod hos, og Oldingen Nestor
Tog af Vandet og Kornet, og vied med Bøn til Athene
Offret, mens Haar han kasted paa Ild af Hovedets Pande.
Men da de saa havde bedet og drysset det hellige Bygkorn,
Traadte paastand Nestoriden, den modige Helt Thrasymedes,
Frem, drev Oxen og hug, saa Senerne hen over Nakken
Brast, og Hovedets Kraft var forødt; strax Oldingens Døttre
Jamred med Sønnernes Koner i Bøn med samt Eurydike,
Nestors ærværdige Viv, af Klymenos' Døttre den ældste.
Hovedets Hals blev vendt fra den vidthenveibare Jordbund,
Fast man holdt, flinkt slagted Peisistratos, Krigernes Høvding,
Rødt udvældede Blodet, og Livet fra Knoglerne flygted.
Rask de skilte nu Kræet, skar Bovene fra i en Skynding,
Alt med Orden og Skik, og bevikled dem trindt med et dobbelt
Lag af Fedt, som de dækked igjen med et Lag af det Skære.
Gubben det risted paa Baal, og blussende Viin han paa Braden
Gjød; trindt Svendene stod, femflenede Gafler ihænde.
Men da de Bovene havde forbrændt, og af Indmaden nippet,
Skar de det øvrige Kjød itu, og stak det paa Bradspid,
Saa blev det stegt paa de stingende Spyd, som de dreied med Haanden.
Badet Telemachos blev af den deilige Moe Polykaste,
Nestors livsalige Barn, af alle hans Døttre den yngste.
Men da hun havde ham badet og salvet med glindsende Olie,
Og havde hyllet ham ind i en Kjortel og prunkende Kappe,
Steg af Karret han op, af Skabning saa skjøn som en Guddom.
Derpaa hos Oldingen Nestor han satte sig, Folkenes Hyrde.
Men da det øvere Kjød var stegt og taget af Bradspid,

Sad de tilsammen og spiste, mens herlige Mænd var paa Færde
Flittig at skjenke den liflige Viin i de gyldne Pokaler.
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Først til Orde da tog den gamle Gereniske Nestor:
Rask, mine Børn! lad flux de fagermankede Heste
Spænde for Karm, at Telemachos snart kan ende sin Reise!
Saa han taled; hans Ord de fornam, og løde ham villig.
Hurtig de kobbled for Karm et Spand rasktravende Heste.
Skaffersken pakked paa Vogn baade Brød og Viin og Suulmad,
Alt saadant som det nydes af gudopfostrede Konger.
Op paa den prunkende Karm sig nu Telemachos satte,
Og Nestoriden, den gjæve Peisistratos, Krigernes Høvding,
Steg ved hans Side tilvogns, og Tømmerne greb han med Haanden,
Jog saa med Svøben paa Gangerne rask, og villige fløi de
Hen over Sletten afsted fra det høitbeliggende Pylos.
Dagen igjennem de løb, og Kobbelet rysted om Halsen.
Men da det lakked ad Qvæld, og Skumring paa Veiene bredtes,
Kom de til Pherai, og holdt ved den ædle Diokles's Bolig,
Som var Orsilochos' Søn, hvis Fader igjen var Alpheios.
Der de beded om Natten og han dem beværtede gjæstmildt.
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Kobbled de Hestenes Spand, og bestege den prunkende Vognkarm,
Kjørte saa gjennem den skingrende Hal og ud over Borggaard.
Rask han med Svøben paa Gangerne jog, og villige fløi de;
Snart til den hvedebevoxede Mark de kom, og til Ende
Reisen var bragt; saa flinkt det vælige Spand havde kjørt dem.
Just som Solen sig bjerged, og Skumring paa Veiene bredtes.

Fjerde Sang.

Besøget i Lakedaimon.

Til Lakedaimon de kom, som ligger i Dal mellem Fjelde,
Kjørte til Borgen saa hen til den priselig Drot Menelaos.
Just de traf ham i Vennernes Kreds som Bryllup han feired
I sit Palads for sin Søn og sin Datter den yndige Jomfrue.
Hende til Sønnen han gav af den knusende Kriger Achilleus,
Da han i Troernes Land ham engang havde lovet og tilsagt
Pigen tilægte; nu Guderne selv fuldkom deres Bryllup.
Nu til den prægtige Stad han med Ganger og Karm hende sendte,
Hvor Achilles's Søn Myrmidonernes Kæmper behersked.
Men til sin kraftige Søn Megapenthes en Brud han fra Sparta
Hented, Alektors Datter; den Søn var senere født ham
Af en Slavinde, thi Guderne ei velsigned med Livsfrugt
Helena meer, da sin Datter hun først havde baaret, den fagre
Møe Hermione, saa skjøn som den gyldene Viv Aphrodite.
Her i den mægtige Høienloftssal ved det festlige Gilde
Grander og Venner nu sad hos den priselig Drot Menelaos
Hjertelig froe; en guddommelig Skjald med Lyren ihænde
Sang til sit klingende Spil, og to Krumspringere blandt dem
Slog med Færdighed Hjul, saasaare sin Sang han begyndte.
Ude ved Porten til Konningens Gaard med Vogn og med Heste
Holdt Telemachos nu med Peisistratos, Sønnen af Nestor;
Ud kom just Eteoneus, den agtede Kriger, og saae dem,
Flinkbetjenende Svend hos den priselig Drot Menelaos.
Ind til Folkenes Hyrde han løb, at melde ham dette,
Trædende nær med bevingede Ord saalunde han talte:
Gudopfostrede Drot! to Fremmede gjæste Paladset;
Begge forsand see ud som Børn af den høie Kronion.
Vil du, at her vi skal spænde fra Vogn deres vælige Heste,
Hvad eller skikke dem andenstedshen at søge sig Herberg?

Ham gjensvared med Harm den Guldhaars Drot Menelaos:
Aldrig med taabelig Snak, Eteoneus, du Søn af Boethos!
Kom du mig for, men nu som en Pog eenfoldig du taler.
Selv jo som Gjæster hos fremmede Folk vi Begge saa ofte
Aad vort Brød, da vi seilede hjem; o maatte Kronion
Frie os herefter fra lignende Nød! spænd flux deres Heste
Fra, og før de fremmede Mænd herind til vort Maaltid!
Talt; bort skyndte sig Svenden af Huus, og kaldte paa andre
Flinkbetjenende Svende, og bød dem flux sig at følge.
Disse nu spændte paastand af Aag de skummende Heste,
Derpaa med Grimer de fast dem bandt ved Krybben i Stalden,
Strøede til Foder dem Spelt, som med hvidguult Byg var beblandet,
Og ved den skinnende Væg i Skuur opstilled de Vognen.
Ind i det prunkende Huus de nu førte de fremmede Gjæster,
Og med den største Forundring betragted de Kongepaladset,
Thi fra den kneisende Borg hos den priselig Drot Menelaos
Straalede trindt en Glands saa lys som fra Sol eller Maane.
Men da de ret ved det herlige Syn havde Øinene gottet,
Stege de ned i blankede Kar, et Bad sig at tage;
Men da saa Ternerne havde dem toet og salvet med Olie,
Og havde hyllet dem ind i Kjortler og flossede Kapper,
Skikkedes Begge til Sæde hos Atreus's Søn Menelaos.
En af Ternerne bragte nu Vand i en prægtig og gylden
Kande, som stod paa et Bækken af Sølv, og til Hændernes Tvætning
Gjød hun det ud; saa rykked hun frem et skinnende Madbord.
Ogsaa den værdige Skafferske kom med Brød og med Retter,
Hvilke hun stilled paa Bord, fremsættende mildt hvad hun havde.
Fade med alskens Suul indbar i Salen en Madsvend,
Satte dem frem, og stilled paa Bord forgyldte Pokaler.
Rækkende Haanden til Hilsen udbrød den Drot Menelaos:
Spiser nu først med fornøieligt Sind, men naar I ved Maaltid
Eder tilgode har gjort, I mig nævne forsand Eders Herkomst!
Ei er Forældrenes Byrd, det er klart, vanslægtet hos Eder,
Ned I stamme forvist fra de kongstavførende Drotter,
Gudernes Æt, thi saadanne Børn ei fødes af Smaafolk.
Talt; da tog han den stegte, den flommede Ryg af en Oxe,
Hvormed han selv var hædret som Drot, og lagde den for dem.
Disse nu langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked;
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Talte Telemachos saa til Peisistratos, Sønnen af Nestor,
Rækkende Hovedet hen, at de Andre ham ei skulde høre:
See dog engang, Nestoride! mig inderlig kjær i mit Hjerte!
See hvilken straalende Glands af Malm i den skingrende Høisal!
See hvilken Glands af Guld og Sølv, af Elektron og Filsbeen!

Saa, kan jeg troe, seer der ud i Zeus's Olympiske Hofgaard.
Hvilken uendelig Pragt! forbauses jeg maa ved at see det.
Disse hans Ord fornam den Guldhaars Drot Menelaos,
Og med bevingede Ord han talede saa til dem begge:
Nei, mine Børn! med Zeus sig ei nogen Dødelig maale!
Reent uforgjængeligt er jo hans Huus som alle hans Skatte.
Dog lad dødelig Mand sig kun, hvis han lyster, i Rigdom
Maale med mig, thi meget jeg leed, og meget jeg flakked.
Før i det ottende Aar i mit Hjem jeg med Skattene landed.
Vidt jeg flakked til Kypros, Phøinikernes Land og Aigyptos,
Til Aithioper jeg kom, til Sidoner, Erember, og gjæsted
Libyen selv, hvor Lammene strax faae Horn naar de fødes.
Og hvor et Faar tre Gange har Lam i Løbet af Aaret.
Det er et Land, hvor Hyrden saalidt som hans mægtige Herre
Kjender til ringeste Mangel paa Kjød eller Ost eller Sødmelk.
Aaret igjennem kan Melk han af Hjordernes Yver sig malke.
Medens nu saa jeg flakked omkring, og al denne Velstand
Sanked, forgreb en Morder sig lumsk paa min elskede Broder:
Heel uventet han faldt ved Svig af sin nedrige Hustrue,
Derfor med maadelig Fryd over al den Rigdom jeg hersker.
Dog alt dette forvist har I hørt Eders Fædre fortælle,
Hvo de saa er, thi meget jeg leed, og mit Huus jeg forarmed,
Fordum saa velindrettet, og rigt paa kosteligt Indboe.
Gjerne jeg kun med den tredie Deel i mit Huus vilde leve,
Bare de Mænd var end i Behold, som Livet forliste
Hist i Troia saa fjernt fra det hestopfostrende Argos.
Dog, hvor bitterlig end de Øvriges Tab jeg begræder, —
Ofte, naar mod i Hu i mit Huus herhjemme jeg sidder,
Snart jeg letter ved Jamren mit Sind, snart holder jeg atter
Inde med Klagen, thi snarlig en Mand vorder mæt af at jamre, —
Ei for dem Alle jeg grænmes saa dybt, skjøndt saare bedrøvet,
Som for den Ene, som styrrer min Søvn og forjager min Madlyst,
Naar jeg ham mindes, thi ei af Achaierne Nogen har døiet
Det som Odysses har døiet og liidt, saa vilde det Skjebnen,
Han skulde Trængsler bestaae, og jeg skulde sørge min Livstid
Over hans Lod, at han savnes forlængst, og Ingen erfarer,
Om han er død eller lever; og nu bejamres han vistnok
Hist af den gamle Laertes, den ærbare Penelopeia,
Og af Telemachos, Sønnen han spæd lod i Huset tilbage.
Talende saa han vakte hans Trang til Graad for sin Fader.
Taarerne randt fra Øinenes Laag, da Faderen nævntes;
Op for de grædende Øine han flux sin Skarlagenskappe
Holdt med Hænderne begge; det mærked den Drot Menelaos.
Dog han betænkte sig først, og veied i Sind og i Hjerte.

Om det var bedst, man dvæle ham lod ved Faderens Minde,
Eller han selv skulde spørge ham først, og med Lempe ham fritte.
Medens paa dette han grundede dybt i Sind og i Hjerte,
Kom just Helena ned fra sit duftende Høienloftskammer,
Grandt hun Artemis ligned den guldpilskydende Jagtmoe.
Strax en stadselig Stol Adraste for Dronningen satte,
Tæppet dertil af fineste Uld bar Møen Alkeste,
Phylo den Kurv af Sølv hende bar, som fordum Alkandra
Hende forærede, Polybos' Viv; i Thebai de boede,
Hist i Aigypternes Land, hvor Rigdomme huses i Mængde.
Polybos gav Menelaos sin Gjæst to sølverne Badkar,
Ti Talenter i Guld og to trebenede Kjedler;
Og af Alkandra hans Viv fik Helena kostbar Foræring,
Fik sig en Teen af Guld, og en Kurv med Hjul under Bunden,
Heel og holden af Sølv, men af Guld var Randen foroven.
Denne blev baaren af Phylo, som frem for sin Frue den satte,
Svingende fuld af det fineste Spind, og oven i Kurven
Laae hendes Teen beviklet med Uld saa blaa som Fioler.
Plads nu tog hun paa Stolen, hvis Fod var forsynet med Skammel;
Derpaa begyndte hun strax om Alt at spørge sin Husbond:
Veed man alt, Menelaos, du gudopfostrede Konge!
Hvem disse Mænd udgive sig for, som gjæste vor Bolig?
Farer jeg vild, eller siger jeg sandt? men dog maa jeg tale;
Aldrig endnu har jeg seet, tør jeg troe, saa skuffende Lighed,
Hverken hos Mand eller Qvinde, forbauses jeg maa ved at see det,
Som denne Svend seer ud som en Søn af Helten Odysseus,
Ja som Telemachos selv, der end var spæd, da hans Fader
Reiste, den Tid I Achaiske Mænd for mig, jeg Forvorpne,
Stævned til Troernes Land at yppe den hidsige Krigsfærd.
Derpaa til Svar hende gav den Guldhaars Drot Menelaos:
Ganske det Samme jeg troer, som du selv har fundet, min Hustrue!
Ja! det er som man saae ham, thi saa var hans Hænder og Fødder,
Saa var Øinenes Kast, saa Hoved og Haaret om Issen;
Og da Odysses jeg mindedes nys, og kom til at nævne
Al den Bekymring og Qval, som Helten for mig havde døiet,
Rulled fra Vipperne ned ham bitterlig Taare paa Taare,
Og for de grædende Øine han holdt sin Skarlagenskappe.
Strax Nestoriden, den bolde Peisistratos, gav ham til Gjensvar:
Atreus's Søn Menelaos, du gudopfostrede Folkdrot!
Ja! han er virkelig her, Odysses's Søn, som du siger.
Men han er bly af Væsen, og ei det tyktes ham klædsomt,
Strax som han kom til dit Huus, høirøstet at løsne sin Tunge
Her for dig, hvis Ord som en Guds henrykker os Begge.
Mig medskikkede Nestor, den gamle Gereniske Vognhelt,

Hid ham paa Reisen at følge; dig ønsked han høilig at gjæste,
Om du maaskee kunde give ham Raad til Ord eller Gjerning.
Svar er den Kummer forsand, som en Søn, hvis Fader er borte,
Lider i fædrene Huus, naar Mænd ham fattes til Bistand,
Ret som Telemachos nu; hans Fader er fjern, og i Folket
Ei sig reiser en eneste Mand mod Vold ham at skjerme.
Ham gjensvared paastand den Guldhaars Drot Menelaos:
Guder! saa staaer da en Søn af den elskede Mand i min Bolig,
Han som for mig saamangen møisommelig Kamp maatte friste!
Jeg var tilsinds, naar tilbage han kom, ham at hædre med Venskab
Meer end nogen Argeier, saafremt den Olymper Kronion
Gav os det Held til Hjemmet at naae med de løbende Skibe.
Huus jeg havde ham bygget, og skjenket en Bye ham i Argos,
Alt hans Gods og hans Søn jeg havde fra Ithaka hentet,
Ført hans Folk herover, og een af de Stæder dem rømmet,
Som er nærmest herved, og af mig som Konge beherskes.
Da havde tit hinanden vi seet, og Intet i Verden
Havde da skilt os to, som glædedes sammen i Venskab,
Førend at Døden i sortnende Skye havde hyllet den Ene.
Dog saa herlig en Lod har en Gud os ventelig misundt,
Om den usalige Mand han alene berøved sin Hjemkomst.
Saa han taled, og Trang til Graad hos dem Alle han vakte,
Lydt nu Helena græd, Kronions Argeiske Datter,
Lydt Telemachos græd, og Atreus's Søn Menelaos.
Og Nestoriden ei heller fra Graad kunde holde sit Øie;
Strax i Minde ham randt Antilochos, Helten den gjæve,
Som havde ladet sit Liv for en Søn af den straalende Dagning,
Og ved at tænke paa ham, med bevingede Ord han begyndte:
Atreus's Søn! som en Mand der stod i Forstand over Andre
Priste dig Oldingen Nestor, saa tit som i Borgen derhjemme
Snakkende sammen vi sad, og paa dig just Talen var falden.
Hvis det er muligt, saa føi min Bøn! min Glæde forspildes,
Naar jeg ved Nadver skal sidde med Graad; imorgen tilvisse
Ogsaa der gryer en Dag; slet ei fortænker jeg Nogen,
At han begræder en Død, som Skjebnen i Vold har annammet,
Sligt er for Jordens usalige Børn jo den eneste Hæder,
Haaret man klipper sig af, og paa Kind udgyder man Taare.
Ogsaa har selv jeg en Broder jo tabt, af Argeiernes Kæmper
Ikke den vaageste just; du kjendte ham nok, men jeg selv ham
Aldrig har seet eller mødt; dog høit man Antilochos priser
Baade som rap tilbeens og dygtig til Kamp som den Bedste.
Ham gjensvared paastand den Guldhaars Drot Menelaos:
Kjære! da her du har talt, som sikkert en viis og forstandig
Mand vilde handlet og talt, ja selv om af Aar han var ældre, —

Saadan en Fader du har, derfor du taler forstandig;
Lettelig kjender man Æt af en Mand, hvem Fader Kronion
Dobbelt Velsignelse gav, ved hans Fødsel som og ved hans Bryllup,
Saa som han Nestor beskæred det Held i Rækker af Dage,
Under de blideste Kaar i sit Huus som Olding at leve
Midt blandt Sønner af moden Forstand, og flinke til Landsen; —
Thi lad os standse den Graad, til hvilken vi nylig os hengav,
Atter til Nadveren vende vor Hu, og Hænderne tvætte
Først med Vand; imorgen er Tid for os Begge til Tale,
Da vil fortroligen jeg og Telemachos spørge hinanden.
Talt, og strax over Hænderne Vand Asphalion gjød dem,
Flinkbetjenende Svend hos den priselig Drot Menelaos.
Derpaa de langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked.
Anden Beslutning nu Helena tog, hiint Barn af Kronion.
Hurtig hun kasted en Saft i Vinen, som Mændene drak af,
Kummer og Nag den dæmped, og dovede Mindet om Modgang.
Hvo som svælger den Saft, naar den først i Kummen er blandet,
Fælder ei Taare paa Kind den Dag fra Morgen til Aften,
Ei engang om hans Moder var død og hans Fader tillige,
Ei om hans Broder, og ei om hans elskede Søn ved hans Side
Dræbtes af Fienden med Malm, og han selv for Øie det skued.
Saadan en Saft baade sindrig og god hiint Barn af Kronion
Eied; hun fik den af Thons livsalige Viv Polydamna
Hist i Aigypternes Land, hvor der groer i den yppige Jordbund
Mange velgjørende Urter, dog mange forgiftige blandt dem:
Der tillands er Enhver langt meer end Mennesker ellers
Kyndig i Lægernes Kunst, thi de stamme forsand fra Paieon.
Men da hun havde den blandet i Skaal og befalet at skjenke,
Tog hun Ordet igjen, og talede til dem saalunde:
Atreus's Søn Menelaos! og I, som forsanden er Begge
Sønner af herlige Mænd! Gud Zeus uddeler forskjellig
Godt som Ondt blandt Menneskens Børn, thi han hersker med Almagt.
Spiser nu her i Salen med Lyst, og lytter med Glæde
Til mine Ord! ret morsomme Ting jeg har at fortælle.
Ei berette jeg kan, og ei opregne for Eder
Hver en Dyst han bestod, den haardføre Konning Odysseus;
Kun en enkelt Bedrift af den kraftige Mand vil jeg nævne
Hist i Troia, hvor meget I leed, I Mænd af Achaia!
Selv mishandlede grumt han sin Krop med Slag af en Svøbe,
Og som en Træl om Skulder behængt med lurvede Pjalter
Ind i det fjendtlige Folks bredgadede Stad han sig listed.
Heelt til en Anden han skabte sig om, til en uselig Stodder.
Han der var sandelig ei en Slig ved Achaiernes Skibe.
Saa tilsyns han til Troernes Stad begav sig, og Alle

Lode ham gaae sin Gang, kun jeg den Formummede kjendte.
Ogsaa jeg spurgte ham ud, dog snildt han hitted paa Udflugt;
Men da jeg havde ham tvættet i Bad, og med Olie salvet,
Hyllet i Klæder ham ind, og høit med Eed ham forsikkret,
Ei for Nogen i Troernes Folk Odysses at røbe,
Før han til Teltene hjem og de hurtige Skibe var kommen,
Gav han mig fuld Besked om Achaiernes listige Anslag.
Først nogle Troer ihjel han slog med sit vældige Malmsværd,
Derpaa han gik til Argeierne hjem, og bragte dem Kundskab.
Troernes Qvinder nu hylede lydt, men af inderste Hjerte
Frydedes jeg, thi mit Sind havde vendt sig, atter jeg higed
Efter mit Hjem, og med Suk jeg den Brøde fortrød, Aphrodite
Fristed mig til, da hun førte mig did fra min elskede Hjemstavn,
Skilt fra min eneste Datter, mit Brudegemak og min Husbond,
Hvem det skorter forsand saa lidt paa Vid som paa Skjønhed.
Derpaa til Svar hende gav den Guldhaars Drot Menelaos:
Skjelligt forsand, min Hustrue! er hvert et Ord, som du talte.
Mange fortrinlige Mænds Forstand og sindrige Tanker
Alt at kjende jeg lærte, thi vidt paa Jord blev jeg tumlet,
Aldrig endnu for mit Øie jeg saae dog Mage til Mandsmod,
Som hos Odysses, saa djervt var i Barm bestandig hans Hjerte.
Saadan Bedrift var det ogsaa den kraftige Kæmpe foroved,
Da i den tømrede Hest vi boldeste Mænd af Achaia
Sad i Skjul, til Død og Fordærv over Folket i Troia.
Did, min Hustrue! du kom, tilskyndet forvist af en Guddom,
Som var tilsinds det Troiske Folk med Hæder at smykke.
Selv dig fulgte Deiphobos did, den guddommelig fagre,
Tregange rundt om det snedige Skjul du vandred og klapped
Hesten med Haand, mens du nævnte ved Navn Danaernes Drotter,
Og du fordreied dit Mæle, som om deres Koner man hørte.
Selv jeg sad med Tydeus's Søn og Helten Odysseus
Midt i Kæmpernes Flok, og hørte hvorledes du raabte;
Begge vi Andre nu hidsige blev, og fast vi beslutted,
Ud at bryde paastand, eller strax at svare derinde,
Dog Odysses os standsed, og styred vor heftige Attraae.
Nu bomstille vi sad, vi øvrige Mænd af Achaia,
Kun Antiklos betoges af Lyst at give dig Gjensvar,
Dog Odysses paastand med begge de vældige Næver
Stopped hans Mund, og reddede saa Achaiernes Kæmper;
Fast saalænge han holdt, til Athene dig bort havde fjernet.
Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Atreus's Søn, Menelaos! du gudopfostrede Folkdrot!
Ak desværre! fra gruelig Død slet Intet ham frelste,
Ei om saa Hjertet, der slog i hans Barm, af Jern havde været.

Dog, om det saa Eder tykkes, anviser os Seng, at vi snarlig
Hvile kan finde paa Leiet, og sødelig qvæges af Søvnen!
Talt; sine Terner nu Helena bød, den Argeiske Dronning,
Hist under Hal at stille paastand en Seng, og at lægge
Prægtige Skarlagensbolstre paa Lad, og brede derover
Tæpper og flossede Kapper af Uld at svøbe sig ind i.
Ud af Storstuen ginge de flux med Fakler ihænde,
Redte saa Seng, og did en Herold strax Gjæsterne førte.
Saaledes forrest i høien Palads under Hallen til Hvile
Helten Telemachos gik og Peisistratos, Sønnen af Nestor;
Men i det inderste Kammer sov Atreus's Søn i Paladset,
Helena laae ved hans Side, hans Viv langsløret og deilig.
Men da sig viste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Strax fra sit Leie da sprang den kraftige Helt Menelaos:
Først sine Klæder han axled, sit Sværd over Skulder han hængte,
Og under glindsende Fod han bandt de deilige Saaler,
Gik saa ud af sit Kammer, en Gud skinbarlig han ligned,
Satte sig saa hos Telemachos hen, tog Ordet, og sagde:
Bolde Telemachos! siig mig, hvad Hverv har vidt over Havets
Mægtige Rygning dig bragt til den hellige Stad Lakedaimon?
Landsmænds Tarv, eller eget Behov? fortæl mig det sanddrue!
Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Atreus's Søn Menelaos! du gudopfostrede Folkdrot!
Hid er jeg reist, dig at spørge, hvad mulig du veed om min Fader.
Reent opfraadses mit Gods, mine frodige Marker forødes,
Fuldt er mit Huus af fiendtlige Mænd, som bestandig for Fode
Slagte mig Hjorder af Faar og dorskfremvraltende Hornqvæg,
Mens de begjære min Moder til Viv, de trodsige Voldsmænd.
Derfor jeg kommer at favne dit Knæe, om du vilde mig sige
Alt hvad du veed om hans grusomme Død, hvad enten for Øine
Selv du blegne ham saae, eller vandrende Mand om hans Henfart
Har dig fortalt; hans Moder ham bar til den tungeste Skjebne.
Ei af Skaansel du mildne dit Ord, ei heller af Medynk!
Nei! men fortæl reent ud just saa som det kom dig for Øie!
Bønlig jeg beder, saasandt min herlige Fader Odysseus
Enten i Raad eller Daad har ærlig dig holdt hvad han loved
Hist i Troernes Land, hvor Achaierne døied saameget,
O saa kom det ihu, og siig mig den skæreste Sandhed!
Ham gjensvared med Harm den Guldhaars Drot Menelaos:
Ha! saa de vilde da gjerne paa denne behjertede Kæmpes
Leie sig magelig hvile, skjøndt selv saa daarlige Karle!
Dog, som naar inde bag Krat, hvor den vældige Løve har Leie,
Hinden har lagt sit nyfødte Kuld, to pattende Kalve,
Medens paa Bakker den selv og i urtebevoxede Dale

Stryger omkring paa Græs, men hjem til sit Leie da kommer
Løven, og begge de Smaae en gruelig Død den bereder;
Saa skal Odysses en gruelig Død vist hine berede.
Gid dog, Zeus Alfader! Apollon og Pallas Athene!
Ligesaa stærk som tilforn paa det velbebyggede Lesbos,
Dengang han traadte til Dyst, og brødes med Philomeleides,
Kraftig han slog ham i Gulvet, til Fryd for Achaierne alle;
Gid dog Odysses med lignende Kraft blandt Beilerne fremtreen,
Brad for dem Alle da blev deres Død, og beesk deres Bryllup!
Dog hvad du bønlig nu spørger mig om, det vil jeg dig sige,
Uden at skeie fra Sandheden bort; ei vil jeg dig skuffe:
Alt hvad der blev mig forkyndt af den graae sandsigende Havgud,
Deraf jeg Intet fordølge dig vil, eller skjule det Mindste.
Hist ved Aigyptos tilbage mig Guderne holdt, da til Hjemmet
Ivrig jeg stunded, thi ei havde Festhekatomber jeg bragt dem;
Stedse jo Guderne vil, at ihu deres Bud man bevarer.
Der i det skyllende Hav tvers ud for Floden Aigyptos
Ligger en Holm i Bølgernes Skjød, man kalder den Pharos,
Borte fra Land saa langt omtrent som en rummelig Snekke
Seiler et Døgn, naar Vinden er rask, og bærer paa Bagstavn.
Der er en ypperlig Havn, fra hvilken man let med sit Fartøi
Stikker i Søe, naar derind man løb at hente sig Ferskvand.
Tyve samfældige Dage paa Øen mig Guderne opholdt;
Aldrig det lufted paa Søe fra de kulende Vinde, som føre
Skibene frem paa Vei over Bølgernes mægtige Rygning.
Sluppen var Kosten forvist, og knuust alt Mod hos mit Mandskab,
Hvis en Udødelig ei, af Medlidenhed rørt, havde frelst mig,
Det var en Datter af Proteus, den stærke bedagede Havgud,
Som Eidothea blev kaldt, hendes Hjerte jeg rørte til Medynk.
Hende jeg mødte, da skilt fra mit Folk alene jeg vanked,
Da de sig spredte bestandig omkring paa Øen, og fisked
Ivrig med bøiede Kroge, thi Sult i Tarmene skar dem.
Mig hun nærmed sig strax, tog Ordet, og talte saalunde:
Fremmede Mand! en Taabe du est, eller flanet af Tanke,
Eller du dorsker med Flid, og sætter din Lyst i Bekymring,
Siden paa Øen saa længe du holder dig op, og i Qviden
Ei kan hitte paa Raad, mens Folkenes Mod vorder stækket.
Saa hun talte, men jeg hende strax gjensvared og sagde:
Dette jeg sige dig vil, hvem end du est af Gudinder.
Ei godvilligen nøler jeg her, men grovt mig forsyndet
Har jeg mod Guderne vist, som boe paa Himmelen vide.
Dog forkynd mig nu dette, thi Guderne vide jo Alting,
Hvad for en Gud opholder mig her, og sinker min Reise?
Hvordan skal hjem jeg naae ad det fiskbesvømmede Havdyb?

Saa jeg talte, da svared mig strax den fagre Gudinde:
Dette, du fremmede Mand! vil jeg sige dig ganske sandfærdig.
Jevnlig paa Øen sig viser den graae sandsigende Havgud
Proteus ved Navn, Aigyptos's Gud, som kjender tilfulde
Samtlige Dybder i Havet, og staaer under Drotten Poseidon.
Han er den Fader, som avlede mig, efter hvad man har sagt mig;
Hvis du med List oplurede ham og i Vold du ham fanged,
Alt han bebuded dig vist om din Kaas og om Veienes Længde,
Og om din Fart til dit Hjem ad det fiskbesvømmede Havdyb.
Ogsaa han sige dig kan, min Helt! ifald du det ønsker,
Alt hvad Godt eller Ondt i dit Huus derhjemme sig tildrog,
Medens du flakked omkring paa en lang møisommelig Reise.
Saa hun talte, men jeg hende strax gjensvared og sagde:
Selv udtænke du List til at fange den aldrende Havgud!
Let undflyer han mig ellers, naar først han mærker og seer mig;
Svær for dødelig Mand er udødelig Gud at betvinge.
Saa jeg talte, da svared mig strax den fagre Gudinde:
Dette, du fremmede Mand! vil jeg sige dig ganske sandfærdig.
Just som Solen er høiest, og gaaer midt henover Himlen,
Op da stiger af Dybet den graae sandsigende Havgud
Dækket af sortnende Vand, som sig kruser for luftende Vestvind.
Kommen derop han sig lægger til Roe i den hvælvede Grotte,
Og Halosydnes, den deilige Vivs, svømfødede Sæler
Sove da trindt ham i Flok; fra de graalige Bølger de komme,
Og naar de snøfte, da stinker det ramt af Vandet i Dybet.
Did vil jeg føre dig hen, saasnart det dages imorgen,
Og i en Rad Eder lægge; thi vælge du maa af dit Mandskab
Tre af de flinkeste Svende du har ved de toftede Skibe.
Nævne jeg vil dig enhver af Oldingens rædsomme Kunster:
Først han omkring blandt Sælerne gaaer, og tæller dem alle,
Men naar han saa har synet sin Flok, og paa Fingrene talt dem,
Lægger han ned sig iblandt dem, som Hyrden i Faarenes Midte.
Naar I nu see, at den Gamle har lagt sig ned for at sove,
Skynder Jer da, og bruger tilgavns Eders Kræfter og Styrke!
Holder ham fast, skjøndt han strider imod, og stræber at undflye,
Thi for at flye, vil han skabe sig om til Alt, hvad paa Jorden
Kryber og gaaer, eller ogsaa til Vand eller blussende Flamme.
Holder ham da urokkelig fast, og klemmer ham dygtig!
Men naar han selv oplader sin Mund, og begynder at spørge,
Saadan af Skabning igjen, som da først I saae ham sig leire,
Hold da inde med Vold, og slip den bedagede Havgud!
Spørg ham da strax, min Helt! hvad Gud der er dig saa fiendtlig,
Og om din Fart til dit Hem ad det fiskbesvømmede Havdyb.
Saa hun taled, og dukkede ned i det bølgende Saltvand.

Selv til Skibene gik jeg, som laae paa den sandede Strandbred,
Og underveis kom Hjertet i Barm mig stærkt til at klappe.
Men da til Kysten jeg ned var kommen igjen til mit Fartøi,
Holdt vi vor Nadver; snart vældede frem det hellige Natmulm,
Og vi begav os til Roe paa den havbeskyllede Strandbred.
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Vandred jeg hen langs Strand ved det vidtbeseilede Havdyb.
Bønlig for Guderne bøied jeg Knæe, og Tre af mit Mandskab
Fulgte, paa hvilke jeg bedst til vovelig Færd kunde stole
Ned i Bølgernes Skjød Eidothea var stegen imedens,
Op af Havet med fire fornys afflaaede Sælskind
Snart hun dukked igjen, thi paa Svig mod sin Fader hun ponsed.
Først hun dybned et Leie til Hver i det fugtige Strandsand,
Sad saa paa Kysten og vented; da traadte vi hen til Gudinden;
Strax hun os lagde paa Rad, saa svøbte hun Hver i et Sælskind;
Piinligt det faldt os at ligge paa Luur, vi var nær ved at qvæles
Af den forgiftige Stank af de havopfostrede Sæler;
Hvo kan lægge med Lyst sig hen blandt hæslige Sødyr?
Dog Gudinden os bjerged, og lindrede kraftig vor Qvide.
Selv hun Ambrosia tog, og lagde den os under Næsen,
Sødt den dufted, og strax Sødyrenes Stank den fortrængte.
Her taalmodig vi tøvede nu fra Morgen til Middag.
Op af Havet et Mylr der kom af Sæler, som alle
Lagde paa Rad sig ned paa den havbeskyllede Strandbred.
Alt var det midt paa Dagen, da kom den Gamle fra Dybet,
Fandt sine mæskede Sæler, gik rundt, og talte dem nøie.
Vi var de første, han talte, da Sælernes Stimmel han mønstred.
Ei han ahnede Svig, og trøstig til Roe han sig lagde.
Op nu foer vi med vildene Skrig, med Hænderne greb vi
Fat paa den Gamle, som ei sine snedige Kunster forglemte,
Men til en Løve med frygteligt Skjæg han først sig forvandled,
Saa til en Slange han blev, en Parder, en glubende Vildbas,
Derpaa til flydende Vand og et Træe med kneisende Krone.
Dog urokkelig holdt vi ham fast med det djærveste Mandsmod.
Men da den Gamle blev træt af at øve de grusomme Kunster,
Aabned tilsidst han sin Mund og saa mig at spørge begyndte:
Atreus's Søn! siig frem! hvad Gud tilraaded dig dette,
Lumsk at falde mig an med Vold? Hvad er din Begjæring?
Saa han taled, og jeg ham paastand gjensvared og sagde:
Gamle! du veed det, hvorfor vil paa Skrømt om dette du spørge?
Længe paa Øen jeg her alt holder mig op, og jeg mægter
Ei at hitte paa Raad, men i Barm mit Mod vorder stækket.
Dog forkynd mig nu dette, thi Guderne vide jo Alting,

Hvad for en Gud opholder mig her, og sinker min Reise?
Hvordan skal hjem jeg naae ad det fiskbesvømmede Havdyb?
Saa jeg taled, og han mig paastand gjensvared og sagde:
Festlige Offre forsand til Zeus og de øvrige Guder
Burde du bragt, da du seilede bort, for at komme som snarest
Hjem til dit Fædreneland paa Fart over blaalige Bølger.
Ei tilsteder dig Skjebnen, igjen at see dine Kjære,
Og at betræde dit prægtige Huus og dit fædrene Rige,
Før til Aigyptos, den Flod med den regnopsvulmede Vandstrøm,
Atter tilbage du gaaer, og hellige Festhekatomber
Bringer de salige Guder, som boe paa Himmelen vide,
Da vil dig Guderne give den Fart, hvorefter du længes.
Saa han talte, da knustes af Grue i Barmen mit Hjerte,
Da han befoel mig igjen paa Fart ad det blaalige Havdyb
Hen til Aigyptos at gaae paa en lang møisommelig Reise.
Dog jeg fatted mig snart, tog Ordet, og gav ham til Gjensvar:
Alt opfylde jeg skal, hvad du, min Gubbe! mig byder.
Dog fortæl mig nu dette, men siig mig den skæreste Sandhed!
Kom med Skibene hjem i Behold de Danaer tilhobe,
Hvilke jeg selv og Nestor forlod, da vi seiled fra Troia?
Eller blev Nogen et Rov for den grusomme Død paa sit Fartøi
Eller i Vennernes Favn, da Krigen han alt havde udstridt?
Saa jeg taled, og han mig paastand gjensvared, og sagde:
Atreus's Søn! hvi spørger du saa? ei er det dig tjenligt,
At du erfarer og hører hvad mig er bekjendt, thi tilvisse
Længe for Taarer du holder dig ei, naar Alt du erfarer.
Mange forsand af hine forgik, men Mange blev frelste;
Dog af Achaiernes Drotter ei fleer end Tvende paa Hjemfart
Livet forliste; ved Kampene hist var selv du tilstede.
Een er ilive, men fangen etsteds paa vildene Havdyb,
Aias forgik med samt sine langtbeaarede Skibe;
Først Poseidon ham slog mod den høie Gyræiske Klippe,
Selv dog Guden ham bjerged, at ei i Havet han omkom.
Sluppen nu var han fra Døden forvist, skjøndt forhadt af Athene,
Havde han ei formastelig talt og broutet med Frækhed,
At han af Bølgernes Svælg selv Guder til Trods havde frelst sig.
Dog da han skryded saa stort, fornam Poseidon hans Tale;
Strax Treforken han greb med de vældige Hænder, og drev den
Ind mod det høie Gyræiske Fjeld, og kløved det ganske.
Noget blev staaende fast, men i Bølgerne styrted en Fjeldblok,
Oppe paa hvilken han sad og nys saa ugudelig talte,
Og i sit Fald den kasted ham ud i det skummende Havdyb.
Saaledes Aias forgik og drukned i Bølgernes Saltvand.
Længe din Broder sig bjerged, og slap fra Dødsens Gudinde

Med sine bugede Skibe, den værdige Here ham skjermed.
Men da han nærmed sig alt det høie Maleiske Forbjerg,
Reiste sig brat en rygende Storm, som den sukkende Konge
Over det fiskbesvømmede Hav henslængte saa vide;
Men da han atter fra vildene Søe fik lykkelig Reise,
Vinden af Guderne vendtes, og selv med sit Følge han landed
Ude paa afsides Kyst, hvor i forrige Dage Thyestes
Havde sin Borg, nu var den beboet af hans Arving Aigisthos,
Traadte han inderlig glad i Land paa den hjemlige Søkyst,
Kyssed og knuged sin fædrene Jord, mens brændende Taarer
Randt i Strøm over Kind, saa froe gjenskued han Hjemmet.
Dog fra sin Varde ham Speideren saae, som Skjelmen Aigisthos
Der havde stillet paa Vagt, og hvem han til Løn havde lovet
To Talenter i Guld; et Aar alt sad han paa Udkig,
For at han ei skulde slippe forbi, og tænke paa Modværn.
Flux til Paladset han ilte til Folkenes Drot det at melde.
Strax paa snedige Rænker i Sind nu pønsed Aigisthos,
Tyve fortrinlige Mænd, dem selv blandt Folket han kaared,
Lagde han lønlig paa Luur, men travlt lod han lave til Maaltid.
Selv han ilte med Ganger og Karm at byde til Gilde
Mændenes Drot Agamemnon, med grusomme Tanker i Hjertet.
Førte ham hjem, og myrded sin Gjæst, da mindst han det vented,
Bedst som ved Gildet han sad, som man slaaer en Oxe ved Krybben;
Ei blev der levnet en Mand af dem, som var fulgt med Atreiden,
Ei af Aigisthos's Folk; i Paladset tilhobe de blødte.
Saa han talte, da knustes af Grue i Barmen mit Hjerte,
Taarerne randt som paa Sandet jeg sad, og ikke mig lysted,
Længer i Verden at leve og skue det skinnende Sollys;
Men da jeg saa var mæt af at vælte mig om og at græde,
Da tiltalte mig atter den graae sandsigende Havgud:
Atreus's Søn! lad ei saa ustandselig rinde din Taare!
Intet det baader dig dog i din Sorg; nei heller du stræbe
Hjem til dit Fædreneland saasnart som muligt at komme!
Hiin ilive du træffer maaskee, eller ogsaa Orestes
Alt har dræbt ham forinden, og did du kommer til Liigfærd.
Saa han taled; i Barmen mit Mod og mandige Hjerte
Strax Husvalelse fandt, hvor dybt jeg end var bedrøvet,
Og med bevingede Ord jeg talede til ham og sagde:
Nok om disse jeg veed, men fortæl mig nu om den Tredie,
Som er ilive, men fangen etsteds paa vildene Havdyb,
Eller er død; trods al min Sorg jeg hører det gjerne.
Saa jeg taled, og han mig paastand gjensvared og sagde:
Gamle Laertes's Søn, hvis Hjem er Ithakas Oland.
Ham har jeg seet paa en Holm, og han græd sine modige Taarer

Hist i Nymphen Kalypsos Palads; med Magt hun dem holder
Fast! og ei han formaaer til Fædrenelandet at reise;
Ei har han Skibe med Aarer omkring, og ei har han Søfolk,
Som kunde føre ham hjem vidt hen over Bølgernes Rygning.
Dig, Menelaos! du Ætling af Zeus! blev ei det beskikket,
Hist at ende dit Liv i det hestopfostrende Argos;
Guderne selv skulle føre dig ud til Grændsen af Jorden
Til den Elysiske Mark, hvor den Guldhaars Drot Rhadamanthos
Boer, og hvor Menneskets Liv henrinder saa let og saa saligt;
Der er ei fygende Snee, eller bidende Frost eller Regnskyl,
Nei! men fra Dag til Dag en frisk mildviftende Vestvind
Lader Okeanos lufte til Kjøling for Menneskens Sønner;
Helena har du til Viv, og en Maag du est af Kronion.
Saa han taled, og dukkede ned i det bølgende Havdyb.
Selv jeg til Skibene gik med de tre gudlignende Svende,
Og underveis kom Hjertet i Barm mig stærkt til at klappe.
Men da til Kysten vi ned igjen til Skibet var komne,
Holdt vi vor Nadver; snart vældede frem det hellige Natmulm.
Og vi begav os til Roe paa den havbeskyllede Strandbred.
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Haled vi Skibene først fra Land i det hellige Havdyb,
Bragte saa Mast og Seil ombord paa de bugede Snekker.
Flux ombord vi nu gik, paa Tofterne toge vi Sæde,
Alle paa Rad, og med Aarer de slog de graalige Bølger,
Hen til Aigyptos, den Flod med den regnopsvulmede Vandstrøm,
Styred jeg nu min Kaas, og Festhekatomber jeg offred.
Men da jeg havde ved Offer de Himmelskes Vrede forsonet,
For Agamemnon jeg tued en Grav til evindeligt Minde.
Knap var den færdig, saa stævned jeg hjem, og Guderne gav mig
Føielig Bør, som bragte mig snart til min fædrene Hjemstavn.
Dog velan! forbliv nu hos mig en Stund i min Kongsgaard,
Bliv i det mindste, til elleve Døgn eller tolv er forløbne,
Da vil jeg sende dig hjem, og give dig glimrende Gaver.
Gangere tre og en prunkende Karm jeg vil dig forære,
Dertil en deilig Pokal, hvoraf til de salige Guder
Offre du kan, og tænke paa mig saalænge du lever.
Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Atreus's Søn! formaae mig ei til at tøve saalænge!
Gjerne forsand hos dig et Aar jeg her kunde sidde,
Uden at Længsel mig greb efter Fædrenehuus og Forældre,
Thi din Fortælling og Tale med inderlig Glæde jeg hører;
Men allerede forvist mine Folk mig vente med Uroe
Hist i det hellige Pylos, mens her du forlænger mit Ophold.
Siden du byder mig Skjenk, helst liggende Gods du mig give!

Ei vil Heste jeg med mig til Ithaka føre; behold dem
Her til Lyst for dig selv, thi her i det Land du behersker
Brede sig Sletterne vidt, bevoxede frodig med Enggræs,
Kløver og Spelt og Hvede, og bredtopvoxende Bygstraae.
Ithakas Øe har for løbende Hest hverken Eng eller Slette,
Geder den fostrer, og ligger for høit til at due til Hestavl.
Ei nogen Øe i Bølgernes Skjød har Sletter og Enge,
Heste til Kjørsel og Græsning, og Ithaka mindst af dem alle.
Saa han taled, da smilte den kraftige Helt Menelaos,
Klapped ham venlig med Haand, tog Ordet og talte saalunde:
Ædlingeblod du est, min Søn! det røber din Tale.
Vel! saa bytter min Gave jeg om, thi det har jeg nemt ved,
Og af mit Liggendefæe jeg give dig vil til Foræring
Hvad der af Alt i mit Hnus staaer høiest i Værd som i Skjønhed;
Give jeg vil dig en Skaal, et skjønt og prunkende Kunstværk,
Heel og holden af Sølv, men af Guld er Randen foroven;
Den er et Værk af Hephaistos, og selv har Sidonernes Konge
Phaidimos givet mig den, som engang paa min Reise til Hjemmet
Hused mig under sit Tag; men nu jeg til dig den forærer.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Hen til Kongens Palads hans jevnlige Gjester begav sig;
Selv medbragte de Viin og Faar og Geder til Slagtning;
Brød dem sendte derhen deres skjøntbeslørede Koner.
Saaledes her i Paladset de travlt tillaved et Maaltid.
Ude paa Gaarden imens, som laae for Odysses's Bolig,
Beilerne Tiden forslog ved at kaste med Spyd og med Diskus
Hist paa den jevnede Plads, hvor vanlig de drev deres Kaadhed.
Kun Antinoos sad og Eurymachos, skjøn som en Guddom,
Beilernes ypperste Mænd, som i Kraft stod over dem Alle.
Hen til disse Noemon, en Søn af Phronios, traadte,
Vendte sit Ord til Antinoos strax, og talte saalunde:
Siig mig, Antinoos! veed man forvist, eller veed man det ikke,
Naar Telemachos kommer igjen fra det sandede Pylos?
Skibet, som førte ham bort, er mit; nu skal jeg det bruge;
Over til Elis jeg agter at gaae; tolv Hopper paa Sletten
Har jeg derovre paa Græs, enhver med et pattende Muulføl.
Vildt endnu, jeg vil hente mig et, og lade det ave.
Saa han talte; da gjøs de svart, thi ei de formoded,
At han til Pylos var reist; de tænkte han sad i sit Hjemland
Enten hos Qvæget paa Mark, eller ude hos Svinenes Hyrde.
Ham Antinoos svared igjen, hiin Søn af Eupeithes:
Siig mig oprigtig, naar reiste han bort? hvem fik han til Ledtog?
Kaared han her Ithakesiske Mænd, eller var det hans egne
Hyrede Folk eller Trælle? thi sligt kunde let han bedrive.

Ogsaa du dette mig sige forsand, at jeg faaer det at vide!
Har han med Vold og Tvang dit tjærede Skib dig berøvet?
Eller har selv paa hans tryglende Bøn du villig ham laant det?
Ham gjensvarede Phronios' Søn Noemon, og sagde:
Selv godvillig jeg har ham det laant; thi hvad skal man gjøre,
Naar man af saadan en Mand, som har svar Bekymring i Hjertet,
Trygles derom? det var dog saa haardt at give ham Afslag.
Gutter saa bolde, som næst os selv de findes i Landet,
Fulgte ham villig, og Mentor jeg saae som Høvding paa Skibet,
Eller en Guddom det var, som i Alt livagtig ham ligned.
Eet dog undrer mig meget; igaar i den tidlige Morgen
Mentor jeg saae, skjøndt seilet han var til Pylos forleden.
Saa han taled, og vandrede hjem til sin fædrene Bolig.
Begge de Andre forbausedes svart i de mandige Hjerter.
Beilerne hørte nu op med Leeg, og satte sig sammen;
Ordet i Kredsen Antinoos tog, hiin Søn af Eupeithes,
Bister i Hu; af Harm hans trindtformørkede Hjerte
Svulmede høit, og som gnistrende Ild var begge hans Øine:
Ha! en vældig Bedrift har paa Trods Telemachos fuldbragt,
Denne hans Fart, som vi meente saa vist ham ei vilde lykkes.
Rask han sniger sig bort, den Dreng, og trodser os Alle,
Ruster et Skib, og kaarer til Togt de dygtigste Svende.
Som han begynder har Ondt vi af ham med Tiden at frygte;
Zeus dog knuse hans Kraft, før os han Skade forvolder!
Skaffer mig strax et løbende Skib og en fuld Snees Roerfolk,
Da vil paa Luur jeg mig lægge, og passe ham op, naar han kommer,
Hist i det Sund mellem Ithakas Øe og det fjeldrige Samos,
Da skal ham ilde bekomme den Fart, han for Faderen gjorde.
Saa han taled, og Alle hans Ord gav lydeligt Bifald.
Strax de reiste sig op, og gik ind i Odysses's Bolig.
Ei ret længe det vared, før Penelopeia til Kundskab
Kom om det skændige Raad, som Beilerne lumsk havde udtænkt.
Medon, Herolden, fortalte det strax; selv udenfor Gaarden
Stod han og lytted, mens Beilerne der opspandt deres Ränker.
Flux til Dronningens Kammer han gik, hende Melding at bringe,
Og da paa Tærskel han treen, tog Penelopeia til Orde:
Siig mig, Herold! hvorfor har de trodsige Herrer dig hidsendt?
Mon for at give Befaling til Helten Odysses's Terner,
At deres Dont de skal standse, for strax at berede dem Maaltid?
Gid deres Beilen var endt, og aldrig de meer sig forsamled!
Gid deres Nadver iaften var her i Paladset den sidste!
I som stimle til Huset, og reent opfraadse dets Velstand,
Alt hvad han eier, den bolde Telemachos! Har I da aldrig
Hørt tilforn, mens end I var smaae, Eders Fædre fortælle,

Hvad for en Mand Odysses har været mod Eders Forældre?
Aldrig med Ord eller Gjerning tilføiede Nogen han Uret
Her i sit Folk, og dog har de mægtige Konger den Vane.
Jevnlig at kaste paa Een deres Had, deres Gunst paa en Anden;
Han derimod har aldrig en eneste Mand forurettet.
Men Eders Hjerte ved skammelig Daad nu kommer tilskue,
Ei paaskjønnes med ringeste Tak det Gode han øved.
Strax hende svared Herolden igjen, den forstandige Medon:
Gid blot dette, min Dronning! endda var det Værste, som traf dig!
Nei! en større Fortræd, en meer oprørende Udaad
Pønse nu Beilerne paa, dog Sligt afværge Kronion!
Myrde de vil din Søn med stingende Malm, naar han kommer
Hjem, thi bort er han dragen, at spørge sig for om sin Fader,
Til Lakedaimon den prægtige Stad og det hellige Pylos.
Saa han talte; da rysted af Skræk hendes Knæer og Hjerte.
Ganske som maalløs en Stund hun staaende blev, hendes Øine
Fyldtes med Taarernes Strøm, og det flydende Mæle var standset.
Endelig tog hun Ordet igjen, og svared saalunde:
Hvi, Herold! er min Søn reist bort? hvad havde han nødig,
Bort med løbende Snekker at gaae, der for Menneskens Sønner
Ere som Heste paa Havet, og vidt over Vandet dem bære?
Mon for at selv hans Navn skal reent udslettes paa Jorden?
Strax hende svared Herolden igjen, den forstandige Medon:
Ikke jeg veed, om en Gud tilskynded ham, eller hans egen
Hu til Pylos ham drev, at erfare maaskee, om hans Fader
Kommer igjen til sit Hjem, eller alt har hentet sig Døden.
Talt; strax ind i Odysses's Sal igjen han begav sig.
Hende paastand omhylled en dræbende Sorg, og hun mægted
Ei sig at sætte paa Stol, hvoraf der stode saamange;
Ned paa Tærsklen hun sank i det smuktindrettede Kammer,
Ynkelig klaged og græd hun, og samtlige Terner i Huset
Unge med gamle sig jamrede lydt omkring deres Frue.
Dem med lydelig Hulken tiltalte nu Penelopeia:
Kjære Veninder! ak! mig har Olymperen Jammer beskæret
Fremfor de Qvinder, som fordum med mig opvoxed og leved.
Først jeg misted min bolde, min løvebehjertede Husbond,
Som i Danaernes Folk stod høit udmærket ved Dyder.
Helten, hvis Rye har bredet sig vidt over Hellas og Argos.
Nu er tillige min elskede Søn fra sit Huus uden Hæder
Veiret af Stormene bort, og ei erfoer jeg hans Reise.
Ingen af Eder, I Slemme! der var, som i Sindet betænkte,
Op mig af Leiet at vække, hvorvel I det vidste med Vished,
Dengang ombord han gik paa det hule det tjærede Fartoi.
Havde jeg blot dog vidst, at paa slig en Reise han ponsed.

Da var han hjemme forbleven, hvor gjerne han end vilde reise,
Eller han havde tilbage mig ladt som Dødning i Huset.
Op! lad Bud blive sendt efter Dolios, Svenden den gamle,
Som af min Fader blev givet mig med, da fordum jeg hidkom,
Nu mine Træer i Haven han passer mig; flux til Laertes
Gaae han, og sætte sig hos ham, og Alt fortælle ham nøie!
Muligen lykkes det Gubben at hitte paa Raad i vor Qvide,
Eller med Jamren han selv staaer frem for de Folk, som sig mordisk
Ville forgribe paa hans og Helten Odysses's Ætling.
Strax til Svar hende gav Eurykleia, den kjærlige Amme:
Elskede Datter! du dræbe mig nu med det grusomme Kobber,
Eller du spare mit Liv i dit Huus, jeg vil Intet dig dølge.
Selv jeg tilfulde det vidste, selv gav jeg ham hvad han forlangte,
Brød og qvægende Viin, men helligen bød han mig sværge,
Ei det at sige til dig, før elleve Døgn var forløbne,
Eller du savned ham stærkt, og erfoer, at bort han var dragen,
For at du ei din deilige Hud skulde skæmme med Taarer.
Gak nu heller i Bad, ifør dig tvættede Klæder,
Stig i Høienloftskammeret op med de tjenende Terner,
Og til Athene, hiin Datter af Zeus, du bønligen bede!
Da vil herefter forvist hun din Søn for Døden bevare.
Skaan den forgræmmede Gamle for Græmmelse! Mene jeg skulde,
Arkesiadernes Æt er ei af de salige Guder
Ganske forhadt; Een levnes der vil at raade som Herre
Over det høie Palads og de vidtomliggende Marker!
Talt; hendes Sorg hun dulmed, og standsede Taaren i Øiet.
Strax i Badet hun gik, og i tvættede Klæder sig hylled,
Steg saa i Høienloftskammeret op med de tjenende Terner,
Kom af det hellige Byg i en Kurv, og bad til Athene:
Hør mig, du Datter af Zeus, Skjoldsvingeren! Aldrig betvungne!
Har saasandt i sit Huus den sindrige Konning Odysseus
Flommede Bove dig ristet tilforn af Faar eller Oxe,
O saa kom det ihu, og bevar min Søn i din Naade!
Skjerm ham mod Beilernes Flok, de frækt huserende Voldsmænd!
Saa hun talte med Graad; hendes Bøn blev hørt af Gudinden.
Beilerne støied og larmed imens i den skyggende Høisal;
Da var i Sværmen der Een af de trodsige Knøse, som udbrød:
Vist til vort Bryllup hun laver, den stærkttilbeilede Dronning;
Lidt kun drømmer hun om, at Død hendes Søn nu beredes.
Saa de talte, thi slet ikke vidste de, hvad der var hændet.
Flux Antinoos hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
Vogter Jer dog, usalige Mænd! for at tale saa dristig,
Alle tilhobe! det høres jo let, og meldes derinde.

Bedre forsand, at vi tyst staae op, og sætte det Anslag
Rask i Værk, som vi Samtlige nys har meent var det bedste.
Talt, og strax han kaared en Snees af de flinkeste Sømænd:
Ned til det hurtige Skib de gik, som paa Kysten var qværsat,
Ud i Bølgernes Dyb de først og fremmest det haled,
Bragte saa Mast og Seil ombord i det tjærede Fartøi,
Derpaa lagde de Aarerne fast i Stropper af Læder,
Alt med Orden og Skik, og Seilene hvide de heised,
Ogsaa blev Vaaben ombord dem bragt af behjertede Svende;
Høit fortøied de Skuden, hvor Vandet var smuult, og besteg den,
Der de holdt deres Nadver, og tøved til Aftenens Komme.
Men i sit Høienloftskammer den kløgtige Penelopeia
Fastende laae, ei havde hun smagt enten Mad eller Drikke,
Grublende paa, om fra Død hendes herlige Søn skulde frelses,
Eller den nedrige Flok af Beilere skulde ham myrde.
Ret som en Løve betænker sig stærkt i Jægernes Stimmel,
Ræd i Hu, naar omkring den de slaae deres listige Rundkreds;
Saa hun grubled, dog snart den liflige Søvn hende favned;
Sovende sank hun tilbage, og Lemmernes Lede blev slappe.
Anden Beslutning nu tog den lysblaaøiede Pallas.
Flux hun en Skikkelse skabte, livagtigen lig med en Qvinde,
Iphthime ligned den ganske, den Helt Ikarios' Datter,
Som var med Eumelos gift, der havde sin Bolig i Pherai.
Denne hun skikkede ned til Helten Odysses's Kongsgaard,
Om det var muligt at standse den jamrende Penelopeias
Hulken og Graad, og dulme de taareforvoldende Sorger.
Skikkelsen svæved i Kammeret ind ved Remmen paa Laasen,
Treen ved Hovedet op, og tog saalunde til Orde:
Sover du, Penelopeia! med Hjertet saa fuldt af Bekymring?
Ei tillades det dig af de saligtlevende Guder,
At du dig vaander og græder; din Søn skal komme tilbage,
Thi han har aldrig endnu mod Guderne grovt sig forsyndet.
Strax til Svar hende gav den forstandige Penelopeia,
Slumrende trygt i den sødeste Søvn ved Drømmenes Porte:
Hvi, min Søster! besøger du mig? tilforn er du aldrig
Kommen til os, da det Huus, du beboer, er saa fjernt fra din Søsters;
Og du formaner mig nu til at standse min Graad og forglemme
Alle de Qvaler, som dybt oprøre mit Sind og mit Hjerte.
Først jeg misted min bolde, min løvebehjertede Husbond,
Som i Danaernes Folk stod høit udmærket ved Dyder,
Helten, hvis Rye har bredet sig vidt over Hellas og Argos;
Nu er min elskede Søn reist bort med et Skib over Havet,
Fast et Barn, ei øvet i Ord eller vant til Strabadser.
Derfor jeg mere for ham bekymrer mig, end for Odysseus,

Og jeg er slagen af Rædsel og Skræk, at der træffer ham Uheld
Enten hos Folket, til hvilket han drog, eller ogsaa paa Havet.
Her har en Flok af fiendtlige Mænd lagt Raad op imod ham,
Og de vil slaae ham ihjel, før atter han naaer til sin Hjemstavn.
Derpaa til Svar igjen hende gav det taagede Natsyn:
Slaae dig tiltaals, og ængst dig ei saa svart i dit Hjerte!
Saadan en Ledsagerinde han har, som Andre til Bistand
Gjerne sig ønsked forsand, thi Magt hun har til at hjelpe,
Pallas Athene det er, din Jammer har vakt hendes Medynk;
Derfor har nu hun skikket mig hid, at forkynde dig dette.
Atter til Orde da tog den forstandige Penelopeia:
Est du saasandt en Gud, og har hørt guddommelig Stemme,
O saa fortæl mig hvorledes det gaaer min usalige Husbond,
Enten han lever endnu, og skuer det skinnende Sollys,
Eller han alt er død og gangen til Hades's Bolig.
Derpaa til Svar igjen hende gav det taagede Natsyn:
Ei formaaer jeg om ham dig ganske bestemt at fortælle,
Om han er død eller lever, og ei bør i Veiret man snakke.
Saa hun taled og svandt ved Laasen, som slutted til Stolpen,
Ud i den pustende Vind; da foer Ikarios' Datter
Op af sin Søvn i det samme, husvalet i inderste Hjerte,
At hun saa klar en Drøm havde drømt i den skumleste Midnat.
Beilerne gik ombord, og drog ad de flydende Veie,
Pønsende lumsk i Sind paa Telemachos' blodige Henfart.
Ude paa Havet der ligger en Holm med takkede Klipper,
Midt i det Sund mellem Ithakas Øe og det fjeldrige Samos,
Asteris; stor er den ei, men en dobbeltgabende Havbugt
Danner en Havn; i denne paa Luur sig Achaierne lagde.

Femte Sang.

Odysses's Fartøi.

Dagningen steg af Seng fra den vidtberømte Tithonos,
Lyset at bringe hver dødelig Mand og udødelig Guddom.
Sammen tilhobe nu Guderne kom, og midt udi Kredsen
Sad Høittordneren Zeus, som i Kraft staaer langt over Alle.
Strax om Odysses's Trængsler og Nød dem Athene fortalte,
Ømt hun huskede Helten, som nu hos Nymphen sig opholdt.
Zeus Alfader! og I uforgjængelig salige Guder!
Aldrig der herske herefter en mild, huldsalig og venlig
Kongstavførende Drot med et Sind, som agter paa Retfærd!
Barsk i sit Ord og grum i sin Færd bestandig han være,
Siden at Ingen bevarer i Hu den Ædling Odysseus
Hist i det Folk, han styred tilforn med faderlig Ømhed.
Nu han dvæler paa Øen forpiint af heftige Sorger
Hist i Nymphen Kalypsos Palads; med Magt hun ham holder
Fast, og ei han formaaer til Fædrenelandet at reise;
Ei har han Skibe med Aarer omkring, og ei har han Søfolk,
Som kunde føre ham hjem vidt hen over Bølgernes Rygning.
Nu vil man myrde hans Søn med stingende Malm, naar han kommer
Hjem, thi bort er han dragen at spørge sig for om sin Fader
Til Lakedaimon, den prægtige Stad, og det hellige Pylos.
Hende paastand Skysamleren Zeus gjensvared og sagde:
Kjæreste Barn! hvad Ord undslap dig fra Tændernes Række?
Var det da ikke dig selv, som fatted tilforn den Beslutning,
At til sit Hjem Odysses igjen skulde komme som Hevner?
Selv du føre Telemachos snildt, saa vist du det mægter,
At han i god Behold gjenfinder sin fædrene Hjemstavn;
Da maae Beilerne vende med Skib, og seile tilbage.
Talt; og strax til Hermeias sin Søn henvendte han Ordet:
Du, Hermeias! der vanlig som Bud forkynder min Villie,
Gak til den haarfagre Nymphe, og meld vor faste Beslutning,

At til sit Hjem Odysses, den kraftige Kæmpe, skal drage,
Ei ledsaget af Guder, ei heller af dødelig Skabning,
Men efter megen Besvær paa det fastbenaglede Fartøi
Skal han paa tyvende Dag til det frugtbare Scheria komme,
Hvor Phaiakerne boe, et Folk saa saligt som Guder.
Der skal af Hjertet de hædre ham høit, som var han en Guddom,
Og paa et Skib befordre ham hjem til hans fædrene Kyster,
Rigt begavet med Kobber og Guld og Klæder i Mængde.
Meer end fra Troia han med havde bragt, hvis hjem han var kommen
Uden Forliis med den Lod, som han der annammed af Byttet;
Saa tilsteder ham Skjebnen, igjen at see sine Kjære,
Og til sit høie Palads og Fædrenelandet at komme.
Talt; hans Ord adlød Budbringeren, Argos's Bane.
Strax han skyndte sig nu, og bandt under Fødder de gyldne
Deilige, himmelske Saaler, som bar ham hen over Havet
Og over Jorderig vide, saa snelt som Pustet af Vinden.
Flux saa greb han sin Stav, hvormed han Menneskens Øine
Dysser i Søvn som ham tykkes for godt, eller vækker af Slummer.
Staven i Haand bortfløi den kraftige Argosbetvinger;
Først paa Pieria gik han, saa foer han fra Luften mod Havet,
Ilte saa frem over Vandet, livagtigen lig med en Maage,
Som i de rædsomme Bugter, der snoe sig fra Havet det golde,
Fanger sig Fisk, og dypper de fyldige Vinger i Saltvand,
Lig en Saadan han foer afsted over Bølge paa Bølge.
Men da Hermeias saa kom til det fjerntbeliggende Øland,
Steg han op fra det blaalige Dyb, og vandred paa Landjord,
Indtil den mægtige Grotte han naaede, hvor Nymphen Kalypso
Havde sit Hjem, og derinde han traf den haarfagre Nymphe.
Høit paa Arnen der blussed en Ild, og fjernt over Øen
Bredte sig Duft af Virak og splintrede Stykker af Ceder,
Brændende rask; derinde hun sang med sin deilige Stemme,
Medens om Væven hun gik, og vov med den gyldene Skyttel.
Rundt om Grotten en blomstrende Lund udbredte sin Skygge,
Fuld af Eller og Popler og vellugtrige Cypresser.
Der havde Rede sig bygget en Hob bredvingede Fugle,
Ugler og Falke med samt bredtungede Krager fra Stranden,
Fugle, som jevnlig paa vildene Hav deres Syssel bedrive.
Rundt om den hvælvede Grotte man saae Viinstokken sig slynge
Med sine yppige Ranker, behængte med fyldige Druer.
Kilderne sprang med det blankeste Vand, og af dem var der fire,
Jevne hverandre de løb, een her, een hisset sig slynged;
Trindt dem blomstred den jevneste Mark med Fioler og Kruusblad.
Selv en udødelig Gud, som kom derhen og det skued,
Vilde forbauses ved Synet, og fryde sig høit i sit Hjerte.

Her med Forbauselse standsed Budbringeren, Argos's Bane;
Men da han studsende svart havde Alt omkring sig betragtet,
Treen i den mægtige Grotte han ind, og Gudinden Kalypso
Vidste paastand hvem han var, da hun skued ham Ansigt til Ansigt,
Aldrig udødelig Gud ukjendelig er for en Anden,
Staaer hans Bolig endog paa fjerntbortliggende Steder.
Ei dog derinde han traf den behjertede Konning Odysseus,
Ude ved Stranden han grædende sad, som ofte han pleied,
Martrende dybt i sit Sind med Graad, med Suk og med Jamren,
Stirrende hen, mens Taarerne randt, over Havet det golde.
Flux til Hermeias nu talte den fagre Gudinde Kalypso,
Bydende venlig ham Plads paa en blank og prunkende Høistol:
Siig, hvi kommer du hid, du guldstavbærende Hermes!
Kjær og ærværdig du est mig, tilforn du gjæsted mig aldrig.
Nævn dit Hjertes Begjær, heel gjerne jeg føier dit Ønske,
Hvis det staaer i min Magt, og hvis det forresten er gjørligt,
Træd dog ind, at dig times den Skjel, som skyldes en Fremmed!
Saaledes talte Gudinden; et Bord for Gjæsten hun satte,
Stilled Ambrosia frem og blanded den rødlige Nektar.
Mad og Drikke da nød Budbringeren, Argos's Bane;
Men da han saa havde spiist, og med Mad sit Sind havde gottet,
Tog han Ordet paany, og gav hende dette til Gjensvar:
Mig, en Gud, som gjæster dit Hjem, Gudinde! du spørger;
Thi vil jeg Alt sandfærdig berette dig, som du forlanger.
Zeus mig bød, at begive mig hid, saa nødig jeg vilde
Hvo vilde vandre med Lyst en umaadelig Vei over salten
Hav, hvor ei man træffer en Bye, hvis Folk kunde hædre
Guder med rygende Offer og liflige Festhekatomber.
Dog umuligt det er jo, naar Zeus en Beslutning har fattet,
At nogen Gud undvige den kan eller gjøre til Intet.
Her, saa siger han, lever en Mand, usalig som Ingen
Var af de Mænd, som krigede hist om Priamos' Kongstad
Aaringer ni, og i tiende Aar, da Staden var styrtet,
Seilede hjem, men grovt underveis mod Athene forgik sig;
Derfor en rygende Storm og mægtige Bølger hun reiste.
Da forgik hver eneste En af hans dygtige Mandskab,
Selv blev her han dreven iland af Stormen og Bølgen.
Ham befaler dig Zeus nu bort at sende som snarest,
Thi det er ei ham bestemt at døe langt borte fra Landsmænd,
Alt tilsteder ham Skjebnen, igjen at see sine Kjære,
Og til sit høie Palads og Fædrenelandet at komme.
Saa han talte, da gjøs den fagre Gudinde Kalypso,
Og med bevingede Ord hun talede til ham og sagde:

Slemme forsand I Guder dog er, og nidske som Ingen!
I som fortørnes saa svart paa Gudinderne, naar de sig frilig
Mage med jordiske Mænd, og af dem en Elsker sig udsee,
Som da Orion var valgt af den rosenfingrede Dagning,
Da var I vrede paa hende, I salige Guder tilhobe,
Indtil med lempelig Piil den guldstolthronende Jomfrue
Artemis skjød Orion ihjel paa Ortygias Marker.
Eller som dengang den haarfagre Viv Demeter i Elskov
Tog Jasion i Favn paa den tregange pløiede Brakmark,
Føiende Trangen i Hjertet; dog ei for Zeus blev det længe
Skjult, og Manden ihjel han slog med sin blussende Lynild.
Saa I fortørnes paa mig, at en Mand nu her har sit Ophold,
Hvem jeg bjergede selv, da han ridende svam paa en Skibskjøl
Ganske forladt, da Zeus hans hurtige Skib med sit blanke
Lyn havde splintret i Qvag, da det løb over viinblaae Bølger.
Da forgik hver eneste En af hans dygtige Mandskab;
Selv blev her han dreven iland af Stormen og Bølgen.
Ham optog jeg og pleied ham ømt, og vilde ham gjøre
Til en udødelig Mand, evindelig ung udi Fremtid.
Dog da det ei er muligt, naar Zeus en Beslutning har fattet,
At nogen Gud undvige den kan, eller gjøre til Intet,
Lad ham da fare, naar Zeus ham selv tilskynder og driver
Hen over Havet det golde; jeg selv bortskikker ham aldrig;
Ei har jeg Skibe med Aarer omkring, og ei har jeg Søfolk,
Som kunde føre ham hjem vidt hen over Bølgernes Rygning.
Villig jeg dog vil give ham Raad, og Intet ham dølge,
At han i god Behold gjenfinder sin fædrene Hjemstavn.
Derpaa til Svar hende gav Budbringeren, Argos's Bane:
Send ham da bort paastand, og skjælv for Olymperens Harme,
For at han ei af Nag skal gram dig vorde herefter!
Talende saa forsvandt den kraftige Argosbetvinger.
Ud til Helten Odysses den værdige Nymphe begav sig
Strax da denne Befaling fra Zeus hun havde fornummet.
Ham ved Stranden hun siddende traf; ret aldrig i Øiet
Tørredes Taarernes Løb; sit Liv, det kjære, han hengræd,
Savnende langlig sit Hjem; ei meer ham Nymphen behaged.
Sove han maatte hver eneste Nat i den hvælvede Grotte,
Selv uvillig, men tvungen af Nød, hos den villige Nymphe;
Men den udslagene Dag han sad paa Klipper ved Stranden,
Martrende dybt sit Sind med Graad, med Suk og med Jamren,
Stirrende hen, mens Taarerne randt, over Havet det golde.
Trædende nær tiltalte ham saa den fagre Gudinde:
Stands din Graad, ynkværdige Mand! lad ei dine Dage
Svinde med Sorg! godvillig jeg nu vil lade dig reise.

Op! hug dygtige Planker i Skov, og føi dem med Kobber
Fast til en rummelig Baad, og sæt Skandsfjælerne rundtom
Høit, at den bære dig kan henover de graalige Bølger.
Kost og Viin baade liflig og rød tilligemed Ferskvand
Bringer jeg selv dig ombord, at betrygge mod Sult dig paa Reisen.
Klæder jeg giver dig ogsaa, og skikker dig ønskelig Medbør,
At du i god Behold gjenfinder din fædrene Hjemstavn,
Ville det Guderne saa, som boe paa Himmelen vide,
Og som er langt over mig i Kløgt og Kraft til at virke.
Saa hun talte, da gjøs den hærdede Konning Odysseus,
Og med bevingede Ord han talede saa til Gudinden:
Andet forvist i Sinde du har, og ikke min Bortfart,
Da du mig byder at fare tilbaads langt hen over Havets
Farlige Svælg, hvorover et Skib velbygget og hurtigt
Seiler med Nød, naar det stoltelig gaaer for Blæst fra Kronion.
Derfor imod din Villie jeg aldrig tilsøes mig vil vove,
Før du fortrøster dig til, med den dyreste Eed mig at sværge,
Ei at pønse paa Ondt igjen, som mig Meen kunde volde.
Saa han taled, da smilte den fagre Gudinde Kalypso,
Klapped ham venlig med Haand, tog Ordet, og talte saalunde:
Du est dog ret en Skalk, og ei paa Forstand det dig brøster,
Siden det saa i Sindet dig faldt, at føie din Tale.
Jorden bevidne mit Ord, den mægtige Himmel foroven,
Vandet, som dybt henruller i Styx, og af salige Guder
Sværges der aldrig en Eed, meer dyr, meer rædsom end denne;
Ei skal jeg pønse paa Ondt igjen, som dig Meen kunde volde;
Ærlig jeg tænker, og siger dig her hvad jeg vist havde udtænkt
Selv til mit Bedste, saafremt jeg var stedt i lignende Vaande.
Ret og Billighed kjender min Sjel, og af Jern er i Sandhed
Ei det Hjerte, som slaaer i min Barm, men aabent for Medynk.
Saaledes talte Gudinden; med ilende Fjed hun foran ham
Vandred paa Veien afsted, og Gudinden i Sporet han fulgte.
Snart til den hvælvede Grotte de kom, Gudinden og Manden;
Der han satte sig ned paa den Stol, fra hvilken Hermeias
Nys havde reist sig, og Nymphen ham strax gav rundelig Spise,
Mad og Drikke, som dødelig Mand dem pleier at nyde,
Selv hun satte sig ned med Ansigtet vendt mod Odysseus;
Ternerne dog for Nymphen Ambrosia stilled og Nektar.
Begge nu langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked,
Men da med Mad og Drikke de saa havde gjort sig tilgode,
Først til Orde da tog den fagre Gudinde Kalypso:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysses du snilde!
Saa est du altsaa tilsinds, dig strax at give paa Reisen
Hjem til dit Fædreneland? endda Levvel jeg dig ønsker.

Dog naar i Sindet du vidste, hvad Qval og Trængsel dig Skjebnen
End har beskæret at lide, før hjem til dit Rige du kommer,
Heller forvist da blev du hos mig i denne min Bolig
Som en udødelig Mand, hvor langlig endog du begjærer
Atter at skue din Viv, efter hvem du dagligen længes.
Ei for hende tilbage jeg staaer, det skulde jeg mene,
Enten i Vext eller Skabning, thi aldrig en dødelig Qvinde
Maale sig tør med udødelig Viv i Skabning og Aasyn.
Derpaa til Svar hende gav den sindrige Konning Odysseus:
Ei over dette fortørnes du maa, ærværdige Nymphe!
Fuldelig veed jeg, hvor langt den forstandige Penelopeia
Staaer tilbage for dig i Vext, i Skabning og Aasyn,
Hun er en dødelig Qvinde, men du hverken døer eller ældes.
Dog jeg ønsker endda, og fra Dage til Dage jeg higer,
Atter at finde mit Huus, og Hjemfærdsstunden at skue.
Knuser en Gud mig end paa min Fart over blaalige Bølger,
Saa vil jeg bære det kjækt, mit Hjerte blev hærdet ved Modgang;
Meget har alt jeg liidt, og megen Besvær har jeg døiet
Baade paa Hav og i Krig, lad saa dette mig times i Tilgift!
Talt; nu dalede Solen, og Mulm udbredte sig vide.
Begge begave sig ind i en Vraae af den hvælvede Grotte;
Der de sig fryded ved Elskov, og hvilede sammen paa Leiet.
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Axlede Helten Odysses paastand sin Kjortel og Kappe.
Selv iførte sig Nymphen en sølverstraalende Kaabe,
Yndig og fager og fiin; om Midien bandt hun et Belte
Skjønt og virket med Guld, og et Slør om sit Hoved hun vikled.
Derpaa hun tænkte for Alvor paa Helten Odysses's Reise.
Først en Øxe hun gav ham, og godt i Haanden den passed,
Smeddet af Malm, tveegget og stor; paa denne var Skaftet
Smukt udskaaret af Olietræe, og slutted tilbørlig.
Derpaa hun gav ham en Biil heel blank, og førte paa Vei ham
Ud til Kysten af Øen, hvor Træerne voxte saa ranke,
Popler og Eller der stod, og skyhøitkneisende Graner,
Visne forlængst og tørre, saa let de paa Vand kunde flyde.
Men da hun havde ham viist, hvor Træerne voxte saa ranke,
Vandred hun hjem igjen, den fagre Gudinde Kalypso.
Træer han hugged nu flinkt, og rask gik Værket fra Haanden,
Tyve han fælded ialt, og hugged dem til med sin Malmbiil.
Derpaa han sletted dem snildt, og skarpt efter Snor han dem retted;
Da blev et Boer ham bragt af den fagre Gudinde Kalypso.
Planke for Planke han bored dermed, og fuged dem sammen,
Slog til hverandre saa Stykkerne fast med Spiger og Klamper.
Ligesaa bred en Bunk, som en Mand, der er kyndig i Skibsbygst,

Hvælver almindeligviis, naar han tømrer et rummeligt Fragtskib,
Ligesaa bred en Bunk paa sin Holk indretted Odysseus.
Høit opreiste han Skands, og tæt Krumholter han stilled,
Og med forsvarlige Fjæle forhuded han Skroget til Slutning.
Ogsaa han gav den en Mast, og en Raae, som passed tilbørlig,
Tømred sig derpaa et Roer, for at styre sin Kaas over Bølgen:
Hegned saa Rælingen om med en Fletning af Vidieqviste,
Skuden at sikkre mod Bølgen, og Gruus han dynged til Ballast.
Da blev der Lærred ham bragt af den fagre Gudinde Kalypso,
Seil at skjære deraf, dem ligesaa snildt han sig laved.
Og da han havde beslaaet dem med Bras, med Skjøder og Gitoug,
Skjød med Stænger sin Holk han ud i det hellige Havdyb.
Det var af Dage den fjerde, da bragte sit Værk han tilende,
Og paa den femte fra Øen den værdige Nymphe ham sendte
Badet og velindhyllet i virakduftende Klæder.
Ogsaa en Dunk med mørkerød Viin og en større med Ferskvand
Gav Gudinden ham med ombord, og Fortæring til Reisen
Gjemt i en Sæk, og forfriskende Suul i rundelig Mængde,
Og til hans Fart hun ham skikked en luun mildblæsende Kuling.
Glad udspiled han Seil for Vind, den Ædling Odysseus,
Agter han sad ved Roret, og snildt som den øvede Sømand
Styred han frem; ei Blund han fik i de vaagende Øine,
Saae til Pleiaderne op, til Bootes, som sildigen daler,
Saae til Bjørnen, som Himmelens Vogn man ogsaa benævner,
Hist den dreier sig om, og fæster sit Blik mod Orion,
Det er den eneste Stjerne, som ei af Okeanos bades;
Denne befoel ham Gudinden, den værdige Nymphe Kalypso,
Stadig at have til Venstre paa hele sin Fart over Havet.
Sytten udslagene Døgn han foer over Bølgen i Magsveir,
Men paa den attende Dag han de skovbeskyggede Klipper
Øinede klart paa Phaiakernes Øe, der nu var ham nærmest,
Og for hans Blik saae ud som et Skjold paa det graalige Havdyb.
Fra Aithiopernes Folk var just Poseidon paa Hjemvei.
Fra de Solymiske Bjerge fik fjernt han Øie paa Manden,
Saae ham seile paa Havet, og harmedes svart i sit Indre.
Bister sit Hoved han rysted, og talede saa til sit Hjerte:
Ha! saa har Guderne nu forvist med Helten Odysseus
Ganske betænkt sig, mens jeg mig iblandt Aithioperne opholdt!
Alt er han nær ved Phaiakernes Land, hvor Skjebnen ham skjenker
Frelse fra Jammer og Nød, som saa svart forfulgte ham hidtil.
End skal jeg dog, tør jeg troe, omtumle ham artig i Trængsler.
Talt; strax Skyerne sammen han drev, og med Forken i Haanden
Rørte han Bølgerne op, og fra hvert af Vindenes Hjørner
Reiste han rygende Storm; baade Jorden og Havet saa vide

Hylled i Skyer han ind, og Nat fremstyrted fra Himlen.
Vinden fra Øst og Syd foer ud med den tudende Vestvind,
Rullende Søen i Hob med den luftopklarende Nordvind.
Brat da rysted af Grue Odysses's Knæer og Hjerte,
Sukkende dybt til sin mandige Sjæl saalunde han talte:
Ak! jeg elendige Mand! hvad bliver der af mig til Slutning?
Svart jeg befrygter, at Alt er sandt, hvad Gudinden bebuded,
Da hun de Qvaler mig nævnte, jeg end skulde døie paa Havet,
Førend jeg naaede mit Hjem, og nu fuldkommes det ganske,
Saadanne Skyer har Zeus spændt ud vidt hen over Himlen,
Dybt har han Vandene rørt, og fra hvert af Vindenes Hjørner
Styrter en Storm med Magt; ak, nu er Døden mig vis nok!
Tre ja firefold Held de Danaiske Kæmper, som fordum
Segned i Troernes Land, hvor Atreiderne Huldskab de viste!
Gid jeg saasandt var falden, og der min Død havde hentet
Alt paa den Dag, da en Flok af de Troiske Kæmper imod mig
Slynged de kobberne Spær i Dyst om den faldne Peleide!
Da var jeg stedet tilgravs, og Achaierne havde mig lovpriist;
Nu det beskikket mig blev at times en ynkelig Henfart.
Bedst som han talede saa, blev han ramt af en Bølge fraoven,
Frygtelig styrted den frem, og rundt den dreied hans Fartøi.
Selv overbord han faldt, og blev slængt langt bort fra sin Skude,
Roret afhænde ham gled, og et Stød af de susende Vinde
Knækkede Masten paatvert, saa vildt de raste paa eengang.
Langt i Bølgerne ud fløi Raae og Seil med det samme;
Bølgen ham holdt en Stund under Vand, ei var det ham muligt
Snart at hæve sig op, den bovnende Sø var for mægtig,
Thi af de Klæder betynget han var, som han fik af Kalypso.
Endelig dukked han op, og af Mund udspytted han Søvand
Beesk og salt, som fra Hovedets Haar nedrulled i Strømme.
Dog skjønt ilde bestedt han ei forglemte sit Fartøi;
Rask gjennem Bølgen han svam, og fik Hold igjen paa sin Skude,
Svang sig op, og satte sig midtskibs, reddet fra Døden.
Høit gik Søen, og hid og did drev Holken for Strømmen;
Som i den sildige Høst, naar en Storm, som blæser fra Norden,
Tidslerne veirer paa Mark, der er filtrede tæt i hverandre,
Saaledes Stormen den tumled paa Hav baade frem og tilbage;
Snart Sydvinden den kasted i Vold paa den klarende Nordvind,
Snart Østvinden til Priis den gav for den tudende Vestvind.
Dog Leukothea ham saae, den deilige Datter af Kadmos,
Fordum en Qvinde med Menneskerøst, da hedde hun Ino,
Nu guddommelig Ære hun nød som en Havets Gudinde.
Rørt ved den Nød, som Odysses bestod omtumlet paa Vandet,

Steg af Søen hun op, livagtig at see som en Dukand,
Og paa den fastbenaglede Holk hun sat sig, og talte:
Arme! hvorfor er Poseidon, den vældige Ryster af Jorden,
Dig saa forfærdelig gram, at han al denne Nød dig forvolder?
Dog skal han ei dig berøve dit Liv, hvor ivrig han stræber.
Gjør nu blot hvad jeg siger, og ei eenfoldig du lader,
Drag dine Klæder af Krop, slip Skibet, og lad det for Vinden
Drive paa Dyb, streng Armene an, og svøm som du evner
Hen til Phaiakernes Land, hvor Skjebnen forunder dig Frelse!
See! et udødeligt Slør jeg rækker dig, skynd dig og bind det
Under dit Bryst! da trodse du kan baade Farer og Døden.
Dog saasnart med din Haand igjen du rører ved Landjord,
Løs da Sløret, og kast det saa langt fra Land som du mægter
Ud i det blaalige Dyb, men vend dine Øine fra Havet!
Saaledes talte Gudinden, og strax hun rakte ham Sløret;
Selv i det brusende Hav, livagtig at see som en Dukand,
Steg i det samme hun ned, og det graalige Vand hende skjulte,
Men i sit Sind tvivlraadig betænkte sig Helten Odysseus,
Hjertebeklemt til sin mandige Sjæl saalunde han talte:
Vee mig! blot en Gudinde dog ei har Rænker imod mig
Spundet paany, da hun gav mig det Raad at slippe dit Fartøi.
Ei dog endnu hendes Bud adlyde jeg vil; i det Fjerne
Skimter jeg Land allerede, hvor selv hun mig Frelse forjætted,
Thi vil jeg gjøre hvad nu mig tykkes at være det Bedste.
Medens i Fugerne fast endnu sig Plankerne holde,
Bliver jeg her paa mit Skib, og finder mig djervt i min Qvide,
Men naar den vældige Søe har Plankerne slidt fra hverandre,
Svømmer jeg strax afsted, Forsigtighed er jo det Bedste.
Medens paa dette han grundede dybt i Sind og i Hjerte,
Reiste Poseidon, den mægtige Gud, en forfærdelig Bølge,
Hvælvet og høi og tung, som styrtede ned over Helten.
Som naar en rygende Blæst en Bunke fortørrede Avner
Splitter paa Mark, og veirer dem hen til forskjellige Sider,
Saa de forsvarlige Planker den spredte paa Hav, men Odysseus
Satte sig flux paa en Planke paaskrævs, som en Rytter paa Ganger.
Klæderne drog han af, som han fik af Gudinden Kalypso,
Og under Brystet i muligste Fart han viklede Sløret.
Hen over Vandet han kasted sig plat, og med Hænderne udbredt
Svam han det bedste han kunde; men strax Jordrysteren saae ham,
Bister sit Hoved han rysted, og talede saa til sit Hjerte:
Driv nu saa over Bølgerne hen efter Farer og Trængsler,
Indtil du naaer det Land, hvis Folk af Guder beskjermes!
Ei endda, kan jeg troe, skal du lee ad den Nød, du har fristet.

Talt; og med Svøben han jog sine fagermankede Heste.
Snart til Aigai han kom, hvor han havde sin prægtige Bolig.
Anden Beslutning Athene nu tog, hiint Barn af Kronion.
Veien hun spærred paastand for alle de øvrige Vinde,
Bød dem lægge sig brat, og til Roe sig forføie tilhobe,
Lod det saa kule fra Nord, og kløvede Søen foran ham.
Indtil i Land paa Phaiakernes Kyst hos de dygtige Søfolk
Sluppen fra Død og Fordærv den Ædling Odysses var kommen.
To samfældige Døgn han drev paa de bovnende Bølger
Nat og Dag, og Døden hans Sjel omsvævede hyppig;
Men da den tredie Morgen var skabt af den haarfagre Dagning,
Strax da lagde sig Vinden, og trindt ham bredte sig Havblik
Uden den ringeste Blæst, og Land heel nær sig han øined,
Da han af Voverne løftet tilveirs skarpt stirrede fremad.
Glade som Børn, naar der viser sig Haab til Faderens Redning,
Naar han langsommelig Tid paa Helsotsleiet har smægtet
Under de heftigste Smerter, forpiint af en hadelig Dæmon,
Dog til inderlig Fryd af Qviden ham Guderne løse,
Ligesaa glad blev Odysses, da Land og Skov han øined;
Frem han svømmed med Iver, sin Fod at fæste paa Landjord.
Men da han var den saa nær, som en lydelig Stemme kan række,
Hørte han Bulder og Brag om Klipperne ude ved Stranden,
Brændingen drønede høit, mens vildt den sprøited sin Fraade
Op mod Kysten af Øen, og Alt var hyllet i Havskum,
Thi der var ei nogen Havn eller Bugt til Leie for Skibe,
Heel var Stranden beklædt med Rev, med Skjær og med Klipper.
Brat da rysted af Grue Odysses's Knæer og Hjerte,
Sukkende dybt til sin mandige Sjel saalunde han talte:
Vee mig! efterat Zeus mig det Held uventet har skjenket,
Land at see, og jeg alt har kløvet mig Vei gjennem Dybet,
Øiner jeg ei en Plet, hvor af Havet jeg op kunde stige.
Kantede Skjær herude jeg seer overalt, og omkring dem
Drøner den pladskende Søe, og glat er Klippen paa Kysten.
Inde mod Land er der dybt, og plat umuligt det vorder,
Bund med Foden at naae, og vadende fries af Qviden.
Let kan den rullende Søe mod de skaldede Klipper mig slænge,
Medens jeg stiger iland, saa al min Møie forspildes.
Men naar et Stykke jeg svømmer omkring endnu, for at hitte
Enten en jevntnedskridende Bred, eller ogsaa en Havbugt,
Da er jeg bange, den heftige Storm tilbage mig kaster
Ud paa det fiskbesvømmede Dyb, mig sukkende Stakkel:
Eller en hadelig Gud opjager imod mig et Udyr,
Dem i det bølgende Hav Amphitrite jo fostrer i Mængde;
Selv jeg veed jo tilfulde, hvor gram Jordrysteren er mig.

Just som paa dette han grundede dybt i Sind og i Hjerte,
Drev en svulmende Bølge ham ind mod den stenede Strandbred.
Der var hans Hud skamskravet forvist, og knuste hans Knogler,
Naar ikke Pallas Athene ham strax havde givet Beslutning;
Ivrig med Hænderne begge han greb, og holdt sig ved Klippen
Fast med et smerteligt Suk, til Bølgen forbi ham var rullet.
Saa han for Bølgen sig bjerged, men da den tilbage fra Kysten
Skylled, den slog med Magt, og slængte ham langt ud i Havet.
Og som en Søpolyp, naar den rives med Magt fra sit Leie,
Tykt er behængt med Kisel og Gruus paa de grenede Fødder,
Saa blev mod Klippernes Steen al Hud af de dristige Hænder
Ynkelig reven itu, og den mægtige Bølge ham skjulte.
Nu var den Arme tilvisse forgaaet mod Skjebnens Beslutning,
Naar ikke Pallas Athene Besindighed havde ham givet.
Op han af Brændingen dukked, der sprøited mod Strand som den pleier,
Svømmed omkring, og stirred mod Land, for mulig at finde
Enten en jevntnedskridende Bred, eller ogsaa en Havbugt.
Men da til Gabet han hen af en skjøntfremrullende Bjergelv
Svømmende kom, der Kysten beqvem ham tyktes til Landing,
Da den for Klipper var frie, og skjænkede Læe imod Blæsten,
Og da han skued den skyllende Strøm, bad fromt han i Hjertet:
Hør mig, o Gud! ihvo du end est, hid tyer jeg med Længsel,
Flygtende vidt over Hav for den truende Hersker Poseidon.
Selv af de salige Guder den vildtomflakkende Vandrer
Holdes i Agt, naar ydmyg han nærmer sig, ligesom jeg nu
Nærmer mig her din Strøm og dit Knæe efter Farer og Trængsler;
Derfor o Gud! forbarm dig! til dig jeg tyer som en Ydmyg.
Talt; strax sagtnede Floden sin Fart, og sænked sin Bølge,
Tyssede Vandet foran ham i Roe og bjergede Helten
Ind i sin gabende Munding; da bøiede strax han til Hvile
Knæer og senede Arme, hans Hjerte var kuet af Havet:
Hele hans Krop var svullen, ned strømmede Vandet i Mængde
Over hans Mund og Næse, og Veir og Mæle berøvet
Sank afmægtig han om, forkuet af gruelig Træthed.
Men da han aanded paany, og igjen var kommen til Samling,
Løste han strax det hellige Slør, han fik af Gudinden,
Og i den havudrislende Flod paastand han det kasted,
Bølgerne skylled det bort, det løb med Strømmen, og Ino
Fanged det op med sin Haand; nu fjerned han bort sig fra Floden,
Lagde sig ned mellem Sivet, og kyssed den nærende Jordbund.
Hjertebeklemt til sin mandige Sjel saalunde han talte:
Vee mig! hvordan er jeg stedt? hvad bliver der af mig til Slutning?
Hvis jeg her en bedrøvelig Nat tilbringer ved Floden,
Da kan jo let den taagede Dug og iisnende Riimfrost,

Mat som jeg er, forkue mig reent min synkende Livskraft,
Helst da Vinden fra Floden i Dæmringen blæser saa raakold.
Men naar ad Bakken jeg op til den skyggende Skov mig begiver,
Lægger til Roe mig i Krattet, om Kulden og Lemmernes Træthed
Ellers vil unde mig Fred, og den liflige Søvn mig betager,
Da er jeg bange, jeg vorder til Priis og Bytte for Rovdyr.
Medens paa dette han grunded i Sind, sligt tyktes ham tjenligst.
Hen til en Skov han gik, som vidt i det Fjerne var synlig,
Nær ved Vandet den laae; der krøb i Læe han af tvende
Tæt samvoxede Olietræer, et vildt og et frugtbart;
Ei foer Pust derind af de fugtigblæsende Vinde,
Aldrig den lysende Sol sine Straaler derind kunde kaste,
Heller ei Regn sig trænge derind, saa tæt ved hinanden
Stod de med Green indflettet i Green; her krøb nu Odysseus
Ind, og med Hænderne strax han af Løv sig bunked sit Leie
Høit og bredt, thi tykt bestrøet var Pladsen med Blade.
Der kunde godt to Mænd eller tre sig bjerge mod Uveir,
Selv i Vinterens Tid, om saa Stormen var aldrig saa voldsom.
Glad betragted han Leiet, den hærdede Konning Odysseus,
Lagde sig midt paa samme, og hylled sig over med Blade.
Som naar en Mand tildækker en Brand med den graalige Aske
Ude paa afsides Mark, hvor ei der findes en Naboe,
Gjemmende Stof til Ild, at han ei skal hente det langveis,
Saaledes dækked Odysseus med Blade sig til, og Athene
Søvn over Øinene gjød ham, at snart den maatte ham qvæge
Efter det piinlige Slid, naar Øinenes Laag den ham lukked.

Sjette Sang.

Odysses's Ankomst til Phaiakerne.

Saaledes der han sov, den hærdede Konning Odysseus,
Kuet af Mathed og Trang til Søvn; men Pallas Athene
Hen til Phaiakernes Land og Stad begav sig imedens.
Disse beboede tilforn det anseelige Land Hypereia
Nær ved Kyklopernes Folk, de overmodige Voldsmænd,
Hvilke befeided dem tit, og besad meer Styrke til Krigsfærd.
Derfor med hele sit Folk var Nausithoos, Gudernes Lige,
Fjernt fra vor Jords erhvervsomme Mænd til Scheria flyttet;
Der havde Huse han bygget, omskandset sin Stad med en Ringmuur,
Templer til Guderne reist, og Markerne deelt mellem Folket.
Dog forlængst var af Døden han ramt og vandret til Hades,
Nu var Alkinoos Konge, af Guderne prydet med Viisdom.
Hen til dennes Palads nu Pallas Athene begav sig,
Tænkende stedse med Iver paa Helten Odysses's Hjemfærd.
Flux hun skyndte sig ind i det rigtudsmykkede Kammer,
Hvor Nausikaa sov, den Helt Alkinoos' Datter,
Skjøn som en himmelsk Gudinde var Pigen af Vext og af Aasyn.
Stænget tilgavns var den straalende Dør, og bag ved dens Stolper
Sov to deilige Terner, dem Ynde Chariterne skjenked.
Rap som et Pust af Vinden til Jomfruens Leie hun svæved,
Treen ved Hovedet op, og talede saa til den Hulde,
Lignende grandt en Datter af Dymas, en hæderlig Søemand,
Eens af Alder de var, og Nausikaa høit hende elsked;
Hende livagtigen lig begyndte nu Pallas Athene:
Har da din Moder dig født til slig en forsømmelig Pige?
Skinnende Klæder I har, men de ligge jo hen uden Tilsyn.
Snart er dit Bryllup forhaanden, da maa du med prunkende Klæder
Pynte dig selv og de Knøse, som føre dig hjem til din Brudgom;
Derved fra Mund til Mund vil din Priis blandt Mennesker lyde,
Og du vil inderlig glæde din Fader og værdige Moder.

Lad os da drage til Vask, saasnart det dages imorgen,
Selv jeg følge dig vil, og tilhaande dig gaae, at du hurtig
Færdig kan vorde, thi længe forsand ei bliver du Jomfrue.
Alt jo beile til dig de ypperste Mænd, som der findes
Her i Phaiakernes Land, da du selv est ædel af Herkomst.
Vel! saa beed imorgen din herlige Fader ved Daggrye,
Muler at lade dig spænde for Karm, hvorpaa du kan kjøre
Ud til Vask dine Belter og Slør og prunkende Tæpper.
Ogsaa det skikker sig bedre for dig, at du ager end vandrer
Ud paa din Fod, thi langt er jo Gruberne borte fra Staden.
Talende saa forsvandt den lysblaaøiede Pallas
Bort til Olymp, hvor man siger, at Guderne har deres Bolig
Evig og fast, som aldrig af Storm vorder rystet, og aldrig
Vædet af Regn og befyget af Snee, men Luften sig skyfrie
Breder derover, og lysende Glands omstraaler den altid.
Der fra Dage til Dage de salige Guder sig fryde;
Did Blaaøie sig svang, da hun Jomfruen havde formanet.
Snart paa sin prunkende Stol kom Dagningen frem, som af Søvne
Vakte Nausikaa op, og hun studsede brat over Drømmen.
Hen gjennem Huset hun skyndte sig nu til sin Fader og Moder,
Strax at fortælle sin Drøm, og hun traf dem begge derinde.
Moderen sad ved Arnen omringet af Tjenesteqvinder,
Spindende søeblaae Uld paa Teen, men sin Fader hun mødte
Just som han ud vilde gaae, for i Kreds med de hædrede Drotter
Raad at holde, hvortil han var kaldt af Phaiakernes Stormænd.
Trædende nær hun talede saa til sin elskede Fader:
Hør! lille Faer! vil du ei en Vogn mig lade bespænde,
Høi og med dygtige Hjul, at til Vask vore prægtige Klæder
Ud jeg til Elven kan kjøre, som smudsige ligge herhjemme.
Sømmeligt er det for dig, som færdes med Folkenes Drotter,
Reenlige Klæder at bære, naar sammen I sidde paa Raadsthing;
Og i dit Huus opfostredes her fem elskede Sønner,
To har sig gift allerede, men tre ere blomstrende Svendbørn,
Disse forlange bestandig et Sæt nytvættede Klæder,
Naar de skal op til Dands, og jeg maa jo sørge for Saadant.
Saa hun talte, for blye til at nævne det blomstrende Bryllup
Selv for sin elskede Fader, dog nok han forstod det, og svarte:
Hverken jeg Mulernes Spand, eller andet, mit Barn! vil dig nægte.
Gak du nu! mine Svende skal flux en Vogn dig bespænde,
Høi, med dygtige Hjul, og vel forsynet med Fading.
Talt, strax gav han Befaling til Svendene; hurtig de lystred,
Ud de trak den rullende Vogn, og gjorde den rede,
Førte saa Mulerne frem, og kobbled dem sammen for Vognen.
Jomfruen hented af Kammer imens de prægtige Klæder,

Og i den blankede Karm hun ned dem pakked med Omhu.
Men til Forfriskning et Skrin med Suul, med Grønsel og Bagværk
Moderen pakked imens; en Gedeskindsdunk hun tillige
Fyldte med Viin, og da Jomfruen alt var tilvogns, hun en Krukke
Gav hende med af Guld, som var fyldt med glindsende Olie,
At efter Bad hun selv og Ternerne kunde sig salve.
Selv tog Jomfruen Svøben i Haand og den flunkende Tømme,
Jog saa med Pidsken, og Mulerne løb med dønnende Hovtrin.
Ivrig de trak, og traved afsted med Klæder og Jomfrue,
Ei dog ene hun var, nogle Terner paa Vei hende fulgte.
Men da med Muler og Karm til den yndige Flod de var komne,
Der hvor man Gruber til Vask havde gravet, til hvilke bestandig
Strømmed det klareste Vand, som det smudsigste Tøi kunde reentoe,
Spændte de først og fremmest i Hast deres Muler fra Karmen,
Drev saa til Floden dem ned, at de langs dens rislende Vande
Qvægende Græs kunde æde, saa tog de Tøiet af Vognen
Ud, og bar paa Armen det ned i det graalige Flodvand,
Stamped det saa i Gruberne rask og omkap med hverandre.
Men da de saa havde vasket, og Smudset aldeles var aftoet,
Bredte de Tøiet paa Rad langs Strand, hvor Bølgen fra Havet
Kisel og Gruus havde rullet iland, og skyllet dem renest.
Derpaa sig selv de baded, og salved med glindsende Olie,
Satte ved Bredden af Floden sig ned, og holdt deres Davre,
Blivende der, til Tøiet var tørt i det varmende Solskin.
Men da ved Mad baade Pigen og Ternerne havde sig qvæget,
Kasted de strax deres Slør, og legede Bold med hverandre,
Og til en Sang den væne Nausikaa hæved sin Stemme.
Ret som naar Artemis vandrer paa Fjeld med Kogger og Bue,
Enten paa høien Taygetos's Tind, eller paa Erymanthos,
Glad ved den lystige Jagt efter springende Hjort eller Vildbas;
Trindt hende landlige Nympher, Aigidebeherskerens Døttre,
Hoppe saa lystelig om, og hjertelig Leto sig fryder,
At over Alle hun hæver sig høit med Hoved og Aasyn,
Let i Hoben at skjelne, hvor fagre de andre saa ere;
Saa fremstraaled i Ternernes Kreds den uskyldige Jomfrue.
Men da saa rede hun var, for hjem til Borgen at kjøre,
Tøiet i Folder var lagt, og Mulerne spændte for Karmen,
Anden Beslutning da tog den lysblaaøiede Pallas,
For at Odysses, af Søvn vakt op, kunde Jomfruen skue,
Og at paa Vei til Phaiakernes Land hun kunde ham føre.
Konningens Datter sin Bold just kastede efter en Terne,
Dog hun traf hende ei, og den faldt i de hvirvlende Bølger.
Høit nu Pigerne skreg, da vaagnede Helten Odysseus,
Reiste sig strax overende, og grubled i Sind og i Hjerte:

Vee mig! til hvad for Menneskers Land er atter jeg kommen?
Mon det er raae udædiske Mænd uden Ret eller Love,
Eller et gjæstfrit Folk, hvis Sind for Guderne frygter?
Tydelig hørte jeg nys spædmælede Piger, som talte;
Mon det var Røst af Nymper, som boe paa kneisende Fjeldtind,
Eller i Flodernes Kilder og urtebevoxede Dale,
Eller er mulig jeg nær ved talende Menneskeslægter?
Dog det er bedst, at jeg selv seer efter, og skaffer mig Kundskab.
Saaledes taled Odysses, da krøb han ud af sit Kratskjul,
Brød med sin senede Haand i den skyggede Skov sig en løvrig
Green, og vikled om Livet den fast, for at skjule sin Blusel;
Traadte saa frem, som en Løve fra Fjeld, der i Lid til sin Styrke
Vandrer i Blæst og øsende Regn med gnistrende Øine,
Enten den gaaer at søge sin Fangst blandt Faar eller Oxer,
Eller paa Jagt efter Skovenes Hjort; fremskyndet af Bugen
Søger den Geder og Lam endog i den hegnede Qvægfold;
Saa vilde Helten Odysses nu hen til de haarfagre Piger
Træde saa nøgen han var, thi haard Nødvendighed tvang ham.
Bange de blev ved at see ham, saa fælt havde Søen ham tilredt;
Hid og did de flygted af Angst paa den kneisende Havbrink,
Kun Alkinoos' Datter blev staaende. Pallas Athene
Gjød hende Mod i Barm, og jog hende Frygten af Livet;
Fattet hun vendte sig mod ham; da vog Odysses i Sindet,
Enten med Bønner han ydmyg den Deiliges Knæe skulde favne,
Eller han standsende fjernt med smigrende Ord skulde bede,
At hun ham Vei vilde vise til Bye og give ham Klæder.
Medens paa dette han grundede dybt, det tyktes ham tjenligst,
Standsende fjernt med smigrende Ord hende bønlig at bede,
For at hun ei skulde vredes, ifald hendes Knæer han favned.
Strax med smigrende Ord ban listelig talte med Pigen:
Drotning! jeg knæler for dig, om Gudinde du est eller Jordmøe.
Est du af Gudernes Slægt, som boe paa Himmelen vide,
Da est du Artemis, troer jeg, hiint Barn af den høie Kronion,
Hende du ligner saa grant af Vext, af Skabning og Aasyn;
Men est du runden af Menneskers Æt, som bygge paa Jorden,
Trefold salig er da din Fader og værdige Moder,
Trefold salig er Brødrenes Flok; i Barm deres Hjerte
Maa jo af inderlig Fryd over dig opvarmes bestandig,
Hvergang de see saa fager en Blomst hentræde til Dandsen;
Dog langt meer end Alle den Mand lyksalig jeg skatter,
Som med sin Gave dig fæster, og fører dig hjem som sin Hustrue,
Thi jeg har aldrig endnu seet Mage til dødelig Skabning,
Hverken en Mand eller Qvinde; forbauses jeg maa ved dit Aasyn.
Saaledes saae jeg paa Delos engang ved Phoibos Apollons

Hellige Alter en Palme, som stod i sin friskeste Opvæxt;
Thi ogsaa did jeg kom, ledsaget af talrige Kæmper,
Dengang jeg drog paa et Togt, som mig ynkelig Sorg skulde volde.
Ligesom nu forbauset jeg stod og betragtede Palmen
Længe, thi aldrig saa fagert et Træe var voxet af Mulde,
Saaledes, Pige! betragter jeg dig med Beundring, og vover
Ei at favne dit Knæe, hvor svart end Sorgen mig trykker.
Hid har igaar jeg paa tyvende Dag fra Søen mig bjerget;
Al den Tid jeg blev dreven af Bølgen og heftige Storme
Fra den Ogygiske Øe, og hid nu kasted en Gud mig,
Ventelig her at martres paany, thi knap mine Trængsler
Ende sig nu, langt flere vil Guderne først mig berede.
Derfor Fyrstinde! forbarm dig! du est jo den Første, jeg tyer til
Efter usigelig Nød, og ei en eneste Skabning
Kjender jeg her i det Folk, som boer i Landet og Staden.
Viis mig Veien til Byen, og giv mig en Pjalt til Bedækning,
Blot det Klæde, du vist havde med at svøbe din Vask i!
O saa give dig Guderne Alt, hvad dit Hjerte sig ønsker!
Give dig Mand og Huus, hvor skjøn Samdrægtighed hersker!
Der er dog Intet i Verden saa glædeligt, Intet saa herligt,
Som naar en Mand og Qvinde, der hjertelig elske hinanden,
Leve tilsammen i Huus, til Ærgrelse for deres Fiender,
Men deres Venner til Fryd, og dem selv fortrinlig til Ære.
Ham Nausikaa svared, den liliearmede Jomfrue:
Fremmede! hverken en uselig Mand eller Taabe du ligner.
Selv beskærer Olymperen Zeus hver Dødeligs Livslod,
Om han er høi eller lav, som selv for godt det ham tykkes,
Saa han beskæred dig din, thi bære du taalig din Skjebne!
Men da du nu er kommen til os til vor Stad og vort Øland,
Da skal hverken paa Klæder det mangle dig, eller paa Andet,
Hvad der en fremmed ulykkelig Mand bør gives med Føie.
Staden jeg vise dig vil, og sige dig Navnet paa Folket:
Det er Phaiakiske Mænd, som beboe baade Landet og Staden,
Selv en Datter jeg er af Alkinoos, Drotten den bolde,
Som det Phaiakiske Folk med Magt og Vælde behersker.
Saa hun taled, og raabte paastand til de haarfagre Terner:
Standser dog, Piger! hvor flygter I hen ved Synet af Manden?
Troer I, han hører maaskee til en Flok af fiendtlige Krigsfolk?
Ei der lever en dødelig Mand, eller fødes med Tiden,
Som sig formaster, Phaiakernes Øe at betræde som Fiende,
Bringende Krig over Landet, thi høit vi af Guderne elskes.
Fjernt vi boe paa en Øe i Havets de pladskende Bølger.
Langt afsides, og ei har med Mennesker ellers vi Samqvem.
Nei! denne Mand er en stakkels omflakkende Fremmed, som hidkom,

Ham vi skylde Forpleining, thi Zeus beskytter jo stedse
Fremmed og trængende Mand, og den ringeste Gave kan glæde.
Vel! saa qvæger den fremmede Mand med Mad og med Drikke,
Bader ham ogsaa i Floden, hvor Læe beskjermer mod Blæsten!
Talt; strax Ternerne standsed, og skyndede rask paa hverandre.
Ned de ham førte til Floden, hvor Læe beskjermed mod Blæsten,
Alt som Nausikaa bød, den Drot Alkinoos' Datter;
Lagde saa Klædningsstykkerne frem, baade Kjortel og Kappe;
Derpaa de flyede ham Krukken af Guld med den smidige Olie,
Og i den rislende Flod de bød ham gange til Badning.
Strax nu Helten Odysses til Ternerne talte saalunde:
Piger! I træde tilside nu bort, mens Havets Uhumskhed
Af mine Skuldre jeg toer, og Lemmerne gnider med Olie,
Alt har længe min Hud undværet den qvægende Salve.
Ei for Jert Øie jeg stiger i Bad, thi vel maa jeg blues
Nogen at vise mig her i en Kreds af haarfagre Piger.
Talt; da ginge de bort, og talte til Konningens Datter.
Strax i Floden sin Krop nu tvættede Helten Odysseus
Reen for Saltet, som dækked hans Ryg og kraftige Skuldre,
Og af sit Hoved han Skummet sig strøg fra Havet det golde.
Men da han havde sig tvættet tilgavns, og gnedet med Salven,
Axled han flux de Klæder, ham Jomfruen selv havde givet.
Strax nu Pallas Athene, hiint Barn af den høie Kronion,
Gjorde hans Vext meer rank, meer fyldigt hans Huld, og lod Haaret
Lokke sig krøllet fra Issen ret som Hyacinthernes Klokker;
Og som en duelig Mester med Guld bepryder et Sølvkar,
Naar han tilgavns har lært af Hephaistos og Pallas Athene
Alt hvad der hører til Kunsten, og smukt er det Arbeid han danner,
Saaledes Ynde hun gjød ud over hans Hoved og Skuldre.
Strax afsides han satte sig hen paa Bredden af Havet,
Straalende fager og skjøn, og Jomfruen undred sig saare;
Strax hun talede saa til alle de haarfagre Terner:
Hører hvad sige jeg vil, hvidarmede Terner tilhobe!
Ei af samtlige Guder forfulgt, som boe paa Olympen,
Kan til de bolde Phaiaker den fremmede Mand være kommen;
Før han mig tyktes forsand en uselig Stakkel at være,
Nu han ligner de Guder, som boe paa Himmelen vide.
Gid denne Mand saa herlig og skjøn maatte vorde min Husbond
Boende her iblandt os, og her med Glæde forblive!
Frisk nu! qvæger den fremmede Mand med Mad og med Drikke!
Talt; hendes Ord fornam de paastand, og lød hende villig.
Strax for Odysses nu frem baade Mad og Drikke de satte,
Mad óg Drikke da nød den hærdede Konning Odysseus
Saare begjærlig, da længe han alt havde fastet og tørstet.

Nu den væne Nausikaa tog en anden Beslutning:
Tøiet hun folded, og lagde det op i den prunkende Fading,
Spændte de stampende Muler for Karmen igjen, og besteg den.
Derpaa hun muntred Odysses, tog Ordet og talte saalunde:
Op nu! fremmede Mand! og begiv paa Vei dig til Staden,
At til min klogtige Faders Palads jeg hen dig kan fore.
Der vil Phaiakernes ypperste Mænd du formodentlig træffe.
Gjør nu blot hvad jeg siger, og ei eenfoldig du lader.
Medens vor Vei over Agrene gaaer, dem Mændene dyrked,
Da skal du bagefter Vognen og Mulerne med mine Terner
Rask henvandre tilfods ad den Vei, jeg selv Eder fører.
Men naar mod Byen man kommer, — omkring den kneiser en Ringmuur
Høit, og ind mod Staden der gaaer to yndige Bugter,
Smal er Veien derind, da man der vore toftede Skibe
Trækker paa Land, thi Enhver har der et Skuur til sit Fartøi;
Udenfor ligger et Torv om et prægtigt Poseidonstempel,
Rundt omhegnet med svære og fastnedrammede Kampsteen;
Der forfærdiges Alt hvad der hører til Skibenes Takling,
Der tilhugger man Aarer, der Toug beredes og Seildug,
Thi det Phaiakiske Folk ei sysler med Kogger og Bue,
Master og Aarer er al deres Lyst og bugede Skibe,
Hvormed de stoltelig fare vidt hen ad det graalige Havdyb.
Gjerne for krænkende Snak jeg sikkre mig vil, at man ikke
Smæde mig skal paa min Bag; den menige Mand er saa klaffersk;
Møde vi slig en Usling paa Vei, da hedder det sagtens:
Hvem gaaer dog med Nausikaa der? en høi og en fager
Fremmed? hvor hitted hun ham? han vorder endnu hendes Husbond.
Det er en vidtomflakkende Mand, som fra Skibet hun medtog,
En som er langveisfra, thi nær os boer der jo Ingen;
Eller en elskelig Gud er maaskee paa Jomfruens Bønner
Stegen fra Himmelen ned, hvem hun nu vil beholde sin Livstid.
Det var da rart, at hun selv gik ud, og fandt sig en Brudgom,
Som er fra fremmede Lande, da Vrag hun kaster paa Landsmænd,
Skjøndt hun begjæres til Viv af saa mange saa bolde Phaiaker.
Saa vil man snakke forvist, og lettelig kom jeg i Vanrye;
Selv jeg vilde forarges ved lignende Færd af en Ungmøe,
Naar hun sin Fader og Moder til Trods, imedens de leved,
Gav sig i Kast med Mænd, før Bryllup var offentlig feiret.
Fremmede! mærk du vel paa mit Ord, at saa snart du som muligt
Kan af min Fader befordres paa Vei, og række din Hjemstavn.
Nær ved Veien du træffer en Lund, som er helliget Pallas,
Smukt bevoxet med Popler; der flyder en Bæk over Engjord,
Der har min Fader sin Jord og en blomstrende Have tillige,
Borte fra Staden saa langt som en lydelig Stemme kan række;

Der kan du sætte dig ned, og der maa du tøve saalænge,
Indtil vi Andre til Byen til Faders Palads ere komne.
Men naar formode du kan, at alt igjen vi er hjemme,
Gak da flux til Phaiakernes Stad, og spørg hvem du møder
Efter min Faders Palads, den Helt Alkinoos' Hofgaard;
Let at kjende den er, hver Pog, du møder paa Gaden,
Vise dig kan derhen, thi ei har nogen Phaiaker
Bygget sig Huus, som kan lignes med Drotten Alkinoos' Kongsgaard,
Men naar du ind over Gaarden er traadt under Tag i Paladset,
Da skal du rask gjennem Salen begive dig frem, til du kommer
Hen til min Moder; i Luernes Skin ved Arnen hun sidder,
Spindende søeblaa Uld paa Teen, et Under at skue;
Ryggen mod Søilen hun læner, og Ternerne bag hende sidde.
Der ved den blussende Ild staaer ogsaa en Stol, hvor min Fader
Sidder saa froe som en Gud, naar han Bægeret tømmer ved Gilde.
Ham skal du gange forbi, og strax med Armene favne
Ydmyg min Moder om Knæe, at du Hjemfærdsdagen maa skue
Snart og fornøiet i Sind, har du end langt borte din Hjemstavn.
Viid, at ifald blot hun i sit Sind dig vorder bevaagen,
Da har du Haab om at see dine Venner igjen og at komme
Hjem til dit elskede Fædreneland og din Høienloftsbolig.
Saa Nausikaa talte, da jog hun med flunkende Svøbe
Mulerne frem, og paastand de forlod det rindende Flodvand;
Vel var de raske til Løb, og flinkt deres Fødder de skifted,
Fast dog ved Tømmen hun holdt, at Odysses og samtlige Terner
Kunde tilfods hende følge, thi brugte hun Svøben besindig.
Hen til den prægtige Lund, som var helliget Pallas Athene,
Kom de ved Solbjergstid; der satte sig Helten Odysseus;
Strax anraabte han bønlig det Barn af den høie Kronion:
Hør mig du Datter af Zeus Skjoldsvingeren! Aldrig Betvungne!
Hør mig omsider nu, da tilforn du aldrig mig hørte,
Dengang Poseidon, den mægtige Gud, mig i Harm vilde knuse.
Lad det Phaiakiske Folk barmhjertigt og venligt mig finde!
Bedende talte han saa, og blev hørt af Pallas Athene;
Ei dog synlig hun traadte ham nær; ærbødig i Sindet
Skjalv hun for Faderens Broder, som stedse med fnysende Harme
Helten Odysses forfulgte, før hjem til sit Land han var kommen.

Syvende Sang.

Odysses's Indtrædelse til Alkinoos.

Saaledes bad Odysseus, den kjæktudholdende Konning,
Medens de kraftige Muler hjemagede Pigen til Staden.
Men da Nausikaa kom til Faderens prægtige Vaaning,
Holdt hun stille ved Porten; ud stimlede flux hendes Brødre,
Knøse saa fagre som Guder; Muulæslerne først de fra Vognen
Spændte, saa ind i Paladset de bar de vaskede Klæder,
Selv gik Jomfruen ind i sit Buur, og strax hendes Terne
Tændte paa Stegerset Ild, den bedagede Eurymedusa;
Fordum var did fra Apeira hun ført paa toftede Skibe;
Da blev hun kaaret til Skjenk for Alkinoos, thi han behersked
Hele Phaiakernes Land, og Folket ham lød som en Guddom;
Selv i Paladset hun havde den væne Nausikaa fostret;
Nu antændte hun Ild, og beredede Maden derinde.
Rask til Staden Odysses nu gik, og Pallas Athene
Hylled i Taage ham tæt, af øm Bekymring for Manden,
At af Phaiakernes dristige Folk ei Nogen paa Veien
Skulde ham haane med Ord, eller spørge, hvorfra han var kommen.
Just som han ind i den yndige Stad sig vilde begive,
Treen ham Gudinden imøde, den lysblaaøiede Pallas,
Ganske hun ligned en Møe, som gaaer med sin Krukke til Kilde;
Staaende blev hun foran ham, da spurgte den Konning Odysseus:
Barn! kan ei du vise mig hen til Alkinoos' Vaaning,
Han, der raader som Drot over Folkene her udi Landet?
Thi jeg er kommen herhid som en stakkels ulykkelig Fremmed
Fjernt fra et langtbortliggende Land, og derfor jeg kjender
Ingen af alle de Mænd, som boe her i Staden og Landet.
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Fremmede Fader! ret gjerne det Huus, hvorom du mig spørger,
Vil jeg dig vise, da nær ved min hædrede Faders det ligger.
Gak blot rolig og taus, imens jeg viser dig Veien,

See ei paa Nogen vi møde, og tael ikke heller til Nogen,
Thi man er her mod fremmede Folk ei venligen sindet,
Heller ei gjæster man mildt den Mand, som kommer fra Udland.
Folkene her befare det svælgende Dyb i Fortrøstning
Til deres hurtige Skibe, thi sligt Jordrysteren gav dem.
Og deres Snekker er rappe som Vinger og Menneskens Tanker.
Saaledes taled Athene; med ilende Fjed hun foran ham
Vandred paa Veien afsted, og Gudinden i Sporet han fulgte.
Ei blev Nogen ham vaer af de søeberømte Phaiaker,
Da gjennem Byen forbi dem han gik, thi den haarfagre barske
Pallas Athene tilstedte det ei, en usigelig Taage
Trindt om Manden hun gjød, thi hun elsked ham høit i sit Hjerte.
Svart beundred Odysseus de prægtige Snekker og Havnen.
Torvet, hvor Heltene mødte til Thing, og de kneisende lange
Mure, med Pæle forskandsede trindt, et Under at skue.
Men da de saa vare komne til Konningens prægtige Hofgaard,
Først til Orde da tog den lysblaaøiede Pallas:
Fremmede Fader! her ligger det Huus, du bad mig dig vise.
Træffe du vil derinde de gudopfostrede Drotter
Siddende glade ved Gilde, thi træd derind og for Alting
Vær ikke ræd og forknyt; den modige Mand har jo Lykken
Med sig i al sin Færd, om han end er kommen fra Udland.
Dronningen fremmest og først opsøge du skal i Paladset,
Hende man kalder Arete ved Navn, og fra samme Forældre
Stammer hun ned, som Drotten Alkinoos bragte til Verden.
Først Poseidon sig avled en Søn, Nausithoos kaldet,
Med Periboia en Møe, som i Deilighed stod over Alle;
Hun var af Alder den Yngste af Helten Eurymedons Døttre,
Han som i forrige Dage behersked de frække Giganter;
Men i Fordærv han styrted sit Folk og sig selv ved sin Daarskab.
Hende Poseidon omfavned, og Moder hun blev til en tapper
Søn, Nausithoos kaldet, tilforn Phaiakernes Konning.
Fader Nausithoos blev til Alkinoos og til Rexenor;
Denne blev kort efter Bryllupet dræbt i sit Huus af Apollons
Sølverne Bue; ei Sønner, men kuns en Datter Arete
Lod han tilbage, og hende til Viv Alkinoos fæsted.
Hende han elsker saa høit, at ei nogen Qvinde paa Jorden
Nu vorder elsket saa høit af den Mand, hvis Huus hun bestyrer,
Saaledes elskes hun nu som tilforn med hjertelig Ømhed,
Ei af sin Mand Alkinoos blot og af Sønner og Døttre,
Men af det samtlige Folk, paa hende de see som en Guddom,
Og naar i Staden hun gaaer, da hilse de hende med Jubel,
Thi hun har selv ei Mangel paa Kløgt, og ofte tillige
Ved sit forstandige Raad selv Mændenes Trætte hun jevner.

Derfor ifald blot hun i sit Sind dig vorder bevaagen,
Da har du Haab om at see dine Venner igjen og at komme
Hjem til dit elskede Fædreneland og din Høienloftsbolig.
Talende saa forsvandt den lysblaaøiede Pallas
Hen over Havet det golde fra Scherias yndige Øland,
Kom saa til Marathon hen og Athens bredgadede Kongstad,
Og i Erechtheus's Borg indtreen hun, men Helten Odysseus
Kom til Alkinoos' stolte Palads, der stod han og grunded
Dybt i sit Sind, før han satte sin Fod paa den kobberne Tærskel
Thi fra den kneisende Borg hos Alkinoos, Drotten den bolde,
Straalede trindt en Glands saa lys som fra Sol eller Maane.
Vægge beklædte med Malm løb hen langs Bygningens Sider
Dybt fra Tærskelen ind, og Frisen omkring var af Blaastaal:
Heelt af Guld var Porten, hvormed Paladset blev lukket,
Poster af Sølv stod kneisende høit paa den kobberne Tærskel,
Karmen var ogsaa af Sølv, men af Guld vare Dørenes Haandgreb.
Hunde paa Siderne stod, som af Guld og Sølv vare støbte,
Hvilke Hephaistos engang med synderlig Kløgt havde bildet,
For den behjertede Drot Alkinoos' Gaard at bevogte;
Aldrig de kunne forgaae eller ældes i Dagenes Række.
Men i det Indre langs Væggene hen stod Rader af Stole
Heelt gjennem Salen fra Tærskelen af, skjøntvirkede fine
Tæpper, et Værk af qvindelig Haand var over dem bredte.
Der sad stedse ved Gilde Phaiakernes ypperste Herrer
Muntre ved Mad og Drik, thi der vanked bestandigen fuldtop.
Drenge der stod af Guld paa velindrettede Stader,
Blussende Fakler i Haanden de holdt, som lyste saa vide
Hen gjennem Salen, naar Gjæsterne sad om Natten ved Gilde.
Og i Paladset der boer halvhundrede Tjenesteqvinder,
Nogle har travlt med at knuse paa Qværnen det graagule Brødkorn,
Andre med Væven at slaae eller dreie den snurrende Haandteen,
Siddende der som det bævende Løv paa Espen den ranke;
Linet, de vov, var saa tæt, at det skjød den flydende Olie;
Thi som Phaiakerne bedre forstaae, end Nogen i Verden,
Løbende Skib at styre paa Dyb, saa forstaae deres Qvinder
Kunstigen Væven at slaae, thi dem har Athene fortrinlig
Skjenket en herlig Forstand og Kløgt til det skjønneste Arbeid.
Udenfor Gaarden ved Porten en rummelig Have paa fire
Tønder sig strækker, og rundt omkring den løber et Gjerde.
Træer i Haven der groe, som kneise med frodige Kroner,
Pærer, Granater og Abild med glindsende Frugter paa Grene,
Frodige Olietræer og liflige Figner tillige.
Aldrig det hændes, at Frugt slaaer feil, baade Vinter og Sommer
Aaret igjennem er Grenen ei gold, den pustende Vestvind

Driver bestandig en Deel i Blomst mens den modner en anden.
Pære paa Pære blier saftig og mør, som Æble paa Æble,
Ligesaa Drue paa Drue, og Figen paa liflige Figen.
Plantet i Haven er ogsaa en skjøn rigtbærende Viingaard;
Her er en Plads som ligger for Sol, hvor Druerne tørres,
Bredte paa Grønningen ud, en Deel man plukker og andre
Perser man alt; hist Druer der groe, som ei ere modne,
Nogle har nys sat Blomst, mens andre saa sagtelig blaane.
Ude ved Kanten af Haven i velafmaalede Bede
Alle Slags Urter der groe, friskprangende Aaret igjennem.
Ogsaa er der to Kilder, heelt op gjennem Haven den ene
Slynger sig hen, men ad høien Palads henrinder den anden
Ned imod Borggaardspladsen, hvor Vand Indvaanerne hente.
Saa var Alkinoos' Borg velsignet med Gudernes Gaver.
Der med Forbauselse stod den kraftige Konning Odysseus,
Men da han ret i sit Sind havde dybt beundret det Hele,
Treen over Tærskel han rask, og begav sig ind i Paladset.
Der i Forsamling han traf Phaiakernes Drotter og Raadsmænd,
Just som af Bæger de stænkede Viin for Speideren Hermes,
Hvem man offrer tilsidst, naar alt man tænker paa Hvile.
Frem gjennem Salen nu treen den kjæktudholdende Konge,
Trindt omgiven af Taagen, hvori Athene ham hylled,
Indtil han naaede det Sted, hvor Alkinoos sad og Arete,
Strax da slynged Odysseus om Dronningens Knæe sine Arme,
Og i det samme sig spredte den hellige Taage, han stod i.
Alle forstummed i Salen paastand, da Manden de skued,
Studsende svart ved det Syn, da bad Odysses saa bønlig:
Dronning Arete! du Datter af Gudernes Ætling Rexenor!
Hid jeg kommer at favne dit Knæe efter Trængsel og Modgang,
Hid til din Husbond og Gjæsterne her; dem Guderne skjenke
Langt og lykkeligt Liv, og Enhver sine Børn efterlade
Boskab og Rigdom i Huus, og den Hæder, ham Folket har givet!
O men forskaffer mig snarligen Hjelp for at reise til Hjemmet,
Alt har længe jeg fristet Gjenvordighed, skilt fra de Kjære.
Saa han taled, og satte sig ned i Asken ved Arnen
Nær ved Ilden, da taug de qvær og forstummed tilhobe.
Ordet omsider da tog den bedagede Helt Echeneos,
Som i Phaiakernes Folk ei blot var af Alder den Ældste,
Men en veltalende Mand, og godt bevandret i Frasagn.
Venligen sindet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
Konning Alkinoos! ei er det smukt, og ei er det skjelligt,
At vi den fremmede Mand lade sidde paa Arnen i Asken.
Alle forholde sig stille, thi din Befaling de vente.
Reis da den fremmede Mand, og lad paa-en sølverbeslagen

Stol ham tage sin Plads, befael saa nogle Herolder
Viin i Kummen at blande, at ogsaa til Zeus vi kan offre,
Han som hver from bønfaldende Mand ledsager paa Vandring.
Lad ogsaa Skaffersken give den Fremmede Mad af dit Forraad.
Da nu den kraftige Helt Alkinoos hørte hans Tale,
Tog han ved Haanden den kjække forslagene Konning Odysseus,
Reiste fra Arnen ham op, og ham satte paa flunkende Høistol,
Hvilken han bød sin Søn den bolde Laodamas rømme,
Som havde siddet ham næst, thi ham fortrinlig han elsked.
En af Ternerne bragte nu Vand i en prægtig og gylden
Kande, som stod paa et Bækken af Sølv, og til Hændernes Tvætning
Gjød hun det ud, saa rykked hun frem et skinnende Madbord.
Ogsaa den værdige Skafferske kom med Brød og med Retter,
Hvilke hun stilled paa Bord, fremsættende mildt hvad hun havde.
Mad og Drikke da nød den kraftige Konning Odysseus,
Og til Herolden paastand sig stærken Alkinoos vendte:
Skynd dig, Pontonoos! flux, bland Viin i Kummen og deel den
Om i Salen til Alle, at ogsaa til Zeus vi kan offre,
Han som hver from bønfaldende Mand ledsager paa Vandring.
Saa han taled, og qvægende Viin Pontonoos blanded,
Fyldte saa Bægre til Offring, og skjenkede rundt for dem Alle.
Men da de Viin havde offret, og drukket saameget dem lysted,
Hæved Alkinoos høit sin Røst, og taled iblandt dem:
Hører nu Alle mit Ord, Phaiakiske Drotter og Raadsmænd!
At jeg kan sige, hvad Hjertet i Bryst mig byder forkynde.
Gildet er endt, Hver gange da hjem, til Roe sig at føie,
Men naar det dages, indbyder jeg Fleer af Folkenes Stormænd;
Gilde skal feires i Sal for vor Gjæst, og herlige Offre
Bringes de salige Guder; derefter vi vil om hans Hjemfærd
Gange tilsammen paa Raad, at han frie for Nød og Bekymring,
Trygt ledsaget af os, kan komme til Fædrenelandet
Hurtig og glad i Hu, har han end langt borte sin Hjemstavn,
Og at der ei underveis tilstøder ham Sorg eller Vanheld,
Før han sin fædrene Jord har betraadt; saa friste han siden
Alt hvad Skjebnen engang og de ubønhørlige Søstre
Spandt ham ved Fødslen i Traad, dengang hans Moder ham fødte.
Men er til os en udødelig Gud nedstegen fra Himlen,
Da er i Gudernes Raad forvist noget andet besluttet.
Alt fra umindelig Tid jo salige Guder sig klarlig
Lade tilsyne for os, naar vi offre dem Festhekatomber,
Sætte sig her tilbords, og spise med os som vi Andre.
Ja om endog en Mand paa sin eensomme Vandring dem møder,
Aldrig de fjæle sig dog, thi nær vi staae dem i Frændskab,
Ret som Kyklopernes Folk og de vilde Gigantiske Stammer.

Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:
Kong Alkinoos! tænk ei saa! jeg ligner i Sandhed
Ikke de salige Guder, som boe paa Himmelen vide,
Hverken af Vext eller Skabning, nei jordiske Væsner jeg ligner.
Hvem I kjende somhelst, der meer end Mennesker ellers
Drages med Sorg, med en Slig i Elendighed kan jeg mig maale.
Ja langt haardere Nød jeg kunde forvist Eder nævne,
Som i mit Liv udstanden jeg har efter Gudernes Villie;
Dog lad i Roe mig tære min Mad, skjøndt Sorgen mig knuger:
Der er dog Intet saa frækt som den uforskammede Mave,
Stedse den fordrer med Trods, at ihu man kommer dens Nødtørft,
Selv om man pines af Kummer og bærer paa Sorg i sit Hjerte,
Ret som nu jeg i mit Hjerte maa bære paa Sorg, men bestandig
Mad og Drikke den kræver, og bringer mig reent til at glemme
Alt hvad jeg døied og leed, hvergang den forlanger at mættes.
Værer da rede til Hjelp, saasnart det dages imorgen!
Skaffer mig stakkels elendige Mand igjen til min Hjemstavn,
Svart har jeg liidt, dog gjerne jeg døer, naar først jeg har gienseet
Baade min kneisende Borg og mit Gods, mine Terner og Svende!
Saa han taled, og Alle hans Ord gav lydeligt Bifald,
Hjem at forhjelpe den fremmede Mand, thi hans Tale var billig.
Men da de Viin havde offret og drukket saameget dem lysted,
Gik Enhver til sit Hjem, og lagde sig der til at sove.
Men udi Salen tilbage forblev den Ædling Odysseus;
Ikkun den herlige Drot Alkinoos blev med Arete
Siddende hos ham endnu, og Ternerne rydded af Bordet.
Først da taled Arete, den liliearmede Dronning,
Thi baade Kappen og Kjortlen gjenkjendte hun strax, da de skjønne
Klæder hun saae, som hun selv havde virket med flittige Terner,
Og med bevingede Ord hun talede til ham og sagde:
Fremmede Mand! jeg selv maa først om dette dig spørge:
Hvem est du? fra hvad Land? hvem gav dig de Klæder du bærer?
Sagde du ei, at du kom vildfarende hid over Bølgen?
Flux gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:
Tungt, o Dronning! det er, omstændelig Alt at fortælle,
Hvad jeg har liidt, thi Meget lod Himmelens Guder mig udstaae;
Dette dog sige jeg vil, hvorom du mig spørger og fritter.
Fjernt paa Dybet der ligger en Øe, Ogygia kaldet,
Der har Kalypso sit Hjem, den haarfagre Datter af Atlas.
Trædsk er Gudinden af Sind og frygtelig. Ei er der Nogen,
Være sig Gud eller dødelig Mand, som med hende har Samqvem.
Dog mig Stakkel en Gud drev did, hendes Vaaning at gjæste,
Ganske forladt, da Zeus mit hurtige Skib med sit blanke
Lyn havde splintret i Qvag, da det løb over viinblaae Bolger.

Der forgik hver eneste En af mit dygtige Mandskab.
Selv jeg klynged mig fast til mit aareforsynede Fartøis
Kjøl; ni Døgn paa Bølgen jeg drev, men tiende Aften
Kasted mig Guderne hen til Ogygias Øe, hvor Kalypso
Boer, Gudinden saa fager af Haar, men rædsom tillige.
Hun optog mig, hun pleied mig ømt, og vilde mig gjøre
Til en udødelig Mand, evindelig ung udi Fremtid;
Dog endda formaaede hun ei at bevæge mit Hjerte.
Der forblev jeg Aaringer syv, og med Taarer jeg væded
Daglig de himmelske Klæder, Kalypso mig havde foræret.
Men da det ottende Aar saa langt om længe var kommet,
Muntred hun selv til Reise mig op, hvad enten Kronion
Havde beordret det saa, eller selv hun Sind havde skiftet.
Planker blev naglede sammen til Skib, og bort hun mig sendte
Baade med Mad og Viin og svøbt i himmelske Klæder,
Og paa min Fart hun mig skikked en luun mildblæsende Kuling.
Sytten udslagene Døgn jeg foer over Bølgen i Magsveir,
Men paa den attende Dag jeg øinede fjernt Eders Ølands
Skovbeskyggede Klipper, og høit mit Hjerte sig fryded,
Jeg usalige Mand, som end mangfoldige Qvaler
Skulde bestaae, dem Poseidon, Jordrysteren, over mig sendte.
Stormene reiste han mod mig, og hindred min Fart over Bølgen.
Svulme han lod det vildene Hav, saa den styrtende Søgang
Ei tillod mig jamrende Mand at bæres af Skuden;
Brat Orkanen i Stykker den slog, da maatte jeg Arme
Svømmende kløve det svælgende Dyb, indtil jeg omsider
Hid til Eder blev dreven i Land af Blæsten og Strømmen.
Op jeg steg, men nær havde Brændingen knuust mig mod Kysten,
Kastet mig ind paa farlige Skjær og mægtige Klipper.
Derfor tilbage jeg veeg, og svømmed paany, til jeg naaede
Hen til en Flod, hvor Kysten beqvem mig tyktes til Landing,
Da den for Klipper var frie og skjenkede Læe imod Blæsten.
Mat nedsank jeg paa Strand, frem vælded det hellige Natmulm;
Bort fra den regnopsvulmede Flod jeg derfor begav mig
Ind i Krattet, og lagde mig ned paa Løv, som jeg sanked
Sammen i Bunke, da skjenked en Gud mig umaadelig Slummer.
Der indhyllet i Blade, men dybt bedrøvet i Hjertet
Sov jeg Natten igjennem og Morgenen lige til Middag;
Solen var alt ved at dale, da Søvnen den søde forlod mig.
Da blev paa Stranden din Datter jeg vaer, som med Ternerne leged,
Selv iblandt dem hun stod saa skjøn som en himmelsk Gudinde.
Hende jeg nærmed mig bønlig, og ædel af Sind hun sig viste;
Ei man venter sig just slig priselig Færd, naar man Ungfolk
Møder paa Vei, i Ungdommens Aar paa Forstanden det brøster.

Baade med Mad fuldtop og med blussende Viin hun mig qvæged,
Bød mig i Floden mig bade, og gav mig de Klæder jeg bærer.
Dette har jeg, bedrøvet i Hu, sandfærdig berettet.
Derpaa til Svar Alkinoos gav, og talte saalunde:
Fremmede Mand! i dette forsand har min Datter dog ikke
Teet sig forstandig, at ikke hun strax med de tjenende Terner
Førte dig op til vort Huus, da hende du først havde bønfaldt.
Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning og sagde:
Helt! for Sligt du laste mig ei din herlige Datter!
Selv anmoded hun mig om at følge de tjenende Terner,
Dog jeg vægred mig strax, undseelig jeg var, og jeg frygted,
At du i Sind skulde vredes paa mig, naar jeg kom dig for Øine.
Let forivre vi os, vi Menneskesønner paa Jorden.
Derpaa til Svar Alkinoos gav, og talte saalunde:
Fremmede Mand! ei Hjerte der boer i mit Bryst, som til Vrede
Egges for Intet; dog sømmelig Færd i Alt er at prise.
Gid dog, Zeus Alfader, Apollon og Pallas Athene!
Gid dog en Mand, som du, der i Sind mig ligner saa ganske,
Vilde begjære min Datter til Viv, og forblivende blandt os
Vorde min Maag, baade Huus og Gods jeg vilde dig skjenke,
Hvis godvillig du blev; dog ei skal nogen Phaiaker
Holde med Tvang dig tilbage, nei Sligt forbyde Kronion!
Men til din Reise beramme jeg vil, at vide du kan det,
Dagen imorgen; selv hvile du skal inddysset i Slummer,
Og mine Mænd skal pløie den rolige Søe, til du kommer
Hjem til dit Land og dit Huus, eller og hvorhen det dig lyster,
Selv om det end langt fjernere laae end Øen Euboia,
Som er saa langt herfra, efter hvad mine Folk har fortalt mig,
Som har den seet dengang de den Guldhaars Helt Rhadamanthos
Bragte derhen i Besøg til Tityos, Sønnen af Jorden.
Did de kom, og uden Besvær fuldbyrded de Reisen
Blot paa en eneste Dag, og bragte ham atter tilbage.
Selv da kjende du skal, hvor rask mine Skibe kan seile,
Og mine Mænd med Aarernes Blad kan Bølgerne vælte.
Talt; da fryded sig høit den kraftige Konning Odysseus;
Lydt udbrød han i Bøn, og tog saalunde til Orde:
Zeus Alfader! o gid Alkinoos holder sit Tilsagn.
Da vil han selv uforgjængeligt Rye sig vinde saa vide
Over den nærende Jord, og jeg gjenfinde min Hjemstavn!
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Flux sine Terner befoel den liliearmede Dronning,
Hist under Hal at stille paastand en Seng, og at lægge
Prægtige Skarlagensbolstre paa Lad, og brede derover

Tæpper og flossede Kapper af Uld at svøbe sig ind i.
Ud af Storstuen ginge de flux med Fakler ihænde;
Men da de saa i en Fart havde redet et mageligt Leie,
Treen i Salen de frem, og talede saa til Odysseus:
Fremmede! gak til Roe, nu have vi redet dit Leie!
Saa de taled, og Længsel han selv fornam efter Hvile.
Saaledes slumred han der, den kraftige Konning Odysseus
Under den høitgjenlydende Hal paa den snørklede Løibænk.
Men i det inderste Kammer Alkinoos sov i Paladset,
Og ved hans Side hans Droning bepryded det natlige Leie.

Ottende Sang.

Odysseus fremstilles for Phaiakerne.

Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Stod den kraftige Drot Alkinoos op fra sit Leie.
Op stod ogsaa den Ædling, hiin Stadomstyrter Odysseus.
Ham ledsaged den kraftige Drot Alkinoos derpaa
Hen til Phaiakernes Torv, som laae ved Skibenes Stade.
Der de tog deres Plads paa glattilhuggede Stene
Nær ved hinanden; men op gjennem Byen sig Pallas Athene
Skyndte, livagtigen lig Herolden fra Kongepaladset,
Tænkende stedse med Iver paa Helten Odysses's Hjemfærd.
Trædende hen tiltalte hun saa hver Mand, som hun mødte:
Skynder Jer dog afsted, Paiakiske Drotter og Raadsmænd!
Hen til Forsamling paa Torv, at høre den Fremmedes Tale,
Som til den kløgtige Drot Alkinoos nylig er kommen,
Tumlet paa Havet omkring, en Gud han ligner af Skabning.
Saa hun taled, og Lyst hos Enhver ved sin Tale hun vakte.
Snart opfyldtes med Folk alt Torvet og samtlige Bænke,
Altsom de stimlede sammen; med Studsen betragtede Mange
Drotten Laertes's kløgtige Søn, thi Pallas Athene
Over hans Hoved og Hænder udgjød vidunderlig Skjønhed,
Rankere gjorde hun Manden, dertil meer fyldig at skue,
For at det hele Phaiakiske Folk han ret maatte tækkes
Ved sit anseelige Væsen, og kjækt bestaae sig i alskens
Dyst, hvori Phaiakernes Mænd ham maatte forsøge.
Men da saa Folket var samlet og stod i Vrimmel paa Pladsen,
Hæved Alkinoos sin Røst og taled iblandt dem:
Hører nu Alle mit Ord, Phaiakiske Drotter og Raadsmænd!
At jeg kan sige, hvad Hjertet i Bryst mig byder forkynde.
Her er en Fremmed, jeg kjender ham ei, vildfarende kom han
Til mit Palads, om fra Vest eller Øst, veed Ingen at sige;

Hjelp til sin Reise han ønsker, og beder, at denne ham sikkres.
Lader os da, som tilforn vi pleiede, fremme hans Hjemfærd.
Aldrig endnu behøved en Mand, som kom til min Bolig,
Her at tøve langsommelig Tid bekymret for Hjemfart.
Ud paa det hellige Dyb vil et Skib vi flux lade trække,
Tjæret og nyligen bygt; til at roe skal vælges af Folket
To og halvhundrede Gutter bekjendte som dygtige Sømænd.
Naar I saa Alle tilgavns Eders Aarer paa Toft har befæstet,
Stiger saa atter i Land og holder i Hast Eders Maaltid
Hjemme hos mig; for samtlige Mænd skal der godt blive sørget.
Ungersvendene byder jeg Sligt; I øvrige Alle
Drotter med Konningestav, til min glimrende Vaaning I komme,
For at den fremmede Mand i min Sal kan mildt vorde gjæstet;
Ei unddrage sig Nogen! Demodokos hente man ogsaa
Hid, den hellige Skjald, hvem en Gud forlenede Sangen
Alle til Gammen, hvad Hjertet ham end tilsiger at qvæde.
Talt; selv gik han foran, og samtlige Drotter ham fulgte.
Bort Herolden sig skyndte, den hellige Sanger at hente.
Ogsaa de to og halvhundred udkaarede Gutter begav sig
Ned til Stranden, som Kongen befoel, til Havet det golde.
Men da til Havet de ned vare komne, hvor Skibet var qværsat,
Ud paa Bølgernes Dyb den tjærede Snekke de haled,
Bragte saa Mast og Seil ombord i det tjærede Fartøi.
Dernæst lagde de Aarerne fast i Stropper af Læder
Alt med Orden og Skik, og Seilene hvide de heised;
Høit fortøied de Skuden, hvor Vandet var smuult, og begav sig
Til den forstandige Drot Alkinoos' prægtige Hofgaard.
Snart var Hallerne, Gaarden og Stuerne oppe paa Slottet
Fyldte med Folk, thi Stimlen var stor af Unge som Gamle.
Slagte nu Konningen lod to dorskfremvraltende Stude,
Sex Par Faar og fire Par Sviin, hvidtandede, fede.
Huden man krænged, og syslende travlt tillaved man Maden.
Ind Herolden nu treen med den yndede Sanger ved Haanden,
Sanggudinden ham elsked, men Ondt med Godt hun ham skjenked,
Røved ham Øinenes Syn, men gav ham den liflige Sangkunst.
Først Pontonoos tog ham en Stol, som med Sølv var beslagen,
Midt i Gjæsternes Kreds han stilled den op mod en Sule,
Og paa en Knag han hængte dernæst den klingende Lyre
Over hans Hoved, og leded hans Haand, at han kunde den finde;
Satte derefter for Skjalden en Kurv og et stadseligt Madbord,
Dertil et Bæger med Viin, at drikke naar Lysten ham paakom.
Alle nu langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked,
Men da saa Lysten var stillet til Mad og Drikke, da vakte
Sanggudinden den Skjald til en Sang om Heltebedrifter.

Ud af et Qvad, hvis Rye dengang havde bredt sig til Himlen,
Valgte han Konning Odysses's Kiv med Peleiden Achilles,
Hvordan de skjendtes engang ved Gudernes yppige Maaltid
Heftig med knubbede Ord, og Mændenes Drot Agamemnon
Fryded sig høit ved den Strid mellem Hærens fortrinligste Drotter;
Thi det var spaaet ham saalunde tilforn af Phoibos Apollon,
Da i det hellige Pytho han treen over Tempelets Steengulv,
Guden at spørge tilraads; alt da trak Jammerens Uveir
Over Danaer og Troerne op, efter Zeus's Beslutning.
Derom han qvad, den herlige Skjald, men Konning Odysseus
Tog med de kraftige Hænder og trak sin Skarlagenskappe
Sammen omkring sit Hoved, og skjulte sit deilige Ansigt,
Thi for Phaiakernes Mænd han skammed sig Taarer at fælde.
Men da den hellige Skjald sit Qvad havde sunget til Ende,
Visked han Taaren af Kind, trak Kappen igjen fra sit Ansigt,
Greb en Tvillingpokal, og offred til Himmelens Guder.
Dog da han atter begyndte sin Sang, og Phaiakernes Drotter,
Froe ved at høre hans Qvad, havde muntret ham op til at synge,
Hylled Odysses paany med et Suk sit Hoved i Kappen.
Dog for de øvrige Mænd sine trillende Taarer han dulgte,
Ikkun Alkinoos saae det, thi siddende nær ved Odysseus
Mærked han snart at han græd, og dybt han hørte ham sukke.
Flux da talte han saa til de aarebevante Phaiaker:
Hører nu Alle mit Ord, Phaiakiske Drotter og Raadsmænd!
Nu da vi alle har qvæget vort Sind ved et rundeligt Maaltid,
Dertil ved Lyren, som slutter sig huldt til det festlige Gilde,
Lader os da gaae hen, og alskens Dyste forsøge,
For at den fremmede Mand, naar engang han kommer til Hjemmet,
Kan sine Venner fortælle, hvor høit vi staae over Andre
Ei blot i Baxen og Brydning, men og i Springen og Løben.
Saa han taled og iilte foran, ham fulgte de Andre.
Op paa Knagen da hængte Herolden den klingende Lyre,
Greb Demodokos' Haand, og førte ham ud af Paladset,
Ledende Sangeren frem den Vei, ad hvilken de andre
Mægtige Herrer var gangne, at see de forskjellige Dystspil,
Rask til Torvet afsted, en mylrende Skare dem fulgte.
Flux sig reiste til Dyst en Flok af de ædleste Gutter:
Frem Akroneos stod, Okyalos, Helten Elatreus,
Anabesineos, Thoon, Anchialos, Nautes og Prymneus,
Ponteus, Eretmeus og Proreus; frem treen Amphialos ogsaa,
Som var den Helt Polyncos's Søn, hvis Fader var Tekton,
Samt Euryalos, tapper og stærk som den blodige Krigsgud,
Og Nauboliden, den fagreste Mand af Skabning og Ansigt
Næst Laodamas, Konningens Søn, blandt alle Phaiaker.

Ogsaa der reiste sig tre af den Konning Alkinoos' Sønner,
Først Laodamas, Halios saa, og den Helt Klytoneos.
Disse forsøgte nu først et Løb omkap med hverandre.
Rask fra Stadet nu frem de løb, og Alle tilhobe
Floi afsted i en Fart, saa det støvede tykt over Sletten.
Men der var Ingen saa rap tilbeens som den Helt Klytoneos.
Ligesaa langt som Mulerne gaae hen over en Brakmark,
Ligesaa langt han løb forud, og de Andre bagefter.
Frem de traadte dernæst at forsøge den rædsomme Brydning,
Og over alle de dygtigste Mænd Euryalos seired;
Men i behændige Spring var Amphialos raskest af Alle,
Og i at kaste med Diskus var Ingen saa flink som Elatreus,
Men i at baxes var Konningens Søn Laodamas Mester.
Dog da samtlige Mænd havde Sindet forlystet ved Kampspil,
Tog Alkinoos' Søn Laodamas Ordet iblandt dem:
Venner! velan, lad os spørge vor Gjæst, om der gives en Kampleeg,
Som han har lært og forstaaer; ei svag han tykkes af Skabning,
Hverken af Laar eller Been saalidt som af Arme foroven.
Nakken er kraftig, og stærkt er han bygt, ei heller paa Ungdom
Skorter det Manden, men haardt af Kummer og Sorg er han bøiet.
Der er dog Intet, jeg troer, som mægter en Mand at forknuge
Meer end det vildene Hav, om han end er aldrig saa kraftig.
Ham gjensvared Euryalos flux og talte saalunde:
Ja! et Sandhedens Ord, Laodamas, haver du talet;
Træd da frem, udæsk ham til Dyst, og siig ham din Mening!
Da nu den modige Søn af Alkinoos hørte hans Tale,
Treen i Kredsen han frem, og talede saa til Odysseus:
Fremmede Fader! velan, træd frem og forsøg dig i Kampleeg,
Hvis du est dreven i nogen, og kyndig forsand du mig tykkes.
Aldrig en Mand indlægger sig dog, saalænge han lever,
Stoltere Roes end ved Armenes Kraft og Føddernes Raskhed.
Vel, saa forsøg det engang, og slaae dine Sorger af Sindet,
Ei ret længe det vare nu skal, før hjem du kan reise,
Skibet er trukket i Søen, og Mandskabet klart til at lette.
Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning og sagde:
Hvor kan I dog saa spodsk, Laodamas, byde mig dette?
Sorgerne ligge mig nu langt meer paa Hjertet end Kampspil,
Jeg, som tilforn allerede har liidt og døiet saa meget,
Og i Forsamlingen nu med Længsel i Sind efter Hjemfærd
Her blandt Eder jeg sidder, bønfaldende Kongen og Folket.
Ham Euryalos svared, og haaned ham op i hans Øine:
Ja! du seer ikke heller mig ud som en Mand, der er øvet
I de forskjellige Dyste, dem Mændene drive saa flittig,
Men som en Mand, der seiler bestandig omkring med sin Skude,

Stillet i Spidsen for Svende, der fare paa Handelens Vegne,
Ene bekymret for Ladning og Gods, som han har under Opsigt,
Og for den fristende Vinding, men ei du ligner en Kæmpe.
Ham gjensvared med rynkede Bryn Odysses den snilde:
Ei du taler mig smukt; fripostig forsand du mig tykkes.
Dog, deres yndige Gaver ei Guderne give til alle
Mennesker, Skjønhed saalidt som Vid og veltalende Tunge.
Een er nemlig af Skabning kun uanseelig at skue,
Dog en Gud ham Veltalenhed gav, som paa Grimheden bøder,
Folket betragter ham froe, han taler med Fynd og Bestemthed,
Dog med fortryllende Blu; som en Pryd i Forsamlingen staaer han,
Og naar i Staden han gaaer, som en Gud ham Alle betragte.
Een derimod er af Skabning saa skjøn som de salige Guder,
Dog slet ikke han veed sine Ord at pryde med Ynde.
Saaledes har ogsaa du en Skabning saa skjøn, at en Guddom
Knap kan skabe den bedre, men stærkt paa Forstand det dig brøster.
Nu har i Røre mit Hjerte du bragt, saa det svulmer i Brystet,
Ved din uartige Tale, thi ei er jeg Stymper i Dystleeg,
Som du formoder, nei! mene jeg tør, jeg var Een af de Første,
Medens jeg end kunde stole paa Ungdom og Armenes Styrke;
Nu jeg drages med Jammer og Sorg, thi meget jeg udstod,
Enten jeg dysted med Mænd eller foer paa de farlige Bølger.
Dog endda, trods Alt hvad jeg leed, vil en Dyst jeg forsøge,
Bidende lød dit Ord, du har egget mig op ved din Tale.
Talt; og med Kappen om Krop fra sit Sæde han sprang og en Diskus
Greb han med Haand, baade vægtig og tyk og mærkelig større,
End det var Skik hos Phaiakernes Folk at bruge ved Kampleeg.
Denne han svang med sin senede Arm, og slynged den fra sig,
Huult gjennem Luften den sused, og ned mod Jorden sig bøied
Hine tilsøes saa berømte, til Roening saa flinke Phaiaker
Brat som han kastede Stenen, og ud over Maalene fløi den,
Løbende let af hans Haand; et Mærke da stilled Athene
Hist hvor den faldt, omskabt til en Mand, og talte saalunde:
Fremmede! selv en Blind kunde let med famlende Hænder
Hitte dit Mærke, thi mellem de øvrige findes det ikke,
Nei! langt fremmere staaer det; vær rolig for denne din Idræt,
Ingen Phaiaker vil række saa langt eller kaste forbi dig.
Talt; da fryded sig høit den kraftige Konning Odysseus,
Glad ved at see i Kredsen en Mand, som var venligen sindet.
Derpaa med lettere Hjerte han saa til Phaiakerne talte:
Kaster mig Mage til Kast! Grønskollinger! strax skal en anden
Diskus jeg slynge, vel fuldt saa langt, ja muligen længer.
Hvem der forresten har Lyst eller Mod af alle de Andre,
Træde nu frem til en Dyst, thi grovt I har mig fornærmet,

Enten til Baxen, til Løb eller Brydning, til Alt er jeg villig,
Hvem af Folket det lyster, undtagen Laodamas ene,
Han er jo her min Vert; hvem ønsker en Dyst med sin Gjæstven?
Det var i Sandhed en uselig Mand og en Taabe tillige,
Som til en Kamp udæsked sin Vert, der huser ham gjæstmild
Midt blandt fremmede Folk, sig selv han vilde jo skade.
Men af de øvrige Mænd forkaster og vrager jeg Ingen,
Gjerne jeg prøved dem Mand mod Mand, for at see hvad de due til,
Thi jeg er ikke saa stakkels endda til alle Slags Kampspil.
Skikkelig vel jeg forstaaer at haandtere den blankede Bue;
Jeg vilde være den Første, hvis Piil en Mand skulde ramme,
Skjød paa Fiender vi løs, om endog en Flok Kamerater
Stod i Stimmel omkring mig, og sigted paa fiendtlige Krigsfolk;
Kun en eneste Mand, Philoktet, var min Mester i Buen,
Hist i Troernes Land, naar Achaierne skjøde med Armbrøst.
Flinkere Skytte jeg kalde mig tør, end Nogen af alle
Mænd, som leve paa Jord og Markernes Grøde fortære.
Ei dog vil jeg mig maale med Mænd fra forrige Tider,
Ei med Herakles, og ei med Oichalernes Konning Eurytos,
Som med de salige Guder endog omkap kunde skyde;
Derfor en bradelig Død jo timedes Helten Eurytos,
Ikke til Alders han kom i sin Borg, thi Apollon i Vrede
Slog ham ihjel, fordi han til Dyst paa Buen ham æsked.
Ogsaa med Spyd jeg længere naaer, end Andre med Pile,
Ikkun i Løben jeg frygter, at en eller anden Phaiaker
Kunde mig komme forbi, thi min Fart vidt hen over Bølgen
Tog mig urimelig med, da den Kost, jeg havde paa Skibet,
Slap før Reisen var endt, thi mattedes svart mine Lemmer.
Saa han talte, da taug de qvær og forstummed tilhobe;
Ikkun Alkinoos svared igjen og talte saalunde:
Fremmede Mand! da du her har talt saa vakkert iblandt os,
Og er beredt til at vise den Dygtighed, som du besidder,
Egget til Harm af Ynglingen hist ved fornærmelig Tale
Her i vor Kreds, og saasandt din Dygtighed Ingen skal laste,
Som i sit Hjerte forstaaer at tale tilbørlig og retviist;
Vel! saa hør da dette mit Ord, at i kommende Dage,
Naar i dit Hjem med Hustrue og Børn du sidder ved Maaltid,
Og vore Dyder du kommer ihu, du da kan fortælle
En eller anden berømmelig Helt, for hvilke Bedrifter
Zeus bestandig har givet os Sands fra Fædrenes Dage.
Ei kan vi Mestere kaldes i Baxen saalidt som i Brydsmaal,
Men vi har hurtige Fødder til Løb og er flinke til Skibsfart;
Altid ved festlige Gilder, ved Cithar og Dands vi forlystes,
Klæder til Skiftning og rygende Bad og mageligt Leie.

Op da! Phaiakiske Mænd, I flinkeste Dandsere blandt os,
Træder en Dands, at den fremmede Mand, naar han kommer til Hjemmet,
Kan sine Venner fortælle, hvor høit vi staae over Andre
Ei blot i Dands og Sang, men i smidige Fødder og Skibsfart.
Bud skal tillige der gaae, for at hente den klingende Lyre
Flux til Demodokos hid, den hænger etsteds i Paladset.
Saa Alkinoos taled, og flux sig skyndte Herolden
Hen til Kongens Palads, at hente den klingende Lyre.
Ni Kampordnere stode nu frem og treen udi Kredsen,
Selv var af Folket de valgte, for Alt at ordne ved Kampleeg,
Plads de jevned til Dands og vided den festlige Rundkreds.
Nu kom ogsaa Herolden, og bragte den klingende Lyre,
Som han Demodokos rakte; i Kredsen han treen, og om Skjalden
Stilled de blomstrende Knøse sig rundt, som dandsed fortrinligst.
Rask de sprang paa den hellige Plads, og Helten Odysseus
Saae paa de spillende Fødder, og undred sig saare derover.
Skjalden i Strengene greb og besang med fortryllende Toner
Ares's Elskovsfærd med den krandsede Viv Aphrodite,
Hvordan de favnedes lønlig engang i Hephaistos's Bolig;
Mangen Foræring han gav, og skændede Egteskabsleiet.
Solen, som snart havde seet, at de favned hinanden i Elskov,
Skyndte nu flux til Hephaistos sig hen, at melde ham dette.
Men da den snilde Hephaistos fornam sligt harmeligt Budskab,
Iilte han ind i sin Smedie med snedige Rænker i Sindet,
Stilled sin mægtige Ambolt paa Blok, og smedded et Fanggarn
Fast og ubrydelig stærkt, for ret at hilde ham sikkert.
Da han sit listige Værk havde endt, forbittret paa Ares,
Skyndte han strax i sit Kammer sig ind, hvor hans Seng stod opredt;
Der sit kunstige Garn han rundt om Stolperne spændte,
Og under Loftet tillige mangfoldige Traade han slynged,
Fine som Edderkops Spind, saa de ei kunde sees af Nogen,
Ei af Guder engang, saa snildt han havde dem lavet.
Men da han rundt om Sengen det listige Garn havde udspændt,
Vandred han bort, som det lod, til det velbebyggede Lemnos,
Hvilket han elskede meest af samtlige Lande paa Jorden.
Ei sad Ares iblinde paa Luur, Guldtømmernes Styrer;
Aldrig saasnart blev han vaer, at den kunstberømte Hephaistos
Havde sig givet paa Vei, før han skyndte sig hen til hans Bolig,
Tændt af Lyst til at favne den skjønbekrandsede Kythere.
Hun var kommen fornys fra sin Fader den stærke Kronion,
Og i sit Kammer hun sad, da treen han ind i Paladset,
Trykkede fast hendes Haand, tog Ordet og talte saalunde:
Elskede! kom, lad paa Leiet os ømt forenes i Elskov;

Ei er Hephaistos i Landet, vist alt er han dragen til Lemnos
Hen til de Sintiske Mænd, der tale saa raat og barbarisk.
Saa han taled, og Længsel hun selv fornam efter Leiet.
Begge nu Sengen besteg, og lagde sig ned, men paa Stedet
Slynged Hephaistos's kunstige Garn sig tæt om dem Begge,
Ei at løfte de mægted et Lem, eller røre det mindste,
Og de bemærked det først, da Flugt ei længer var mulig.
Hjem til disse nu vandred den høistnavnkundige Lamfod,
Thi han var alt vendt om, forinden han naaede Lemnos;
Solen, som speidede grandt, havde bragt ham Melding om Sagen.
Hjem til sin Bolig han iilte da strax, grimslagen i Hjertet,
Men ved sin Port han standsed, og fuld af den vildeste Harme
Skreg han med frygtelig Røst, saa samtlige Guder det hørte:
Fader Kronion og alle I salige Guder tilhobe!
Kommer og seer et latterligt Syn, som dog ei kan fordrages!
Seer, hvordan Aphrodite min Viv vanærer bestandig
Mig, fordi jeg er halt, men elsker den mordiske Ares,
For han er smuk og hurtig tilbeens, men jeg er en vanfør
Stakkel fra Fødselen af, og Skyld deri er jo Ingen
Uden min Fader og Moder, o gid de mig ei havde avlet.
Seer dog engang, hvor kjelent og ømt de favnes i Elskov,
Hvilende her i min Seng, af Harm jeg forgaaer ved at see det.
Knap dog skal de herefter, hvor ømt de saa elske hinanden,
Ligge saalunde tilsammen, snart, haaber jeg, Lysten til Bolskab
Vil dem forgaae; men nu mit listige Garn skal dem hilde,
Indtil min Fader tilbage mig alle Foræringer giver,
Dem jeg som Beiler ham gav for hans uforskammede Datter,
Thi hun er rigtignok smuk, men ei kan hun styre sin Kaadhed.
Talt; da samled sig Guderne snart ved hans kobberne Hofgaard.
Der indfandt sig blandt Andre den Jordomslynger Poseidon,
Hermes, Velsignelsens Gud, og Phoibos Apollon tillige,
Men af Blufærdighed blev Gudinderne hjemme tilhobe.
Ude ved Porten nu stod de fryduddelende Væsner,
Men fra de salige Guder der skingred umaadelig Latter,
Over at see den snilde Hephaistos's kunstige Paafund.
Mangen da talte saalunde med Øinene vendt mod sin Naboe:
Aldrig det Onde kan trives, den Langsomme fanger den Rappe,
Saaledes har ogsaa nu den langsomme halte Hephaistos
Krigsguden fanget ved List, endskjøndt han er rappest af alle
Guder, som boe paa Olymp, og nu maa Boleren bøde.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Derpaa til Hermes sig vendte Fjernskytten Apollon og sagde:
Hermes! du Søn af Zeus, Budbringer, Velsignelsens Giver!

Gjerne du lod forvist i holdige Strikker dig snære,
Naar du tilsengs maatte gaae med den gyldene Viv Aphrodite.
Ham gjensvared paastand Budbringeren, Argos's Bane:
Ja! gid sligt kunde skee! Fjerntrammende Phoibos Apollon!
Om saa et Garn, tre Gange saa stort, ja uendeligt, holdt mig,
Og baade Guderne saae derpaa og alle Gudinder,
Sov med Glæde jeg dog hos den gyldene Viv Aphrodite.
Saa han talte, da brast de salige Guder i Latter.
Ene Poseidon fra Latter sig holdt, bestandig han bønlig
Trygled den Kunstner Hephaistos, og bad ham, Ares at løse,
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Løs ham! jeg lover dig for, at selv han, som du forlanger,
Bøde dig vil, hvad der agtes for Skjel blandt salige Guder.
Ham gjensvared Hephaistos, den høistnavnkundige Lamfod:
Jordomfavner Poseidon! af mig ei sligt du forlange!
Borgen, som stilles til Svage, kun svag Betryggelse giver.
Siig, hvordan skulde jeg blandt Guderne dig kunne binde,
Flygted nu Ares herfra, og sneg sig fra Baand som fra Bøde?
Ham gjensvared Poseidon, den mægtige Ryster af Jorden:
Vel! hvis Ares nu flygter herfra, og fra Bøden sig sniger,
Da vil jeg selv, Hephaistos! for ham tilsvare dig Alting.
Ham gjensvared paastand den høistnavnkundige Lamfod:
Ei er det muligt, og ei er det Skjel, din Begjæring at afslaae.
Talt; da løsnede Garnet han flux, den stærke Hephaistos.
Men af det holdige Garn knap Guderne løs vare slupne,
Førend de svang sig bort; til Thrakien Ares sig skyndte,
Medens den smilende Viv Aphrodite til Kypros begav sig,
Hen til den hellige Lund og det duftende Alter i Paphos.
Halvgudinderne der hende strax baade baded og salved
Med den ambrosiske Olie, som dufter fra Gudernes Legem,
Og i den yndigste Dragt hende hylled, et Under at skue.
Saaledes qvad den herlige Skjald, og Konning Odysseus
Fryded sit Sind ved at høre derpaa, saavel som de Andre,
Hine tilsøes saa berømte, til Roening saa flinke Phaiaker.
Konning Alkinoos bød nu Laodamas træde til Springdands
Ene med Halios frem, thi med dem kunde Ingen sig maale.
Dandserne toge paastand en stadselig Bold udi Haanden,
Som den forstandige Polybos smukt havde syet dem af Purpur.
Hvergang den Ene den slyngede høit mod de mørkende Skyer,
Bøiende Kroppen tilbage, da sprang den Anden i Veiret
Op, og greb den behændig, før Fødderne Jorden berørte,
Men da de Legen med Bolden tilveirs en Stund havde prøvet,
Dandsed de let omkring paa den alternærende Jordbund,
Hyppig hinanden forbi, mens Knøsene rundtom i Kredsen

Klapped i Hænder af Fryd, og stor var den Støi, som sig reiste.
Derpaa den Konning Odysseus sit Ord til Alkinoos vendte:
Ypperste Mand i Folket, Alkinoos, høie Behersker!
Nys dine Dandsere priste du mig som de bedste paa Jorden,
Nu stadfæstes dit Ord, jeg har seet dem med største Forundring.
Talt, og den kraftige Drot Alkinoos fryded sig saare;
Flux da talte han saa til de aarebevante Phaiaker:
Hører nu Alle mit Ord, Phaiakiske Drotter og Raadsmænd!
Saare forstandig den fremmede Mand mig tykkes at være,
Gjæsteforæring vi give ham da, som Billighed kræver!
Tolv stormægtige Drotter med Konningemagt over Folket
Raade jo her i vort Land, og jeg selv er den trettende blandt dem
Hver af os til Foræring en veltoet Kjortel og Kappe
Og en Talent af kosteligt Guld den Fremmede skjenke.
Dette vi bringe herhid paastand, at vor Gjæst det ihænde
Strax kan faae, og fornøiet i Sind hjemvandre til Nadver.
Dernæst Euryalos søge, med Ord ham igjen at formilde,
Og med en Gave, thi ei har han talt som sig egner og anstaaer.
Saa han taled, og Alle hans Ord gav lydeligt Bifald.
Hver hjemskikked paastand en Herold for Gaver at hente;
Dernæst Euryalos hæved sin Røst og gav ham til Gjensvar:
Ypperste Mand i Folket, Alkinoos, høie Behersker!
Gjerne formilde jeg vil den Fremmede, som du befaler.
Dette mit Sværd forærer jeg ham, af Malm er dets Klinge,
Hjaltet af skinnende Sølv, og beklædt er Balgen med Filsbeen,
Nysudskaaret og blankt, stort Værd for ham vil det have.
Talende saa han ham rakte det sølvbenaglede Slagsværd,
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Hil dig, Fader og Gjæst! undslap et fornærmeligt Ord mig,
Gid da Vindene brat maa veire det hen gjennem Luften!
Guderne give dig, atter at see din Viv og din Hjemstavn,
Siden du længe har fristet Gjenvordighed, skilt fra de Kjære!
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Hil ogsaa dig, min Ven! alt Godt dig Guderne skjenke!
Gid du aldrig i kommende Tid maa savne dit Slagsværd,
Som du mig nu med formildende Ord til Foræring har givet!
Talt, over Axel han hængte det sølvbenaglede Slagsværd.
Midlertid dalede Solen, da kom de fortrinlige Gaver,
Og til Alkinoos hjem de vakkre Herolder dem bragte.
Der tog Konningens Sønner nu selv mod de deilige Gaver,
Ginge saa hen, og gav dem den elskede Moder i Værge.
Forrest i Skaren den Drot Alkinoos gik med de Andre
Hjem til Paladset; der toge de Plads paa prunkende Høistol.
Flux til sin Dronning Arete nu stærken Alkinoos talte:

Gak, min Hustrue! og hent det skjønneste Skriin, som du eier,
Lægge du skal i det Skriin en veltoet Kjortel og Kappe.
Lad saa en Kjedel med Vand blive sat paa Ilden at varmes,
For at vor Gjæst, naar han kommer fra Bad og seer sine Gaver
Ordnede smukt, som bragtes ham hid af Phaiakernes Fyrster,
Glad kan sidde ved Gildet og høre de tonende Sange.
Her er en prægtig Pokal af Guld, den tage han ogsaa,
At han af den kan offre til Zeus og de øvrige Guder
Hist i sin Sal, og tænke paa mig, saalænge han lever.
Saa lød Konningens Ord, og Arete befoel sine Terner,
Flux at stille paa Ild en rummelig trebeens Kjedel.
Over den blussende Ild paastand Badkjedlen de stilled,
Fyldte den derpaa med Vand, og stak saa Brændsel derunder;
Luerne spilled om Kjedelens Bug, og i Kog kom Vandet.
Midlertid hented Arete det prægtige Skriin af sit Kammer
Ud til Gjæsten, og lagde deri de herlige Gaver,
Baade det Guld og de Klæder, Phaiakerne havde ham givet.
Kappen hun lagde deri, og den prunkende Kjortel tillige,
Og med bevingede Ord hun talede til ham og sagde:
See nu selv efter Laaget, og luk det strax med en Knude,
At underveis ei Nogen bestjæler dig, medens du mulig
Hviler i sødelig Søvn ombord paa det tjærede Fartøi.
Og da han sligt havde hørt, den kraftige Konning Odysseus,
Slutted han Laaget i Fals, og lukked det strax med en kunstig
Knude, som Kirke den mægtige Viv havde lært ham at binde.
Skaffersken treen nu ind, og bød Odysses at stige
Flux i Karret til Bad, og inderlig glad i sit Hjerte
Saae han det rygende Bad, thi han nød kun maadelig Pleie,
Siden den fagre Kalypso han havde forladt, i hvis Bolig
Pleiet og qvæget han blev som en Gud under hele sit Ophold.
Men da nu Ternerne havde ham toet og salvet med Olie,
Gav de ham Kjortelen paa og axled hans deilige Kappe.
Ud af Badet han treen, og gik til de drikkende Gjæster;
Der han Nausikaa mødte; guddommelig fager af Aasyn
Stod ved Stolpen hun just i den fastopbyggede Høisal;
Heel forbauset hun blev, da hun skued Odysses for Øine,
Og med bevingede Ord hun talede til ham og sagde:
Hil dig, vor Gjæst! ei glemme du mig naar hjem du er kommen.
Mig dog først og fornemlig du skylder jo Tak for din Frelse.
Hende da svared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:
Hulde Nausikaa du, den Ædling Alkinoos' Datter!
Heres Gemal, Høittordneren Zeus, saasandt mig forunde,
Atter at finde mit Huus og Hjemfærdsdagen at skue,

Da skal jeg ogsaa derhjemme bestandig i kommende Dage
Hylde dig som en Gudinde, thi du har frelst mig, o Pige!
Talt; ved Alkinoos' Side han satte sig nu paa en Høistol.
Maden blev deelt omkring, og i Kummerne blanded man Vinen.
Ind Herolden nu treen, og leded den elskede Sanger
Folkenes Yndling Demodokos frem; ham fik han til Sæde
Midt i Gjæsternes Kreds, saa han støtted sig op mod en Sule.
Flux til Herolden da talte den sindrige Konning Odysseus,
Som af en Galt, hvidtandet og feed, havde snittet et Stykke
Bævrende Flesk af Ryggen, selv nok beholdt han tilbage:
Bring dette Kjød, Herold, til Demodokos! beed ham det spise!
Venlig jeg sender ham Hilsen, skjøndt dybt bedrøvet i Hjertet.
Vidt paa Jorden omkring, overalt hvor Mennesker bygge,
Times jo Skjaldene Hæder og Agt, thi Sangens Gudinde
Lærte dem selv deres Qvad, og Skjaldene huldt hun beskjermer.
Talt; Herolden det tog, og Skjalden Demodokos gav han
Kjødet i Haand, og inderlig glad annammed han Gaven.
Alle nu langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked;
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Vendte den Konning Odysseus sit Ord til Skjalden og sagde:
Dig, Demodokos! priser jeg høit over Mennesker alle,
Vist har Apollon dig lært din Kunst, eller Sangens Gudinde,
Da du saa klart og saa grandt besynger Achaiernes Skjebne,
Alt hvad de virked og leed, og al den Trængsel de fristed,
Ret som om Alt du selv havde seet, eller hørt det af Andre.
Gak nu videre, Skjald! og syng til Priis om den Træhest,
Som af Epeios blev tømret ved Hjelp af Pallas Athene,
Og som med List til Borgen blev bragt af Konning Odysseus,
Fuld af bevæbnede Mænd, som forstyrred den Iliske Kongstad.
Hvis du saasandt formaaer at besynge mig dette nøiagtig,
Da vil jeg strax overalt blandt Menneskens Sønner fortælle,
At dig en Gud i sin Naade den hellige Sang har forlenet.
Talt; af en Gud henreven begyndte Demodokos Sangen.
Først, hvordan Achaiernes Mænd paa de toftede Skibe
Seilede bort igjen, da de først havde brændt deres Telte,
Medens en Flok i Hob med den hædrede Konning Odysseus
Sad i Hesten i Skjul, omringet af Troernes Stimmel;
Thi det var Troerne selv, som paa Borgen den op havde trukket.
Der stod Hesten, og Mændene sad tætved i Forsamling,
Snakkende frem og tilbage; tredeelt var Raadets Beslutning:
Enten med Malmen at splintre den huultsammenfældede Træhest,
Eller at trække den op paa et Fjeld, og fra Skrænten den styrte,
Eller at lade den staae til Guders Forsoning og Ære,
Og det var denne Beslutning, som skulde tilsidst vorde fuldført,

Ilions Fald var af Skjebnen bestemt fra den Stund, man til Staden
Førte den vældige Hest, hvor de gjæveste Mænd af Achaia
Sad i Skjul til Død og Fordærv over Folket i Troia.
Videre sang han, hvordan Achaierne styrted af Hesten
Ud som en Strøm fra det snedige Skjul, og Byen forstyrred,
Og paa forskjellige Kanter udplyndred den kneisende Kongstad,
Medens den Konning Odysseus, saa vild som den mordiske Ares,
Gik til Deiphobos' Huus med den herlige Drot Menelaos;
Sang saa tilsidst om den rædsomme Kamp, han der maatte friste,
Og om den Seier, han endelig vandt ved Pallas's Bistand.
Derom han qvad, den herlige Skjald, men Konning Odysseus
Smelted, og Taarerne randt ham fra Øinenes Laag over Kinden.
Ret som en Qvinde med Graad nedstyrter sig over sin Husbond,
Naar han er falden i Kamp for sin fædrene Stad og for Landsmænd,
Medens mod Jammerens Dag sine Børn og sin Bye han forsvared;
Hulkende lydt, naar for Øie hun seer den gispende Dødning,
Segner hun mat ned over hans Liig, men Fienderne bagved
Slaae hende vildt med Spydenes Skaft paa Ryg og paa Skuldre,
Og hende slæbe til Trældom afsted, til Slid og til Qvaler;
Snart udtæres da Kindernes Huld af ynkelig Kummer:
Saaledes randt heel ynkelig Graad fra Odysses's Øine.
Dog for de øvrige Mænd sine trillende Taarer han dulgte,
Ikkun Alkinoos saae det, thi siddende nær ved Odysseus,
Mærked han snart at han græd, og dybt han hørte ham sukke;
Flux da taled han saa til de aarebevante Phaiaker:
Hører nu Alle mit Ord, Phaiakiske Drotter og Raadsmænd!
Nu skal Demodokos lade sin klingende Lyre forstumme,
Ei for os Alle til Gammen og Fryd har dette han sunget;
Siden vi ginge tilbords, og den hellige Sanger begyndte,
Hører den fremmede Mand ei op med Suk og med Jamren.
Sikkerlig er der en Sorg, som tungt bespænder hans Hjerte;
Vel, saa høre Demodokos op, at vi alle kan glædes,
Gjæsten saavelsom hans Verter, langt bedre forsand er jo dette;
Det var jo dog for vor værdige Gjæst, at det Hele blev ordnet,
Skibet til Reisen og al den Skjenk, vi venligen gav ham.
Eier en Mand blot ringeste Gran af Ømhed i Hjertet,
Maa han betragte som Broder en ydmygbedende Fremmed.
Derfor ei længer fordølge du mig under snedige Paaskud,
Hvad jeg vil spørge dig om, Frimodighed klæder dog bedre.
Nævn mig det Navn, hvormed du blev kaldt af din Fader og Moder,
Og af dem alle derhjemme i Stad saavelsom i Omegn;
Ei er der Nogen af Menneskens Æt, som aldeles er navnløs,
Høi eller lav af Byrd, naar han først er kommen til Verden;
Fødes et Barn, strax faaer det sit Navn af de kjære Forældre.

Ogsaa dit Fædreneland, din Stad og dit Folk du mig nævne,
For at mit Skib paa sin Fart kan vende sin Hu mod din Hjemstavn.
Ei har Phaiakernes Skibe behov enten Lods eller Styrmand,
Roer ei heller de bruge, som ellers et Skib har fornødent,
Men af sig selv de forstaae Sømændenes Tanker og Forsæt;
Ogsaa de veed overalt hvor Folkenes Byer og Lande
Ligge paa Jord, og i strygende Fart over Dybet de seile,
Hyllede trindt i Taager og Mulm, og aldrig de frygte
Hverken i Storm at forgaae, eller blot at komme til Skade.
Ofte dog selv jeg min Fader Nausithoos hørte fortælle,
Hvordan Poseidon engang mod os vilde vende sin Harme
Nidsk, fordi vi saa trygt kan Enhver til Hjemmet befordre.
Naar nu Phaiakerne styred engang paa et stateligt Fartøi
Hjem fra saadan en Fart, da vilde Poseidon paa Havet
Slaae det i Qvag, og skjule vor Stad bag mægtige Fjelde.
Saa har Gubben fortalt, dog sligt fuldbyrder vel Guden,
Eller han lader det fare, alt eftersom selv han behager.
Dog fortæl mig nu dette, men siig mig den skæreste Sandhed!
Hvor blev du tumlet omkring? til hvad for Menneskers Lande
Kom du? fortæl om dem selv og de velbefolkede Stæder,
Hvor der var raae udædiske Mænd uden Ret eller Love,
Hvor der var gjæstfrie Folk, hvis Sind for Guderne frygted.
Siig mig dernæst, hvi du græder og sukker af inderste Hjerte,
Naar om Argeier du hører, Danaer og Ilions Skjebne;
Sligt var Gudernes Værk, og Mændene lod de tilgrunde
Gaae, at Sang derom blandt kommende Slægter maa lyde.
Siig, har du mistet en Frende maaskee for Ilions Mure,
Enten en elskelig Maag, hvad eller din Hustrues Fader,
Hvilke man næst sin Slægt og sit Blod meest skatter og ærer,
Eller en redelig Ven, der forstod at glæde dit Hjerte;
Thi naar man eier en Ven, som er snild og mener det ærlig,
Sandelig ei tilbage han staaer for en kjødelig Broder.

Niende Sang.

Kikonerne. Lotophagerne. Æventyret hos Kyklopen.

Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:
Ypperste Mand i Folket, Alkinoos, høie Behersker!
Det er i Sandhed en Fryd at høre paa Sang af en saadan
Skjald, som Demodokos her, en Stemme han har som en Guddom.
Ei nogen Færd kan jeg nævne, som meer henrykker mit Hjerte,
End naar almindelig Fryd ved en Fest over Folket er udbredt,
Og man i festlige Rader i Salene sidder ved Gilde
Lyttende froe til Skjalden, mens Bordene stande besatte
Yppig med Brød og Suul, og en Skjenk, som øser af Kummen,
Bærer den liflige Viin omkring, og Bægrene fylder;
Sligt mig tykkes forsand den sødeste Fryd som jeg kjender.
Dog, dit Hjerte dig drev til at spørge mig ud om de tunge
Sorger jeg leed, at jeg meer endnu maae græmmes og klage.
Dog hvorom skal jeg først, hvorom skal sidst jeg fortælle?
Heel mangfoldige Sorger lod Himmelens Guder mig udstaae.
Nu vil jeg først Eder nævne mit Navn, at I kunne mig kjende,
Og at jeg selv i Tiden, hvis Ulykkesdagen jeg undflyer,
Kan Eders Gjæsteven være, om end jeg boer i det Fjerne.
Jeg er Odysseus, Laertes's Søn, ved listige Faafund
Vidt blandt Mennesker kjendt, mit Rye har bredt sig til Himlen.
Ithaka hedder mit Hjem, den bakkede Øe, hvor det høie
Neriton kneiser saa stolt med sin skovomraslede Isse;
Trindt omgiven den er af en Kreds tætliggende Holme,
Same, Dulichions Øe, og det skovbeklædte Zakynthos,
Lavt i Bølgerne ligger den selv længst oppe mod Norden,
Noget derfra de andre mod Morgenens Lys og mod Solen;
Vel er af Klipper den fuld, men dygtige Sønner den fostrer,
Og noget sødere Syn kan aldrig jeg see end mit Hjemland.
Vel Kalypso tilbage mig holdt, den fagre Gudinde,
Hist i de hvælvede Grotter, og ønsked at faae mig til Husbond,

Ogsaa paa lignende Viis i Aia den listige Kirke
Holdt i Paladset mig fast, og ønsked at faa mig til Husbond,
Ei dog mægtede Nogen af dem at bevæge mit Hjerte.
Der er dog Intet saa sødt som Fædreneland og Forældre
Selv for en Mand, som beboer i det Fjerne den yppigste Vaaning,
Men i det fremmede Land er skilt fra elskede Frender.
Dog velan! fortælle jeg vil om den møisomme Hjemfart,
Zeus Kronion mig gav, da jeg drog fra Troia tilbage.
Lige fra Troia med Vinden jeg kom til Kikonernes Søstad
Ismaros; denne vi plyndred, Indvaanerne hug vi for Fode
Ned, og til Bytte vi tog baade Gods og Qvinder i Mængde,
Skifted saa Byttet, at Ingen sin skjellige Part skulde savne.
Strax formaned jeg dog mine Mænd, med hastige Fødder
Bort at flye, men de lystred mig ei, de forblindede Daarer.
Viin i styrtende Mængde de drak, og slagted ved Stranden
Hjorder af Geder og Faar og dorskfremvraltende Hornqvæg.
Snart de rømte Kikoner fik andre Kikoner fra Omegn
Kaldte til Hjelp, som var fleer i Tal og bedre til Krigsfærd;
Længer de boede fra Søen, og flinkt de kæmped paa Vogne,
Men naar det gjordes behov, tilfods deres Fiender de mødte.
Frem i talrige Skarer som Løv og Blomster om Vaaren
Tidlig en Morgen de brød, da styrtede Qval fra Kronion
Over os ned, vi Arme, og svart blev i Vaande vi stedte,
Frem de stod, og kæmped en Kamp ved de hurtige Skibe,
Huggende løs paa hverandre med malmbevæbnede Landser.
Mens det var Morgen endnu, og den hellige Dag var i Tilvæxt,
Holdt vi Stand, og værged os kjekt, skjøndt Faa imod Mange,
Dog da Solen saa lakkede hen ad Oxernes Fritid,
Tvang Kikonernes Magt Achaiernes Folk til at vige.
Sex beenpandsrede Mænd fra hvert af de hurtige Skibe
Faldt i Striden, vi Andre ved Flugt os redded fra Døden.
Videre seiled vi nu med dybtbedrøvede Hjerter,
For vore Venner vi misted, dog froe at Døden vi undslap.
Ei af Stedet dog gik mine aareforsynede Skibe,
Førend Enhver havde raabt tre Gange ved Navn paa de stakkels
Brødre, som faldt paa Marken, i Kamp af Kikonerne dræbte.
Strax Skysamleren Zeus gav Skibene Vind, som fra Norden
Kuled med rædsom Orkan, baade Jorden og Havet saa vide
Hylled i Skyer han ind, og Nat fremstyrted fra Himlen.
Skibene skjød en strygende Fart, men krængede saare,
Medens den rasende Storm med Magt sled Seilene sønder;
Snart fik disse vi firede ned af Frygt for at synke;
Derpaa med Aarerne rask vi os frem arbeided mod Fastland.
To samfældige Dage og to samfældige Nætter

Rasted vi der, af Kummer og Slid i Hjertet forpiinte,
Men da den haarfagre Dagning den tredie Grye havde frembragt,
Reiste vi Mast paa en frisk, og da Seilene hvide var heiste,
Sad vi paa Toft, og lod Vind og Styrmænd raade for Kaasen.
Nu havde vist i Behold jeg naaet mit Hjem, dersom ikke
Strømmen og Blæsten fra Nord, da rundt om Maleia vi styred,
Havde forslaaet vor Kaas og jaget os langt fra Kythere.
Ni samfældige Dage jeg drev for fnysende Vinde
Over det fiskbesvømmede Hav, men den tiende kom vi
Til Lotophagernes Land, et Folk, som lever af Træfrugt,
Der vi stege paa Kysten iland, og hented os Ferskvand.
Strax ved de hurtige Skibe nu Mandskabet tog sig et Maaltid,
Men da ved Mad og Drikke vi der havde gjort os tilgode,
Kaared af Folket jeg Tvende, og gav en Herold dem til Ledtog;
Disse jeg skikked forud, og befoel dem grandt at bespeide,
Hvad Slags Folk her leved og Markernes Grøde fortæred.
Flux de ginge paa Vei, og snart Lotophagerne traf de,
Og Lotophagerne gjorde de Mænd, jeg skikkede til dem,
Ingen Fortræd, nei Lotos endog de gav dem at smage.
Hver af disse, som aad af den Frugt, der var liflig som Honning,
Lystedes ei at bringe Besked eller komme tilbage;
Hos Lothopagernes Folk, hvor de var, de vilde forblive,
Der vilde Lotos de plukke, og ei de tænkte paa Hjemfærd;
Dog ihvor bittert de græd, til Skibene ned jeg dem førte,
Slæbte med Magt dem ombord, og basted dem der under Toften.
Derpaa jeg strax befoel den øvrige Deel af mit Mandskab,
Uden Forhaling at skibe sig ind paa de hurtige Snekker,
At ikke Nogen, fik Lotos han smagt, skulde glemme vor Hjemfart.
Flux ombord de nu gik, paa Tofterne toge de Sæde
Alle paa Rad, og med Aarer de slog de graalige Bølger.
Videre seiled vi nu med dybtbedrøvede Hjerter,
Og til Kyklopernes Land vi kom, et ubændigt og lovløst
Folk, som fortrøster sig heelt paa de salige Guder alene.
Aldrig en Ympe de sætte, ei røre de Haand til at pløie,
Vildt groer Alt paa Marken omkring uden Pløining og Udsæd,
Hvede saavelsom Byg, og yppige Ranker, som bære
Fyldige Druer i Mængde, og Zeus ved Regn dem befrugter.
Intet de kjende til Love, ei Raad de holde paa Thinge,
Men i de hvælvede Huler omkring paa Bjergenes Rygning
Have de Bolig og Hjem, og hver Mand raader som Dommer
Selv over Qvinder og Børn, og bryder sig ei om de Andre.
Udenfor Bugten der ligger en Holm, kun liden af Omfang,
Just ikke nær ved Kyklopernes Land, dog fjern ikke heller,
Stærkt bevoxet med Skov; Vildgeder i frygtelig Mængde

Leve paa Øen, thi Menneskers Fjed bortskræmmer dem aldrig.
Ei den af Jægere vorder besøgt, som ellers i Skove
Døie saa megen Besvær og klattre paa Bjergenes Toppe;
Ikke den bruges til Græsning for Qvæg, ei heller til Plovland;
Uden at fures af Plov og besaaes fra Dage til Dage
Ligger den øde for Folk, og ernærer kun brægende Geder,
Thi hos Kykloperne kjender man ei rødbovede Skibe;
Ei Skibsbyggere finder man der, som kunde dem tømre
Toftede Snekker, der vigtige Hverv udrette dem kunde,
Farende rundt fra Stad til Stad, saaledes som hyppig
Mænd over Bølgerne drage tilskibs, at gjæste hverandre;
Hvilke da vist opdyrkede snart og bebyggede Holmen,
Thi den er langtfra gold, snart Frugter den bar efter Aarstid.
Langs med Strand ved det graalige Hav udbrede sig Enge,
Fugtige, klædte med Græs, hvor Ranken sig frisk vilde holde.
Hist er Jordsmonnet skjørt, og høit vilde Sæden sig bølge,
Moden til Meining om Høst, thi feed er Bunden derunder.
Havnen er der saa tryg, at ei man trænger til Varptoug,
Ei udkaster man Dræg, ei Stavn man fortøier med Liner,
Skibet man driver mod Land, og tøver en Stund til det atter
Sømanden lyster at lette, naar Vind begynder at lufte.
Men i den inderste Bugt der risler den klareste Kilde,
Springende frem af en Grotte, og trindt omvoxet med Popler;
Der vi seiled mod Land, og en Gud paa Veien os førte
Gjennem en Nat saa sort, at vi ei kunde skimte det mindste;
Tykt om Skibene ruged den taagede Luft og paa Himlen
Kom ei Maanen tilsyne, thi tæt var i Skyer den hyllet.
Derfor ei Nogen af hele vort Folk fik Øie paa Øen,
Heller ei Bølgerne saae vi, som svulmende rulled mod Kysten,
Førend mod Land allerede vi løb med de toftede Skibe;
Men da vi stod under Land, lod strax vi Seilene stryge,
Selv udstege vi da paa den havbeskyllede Strandbred;
Der vi tog os et Blund, og vented paa Morgenens Komme.
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Vandred vi rundt paa Øen, og undred os svart ved at see den.
Derpaa de hellige Nymper, Aigidebeherskerens Døttre,
Geder fra Klipperne jog, mine Mænd til et qvægende Maaltid.
Flux vore krummede Buer med samt langskaftede Haandspyd
Hented fra Flaaden vi op, og i tre Afdelinger skilte
Skjød vi, og snart en ønskelig Jagt en Gud os forundte.
Skibenes Tal, som mig fulgte, var tolv, og ved Delingen faldt der
Ni Vildgeder til hvert, selv ti jeg tog mig af Byttet.
Saaledes Dagen igjennem til seent, da Solen sig bjerged,
Sad vi og nød fortræffeligt Kjød og Viin, som var liflig,

End var Folket paa Flaaden ei lens for Vinen den røde,
End var der levnet en Slump, thi mangfoldige Dunke vi fyldte,
Dengang Kikonernes hellige Stad vi forstyrred og plyndred.
Men fra Kyklopernes Land vi Røg kunde see, og fornemme
Lyd af Mennesker, Geder og Faar, saa nær var de ved os.
Men da nu Solen sig hjerged, og Mulm udbredte sig vide.
Ginge vi Alle til Roe paa den havbeskyllede Strandbred;
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Kaldte jeg sammen mit Folk, og talede saa til dem Alle:
Bliver nu her, I øvrige Mænd, I troe Kammerater!
Selv er jeg nu tilsinds at gaae med mit Skib og Besætning
Over til Landet at speide, hvad Menneskeslags der beboer det,
Om det er raae udædiske Mænd uden Ret eller Love,
Eller et gjæstfrit Folk, hvis Sind for Guderne frygter.
Talende saa gik selv jeg ombord, og befoel mine Svende
Selv at skibe sig ind og Linerne løsne fra Bagstavn.
Flux ombord de nu gik, paa Tofterne toge de Sæde
Alle paa Rad, og med Aarer de slog de graalige Vover.
Men da til Landet vi kom, og ei ret langt var det borte,
Blev en rummelig Hule vi vaer, som ude paa Stranden
Kneised, beskygget af Laurbærtræer; der drev man om Aftnen
Hjorder af Geder og Faar under Tag, og en Fold var omkring den
Bygget, som høit var hegnet med fastnedrammede Kampsteen,
Rankopvoxede Graner og Eger med kneisende Kroner.
Bolig den var for en græsselig Mand; afsondret fra Alle
Eenlig han vogted sit Qvæg, kom aldrig i Menneskers Samqvem,
Men i sit eensomme Liv han pønsede stedse paa Voldsdaad.
Ræddelig stor var Risen af Vext, han ligned i Sandhed
Ei brødædende Mænd, men heller en kneisende Bjergrygs
Skovbevoxede Aas, som hæver sig over de andre.
Flux befoel jeg den øvrige Deel af mit trofaste Følge,
Nede ved Snekken at tøve, og passe mig vel paa mit Fartøi.
Selv udkaared jeg tolv af de knøveste Mænd, og med disse
Gik jeg, men med mig jeg tog en Gedeskindsdunk, som var fyldt med
Viin baade liflig og rød, den Maron, en Søn af Enanthes,
Præst for Phoibos Apollon, som Ismaros mægtig beskjermer,
Gav mig, fordi jeg skaante ham selv, hans Børn og hans Hustrue,
Rørt af Blue for en Mand, som beboede Phoibos Apollons
Tætbevoxede Lund; han skjenked mig glimrende Gaver:
Syv Talenter af Guld han mig gav, heel smukt forarbeidet,
Samt en Pokal af det pureste Sølv, og desuden han gav mig
Viin, som fylde han lod paa tolv tvehankede Krukker,
Viin, ublandet og sød, en Drik for salige Guder.
Ingen i Huset den kjendte, hans Svende saalidt som hans Terner,

Uden han selv, hans Viv og Fadebuursqvinden alene.
Men naar de drak den rødlige Viin, der var liflig som Honning,
Skjenked et Bæger han fuldt og spædte saa Vinen med tyve
Maal af Vand; af Bæger da steg guddommelig Vellugt:
Da var det sandelig ei nogen Fryd at styre sin Attraae.
Denne jeg kom paa en rummelig Dunk, og Mad jeg desuden
Tog i en Sæk, thi det bares mig for i mit mandige Hjerte,
At til en Mand vi gik, som besad umaadelig Styrke,
Vild og udædisk, som ei til Ret eller Billighed kjendte.
Snart til Hulen vi kom, men ei vi traf ham derinde,
Ude paa Vangen han drev sine Hjorder af triveligt Smaaqvæg.
Ind i Hulen vi treen, og grandt betragted vi Alting:
Kurve der stod svingfyldte med Ost; i Baasene vrimled
Lam og Kid, hvert Slags for sig indstænget i Lukke,
Hist af det tidligste Kuld, af det mellemste her, og de spæde
Atter i særligt Lukaf; hvert Kar flød over af Valde;
Hist stod Bøtter og Spande, hvori han pleied at malke.
Strax mine Mænd indstændig mig bad om Lov til at drage
Først med Ostene bort, derefter i muligste Skynding
Drive hans Geder og Lam af Stald til det hurtige Fartøi
Ned, og seile dermed igjen over Havet det salte.
Dog jeg føied dem ei, langt bedre det dog havde været!
Først jeg vilde ham see, ja vel faae mig som Gjæst en Foræring,
Men for mit Folk et lysteligt Syn han ei skulde vorde.
Ild antændte vi først og offrede. Selv af hans Oste
Tog vi nu for os og spiste, saa sad vi og vented derinde,
Indtil han kom med sit Qvæg; selv bar paa sin Ryg han en mægtig
Dragt af knastørt Ved, for ved Lys at holde sin Nadver.
Uden for Hulen han slængte det ned, saa det buldred og braged,
Og i vor Skræk til den inderste Vraae af Hulen vi flygted.
Ind i den gabende Hule han drev af de mæskede Flokke
Geder og Faar til Malkning, men Hannerne lod han derude
Staae, baade Væder og Buk i den høitomhegnede Fægaard.
Derpaa han løfted en Steen heel stor og tung for at spærre
Hulen dermed; ja for tyve og to firhjulede stærke
Vogne det holdt vist haardt den Steen fra Pladsen at vælte;
Slig umaadelig Steen han stilled som Dør for sin Hule,
Satte sig saa til at malke snart Faar snart brægende Geder,
Alt med Orden og Skik, og lagde de Smaae til at patte.
Derpaa han løbede Hælvten til Ost af Melken den hvide,
Knuged den af, og pakked den ned i flettede Kurve;
Hælvten i Bøtter han stillede hen, at have den rede,
Baade naar Tørst han fornam, og naar han fortæred sin Nadver.

Men da han saa med Iver og Iil havde røgtet sin Gjerning,
Tændte han Ild, fik Øie paa os, og spurgte saalunde:
Fremmede! hvem er I, og hvorfra er I komne paa Søvei?
Drog I paa Handelen ud, eller gik I paa vildsomme Farter
Ret som en Vikingeskare, som flakkende vidt over Bølgen
Sætter i Vove sit Liv, for at plyndre hos Folket i Udland?
Saa han talte, da knustes paastand vore Hjerter af Rædsel
Over hans buldrende Røst og ham selv den frygtelig Rise;
Dog endda til Orde jeg tog, og gav ham til Gjensvar:
Vi er Achaiske Mænd, paa Fart vi gav os fra Troia,
Men paa det svælgende Dyb af skiftende Vinde vi tumles,
Higende hjem til vort Land, men vor Kaas og vor Vei blev en anden.
Visselig tyktes det Zeus for godt, os sligt at beskikke.
Ud i Leding vi drog med Atreus's Søn Agamemnon,
Han som for Tiden er meest i Rye under Himmelen vide,
Da han forstyrred saa mægtig en Stad og betvang et saa talrigt
Folk; af en Hændelse kom vi herhid, og dit Knæe vi os nærme
Ydmygt med Bøn, om give du vil os en Gjæsteforæring,
Eller en Gave forresten, en Skjel, som times en Fremmed.
Guderne frygt, du Gjæve! med ydmyge Bønner vi komme,
Zeus er en hevnende Gud for ydmygbedende Gjæster,
Han hver from bønfaldende Mand ledsager paa Vandring.
Saa jeg talte, men flux han svared mig ubarmhjertig:
Fremmede! Daare du est, eller langveisfra er du kommen,
Siden du byde mig kan, at blues og frygte for Guder.
Ei om den Aigisbevæbnede Zeus vi Kykloper os bryde,
Eller om salige Guder, vor Kraft staaer høit over deres.
Viid, af Frygt for Zeus's Fortørnelse skaaner jeg aldrig
Dig saalidt som dit Folk, med mindre det saa mig behager.
Dog, siig frem, hvor løb du til Land med dit tømrede Fartøi?
Fjernt ved Strand, eller nær herved? Besked vil jeg vide.
Lumskelig talte han saa, men for snue til at lade mig narre,
Gav jeg ham listige Ord til Svar, og talte saalunde:
Skibet i Qvag Poseidon mig slog, hiin Ryster af Jorden,
Ind mod de Klipper han drev det, som langs Eders Kyster sig strække,
Selv han det slynged mod Næsset, og Storm fra Søen forslog det,
Dog blev jeg frelst fra gruelig Død tilligemed Disse.
Saa jeg talte; slet Intet den Ubarmhjertige svared;
Op han sprang, og voldelig Haand paa mit Mandskab han lagde,
Tvende han greb, og mod Jorden som Hundehvalpe han smed dem
Ned, saa Hjernen i Strøm flød ud og besudlede Gulvet.
Led for Led han i Stykker dem skar, og laved sig Maaltid,
Aad dem saa gridsk som en Løve fra Bjerg, og Intet han levned
Hverken af Kjød eller Indvold, selv ei af de marvfulde Knogler.

Alle med grædende Taarer til Zeus vore Hænder vi løfted
Ved dette hæslige Syn, og fortvivlede var vi tilmode.
Men da Kyklopen sin mægtige Vom havde fyldt ved at æde
Menneskekjød og drikke dertil den reneste Sødmelk,
Lagde han ned sig i Hulen, og sov henstrakt mellem Fæet.
Først udtænkte jeg nu det Raad i mit mandige Hjerte,
Frem at træde, mit hvæssede Sværd fra Lænden at drage,
Og i hans Bryst det bore, hvor Leveren sidder i Livet,
Stødende til med min Haand, men en anden Betænkning mig afholdt.
Ogsaa os selv en ynkelig Død jo saa vilde times,
Thi det var plat umulig for os med Hænder at vælte
Bort den mægtige Steen, som var sat for den gabende Indgang.
Saa med Suk vi ventede her paa den hellige Morgen.
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Tændte paany han Ild og malked de prægtige Hjorder,
Alt med Orden og Skik, og lagde de Smaae til at patte.
Men da han saa med Iver og Iil havde røgtet sin Gjerning,
Greb han igjen to Mænd af mit Folk, og laved sig Davre,
Og efter Davren af Hulen han drev sine mæskede Hjorder.
Bort han tog den vældige Steen og for Døren den stilled
Ligesaa nemt igjen, som et Laag paa et Kogger man sætter.
Derpaa med skingrende Fløiten han drev sit mæskede Smaaqvæg
Op mod Bjerget; tilbage jeg blev og grunded paa Rænker,
Om jeg mig Hevn skulde faae, og Athene mig Hæder forunde.
Denne Beslutning tilsidst dog tyktes mig være den bedste.
Henne ved Stalden der laae en Stav, heel mægtig at see til,
Grøn og af Olietræ, som Kyklopen sig skar, den at bære,
Naar den blev tør; for os, da vi saae den, tyktes den hartad
Stor som den kneisende Mast i et tjæret og rummeligt Fragtskib,
Som over Bølgerne farer med toti Aarer om Rælling,
Saadan af Førelse var den at see, og saadan af Længde.
Hen jeg gik, og en Favn omtrent jeg kapped af Staven,
Rakte den til mine Mænd, og befoel dem Stumpen at skave;
Rask de gjorde den glat, og jeg selv i den yderste Ende
Spidsed den til, og Spidsen jeg sved i de blussende Flammer.
Stangen jeg lagde nu hen og forsigtig i Møget den skjulte,
Hvoraf i Hulen omkring der laae mangfoldige Bunker;
Derpaa jeg bød mine Mænd, strax Lod med hinanden at kaste,
Hvo der med mig skulde vove, at løfte den mægtige Træstang,
Og ham i Øiet den bore, naar sødt i Søvn han var falden.
Lodden nu faldt paa de Mænd, som selv jeg mig helst havde kaaret,
Fire de var, og desuden var selv jeg valgt til den Femte.
Hjem med sin Flok skjønuldede Faar han kom da det skumred;
Ind i Hulen han strax tilhobe dem drev, og derude

Blev ei et eneste Faar i den høitomhegnede Fægaard,
Enten han ahnede Svig, eller og en Gud ham det indgav.
Derpaa han løfted den vældige Steen, og spærred sin Hule,
Satte sig saa til at malke snart Faar, snart brægende Geder,
Alt med Orden og Skik, og lagde de Smaae til at patte,
Men da han saa med Iver og Iil havde røgtet sin Gjerning,
Greb han igjen to Mænd af mit Folk, og laved sig Nadver.
Hen til Kyklopen jeg traadte nu flux, og talte saalunde,
Medens et Kruus af den rødlige Viin med Haand jeg ham rakte:
Der, Kyklop! drik Viin til det Menneskekjød, du har tæret,
Da skal du see, hvad Drik der gjemtes ombord paa vort Fartøi.
Gjerne jeg offrer til dig min Viin, ifald du barmhjertig
Skikker mig hjem til mit Land, men utaalelig raste du hidtil.
Grumme! hvordan skal vel noget Menneskes Barn udi Fremtid
Vove sig hid til dit Land, da du ei har skikkelig handlet?
Saaledes talede jeg; han tog og drak, og den søde
Drik ham smagte fortrinlig, og flux meer Viin han forlangte:
Skjenk som Ven paa en frisk, og siig mig strax hvad du hedder,
At jeg kan glæde din Hu ved at give dig Gjæsteforæring.
Ogsaa hos os Kykloper frembringer den yppige Jordbund
Ranker med fyldige Druer, og Zeus ved Regn dem befrugter,
Dog, din Viin er en Slump af Ambrosia vist eller Nektar.
Saa han taled, og blussende Viin paany jeg ham skjenked;
Tregange gav jeg ham Viin, og tregange drak han den Taabe,
Men da saa Vinen begyndte at løbe ham om i hans Hoved,
Talte jeg til ham igjen med Ord saa søde som Honning:
Nys du spurgte, Kyklop! om det Navn, hvormed jeg benævnes,
Sige det vil jeg, men giv mig den Gjæsteforæring du loved;
Viid da, mit Navn er Ingen, og Ingen mig kaldte bestandig
Baade min Fader og Moder og samtlige Venner tillige.
Saa jeg talte, men flux han svared mig ubarmhjertig:
Ingen fortærer jeg sidst, saa fuldt som alle hans Venner,
Dog de Øvrige først, see! det er min Gjæsteforæring.
Talt, og slingrende tumled han baglæns omkuld, og paa Gulvet
Laae han og krummed den laskede Hals, da greb ham den stærke
Altovermandende Søvn, og ud af Struben ham styrted
Viin med Stumper af Menneskekjød, mens han gylped af Fuldskab.
Flux jeg Stangen nu greb, og stak den i gloende Emmer,
Til den blev heed, imedens jeg talede Mod i mit Mandskab,
At ikke Nogen af Skræk, naar til Stykket det kom, skulde svigte.
Men da vor Oliestang var nær ved at tændes i Lue,
Skjøndt den var saftig og grøn, og skinnede klarlig men rædsomt,
Trak jeg af Ilden den ud; omkring mig i Kreds mine Svende
Treen, og et frygteligt Mod os en Gud indblæste tilhobe.

Fat om Oliestangen de greb, som var spidset i Enden,
Og i hans Øie de jog den, mens jeg, som i Veiret mig rakte,
Vred den omkring; som naar med sin Drill en Tømmermand borer
Planken til Skib, mens nede hans Folk, som i Enderne holde,
Dreie den rundt med en Rem, og rask gjennem Træet den løber;
Saaledes holdt vi her den gloende Stang i hans Øie,
Dreiende rundt, og Blod omstrømmed den hedede Træspids;
Dampen ham sved hvert Haar af Bryn og rundtom hans Øie,
Mens baade Stenen blev brændt, og Rødderne surred af Heden.
Ganske som naar en Smed en glødende Biil eller Øxe
Dypper i svalende Vand, som lydelig hviner og bobler,
For den at hærde, thi Jernet derved erholder sin Styrke;
Saaledes hvisled hans Øie om Spidsen af Oliestangen.
Rædsomt af Smerte han skreg, saa det gjaldede hen gjennem Klippen;
Alle tilbage vi foer af Forfærdelse. Strax af sit Øie
Rev Kyklopen nu Stangen, som tykt med Blod var besudlet,
Slængte paastand med Haanden den bort, forstyrret af Pine,
Og med et frygteligt Vraal paa Kykloperne kaldte, som boede
Trindt i Huler omkring paa de stormomsusede Næsser.
Flux paa hans Raab de stimlede did baade herfra og histfra,
Flokkedes udenfor Hulen, og spurgte ham, hvad der ham feiled:
Siig, Polyphemos! hvad Ondt er hændet dig, siden du raaber
Midt i den hellige Nat, og forstyrrer vor Søvn ved din Skrigen?
Vil nogen dødelig Mand med Magt frarane dig Fæmon?
Eller vil Nogen dig myrde maaskee ved List eller Voldsfærd?
Inde fra Hulen dem svared den stærke Kyklop Polyphemos:
Ingen, o Venner! mig myrder ved List, men ikke ved Voldsfærd.
Flux med bevingede Ord de gav Polyphemos til Gjensvar:
Siden da Ingen dig volder Fortræd, og du sidder alene,
Saa er der ei noget Raad mod en Sot, som Zeus dig har tilsendt.
Beed derfor til din Fader, den mægtige Hersker Poseidon.
Saa de taled og gik, men listelig loe jeg i Hjertet,
At jeg dem narred saa snildt ved mit Navn og mit prægtige Paafund.
Derpaa Kyklopen, som sukkede dybt, og af Pine sig vaanded,
Famled med Hænderne for sig, og løftede Stenen fra Døren.
Midt han i Døren sig satte, og ud sine Arme han bredte,
Hver at fange, som bort blandt Faarene vilde sig snige,
Sagtens han bildte sig ind, at jeg skulde være saa tosset.
Selv jeg grundede paa, hvad der nu vilde være det Bedste,
Om jeg fra Døden maaskee mine Mænd og mig selv kunde frelse,
Og i mit Sind opspandt jeg mangfoldige Rænker og Anslag,
Da det jo gjaldt vort Liv, thi stærkt sig nærmed en Ufærd.
Denne Beslutning tilsidst dog tyktes mig være den bedste.

Væddere gik der i Faarenes Flok, tykuldede, fede,
Store desuden og skjønne, med Uld som mørke Fioler.
Disse jeg sagtelig bandt til hinanden med flettede Vidier,
Hvorpaa den arge Kyklop, naar han sov, sig strakte, den Vildmand,
Tre og tre, den mellemste bar mig En af mit Følge,
Medens de To, som ved Siderne gik, beskjermede Manden.
Saaledes tre af Vædderne bar hver Mand, men af Flokken
Valgte jeg ud til mig selv den allerfortrinligste Vædder.
Fat i Ryggen jeg greb, heelt ind jeg under den laadne
Bug mig strakte, og holdende fast med Haand i den tykke
Krøllede Pels krumbøiet jeg hang, taalmodig i Hjertet.
Saa med Suk vi ventede her paa den hellige Morgen.
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Styrted de mandlige Dyr sig ud af Hulen til Græsning,
Mens umalkede Hunnerne stod med Yverne spændte,
Brægende høit i Baas, men Eieren, martret af Piinsler,
Ikkun paa Ryggen befølte med famlende Haand sine Væddre,
Som havde reist sig op, og ei han mærked, den Tosse,
At under Dyrenes pelsede Bryst mine Mænd vare bundne.
Sidst i Flokken en Vædder kom stalkende hen imod Døren,
Svært betynget af Uld og af mig, som var Mester for Listen;
Denne befølte den stærke Kyklop Polyphemos og udbrød:
Elskede Vædder! hvi ganger idag du sidst fra min Hule?
Aldrig du pleier i Faarenes Flok bagefter at lente,
Først udvandrer du ellers paa blomstrende Marker at græsse,
Rask med vældige Skridt, og først til de rislende Bække;
Og naar det lakker ad Aften, du først hjemiler til Stalden.
Nu derimod er du sidst; forvist med Smerte din Herres
Øie du savner, som Ingen, den nedrige Mand og hans lumpne
Svende har blindet, da først han med Viin mig havde bedøvet.
Dog endnu, kan jeg troe, har han ei Fordærvelsen undflyet.
Kunde du tænke som jeg, og var du med Mæle begavet,
At du mig kunde fortælle, hvor nu for min Harm han har gjemt sig,
Knuse jeg skulde hans Hoved paastand, saa Hjernen i Hulen
Rundt skulde sprøite paa Gulv, og vist jeg forskaffed mit Hjerte
Lindring i al den Qval, den elendige Ingen har voldt mig.
Talende saa lod Væddrene ud af Hulen han drage.
Men da fra Hulen og Folden et Stykke vi bort vare komne,
Løste jeg selv mig fra Vædderen først, og saa mine Svende.
Flux den talrige Drift høibenede Faar vi nu gjenned
Bort ad krogede Veie, til ned vi kom til vort Fartøi,
Og vore troe Kamerater sig frydede høit ved at see os
Slupne fra truende Død, men lydt de bejamred de Dræbte;
Dog jeg taalte det ei, og med blinkende Øine jeg bød dem

Standse med Graad, og kaste paastand det uldrige Smaaqvæg
Ned i vort Skib, og seile dermed over Havet det salte.
Flux ombord de nu gik, paa Tofterne toge de Sæde
Alle paa Rad, og med Aarer de slog de graalige Bølger.
Da vi var komne saa langt, som en lydelig Stemme kan række,
Raabte med bidende Ord jeg høit til Kyklopen og sagde:
Hør, Kyklop! den Mand var dog ei nogen Kryster, hvis Svende
Du med ubændige Kræfter har ædt i din hvælvede Hule.
Over dig selv, du Skurk! din nedrige Daad maatte komme,
Siden du selv i dit Huus uden Blue opaad dine Gjæster,
Derfor har Hevn dig ramt fra Zeus og de øvrige Guder.
Saa jeg taled, og bister i Hu blev Kyklopen for Alvor.
Toppen han rev af et kneisende Fjeld, og efter os kasted,
Ned den faldt tæt ud for vort Skibs blaamalede Forstavn,
Vandene pladsked og steg for den bratnedstyrtende Fjeldklods,
Snekken blev jaget mod Land, da Bølgerne strømmed fra Dybet,
Skiftende brat deres Løb, og tvang den ind under Kysten.
Selv med min Haand en Stage jeg greb, den længste som fandtes,
Stødte fra Land, og befoel med Hovedets Nik mine Svende,
Rask deres Aarer at roe, for at bjerges af denne vor Qvide.
Flux de sprang til Aarerne hen, og brugte dem ærlig.
Men da vi dobbelt saa langt fra Strand over Bølgen var komne,
Raabte jeg hen til Kyklopen paany, skjøndt Svendene trindtfra
Stimled omkring mig, med venlige Ord at hindre min Idræt:
Hvi vil du dog, Forvovne! end meer ham tirre, den Vildmand?
Som jo fornys ved sit Kast i Bølgerne jaged vort Fartøi
Ind igjen under Land, hvor vi alt os troede forlorne.
Blot han et Ord eller Knye havde hørt af Nogen iblandt os,
Havde han vist med den takkede Steen knust baade vort Fartøi
Og vore Hoveder med, thi Klem det har, naar han kaster.
Saa de talte, men ei mit mandige Hjerte de bøied,
Og til Kyklopen paany med fnysende Harme jeg raabte:
Hvis nogen dødelig Mand, Kyklop! i kommende Dage
Spørger dig ad, hvordan du saa ynkelig misted dit Øie,
Giv da dit Svar, at Odysseus, Laertes's Søn dig har blindet,
Han den Stadomstyrter, som boer paa Ithakas Øland.
Saa jeg taled, og hylende høit han gav mig til Gjensvar:
Vee mig! saa slog det ind, hvad engang forlængst blev forkyndt mig!
Fordum der leved iblandt os en Seer, behjertet og kraftfuld,
Telemos, Eurymos' Søn; han var sær forfaren i Sandsagn,
Og i vort Land blev han gammel og graae som Kyklopernes Spaamand.
Han mig bebuded, at Alt vilde skee, hvad nu mig er hændet,
At ved Odysses's Haand jeg mit Syn vilde vorde berøvet;
Dog bestandig jeg vented, at hid en Mand skulde komme,

Stor af Bygning og smuk, og med vældige Kræfter begavet,
Nu derimod har en Stakkel, en svag og uselig Mandsling
Blindet mit Øie, da først han med Viin mig havde bedøvet.
Vel, Odysses! kom hid! lad mig Gjæsteforæring dig give!
Lad mig hos stærken Poseidon forskaffe dig Leide paa Hjemfart!
Jeg er en Søn af ham, og han sig kalder min Fader,
Selv helbreder han mig, om han vil, og ei nogen Anden,
Hverken udødelig Gud eller dødelig Jordebeboer.
Saaledes talte Kyklopen, men jeg gjensvared og sagde:
Gid jeg mægtede blot, dig ligesaa vist at berøve
Livet og Aanden, og ned til Hades's Bolig at skikke,
Som ikke selv Poseidon igjen helbreder dit Øie!
Saaledes talede jeg, da bad han til Drotten Poseidon,
Hænderne rakte han op mod den stjernede Himmel og udbrød:
Hør min Bøn, o Poseidon, sortlokkede Favner af Jorden!
Hvis jeg saasandt er din Søn, og du dig kalder min Fader,
Lad ei Odysseus, Laertes's Søn, gjenfinde sin Hjemstavn,
Han den Stadomstyrter, som boer paa Ithakas Øland!
Dog, hvis det er ham beskikket, at see sine Venner, og atter
Hjem at komme til Fædreneland og den prægtige Bolig,
Seent og suurt, berøvet sit Folk, og ombord paa et fremmed
Skib han komme da hjem, og Sorg i Huset han finde!
Saa han bad, og Havets sortlokkede Herre ham hørte.
Atter nu løfted Kyklopen en Steen, betydelig større,
Svang den, og strengte sin Kraft umaadelig an da han kasted.
Agter i Havet den faldt for vort Skibs blaamalede Bagstavn,
Og paa et hængende Haar havde Spidsen af Roret den truffet;
Vandene plasked og steg for den bratnedstyrtende Fjeldklods,
Frem drev Søen vort Skib og skylled det over til Kysten.
Men da til Holmen vi kom, hvor de toftforsynede Skibe
Samtlige laae endnu, og hvor Svendene nede ved Flaaden
Jamrende sad i en Kreds, og ventede langlig vor Gjenkomst,
Haled vi strax vort Skib iland paa den sandede Søkyst;
Selv udstege vi saa paa den havbeskyllede Strandbred.
Qvæget, vi tog fra Kyklopen, blev bragt iland, og paa Stedet
Skifted vi Byttet, at Ingen sin skjellige Part skulde savne.
Men mine beenbepandsrede Mænd tog Vædderen forlods
Ud, da Qvæget blev deelt, og forærte mig. Denne paa Stranden
Selv jeg til Zeus Kronion, Skysamleren, Alles Behersker,
Offred, og risted dens Bove, men ei han ændsed mit Offer,
Visselig grunded han paa, hvordan jeg skulde forlise
Baade de toftede Snekker og dygtige Svende tilhobe.
Saaledes Dagen igjennem til seent, da Solen sig bjerged,

Sad vi og nød fortræffeligt Kjød og Viin, som var liflig;
Men da nu Solen sig bjerged, og Mulm udbredte sig vide,
Ginge vi Alle til Roe paa den havbeskyllede Strandbred;
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Nøled jeg ikke, men muntrede strax mine Mænd og befoel dem
Selv at skibe sig ind og Linerne løsne fra Bagstavn.
Flux ombord de nu gik, paa Tofterne toge de Sæde
Alle paa Rad, og med Aarer de slog de graalige Bølger.
Videre seiled vi nu med dybtbedrøvede Hjerter,
For vore Venner vi misted, dog froe at Døden vi undslap.

Tiende Sang.

Aiolos. Laistrygonerne. Kirke.

Til den Aioliske Øe vi kom nu; denne beboede
Aiolos, Søn af Hippotes, en Ven af de salige Guder.
Øen i Bølgerne svømmed, en Muur af Kobber omkring den
Løb, ubrydelig stærk, og en glindsende Klippe sig hæved
Steil imod Skye; i stolten Palads tolv Børn vare født ham,
Sex livsalige Sønner og sex friskblomstrende Døttre,
Og sine Sønner han her havde Døttrene givet tilægte,
Hos deres elskede Fader og kjærlige Moder bestandig
Leve de høit; i Mængde dem kostelig Spise beredes;
Fløitens fortryllende Toner igjennem de duftende Sale
Lyder om Dagen, om Natten Enhver hos sin tugtige Hustrue
Sødt paa Bolstrene hviler i smuktudsnittede Senge.
Disses anseelige Stad og skjønne Palads vi nu gjæsted.
Venlig han hused en Maaned mig der, og spurgte mig nøie
Ud om Ilions Stad, om Achaiernes Snekker og Hjemfart,
Og jeg fortalte ham da omstændelig alle Bedrifter.
Da jeg saa taled om Reisen, og bad ham, hjem mig at skaffe,
Vægred sig Aiolos ei, men fremmende venlig min Reise
Gav han en Sæk mig af Hud, som var flaaet af en niaars Oxe,
Hvori de susende Vinde han tvang, og spærred dem Udfart;
Thi af den mægtige Zeus blev han sat til Vindenes Herre,
Altsom ham lyster, at lægge dem snart, og snart dem at reise.
Sækken han bandt paa mit bugede Skib med en glimrende Sølvsnor
Fast, at ikke det ringeste Pust sig ud kunde trænge;
Men til min Fart udflyve han lod en føielig Vestvind,
Snekker og Folk at føre mig hjem, dog ikke han skulde
Naae sit Meed, thi Jammer os traf ved Svendenes Daarskab.
Ni samfældige Døgn baade Dag og Nat vi nu seiled,
Men paa den tiende Dag vore fædrene Marker vi skimted;
Ild derovre vi tydelig saae, saa nær var vi Kysten;

Dog jeg var træt, saa sødelig Søvn sig over mig listed;
Selv havde Roret jeg dreiet paa hele vor Fart, og til ingen
Anden det villet betroe, for at komme desfør til min Hjemstavn.
Midlertid sad mine Mænd, og gav sig i Snak med hverandre,
Stærkt de formoded, at Gaver af Guld og Sølv jeg paa Skibet
Bragte fra Aiolos hjem, den behjertede Søn af Hippotes.
Mangen da talte saalunde med Øinene vendt mod sin Naboe:
Guder! hvor høit denne Mand dog elskes og agtes af alle
Menneskens Sønner paa Jord, hvis Land og Stad han besøger!
Meget og kosteligt Gods, som han fik af det Troiske Bytte,
Bringer han med sig paa Skib, mens vi, som deelte hans Reise,
Hjem til vort Fædreneland tomhændede drage tilhobe;
Dertil har Aiolos nys denne Venskabsforæring ham givet;
Lader os da see efter paastand, hvad dette kan være,
Hvad for en Skjenk af Guld og Sølv der gjemmes i Sækken.
Saa med hverandre de talte, da seired den onde Beslutning.
Strax de løste for Sækken, ud Vindene foer i det samme,
Og i en rivende Fart Orkanen dem drev over Havet
Bort fra den fædrene Kyst, saa de hyled og svømmed i Taarer.
Op af Søvne jeg foer, og vog i mit kraftige Hjerte,
Om jeg fra Skib skulde styrte mig ud og sluges af Bølgen,
Eller med Taal det bære, og end blandt Levende færdes.
Dog taalmodig jeg bar det og blev, men svøbt i min Kappe
Ned jeg i Skibet mig lagde, mens Stormen igjen vore Snekker
Til den Aioliske Øe drev hen, og Folkene jamred.
Der iland paa Kysten vi steg, og hented os Ferskvand.
Strax ved de hurtige Skibe nu Mandskabet tog sig et Maaltid,
Men da ved Mad og Drikke vi der havde gjort os tilgode,
Tog en Herold og en Svend jeg med, og begav mig med disse
Hen til Aiolos' glimrende Borg, og Konningen traf vi
Siddende froe tilbords med samt sine Børn og sin Hustrue;
Men da til Salen vi kom, paa Tærskelen ned vi os satte
Lige ved Stolpen, da studsed de svart, og spurgte saalunde:
Hvad? du her? Odysseus! hvad Gud forfølger dig fjendtlig?
Trolig vi sørged jo dog for din Fart, at du tryg kunde komme
Hjem til dit Land og dit Huus, eller og hvorhen det dig lysted.
Saa de taled, bedrøvet i Hu jeg gav dem til Gjensvar:
Mig har mit nedrige Folk, og dertil ulykkelig Slummer
Bragt i Fordærv; o stander mig bi, thi Magten er Eders.
Saa jeg taled, og stræbte med venlige Ord dem at røre,
Dog tilhobe de taug, men Faderen gav mig til Gjensvar:
Pak dig paastand fra vor Øe, forvorpneste Mand under Solen!
Ei har jeg Lov til at huse, ei heller paa Vei at befordre

Slig en Mand, som har gjort sig forhadt af de salige Guder.
Pak dig, da hid du est kommen, forfulgt af Gudernes Vrede.
Saa han taled, og jog mig Jamrende bort fra sin Vaaning.
Videre seiled vi nu med dybtbedrøvede Hjerter,
Modet hos Folkene sank, som nu til Straf for vor Daarskab
Maatte møisommelig roe, og ei det tegned til Hjemkomst.
Sex samfældige Døgn baade Dag og Nat vi nu seiled,
Syvende Dagen vi kom til Telepylos, Lamos's Fjeldstad
I Laistrygonernes Land, hvor den hjemadvandrende Hyrde
Raaber til Hyrden, som drager tilvangs, og denne ham svarer;
Og ved at offre sin Søvn kunde Hyre han tjene sig dobbelt,
Først som Faarenes Vogter, og saa som Driver af Hornqvæg,
Da baade Dag og Nat tæt følge hinanden i Sporet.
Da vi nu kom til den herlige Havn, om hvilken en Klippe
Svimlende høi sig strækker i Kreds fra Ende til anden,
Men ved dens Munding sig bøie de langtfremragende Pynter
Ind mod hinanden, saa Gabet er smalt til Skibenes Indløb,
Styred mit Folk derind med de toradaarede Snekker,
Og i den dybtudbugtede Havn de strax dem fortøied
Tæt ved hverandre, thi aldrig en Bølge sig, stor eller lille,
Hæver derinde, bestandig er der det klareste Havblik.
Selv derimod jeg lagde til Land med mit tjærede Fartøi
Ude ved Enden af Bugten, og Linerne bandt jeg til Klippen.
Derpaa det knudrede Fjeld jeg besteg, og skued omkring mig,
Dog hverken Menneskers Dont var at see, eller Gjerning af Plovdyr,
Røg alene vi saae, som rask sig hvirvled fra Jorden.
Tvende jeg kaared af Folket, og gav en Herold dem til Ledtog,
Disse jeg skikked forud, og befoel dem, grandt at bespeide,
Hvad Slags Folk her leved, og Markernes Grøde fortæred.
Bort de vandred, og kom til en Vei, som var banet, ad hvilken
Vogne fra Bjergenes Skov hjemagede Brændsel til Staden.
Tæt ved Byen en Pige de traf, stærkbygget af Lemmer,
Som var paa Vei efter Vand, Laistrygonen Antiphates' Datter,
Just som paa Vandring hun var til Artakias yndige Kilde
Ned, hvor Vand til Byen Indvaanerne pleied at hente.
Hen til Pigen de treen, og strax udspurgte de hende,
Hvem der var Konning i Landet, og raaded som Drot over Folket,
Og hun betegned dem strax sin Faders anseelige Vaaning.
Ind i det stolte Palads de treen, der traf de hans Hustrue;
Svart de grued for Qvinden, thi stor hun var som en Fjeldaas.
Hjem fra Forsamling paa Torv hun sin Mand Antiphates kaldte,
Og en forsmædelig Død tiltænkte han strax mine Svende.
Selv den ene han greb, og beredte ham flux til et Maaltid,
Bort dog styrted de To, og til Skibene ned de sig bjerged.

Larm i Staden han gjorde paastand, og da dette de hørte,
Strømmed i tusinde Tal Laistrygonernes vældige Karlfolk
Sammen; ei Mænd af Menneskens Æt, men Riser de ligned.
Stene fra Klippen saa tunge, som knap nogen Mand kunde slæbe,
Kasted de ned, og et frygteligt Gnye fra Skibene dønned,
Vraalet af døende Mænd og Braget af splintrede Skibe;
Ligesom Fisk de dem spidded, og bar dem til græsseligt Maaltid.
Mens Laistrygonerne myrded mit Folk i Havnen den dybe,
Rev jeg mit hvæssede Sværd fra Lænd, og kapped de Touge,
Hvormed til Klippen var bunden mit Skibs blaamalede Forstavn,
Muntrede flux mine Mænd, og befoel dem Alle tilhobe,
Rask deres Aarer at roe, for at bjerges af denne vor Qvide:
Angsten for Døden dem drev, og flinkt de Bølgerne vælted;
Ud paa Dybet da slap fra den skakfremragende Klippe
Heldig mit Skib, men alle de øvrige ginge tilgrunde.
Videre seiled vi nu med dybtbedrøvede Hjerter,
For vore Venner vi misted, men froe at Døden vi undslap.
Derpaa til Øen Aiaia vi kom, og denne beboede
Kirke, den haarfagre bolde Gudinde med Menneskestemme.
Kjødelig Søster hun er til den kløgtige Konning Aietes.
Begge de have til Fader den jordoplysende Solgud,
Og deres Moder er Perse, Okeanos' yndige Datter.
Der vi roede mod Kysten vort Skib, og styred i Stilhed
Ind i den skjermende Bugt, en Gud ledsagede Farten.
Strax vi skibed os ud, og forblev to Nætter og Dage
Rastende der, af Kummer og Slid i Hjertet forpiinte;
Men da den haarfagre Dagning det tredie Grye havde frembragt,
Tog jeg i Haand mit Spyd og ved Hofte mit vældige Slagsværd,
Skyndte fra Skibet mig bort, og besteg en Høi for at speide,
Om der var Menneskers Gjerning at see, eller Stemmer at høre.
Op jeg klattred, og som jeg nu stod paa den knudrede Bakke,
Saae jeg en Røg, som steg fra den vidthenveibare Jordbund
Op fra Kirkes Palads gjennem Skovenes Træer og Buske,
Og i mit Sind jeg veiede dybt, om jeg did skulde gange
Selv, og bespeide det Sted, hvor jeg saae den blaalige Røgskye.
Medens paa dette jeg grunded i Sind, det tyktes mig tjenligst,
Først at begive mig hjem til mit Skib ved Bredden af Havet,
Give mit Folk deres Kost, og Mænd udskikke paa Speiden.
Men da jeg nærmed mig alt mit toradaarede Fartøi,
Da forbarmed en Gud sig over mig eensomme Vandrer;
Ind paa min Vei han skikked en stor strunkkneisende Kronhjort,
Inde fra Græsning i Skoven den kom, og hasted til Bækken
Ned, for at drikke, thi svart af den brændende Sol var den trykket,
Just som paa Veien den springende kom, jeg midt i dens Rygrad

Traf den med Spyd, og den kobberne Od løb ud gjennem Bugen;
Ned i Støvet den faldt med et Skrig, bort Livet var fløiet.
Sættende Foden mod Krop uddrog jeg Spydet af Saaret,
Kastede Hjorten tilgulvs igjen, og lod den saa ligge,
Medens jeg smidige Qviste mig rev af Vidiebuske,
Hvoraf jeg dreied et Baand paa en Favn med Knuder for Enden.
Derpaa med dette jeg Løbene bandt paa det vældige Udyr,
Tog det paa Nakken, og vandrede ned til mit tjærede Fartøi,
Støttende mig til mit Spyd, thi jeg mægtede ei med den ene
Haand det paa Skuldren at bære, saa stort var Dyret jeg fældte.
Tæt ved Skibet jeg slængte det ned, og vækked mit Mandskab,
Traadte saa frem, og talte med kjærlige Ord til dem Alle:
Venner! trods al vor Sorg skal vi ei nedstige til Hades,
Førend den Dag er kommen, som Skjebnen til Død os bestemte.
Vel da! saalænge vort Skib er forsynet med Mad og med Drikke,
Lader os tænke paa Spise, og ei med Hunger os plage!
Saa jeg taled, og Mændene flux adlød min Formaning.
Frem af de hyllende Kapper de sprang, og paa Bredden af Havet
Saae de med Studsen min Hjort, thi stort var Dyret jeg fældte.
Men da Enhver ved det herlige Syn havde gottet sit Øie,
Tvætted de Hænderne flux, og beredte det prægtige Maaltid.
Saaledes Dagen igjennem til seent, da Solen sig bjerged,
Sad vi og nød fortræffelig Kiød og Viin, som var liflig;
Men da nu Solen sig bjerged, og Mulm udbredte sig vide
Ginge vi alle til Roe paa den havbeskyllede Strandbred;
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Kaldte jeg sammen mit Folk, og talede saa til dem Alle:
Agter nu grandt paa mit Ord, I sorgbetyngede Brødre!
Hverken vi veed, mine Venner! hvor Dagningen er eller Mørket,
Ei hvor den lysudbredende Sol gaaer ned under Jorden,
Ei hvor den atter sig reiser, thi lader os nøie betænke,
Om vi forresten kan hitte paa Raad, dog troer jeg det neppe;
Thi da paa Toppen jeg stod af den knudrede Bakke, da saae jeg,
At vi er her paa en Øe, omkrandset af Vand uden Grændse,
Fladt den ligger i Havet, og op fra Midten af Øen
Hæved sig Røgen, jeg saae, gjennem Skovenes Træer og Buske.
Saa jeg talte, da knustes i Barm deres Hjerter af Rædsel,
Strax i Tanker dem randt Laistrygonen Antiphates' Udaad,
Og den uvorne Kyklop, den vældige Menneskeæder.
Lydt tilhobe de græd, og Taarerne rulled saa stride.
Dog deres Jamren og Graad kunde jo slet intet dem baade.
Nu jeg talte mit Folk, og det beenbepandsrede Mandskab
Deelte jeg flux i to Afdelinger, hver med sin Høvding.
Een anførte jeg selv, og Eurylochos førte den anden.

Flux i en Hjelm af Malm vi kastede Lod, og den kjække
Helt Eurylochos' Lod sprang ud af den rystede Malmhjelm.
Strax han gav sig paa Vei, og tyve og to af mit Mandskab
Fulgte med Taarer, os Andre de lod i Kummer tilbage.
Snart de kom til Kirkes Palads, som laae udi Dalen,
Bygget af glattede Steen paa en Plads med den frieste Udsigt.
Rundt om Huset de saae bjergfostrede Løver og Ulve,
Hvilke hun havde fortryllet med Saft af forkoglende Urter:
Ei dog foer de paa Mændene løs, men brat de sig reiste,
Og med de viftende Haler de logrede venlig omkring dem.
Ligesom Hundene logre for Herren, som kommer fra Maaltid
Hjem, thi en Bid, som smager dem godt, medbringer han gjerne,
Saaledes logred nu her stærkkloede Løver og Ulve
Om mine Mænd, som gjøs, da de saae de voldsomme Rovdyr.
Ude ved Døren de staaende blev, og den haarfagre Kirke
Kunde de høre, som sang med fortryllende Stemme derinde,
Medens om Væven hun gik, og vov sig et kosteligt Stykke,
Stort, uforgjængeligt, fiint, som Gudindernes herlige Arbeid.
Først af Alle til Orde da tog den Høvding Polites,
Som var mig meest hengiven og kjærest af hele mit Mandskab:
Venner! en Qvinde jeg hører, som lifligen synger derinde,
Medens om Væven hun gaaer, gjennem hele Paladset det skingrer,
Dødelig eller udødelig Yiv, paastand vil vi kalde.
Saa han talte, da raabte de strax med lydelig Stemme;
Flux hun aabned sin straalende Dør, treen selv af Paladset
Ud, og kaldte dem ind, og Taaberne fulgte tilhobe,
Kun Eurylochos blev, thi strax han ahnede Uraad.
Ind hun dem førte, og sidde dem bød paa Hynder og Stole,
Hented saa lyseguul Honning og Ost og Meel, som hun sammen
Rørte med Pramnisk Viin, og desuden en gruelig Seidgift
Kom hun deri, at Mændene reent deres Hjem skulde glemme.
Dette hun bød dem, tilbunds de drak, og flux hun med Staven
Gav dem et Rap, og i Svinenes Stie hun stænged dem inde,
Thi baade Hoved og Skabning som Sviin og Børster og Stemme
Havde de nu, men Forstanden beholdt de ganske som forhen.
Høit de hulked, da Kirke dem stænged i Stie, og til Æde
Olden hun kastede for dem, og Agern og røde Korneelbær,
Som er de jordoprodende Sviins sædvanlige Føde.
Snart Eurylochos kom til den tjærede Snekke tilbage,
Bringende Bud om den Lod, som saa haardt havde ramt mine Svende;
Ei at sige han mægted et Ord, saa gjerne han vilde,
Thi han var ramt af ulidelig Sorg, og begge hans Øine
Fyldtes af Taarernes Vand; hans Sind kun tænkte paa Jammer.

Men da vi Alle med største Forbauselse havde ham udspurgt,
Da fortalte han os, at de øvrige Mænd var forlorne:
Konning Odysseus! som du befoel vi gik gjennem Skoven;
Ned i Dalen vi kom, der fandt vi en prunkende Vaaning,
Bygget af glattede Steen paa en Plads med den frieste Udsigt.
Der var en Qvinde, som sang, mens ved Væven hun gik, saa det skingred,
Dødelig eller udødelig Viv, og til hende de raabte.
Flux hun aabned sin straalende Dør, treen selv af Paladset
Ud, og kaldte dem ind, og Taaberne fulgte tilhobe.
Jeg blev ene tilbage, thi strax jeg ahnede Uraad,
Alle de Andre forsvandt, og ei en Eneste saae jeg
Siden, hvorvel jeg en Stund blev siddende der for at speide.
Saa han taled, og flux over Axel jeg kasted mit store
Sølvbenaglede Sværd af Malm, og min Bue tillige.
Derpaa jeg bød ham at føre mig flux ad den Vei han var kommen,
Dog sine Arme han slog om mit Knæe og bad mig saa bønlig,
Og med bevingede Ord han jamrende talte saalunde:
Før mig ei did med Magt, o Drot! lad her mig forblive!
Fuldt jeg veed, du kommer ei hjem, eller bringer tilbage
Nogen af Mændene hist, thi lad paastand os med disse
Flygte herfra, endnu vi maaskee Fordærvelsen undgaae.
Saa han talte, men jeg ham flux gjensvared og sagde:
Vel, Eurylochos! bliv da du paa Pladsen tilbage
Her ved det tjærede Skib, og spiis og drik som dig lyster,
Selv maae jeg bort, thi mig den haarde Nødvendighed maner.
Saa jeg taled, og vandrede op fra Skibet ved Stranden.
Just som jeg nu paa min Vei hen gjennem de hellige Dale
Kom til det stolte Palads, som Forkoglersken Kirke beboede,
Treen med sin gyldene Stav i Haand mig Hermes imøde,
Inden jeg naaede Paladset, omskabt til en blomstrende Yngling,
Duunbedækket om Hagen, og end i den feireste Ungdom;
Fast han trykked min Haand, tog Ordet og talte saalunde:
Arme! hvor vandrer saa ene du hen ad Stie mellem Klipper,
Reent med Egnen ukjendt? dine Mænd ere fangne hos Kirke,
Hun har forgjort dem til Sviin, og forsvarligen staldet dem inde.
Kommer du hid, at befrie dem maaskee? dog selv vil du neppe
Frygter jeg, slippe derfra, du bliver vist der som de Andre.
Dog fra den truende Jammer jeg frelse dig vil og bevare.
Der! denne kraftige Urt til Kirkes Palads skal du med dig
Tage, Fordærvelsens Stund afværge den skal fra dit Hoved.
Ogsaa jeg nævne dig vil hendes grusomme Rænker tilhobe.
Mundgodt vil først hun dig lave, men Drikken beblande med Seidgift,
Dog endda skal hun ikke forkogle dig, dette forbyder
Ganske den kraftige Urt, du faaer; dog hør nu fremdeles!

Naar med sin vældige Stav et Slag dig Kirke vil give,
Da skal du drage fra Lænd din hvæssede Glavind og styrte
Kirke tillivs, som var det din Agt at myrde Gudinden;
Da vil hun gribes af Skræk og byde dig ind til sit Leie,
Ei haardnakket du vægre dig da ved at hvile hos Kirke,
At hun maa give dig Svendene løs, og huse dig gjæstmildt.
Først dog byd hende sværge de Saliges hellige Eedsord,
Ei at pønse paa Ondt igjen, som dig Meen kunde volde,
Eller dig røve din Manddom og Kraft, naar du Værget har nedlagt!
Saaledes talte Hermeias, og gav mig en Urt i det samme.
Op han af Jorden den rykked, og grandt han dens Væsen beskrev mig.
Roden er sort, men hvid som Melk er Blomsten paa Stengel,
Guderne kalde den Moly, for dødelig Mand vil det neppe
Lykkes at grave den op, men Alt er for Guderne muligt.
Flux begav Hermeias sig bort til høien Olympos,
Gjennem den skovrige Øe, men til Kirkes Palads jeg mig skyndte.
Dog underveis kom Hjertet i Barm mig stærkt til at klappe,
Og ved den haarfagre Kirkes Palads jeg ude ved Døren
Standsed min Gang, saa raabte jeg høit, og min Stemme hun hørte.
Flux hun aabned sin straalende Dør, treen selv af Paladset
Ud, og kaldte mig ind, og jeg fulgte, bedrøvet i Hjertet.
Ind hun mig førte, og sidde mig bød paa en stadselig Høistol,
Rigt benaglet med Sølv, ved Fødderne stod der en Skammel.
Strax i en gylden Pokal til Drikke hun laved mig Mundgodt,
Dog arglistig i Sind hun beblanded Drikken med Seidgift;
Dette hun gav mig, jeg drak, men Drikken forkogled mig ikke.
Derpaa hun slog mig med Stav, tog Ordet og talte saalunde:
Gak nu til Svinenes Stie, og læg dig der hos de Andre!
Saa hun talte, da drog jeg min hvæssede Glavind, og styrted
Kirke tillivs, som var det min Agt at myrde Gudinden.
Høit hun skreg, og dukked sig ned, mine Knæer at favne,
Og med bevingede Ord hun jamrende talte saalunde:
Hvem est du, af hvad Folk, fra hvad Land, og af hvilke Forældre
Svart forbauser det mig, at min Drik dig ei har forkoglet,
Aldrig endnu har en Mand dens tryllende Kraft kunnet modstaae,
Drak han den først, og svælged den ned over Tændernes Række,
Dog i din Barm et Hjerte du har, som ei kan forkogles.
Saa est du vist Odysseus, den vidtbefarne, hvem ofte
Guldstavsvingeren Hermes fortalte mig, hid skulde komme,
Naar paa det tjærede Skib til sit Hjem han stævned fra Troia.
Vel! saa stik i Balgen dit Sværd, og lader os derpaa
Begge bestige min Seng, at hvilende sammen i Elskov
Huldt forenes vi kan, og hinandens Fortrolighed vinde!
Saa hun taled, men jeg hende flux gjensvared og sagde:

Kirke! hvordan? du begjærer, at jeg skal være dig venlig,
Du som her i dit Huus til Sviin har forgjort mine Svende,
Og da mig selv du har faaet i Vold, du mig lumskelig byder,
Ind i dit Kammer at gaae, og hos dig at hvile paa Leiet,
At du kan røve mig Manddom og Kraft, naar jeg Værget har nedlagt.
Thi er jeg ikke tilsinds, hos dig at hvile paa Leiet,
Før du fortrøster dig til, den dyreste Eed mig at sværge,
Ei at pønse paa Ondt igjen, som mig Meen kunde volde.
Saa jeg taled, og flux hun svor den Eed, jeg forlangte.
Men da hun saa havde svoret, og fuldelig givet mig Eedsord,
Op da steg jeg paastand paa Kirkes fortryllende Leie.
Travlt i stolten Palads nu fik hendes Terner tilhobe.
Disse var fire, som røgtede flinkt al Gjerning i Huset,
Døttre de var af Kildernes Væld, af de frodige Lunde,
Og af de hellige Floder, som ud i Havet sig styrte.
Een af Ternerne lagde nu først paa de prunkende Stole
Hynder af Skarlagens Skind, og linnede Tæpper ved Foden.
Derpaa den Anden for Stolene frem to sølverne Borde
Rykked, dem slog hun ud, og paa Bord Guldkurve hun satte.
Men i en Skaal af Sølv den Tredie blanded den søde
Qvægende Viin, og Pokaler af Guld hun fordeelte paa Bordet,
Medens den Fjerde til Bad først Vand indhented og derpaa
Fyrede stærkt under Kjedelens Bug, snart lunkedes Vandet.
Men da saa Vandet var sydende hedt i det skinnende Malmkar,
Satte hun selv mig i Karret, og baded mig Hoved og Skuldre,
Blandende Vandet af Kjedlen, for ret til Behag det at kuldslaae,
Indtil hun reent mig af Lemmerne jog den slappende Træthed.
Men da hun havde mig badet, og salvet med glindsende Olie,
Gav hun en Kjortel mig paa, og om Axel en prunkende Kappe,
Førte mig ind, og sidde mig bød paa en stadselig Høistol,
Rigt benaglet med Sølv, og ved Fødderne stod der en Skammel.
Een af Ternerne bragte nu Vand i en prægtig og gylden
Kande, som stod paa et Bækken af Sølv, og til Hændernes Tvætning
Gjød hun det ud, saa rykked hun frem et skinnende Madbord.
Ogsaa den værdige Skafferske kom med Brød og med Retter,
Hvilke hun stilled paa Bord, fremsættende mildt hvad hun havde.
Derpaa hun spise mig bød, dog ei det hued mit Hjerte,
Dybt hensunken i Tanker jeg sad, thi jeg ahnede Uraad.
Men da Gudinden blev vaer, at jeg sad og ikke med Haanden
Langed til Maden paa Disk, men at Sorg mit Hjerte betynged,
Talte hun saa med bevingede Ord, idet hun sig nærmed:
Konning Odysseus! hvi sidder du der, som om du var maalløs,
Nagende Hjertet i Barm, hverken Mad eller Drikke du rører.

Svig paany du formoder maaskee, dog ei du behøver,
Længer at frygte, jeg gav dig jo alt mit hellige Eedsord.
Saa hun talte, men jeg hende flux gjensvared og sagde:
Kan nogen Mand, o Kirke! som Ret og Billighed agter,
Bringe det over sit Sind, at røre ved Mad eller Drikke,
Før han har frelst sine Venner, og seet dem igjen for sit Øie?
Derfor, hvis venlig i Sind du Mad og Drikke mig byder,
Slip dem da løs, at jeg atter kan see mine trofaste Svende.
Talt; da skyndte Gudinden af Salen sig ud med den lange
Stav i sin Haand, og flux Stalddøren hun aabned og drev dem
Ud, og de lignede grandt niaarige mæskede Orner.
Frem for Gudinden de traadte paa Rad, da gik hun til Alle
Rundt, og bestrøg Enhver med den modsatvirkende Seidgift.
Brat fra Lemmerne svandt de Børster, som før ved den fule
Drik vare voxede frem, som Kirke dem nys havde givet.
Atter de bleve til Mænd, og foryngede var de tilhobe,
Større paa Væxten end før, og vakkrere Gutter af Aasyn.
Strax gjenkjendte de mig, og omt de krysted min Næve;
Dog Veemodighed faldt dem paa Sind, og gjennem Paladset
Lød deres jamrende Skrig, og rørt blev selve Gudinden.
Trædende nær tiltalte mig da den fagre Gudinde:
Ætling af Zeus, Laertes's Søn, Odysses du snilde!
Gak nu ned til dit hurtige Skib ved Bredden af Havet!
Først og fremmest iland skal I hale den toftede Snekke,
Saa skal i Klippernes Huler I gjemme Jert Gods og Jert Skibstøi,
Kom saa tilbage til mig med samt dine trofaste Svende!
Saa hun talte, bevæget da blev mit mandige Hjerte.
Ned jeg gik til mit hurtige Skib ved Bredden af Havet,
Og ved det hurtige Skib jeg fandt mine trofaste Svende,
Ynkelig jamred de sig, og Taarerne rulled saa stride.
Ret som naar Kalvene hjem paa Stald, naar Køernes Hjorder
Mættede vel med Urter fra Vang hjemkomme til Gaarden,
Springe dem heftig imøde, Fæhegnet kan ikke dem holde,
Og med evindelig Brægen omkring deres Mødre de løbe;
Saaledes strømmed paastand mine Mænd, saasnart de mig øined,
Rundtomkring mig med Taarer, i Sind det tyktes dem hardtad,
Som om de alt vare komne tilbage til Ithakas Fjeldøe,
Hjem til den Fædrenestad, hvor Enhver var baaren og fostret,
Og med bevingede Ord de talte veemodigen til mig:
Konning! vi frydes saa høit ved at see dig kommen tilbage,
Som om vi alt paa Ithaka stod, vor elskede Hjemstavn.
Dog fortæl om den grusomme Lod, som traf vore Brødre!
Saa de talte, med kjærlige Ord jeg gav dem til Gjensvar:
Først og fremmest iland vil vi hale vor toftede Snekke,

Saa vil i Klippernes Huler vi gjemme vort Gods og vort Skibstøi;
Laver saa strax Eder til, og følger mig Alle tilhobe!
Da skal I Vennerne see i den hellige Bolig hos Kirke
Sidde ved Mad og Drikke; fuldtop der vanker af Alting.
Saa jeg taled, og Mændene flux adlød min Befaling.
Dog Eurylochos prøved mit Folk at holde tilbage,
Og med bevingede Ord han talede saa til dem Alle:
Stakler! hvor vandre vi hen? hvi tragter I selv efter Ufærd,
At I vil gange til Kirkes Palads? hun skaber os Alle
Visselig om til Sviin eller Ulve maaskee eller Løver,
Tvinges da vil vi med Magt, hendes høie Palads at bevogte;
Saaledes gjorde Kyklopen, dengang vore Brødre hans Fægaard
Gjæsted, og ginge derhen med den dristige Konning Odysseus,
Det var jo hans fremfusende Færd, som kosted dem Livet.
Saa han talte, men jeg i mit Sind betænkte mig raadvild,
Om jeg fra Lænd skulde drage mit Sværd med den vældige Klinge,
Hugge hans Hoved fra Hals, og ned i Støvet det styrte,
Skjøndt han i Slægt var mig temmelig nær, dog Vennerne trindtfra
Styrtede frem, med venlige Ord at standse min Idræt:
Gudopfostrede Konning! lad ham, ifald dig saa synes,
Blive tilbage ved Stranden, vort toftede Skib at bevogte;
Os derimod du føre til Kirkes den hellige Bolig!
Saa de taled, og vandrede op fra Skibet ved Stranden,
Dog ei heller Eurylochos blev ved det bugede Fartøi,
Men med os Andre han gik, thi han gjøs for min heftige Trudsel.
Midlertid havde Gudinden i stolten Palads vore Landsmænd
Ladet omhyggelig bade og salve med glindsende Olie,
Dertil i Kjortler dem klædt og flossede Kapper om Axel.
Siddende froe ved Gilde vi traf i Salen dem Alle,
Men da hverandre de saae, og Ansigt til Ansigt de kjendtes,
Jamred og græd de høit, saa rundt i Paladset det gjenlød.
Trædende hen tiltalte mig da den høie Gudinde:
Ætling af Zeus, Laertes's Søn, Odysses du snilde!
Vækker dog ei Veeklager paany! selv veed jeg tilfulde
Alt hvad I døied og leed paa det fiskbesvømmede Havdyb,
Og hvad Fordærv fiendsksindede Mænd Eder voldte paa Landjord.
Vel! saa spiser af Maden da nu, og drikker af Vinen,
Indtil I atter i Barm gjenvinde det freidige Mandsmod,
Som I besad den Stund I først forlod Eders Hjemstavn,
Ithakas bjergrige Øe, nu Kraften og Modet er borte,
Altid I kommer ihu den besværlige Flakken paa Havet,
Glæden er svunden af Sind efter al den Qval I har fristet.
Saa hun talte, bevæged' da blev vore mandige Hjerter.
Saaledes her Dag ud Dag ind, til Aaret var omme,

Sad vi og nød fortræffeligt Kjød og Viin, som var liflig.
Men da et Aar var forbi og Aarsens Tider forløbne,
Maaned paa Maaned forsvunden, og Dagenes Række tilende,
Kaldte de trofaste Mænd mig frem, og talte saalunde:
Tænk, usalige Mand! dog endelig nu paa din Hjemstavn,
Blev det dig ellers beskikket, at frelse dit Liv og at komme
Hjem igjen til dit Fædreneland og din prægtige Bolig.
Saa de talte, bevæget da blev mit mandige Hjerte.
Saaledes Dagen igjennem til seent, da Solen sig bjerged,
Sad vi og nød fortræffeligt Kjød og Viin, som var liflig;
Men da nu Solen sig bjerged, og Mulm udbredte sig vide,
Gik mine Mænd til Roe i de trindtbeskyggede Sale,
Jeg derimod steg op paa det prægtige Leie til Kirke,
Favned med Bøn hendes Knæe, og hun hørte min bedende Stemme,
Og med bevingede Ord jeg talede saa til Gudinden:
Kirke! nu hold dit Ord, og sæt iværk hvad du loved,
Hjem til mit Land mig at sende, mit Sind alt drives af Længsel,
Og mine Folks tillige, som idelig martre mit Hjerte
Med deres Klynken og Graad, hvergang du ei er tilstede.
Saa jeg talte, da svarte paastand den høie Gudinde:
Ætling af Zeus' Laertes's Søn, Odysses du snilde!
Mod Eders Villie skal ei i mit Huus I længer forblive;
Først dog andenstedshen Eders Vei skal gaae, I skal drage
Ned til Hades's Hjem og den rædsomme Persephoneia,
Der skal Teiresias' Sjel, den blinde Thebaiske Spaamands,
Først I spørge tilraads, hans Forstand er kraftig som fordum;
Ham alene, selv efter hans Død, lod Persephoneia
Klogt og Viisdom beholde, de Øvrige flagre som Skygger.
Saa hun talte, da knustes i Barm af Rædsel mit Hjerte;
Taarerne randt som paa Leiet jeg sad, og ikke mig lysted,
Længer i Verden at leve og skue det skinnende Sollys;
Men da jeg saa blev mæt af at vælte mig om og at græde,
Tog jeg til Orde paany, og gav Gudinden til Gjensvar:
Hvem, o Kirke! skal vise mig Vei paa denne min Reise?
Ingen er kommen endnu paa sin tjærede Snekke til Hades.
Saa jeg talte, da svared paastand den høie Gudinde:
Ætling af Zeus, Laertes's Søn, Odysses du snilde!
Plag ei dit Sind, Veiviser paa Skib behøver du ikke,
Reis blot Masten paa Toft, og naar skinnende Seil du har heiset,
Sæt dig saa ned, en Kuling fra Nord skal føre dit Fartøi.
Men naar dit løbende Skib er gjennem Okeanos faret,
Hist hvor Kysten er lav, og hvor i Persephones Lunde
Poplerne hæve sig rankt blandt evig ufrugtbare Pile,
Læg da til Land med dit Skib ved Okeanos' hvirvlende Strømme,

Gak til Hades saa ned, hans beklumrede Bolig at gjæste;
Der Pyriphlegethon styrter sin Strøm i Acherons Bølger,
Ligesom ogsaa Kokytos, en Arm af de stygiske Vande.
Men hvor de brusende Floder forene sig, ligger en Klippe,
Og under denne, min Helt! tæt ind jeg byder dig gange;
Der opgrave du Muldet, en Alen i Længden og Bredden,
Og over Gruben et Offer du gyde til samtlige Døde;
Tag først Honningemelk, den lifligste Viin for det andet,
Og for det tredie Vand, og Meel du drysse derover,
Knæl saa ned, og lov at offre de flygtige Døde,
Naar du til Ithaka kommer, en gold og lydesløs Qvie
Hist i din Gaard, og at lægge paa Baal mangfoldige Gaver!
Men til Teiresias særlig en Buk at slagte du love,
Sort fra Hoved til Fod og den bedste, som findes i Hjorden.
Men naar du Bønnen har endt til den hædrede Dødningeskare,
Da skal et kulsort Faar og en kulsort Vædder du slagte,
Disse du bøie mod Erebos ned, men selv du dig vende
Bort, og ud mod den skyllende Flod dine Hænder du strække.
Strax fremvandre da vil mangfoldige Dødningesjele;
Da skal du flux opmande dit Folk, og alvorlig dem byde,
Begge de slagtede Faar, som faldt for det grusomme Kobber,
Rask at flaae og at brænde, og fromt til Guderne bede,
Hades den mægtige Drot og den rædsomme Persephoneia.
Selv skal du drage dit hvæssede Sværd og med Sværdet i Haanden
Sætte dig ned, og holde den flygtige Dødningeskare
Fjernt fra Blodet, forinden du faaer Teiresias raadspurgt.
Snart, o Drot! vil ogsaa han selv fremtræde, den Spaamand,
Han vil bebude dig Alt om din Kaas og Veienes Længde,
Og om din Fart til dit Hjem ad det fiskbesvømmede Havdyb.
Saa hun talte, da viste sig Dagningen snart paa sin Guldstol.
Derpaa Gudinden mig axled en Dragt, baade Kjortel og Kappe,
Selv iførte sig Nymphen en sølverstraalende Kaabe
Yndig og fager og fiin, om Midien bandt hun et Belte
Skjønt og virket med Guld, og et Slør om sit Hoved hun vikled.
Gjennem Paladset jeg skyndte mig hen, og muntred mit Mandskab,
Traadte saa hen og talte med kjærlige Ord til dem Alle:
Længer I sove mig ei og nyde den liflige Slummer!
Nu maae vi bort! alt mindet mig har den værdige Kirke.
Saa jeg talte, bevæged' da blev deres mandige Hjerter.
Herfra dog uden Forliis ikke heller jeg førte mit Mandskab.
Blandt mine Mænd var en Knøs, Elpenor, af Alder den Yngste,
Hverken behjertet i Kamp eller synderlig stærk paa Forstanden;
Han havde listet sig bort i Paladset, og fjernt fra de Andre
Lagt sig til Roe, for at lufte sig lidt, thi beskjenket var Knøsen;

Men da han Buldret og Støien fornam af det øvrige Mandskab,
Foer af Søvne han op, men i Hovedet ganske fortumlet,
Husked han ei, at han ned skulde gaae af Trappen den lange,
Frem han gik, fra Taget han styrtede brat, og sit Halsbeen
Midt i Leddet han brak, og hans Sjel nedvandred til Hades.
Men underveis jeg talede saa til mit øvrige Mandskab:
Vist I troe, at vi nu skal hjem til Fædrenelandet
Reise, nei! andenstedshen har Kirke bestemt os at drage,
Ned til Hades's Hjem og den rædsomme Persephoneia,
Hvor den Thebaier Teiresias' Sjel tilraads vi skal spørge.
Saa jeg talte, da knustes i Barm deres Hjerter af Rædsel.
Ned de sig satte med Hylen, og rev sig Haaret af Hoved,
Dog deres Jamren og Graad kunde jo slet intet dem baade.
Medens vi vandrede ned til vor hurtige Snekke ved Stranden,
Alle med Sorg i Sind og med rullende Taarer paa Kinden,
Havde sig Kirke begivet paa Vei til vort tjærede Fartøi,
Der et kulsort Faar og en Vædder hun fast havde bundet;
Let var hun smuttet forbi os, thi ønsker en Gud sig at dølge,
Hvo kan da see ham med Øie, han vandre saa bort eller mod os?

Ellevte Sang.

Sandsagn i de Dødes Rige.

Men da til Havet vi ned vare komne, hvor Skibet var qværsat,
Haled vi ned fra Land vort Skib i det hellige Havdyb,
Bragte saa Mast og Seil ombord i det tjærede Fartøi,
Skibede Faaret og Vædderen ind, og bestege vor Skude,
Alle med Sorg i Sind og med rullende Taarer paa Kinden.
Kirke, den haarfagre bolde Gudinde med Menneskestemme
Gav os en rask seilfyldende Bør, paa vor Fart en fortrinlig
Fører, thi agter den stod paa vor mørkblaastavnede Snekke,
Men da saa Alt ombord var kant og klart til at lette,
Sad vi paa Toft, og Vind og Styrmand raaded for Kaasen.
Dagen igjennem for svulmende Seil løb Skibet paa Bølgen,
Men da det lakked ad Qvæld, og Skumring paa Veiene bredtes,
Naaede vort Skib den fjerneste Bred af Okeanosstrømmen.
Der er det Land og den Stad, hvor Kimmerierfolket har hjemme,
Landet er hyllet i Taager og Mulm, og aldrig den blanke
Sol til Mændene her seer ned med sit straalende Øie,
Hverken naar op den gaaer paa den stjernebedækkede Himmel,
Eller naar ned fra Himlen igjen den daler mod Jorden;
Over de Stakler der ruger bestandig et ynkeligt Mørke.
Did vi kom, trak Snekken paa Land, og skibede Qvæget
Ud, saa vandred vi selv langs hen med Okeanosstrømmen,
Indtil vi naaede det Sted, som var os af Kirke betegnet.
Der det hellige Qvæg Eurylochos og Perimedes
Holdt; selv drog jeg fra Lænd mit hvæssede Sværd, og med Klingen
Gravede Muldet jeg op, en Alen i Længden og Bredden,
Og over Gruben et Offer jeg gjød til samtlige Døde,
Tog først Honningemelk og den lifligste Viin for det andet,
Og for det tredie Vand, og Meel jeg dryssed derover.
Derpaa jeg knæled og loved at offre de flygtige Døde,
Naar jeg til Ithaka kom, en gold og lydesløs Qvie

Hist i min Gaard, og at lægge paa Baal mangfoldige Gaver,
Og til Teiresias særlig en Buk at offre jeg loved,
Sort fra Hoved til Fod og den bedste, som findes i Hjorden.
Men da jeg alle de Døde med Løfter og Bøn havde paakaldt,
Tog jeg Faarene flux, og sønder jeg skar deres Struber
Ud over Gruben, da randt det høirøde Blod, og paa Stedet
Steg fra Erebos op mangfoldige Dødningesjele,
Brude, livsalige Knøse og modgangprøvede Gubber,
Møer i Ungdommens Vaar og med frisk Bekymring i Hjertet.
Dertil en Skare der kom i blodbestænkede Plader,
Mænd, som for malmbevæbnede Spyd i Krigen var faldne;
Trindtfra stimled de sammen og gik om Gruben i Skarer
Med et usigeligt Skrig, og den blege Forfærdelse slog mig.
Derpaa jeg flux opmanded mit Folk, og bød dem alvorlig
Begge de slagtede Faar, som faldt for det grusomme Kobber,
Rask at flaae og at brænde, og fromt til Guderne bede,
Hades den mægtige Drot og den rædsomme Persephoneia.
Selv uddrog jeg mit hvæssede Sværd, og med Sværdet i Haanden
Ned jeg mig satte, at holde den flygtige Dødningeskare
Fjernt fra Blodet, forinden jeg fik Teiresias raadspurgt.
Først fremtreen en Dødningesjel, der var Svenden Elpenors;
Ei i den vidthenveibare Jord var end han begraven,
Hist i Kirkes Palads vi havde hans Liig ladet ligge
Hverken begrædt eller jordet, thi travlt vi havde med Andet.
Da jeg nu saae ham, i Taarer jeg brast og blev greben af Medynk,
Og med bevingede Ord jeg talede til ham og sagde:
Siig, Elpenor! hvordan kom du ned til det taagede Mørke?
Rappere kom du tilfods, end jeg paa mit tjærede Fartøi.
Saa jeg talte, da sukked han dybt og gav mig til Gjensvar:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysses du snilde!
Mig har en Gud og bedøvende Viin i Fordærvelse styrtet.
Da jeg fornys i Kirkes Palads til Roe havde lagt mig,
Glemte jeg reent, at jeg ned skulde gaae af Trappen den lange,
Frem jeg gik, fra Taget jeg styrtede brat, og mit Halsbeen
Midt i Leddet jeg brak, og min Sjel nedvandred til Hades.
Høit besværger jeg dig ved dem, du forlod i din Hjemstavn,
Baade ved Hustrue og Fader, som tugted dig op fra din Barndom,
Og ved din eneste Søn, ved Telemachos hist i din Kongsgaard;
Fuldt jeg veed, at naar bort du drager fra Hades's Rige,
Skal paa dit dygtige Skib du seile paany til Aiaia;
Der, min Drot, jeg bede dig vil, ihu mig at komme,
Ei ubegrædt og ujordet forlade du mig, naar du atter
Siger Farvel, at jeg ei paadrager dig Gudernes Vrede!
Nei! til Baalet mig sted med de Vaaben, jeg pleied at bære,

Dyng over Graven en Tue paa Strand ved det graalige Havdyb,
At man i kommende Slægter kan mig Usalige mindes!
O fuldbyrd min Bøn, og plant den Aare paa Graven,
Hvormed jeg roede dit Skib, dengang jeg med Brødrene leved!
Saa han talte, men jeg ham flux gjensvared og sagde:
Alt, usalige Mand! fuldkomme jeg skal, som du beder.
Saaledes sad vi der, og skifted en sørgelig Tale,
Her jeg selv med mit Sværd, som frem over Blodet jeg strakte,
Hist Stalbroderens Skygge, som talede meget og ivrig.
Frem kom atter en Sjel, min nys hensovede Moders
Sjel, Antikleias det var, den Helt Autolykos' Datter.
End hun leved, dengang jeg drog til det hellige Troia,
Og ved at see hende brast jeg i Graad, og blev greben af Medynk.
Hende jeg dog, skjøndt nødig, tillod ei heller at træde
Hen til Blodet forinden jeg fik Teiresias raadspurgt.
Frem treen nu den Thebaier Teiresias' Sjel, udi Haanden
Holdt han sin gyldene Stav, han kjendte mig strax og begyndte:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysses du snilde!
Hvi, usalige Mand! forlod du det skinnende Sollys?
Hvi est du gangen til Dødninger ned og til Jammerens Bolig?
Dog, viig bort fra Gruben, og gjem dit hvæssede Slagsværd,
At jeg af Blodet kan drikke, da skal jeg forkynde dig Sandsagn.
Saa han talte, tilbage jeg veeg, og mit sølverbeslagne
Sværd i Balgen jeg stak, da drak den herlige Spaamand
Først af Blodet det sorte, og talede derpaa saalunde:
Straalende Drot! udforske du vil om din ønskede Hjemfærd;
Denne besværes dig skal af en Gud; for stærken Poseidon
Dølges den knap, og Nag til dig i sit Hjerte han bærer,
Slagen af Harm, fordi du hans Søn berøvede Synet.
Dog kan endda efter megen Besvær til Hjemmet I komme,
Hvis du selv saavelsom dit Folk Eders Lyst kan betvinge;
Thi naar du hist ved Thrinakrias Øe med dit dygtige Fartøi
Styrer mod Land, i Behold undsluppen de blaalige Bølger,
Finder du Hjorder paa Græs, baade Oxer og triveligt Smaaqvæg,
Helliget Solen, den Gud, som Alt baade skuer og hører.
Lader nu disse med Fred, og bekymrer dig blot om din Hjemfærd,
Da skal I end efter megen Besvær til Ithaka komme;
Men hvis I gjør dem Fortræd, da bebuder jeg dig og dit Mandskab
Død, og din Snekke Forliis, og om selv end Livet du bjerger,
Seent dog og suurt, berøvet dit Folk og ombord paa et fremmed
Skib du Hjemmet vil naae, og Sorg vil i Huset du finde,
Stolte fripostige Mænd, som frækt opæde din Velstand,
Og som med Gaver begjære til Viv din deilige Hustrue;
Dem skal for al deres Vold du tugte forvist ved din Hjemkomst.

Men naar du Beilernes Flok i dit Huus har taget af Dage,
Enten med List eller aabenlys Færd med det hvæssede Kobber,
Tag saa en nem Skibsaare, og gak med denne paa Vandring,
Indtil du kommer til Mennesker hen, som aldrig har Havet
Seet, og som aldrig har spiist nogen Mad, der var krydret med Strandsalt,
Mænd, der ligesaalidt har seet rødbovede Skibe,
Som handteerlige Aarer, dem Snekkerne bruge som Vinger.
Give jeg vil dig et tydeligt Tegn, som du ei kan forfeile:
Naar paa din Vandring engang du møder en Mand, og han siger,
Det er en Kasteskovl jo, som du bær paa din kraftige Skulder,
Plant da paa Stedet i Muld din lethandteerlige Aare,
Bring saa Drotten Poseidon et skjønt og glædeligt Offer,
Slagt ham en Vædder, en Tyr og en soebespringende Orne;
Derpaa du drage til Hjemmet, og hædre med Festhekatomber
Alle de salige Guder, som boe paa Himmelen vide,
En efter Anden; tilsidst, dog ei paa det bølgende Havdyb,
Kommer den blideste Død, og tager dig bort som en Gubbe
Midt i velsignede Kaar, naar din Kraft er svunden, men Folket
Trives og blomstrer omkring dig; nu har jeg forkyndt dig mit Sandsagn.
Saa han talte, men jeg ham flux gjensvared og sagde:
Saa har vel Guderne selv, Teiresias! sligt mig beskikket.
Dog fortæl mig nu dette, men siig mig den skæreste Sandhed!
Her blandt Sjelene seer jeg min alt hensovede Moders,
Nær ved Blodet hun sidder, men taus, og hverken hun drister
Op paa sin Søn at kaste sit Blik, eller med ham at tale;
Siig, hvad gjør jeg, o Drot! at hun dog kan kjende mig atter!
Saa jeg talte, men han paastand gjensvared og sagde:
Let er det Bud, jeg forkynde dig vil og paa Hjerte dig lægge.
Hvem du giver Forlov af de hedenvandrede Døde
Hen til Blodet at træde, skal strax forkynde dig Sandhed;
Hvem du dette formener, vil bort igjen sig forføie.
Saaledes talte Teiresias' Sjel, og til Hades's Bolig
Ilte den ned, da den Gudernes Raad mig havde bebudet.
Rolig jeg siddende blev, indtil min Moder sig nærmed.
Knap fik hun drukket det sortladne Blod, før strax hun mig kjendte,
Og med bevingede Ord hun jamrende talte saalunde:
Søn! hvordan kom du levende ned til det taagede Mørke?
Svært det falder for levende Mand at besøge vort Rige,
Mægtige Floder med frygtelig Strøm imellem os ligge,
Først Okeanos' Flod, over hvilken tilfods man umuelig
Slipper, et Skib maa man have, og det et stærkt og forsvarligt.
Kommer du efter langsommelig Tid paa vildsomme Farter
Hid fra Troia med Mandskab og Skib? har paa Ithakas Øland
Ei du været endnu, og seet i Paladset din Hustrue?

Saa hun taled, men jeg hende flux gjensvared og sagde:
Moder! til Hades's Hjem den bittre Nødvendighed drev mig,
Thi den Thebaier Teiresias Sjel raadspørge jeg maatte.
Ei endnu til Achaia jeg kom, ei heller vort Øland
Har jeg betraadt, men fra Qval til Qval jeg tumles bestandig,
Siden den Stund, da jeg først til det hestopfostrende Troia
Drog med den Drot Agamemnon, for Troernes Folk at befeide.
Dog fortæl mig nu dette, men siig mig den skæreste Sandhed!
Hvad for et Endeligt gav dig den langthenstrækkende Dødsmøe?
Var det en lang hentærende Sot, eller har dig den piilfroe
Artemis ramt og dræbt med lempelig saarende Pile?
Og om min Fader og Søn, som tilbage jeg lod, du fortælle!
Har de min Konningemagt i Hævd endnu, eller kom den
Alt i Fremmedes Vold, da Haabet var tabt om min Gjenkomst?
Endelig sige du mig, hvordan min Hustrue er sindet,
Enten hos Sønnen hun boer, og i Hævd hun holder vor Velstand,
Eller blev fæstet til Viv af en ædelig Mand af Achaia.
Saa jeg talte, da svarede flux min ærværdige Moder:
Ja tilvisse, hun boer endnu, men forgræmmet i Hjertet,
Hist i det høie Palads; i Sorg og Kummer bestandig
Dag henrinder og Nat for din bitterlig grædende Hustrue.
Ei er din Konningemagt i Fremmedes Vold, dine Marker
Dyrker Telemachos trolig i Fred, og Gilder for Folket
Lader han staae, som holdes de bor af den raadende Hersker,
Thi overalt han bydes til Gjæst; din Fader paa Landet
Boer, og aldrig til Staden han gaaer, ei heller til Leie
Lader han rede sig Seng med Bolster og prægtige Tæpper;
Vinteren lang han sover i Stuen, hvor Trællene ligge,
Strakt ved Ilden i Støvet og svøbt i daarlige Klæder;
Men fra den tidlige Sommer til seent i den frodige Høsttid
Reder han plat paa Jorden sin Seng af de Blade, som rundtom
Faldt fra Grenene ned i hans viinbevoxede Have;
Der sørgmodig han ligger, og nærer sin heftige Kummer,
Jamrende over din Lod, og forkuet af Alderens Byrde.
Selv hensvandt jeg paa lignende Viis og hented mig Døden;
Ei har hist i Paladset den sikkertsigtende piilfroe
Artemis ramt og dræbt mig med lempelig saarende Pile,
Og ikke heller jeg faldt i Sot, som ellers saa jevnlig
Livet fra Lemmerne lister ved seent opløsende Tæring,
Længsel det var efter dig, og Tanken om dig, min Odysseus!
Og om dit kjærlige Sind, som berøved mig Livet det søde.
Saa hun talte, da banked i Barm uroligt mit Hjerte,
Moderens Dødningesjel i min Favn jeg ønsked at slutte;
Tregange frem jeg foer, tilskyndet af brændende Længsel,

Tregange hun mig af Armene fløi som en Drøm eller Skygge.
Dybt i mit Hjerte fornam jeg en Sorg meer bitter end forhen,
Og med bevingede Ord jeg saa tiltalede hende:
Moder! hvi flygter du bort, da jeg ønsker til Bryst dig at trykke,
At vi hos Hades endog kan kjærligen favne hinanden,
Og at vi begge kan lette vort Sind ved gruelig Jamren?
Est du et Billed maaskee, som den mægtige Persephoneia
Sendte herop til mig, mine Suk og min Sorg at forøge?
Saa jeg taled, da svarede flux min ærværdige Moder:
Ak! min Søn! usaligste Mand, som lever paa Jorden!
Persephoneia, den Datter af Zeus, bedaarer dig ikke,
Men det er saa hver Dødeligs Lod, naar de Livet forlade,
Ei kan Senerne meer med Benene Kjødet forene,
Strax den brændende Ild med sin Kraft alt dette forstyrrer
Ganske, saasnart blot Livet de hvidlige Knogler forlader,
Medens den flygtige Sjel som en Drøm bortflyver og svinder.
Dog, begiv dig til Lyset paastand, og drag dig til Minde
Alt hvad du saae, at engang du fortælle det kan til din Hustrue.
Saa med hinanden vi talte, da treen mangfoldige Qvinder
Frem, som skikkedes did af den vældige Persephoneia,
Mægtige Konningers Børn eller Hustruer var de tilhobe.
Rundtom det sortladne Blod de stimlede sammen i Skarer.
Strax jeg betænkte, hvorledes Enhver udspørge jeg skulde:
Denne Beslutning tilsidst dog tyktes mig være den bedste:
Flux fra Lænden jeg drog mit Sværd med den mægtige Klinge,
At af det sortladne Blod de ei skulde drikke paa eengang.
En efter Anden de nærmed sig nu, hver Enkelt sin Herkomst
Nævned mig strax, og jeg udspurgte dem, Alle tilhobe.
Tyro, den ædelbyrdige Viv, var den Første, jeg skued;
Hun var en Datter, fortalte hun mig, af Helten Salmoneus,
Og hun var gift med Aiolos' Søn, den behjertede Kretheus,
Men i Enipeus, den hellige Flod, hun sig havde forelsket,
Som er den skjønneste Flod, der styrter sig hen gjennem Landet.
Jevnlig hun vanked omkring ved Enipeus's yndige Vover;
Ganske livagtig som Nøkken omskabte sig stærken Poseidon,
Og den livsalige Viv han besov ved det brusende Flodgab;
Høit som et Fjeld opsvulmed det blaalige Vand, og omkring dem
Stod det som dølgende Hegn for en Gud og en dødelig Qvinde;
Listelig løste han Beltet, og Søvn over Qvinden han udgjød.
Men da den mægtige Gud sin Elskovsbedrift havde fuldbragt,
Greb han ømt hendes Haand, tog Ordet, og talte saalunde:
Qvinde! vær glad, at jeg tog dig i Favn! før Aaret er omme
Føder du deilige Børn, ei goldt er Gudernes Favntag.
Børnene pleie du ømt, og fostre dem op paa det bedste!

Gak nu hjem til dit Huus, men vær taus og fortæl det til Ingen!
Viid, Poseidon jeg er, den vældige Ryster af Jorden.
Saa han taled, og dukkede ned i det bølgende Havdyb.
Svanger ved Guden hun Moder til Pelias blev og til Neleus;
Begge til mægtige Drotter af Zeus Kronion blev satte,
Pelias, rigt velsignet med Faar, behersked den store
Stad Jaolkos, og Neleus var Drot i det sandede Pylos.
Ogsaa med Kretheus, sin Husbond, blev Dronningen Moder til Sønner,
Aison og Pheres hun bar, og den Stridsvognshelt Amythaon.
Derpaa jeg blev Antiope vaer, Asopos's Datter.
Selv hun roste sig af, at hun Zeus i Favn havde hvilet;
Moder til Tvillingesønner hun blev, Amphion og Zethos,
Og det var dem, som Thebes syvportede Stad havde bygget,
Og med en Muur den forskandset, thi ei uden Mure de mægted
Trygt at beboe slig rummelig Stad, trods al deres Kjækhed.
Næst efter hende jeg saae Amphitryons Hustrue Alkmene,
Som af Kronion blev krystet i Favn, og bragte til Verden
Stærken Herakles den vovsomme Helt med et Mod som en Løve.
Ogsaa Megara jeg saae, en Datter af Herskeren Kreion,
Gift med Amphitryons Søn, den uovervindelig stærke.
Ogsaa jeg saae Epikaste, Oidipos's deilige Moder,
Hun som af Vaade bedrev en svar afskyelig Gjerning;
Gift hun blev med sin Søn, som dræbte sin Fader og derpaa
Ægted sin Moder, dog Guderne snart lod Skjændselen rygtes.
Han behersked Kadmeiernes Folk i det yndige Thebe,
Svart af Jammer forfulgt efter Gudernes grumme Beslutning,
Hun til Hades's Borg med de fasttilstængede Porte
Drog, en qvælende Strikke hun martret af Nag under Høiloft
Bandt, og endte sit Liv, og ham tilbage hun levned
Al den Qval, som en Moders Erinnyer vel kunne volde.
Frem treen Chloris den fagre, hvem Neleus til Viv havde fæstet
For hendes Deiligheds Skyld, rig Skjenk det Beileren kosted.
Yngste Datter hun var af Jasos's Ætling Amphion,
Som i de Minyers Stad Orchomenos fordum regjered,
Dronning i Pylos hun blev, og glimrende Sønner hun fødte,
Chromios, Nestor med samt Periklymenos, Helten den stolte;
Dertil en Datter saa bold, den vidunderlig deilige Pero.
Granderne beiled til Pigen, men ei vilde Neleus sin Datter
Give til Anden, end den, som en Flok bredpandede Oxer
Voved at drive fra Phylake bort fra stærken Iphikles.
Svær var Daaden forsand, og kun den fortrinlige Spaamand
Bød sig til denne Bedrift, men ved haard Forføining af Guder
Hindret han blev ved piinlige Baand og Markernes Hyrder.
Men da et Aar var forbi, og Aarsens Tider var omme,

Maaned paa Maaned forløben, og Dagenes Tal var tilende,
Da gav stærken Iphikles ham frie til Løn for de Sandsagn,
Som han bebudede Drotten, fuldbragt blev Zeus's Beslutning.
Ogsaa den deilige Leda jeg saae, Kong Tyndareus' Hustrue,
Som med den kraftige Drot havde født to modige Sønner
Hestebetvingeren Kastor og Baxeren djerv Polydeukes.
Dem alt gjemmer den nærende Jord, dog leve de begge,
Thi under Jorden endog har Zeus den Ære dem tildeelt,
At det paa Skifte for Brødrene gaaer, at døe og at leve
Hver sin Dag, og Hæder beteer man dem, lige med Guder.
Iphimedeia jeg derpaa blev vaer, som var gift med Aloeus;
Hende Poseidon, fortalte hun selv, havde favnet i Elskov,
Tvillingesønner hun fødte, men stakket kun var deres Livstid,
Otos en Mand som en Gud, og den hædrede Helt Ephialtes.
Dem opfostred den nærende Jord til Kæmper af Skabning;
Og til de fagreste Mænd næst efter den Ædling Orion.
Alt i det niende Aar deres Krop ni Alen i Drøiden
Holdt, og var voxen i Høiden til ni forsvarlige Favne;
Selv de salige Guder, som boe paa Olympen, de trued
Frækt med Krig og buldrende Kamp; deres Agt var at stable
Ossa paa høien Olymp og Pelions raslende Skovfjeld
Ovenpaa Ossa igjen, for op til Himlen at stige;
Og deres Id var bedreven, ifald de var komne til Mandsaar,
Hvis den mægtige Søn af Zeus og den haarfagre Leto
Ei havde dræbt dem begge, før Haarene frem under Tinding
Spired, og før deres Hage med krøllede Duun var beskygget.
Prokris og Phaidra jeg saae, og den deilige Viv Ariadne,
Datter af Minos den vise; engang havde Theseus fra Kreta
Ført hende bort, da han drog til Athens velsignede Marker;
Ei dog nød han sin Lyst, thi paa Dionysos's Klage
Blev hun af Artemis dræbt paa det havomskyllede Dia.
Maira tillige jeg saae og Klymene med samt Eriphyle,
Qvinden, som skjændig for kosteligt Guld forraadte sin Husbond.
Ei dog nævne jeg kan og ved Navn opregne dem Alle,
Hver en Konningedatter og Konningeviv, som jeg skued;
Før vilde svinde den hellige Nat, og Tiden mig maner
Alt om at gange til Roe, enten her eller blandt Eders Sømænd
Nede paa Skibet; paa Eder og Guderne hvile min Hjemfærd!
Saa han talte, da taug de qvær og forstummed tilhobe,
Ret som fortryllede tyst de sad i den skyggende Hoisal.
Først da taled Arete, den liliearmede Dronning:
Nu, Phaiaker! hvad synes I vel om den fremmede Kæmpe?
Hvad om hans Aasyn og Skabning, og om hans besindige Hjerte?
Vel er han Gjæst hos mig, men Enhver har Ret ham at hædre;

Haster da ei med at sende ham bort, og giver ham ikke
Karrige Gaver, han trænger saa haardt, I har jo tilhobe
Gods og Klenodier nok i Huus ved Gudernes Naade.
Ordet i Kredsen nu tog den bedagede Helt Echeneos,
Som i det hele Phaiakiske Folk af Aar var den Ældste:
Venner! med Skjel forsand og ganske saadan som vi vented
Talte vor sindrige Dronning, thi føier da flux hendes Ønske!
Dog paa Alkinoos her beroer al Gjerning og Tale.
Derpaa til Svar Alkinoos gav, og talte saalunde:
Ja! Eders Ord skal stande ved Magt, saasandt som jeg lever,
Og er den raadende Drot over aarebevante Phaiaker.
Taalig dog maa vor Gjæst, skjøndt svart efter Reisen han længes,
Tøve hos os til imorgen, indtil jeg min Gjæsteforæring
Ganske faaer bragt istand, og sørge vi vil for hans Hjemfærd
Alle, men jeg fortrinlig, som her har Magten i Landet.
Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:
Ypperste Mand i Folket! Alkinoos! høie Behersker!
Om I endog mig bad et Aar hos Eder at tøve,
Men for min Fart dog sørged, og glimrende Gaver mig skjenked,
Kunde jeg selv det ønske, thi Gavn det vilde mig bringe
Hjem med fuldere Haand til Fædrenelandet at drage;
Meer velkommen jeg blev, og meer høiagtet af alle
Folk, som saae mig igjen hjemkommen til Ithakas Øland.
Derpaa til Svar Alkinoos gav, og talte saalunde:
Dette tilfulde vi see, naar vi dig, Odysses! betragte,
Hverken en Træring du est eller Skjelm, af hvilke den sorte
Jord blandt de vidtadspredede Folk ernærer saa Mange,
Mænd, som hitte paa Løgn, hvor den ei kan spores af Nogen.
Du derimod est ædel af Sind, og skjøn er din Tale;
Ganske som var du en Skjald har sindrig og smukt du fortalt os
Baade Danaernes Nød, og de Trængsler, du selv maatte friste.
Dog fortæl mig nu dette, men siig mig den skæreste Sandhed!
Har ikke Nogen du seet af de guddomlignende Kæmper,
Som dig til Ilios fulgte, og der sig hentede Døden?
Lang er endnu den hellige Nat, og end er det ikke
Tiden at sove, fortæl da de selsomme Ting, som dig hændtes.
Jeg kunde godt blive siddende her i Salen til Daggrye,
Hvis blot du kunde holde det ud, dine Trængsler at tolke.
Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:
Ypperste Mand i Folket! Alkinoos! høie Behersker!
Tid til Fortælling er een, men Tid til Søvn er en anden;
Dog har du Lyst at høre, da skal du finde mig villig
Til at fortælle dig anden og haardere Jammer, som ramte
Mine behjertede Venner, som senere ginge til Grunde,

Og som med Held undslupne fra blodige Kampe ved Troia
Døde paa Reisen til Hjemmet, og det for et Afskum af Qvinde.
Aldrig saa snart var den stimlende Hob af Qvindernes Sjele
Hid og did bleven spredt af den hellige Persephoneia,
Førend en Sjel fremtreen, det var Atreus's Søn Agamemnon,
Dybt bedrøvet, og trindt ham Sjelene stod af de mange
Mænd, som tilligemed ham i Aigisthos's Huus bleve dræbte.
Strax han mig kjendte, saasnart han det sortladne Blod havde drukket,
Lydelig brast han i Graad, og Taarerne rulled saa stride,
Armene strakte han ud med heftig Begjær mig at favne,
Dog hans Kraft var slappet, og reent var den Styrke forsvunden,
Som han i forrige Tider besad i de smidige Lemmer.
Strax da jeg saae ham, i Taarer jeg brast, og blev greben af Medynk,
Og med bevingede Ord jeg talede til ham og sagde:
Atreus's hædrede Søn, Krigsfolkenes Drot Agamemnon!
Hvad for et Endeligt gav dig den langthenstrækkende Dødsmoe?
Siig! har Poseidon maaskee paa Skibene skilt dig ved Livet,
Reisende mod dig en svar Orkan af de rædsomme Vinde?
Eller har fjendtlige Mænd ihjel dig slaget paa Fastland,
Mens deres Hjorder af prægtige Faar eller Oxer du plyndred?
Eller har Døden du hentet i Kamp for din Stad og dens Qvinder?
Saa jeg taled, og han mig paastand gjensvared og sagde:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysses, du snilde!
Ei har stærken Poseidon paa Skibene skilt mig ved Livet,
Reisende mod mig en svar Orkan af de rædsomme Vinde,
Ligesaalidt som mig Fiender ihjel har slaget paa Fastland.
Nei! Aigisthos det var, som Død og Fordærv mig beredte,
Han med min nedrige Hustrue til Gjæst mig bød, og ved Gildet
Myrded han mig i sin Sal, som man slaaer en Oxe ved Krybben.
Saaledes døde jeg selv en ynkelig Død, og paa Stedet
Svam mine Kæmper i Blod som en Flok hvidtandede Galter,
Hvilke man stikker, naar Fest skal staae hos den mægtige Rigmand,
Enten et Bryllup, et folkeligt Lag, eller Gilde for Venner.
Selv var ofte du med, hvor blodige Pander der vanked,
Snart hvor Enkelte faldt, og snart i de vældige Feltslag,
Dog havde dette du seet, var dit Sind langt meer blevet oprørt,
Hvordan vi rundt om Kummen paa Disk og de bugnede Borde
Laae i Salen tilhobe, mens Blod randt hen over Tilien.
Ynkeligt var det at høre Kong Priamos' Datter Kassandra
Skrige, dengang Klytaimnestra den skjændige Viv hende myrded
Tæt ved min Side; paa Gulvet jeg laae, men døende løfted
Haanden jeg op, for at drage mit Sværd, dog bort den Forvorpne
Sneg sig, ei havde hun Hjerte, skjøndt alt jeg vandred til Hades,
Enten at trykke mig Øinene til eller Læberne lukke.

Der er dog Intet saa skjændigt, og Intet saa argt som en Qvinde,
Der i sit Sind udtænker en slig afskyelig Udaad,
Ret som nu hun i sit Sind udruged en gruelig Idræt,
Og paa sin Husbond sig mordisk forgreb; jeg vented bestandig,
At jeg til Fryd og Gammen for Børn og for hele mit Huusfolk
Hjem var kommen igjen, men hun, den Mester i Ondskab,
Hun har med Skam besudlet sig selv og samtlige Qvinder
Gjennem de kommende Dage, selv dem, som gjøre det Gode.
Saa han talte, men jeg ham flux gjensvared, og sagde:
Vee mig! saa har Fjernskueren Zeus paa Atreus's Sønner
Skrækkelig kastet sit Had ved Rænker af nedrige Qvinder
Lige fra Førstningen af; for Helena segned saa Mange,
Og Klytaimnestra beredte dig Svig, mens du var i det Fjerne.
Saa jeg taled, og han mig paastand gjensvared og sagde:
Derfor du være herefter ei alt for om mod din Hustrue,
Ei skal du hende betroe hver Ting, der kom til din Kundskab,
Nei! meddeel hende Noget, men hold det Andet forborgent.
Dog, din Viv, Odysseus! skal ei berede dig Døden,
Manden Ikarios' Datter den klogtige Penelopeia.
Hun er forstandig af Sind og from af Hjerte tillige,
End var hun ung og nyligen gift, dengang vi paa Krigstogt
Drog og hende forlod, en Dreng hun havde ved Brystet,
Spæd endnu, men i Mændenes Kreds han vist allerede
Stoltelig sidder, og ham skal den elskede Fader ved Hjemkomst
See, og Sønnen skal favne ham froe som sig egner og anstaaer.
Dog, min Hustrue forundte mig ei at fryde mit Øie
Blot ved at see min Søn, forinden hun tog mig af Dage.
Dette jeg sige dig vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte,
Læg ei frilig til Land med dit Skib, men gjør det i Løndom,
Naar til dit Hjem du kommer, thi ei kan man stole paa Qvindfolk.
Dog, fortæl mig nu dette, men siig mig den skæreste Sandhed!
Har du ei Tidende spurgt om min Søn, som endnu er ilive,
Enten maaskee i Orchomenos' Stad, i det sandede Pylos,
Eller i Sparta maaskee hos Atreus's Søn Menelaos.
Thi han er ei henfaren og død den Ædling Orestes.
Saa han taled, og jeg ham flux gjensvared og sagde:
Atreus's Søn! hvi spørger du mig? ei har jeg erfaret,
Om han er død eller lever, og ei bør i Veiret man snakke.
Skiftende saa med hinanden en heel bedrøvelig Tale
Stod vi med sørgende Sind, og Taarerne runde saa stride.
Sjele sig viste paany: først treen Peleiden Achilleus
Frem med Patroklos, og derpaa med Helten Antilochos Aias,
Telamons Søn, som af Skjønhed og Vext blandt alle Danaer
Var den fortrinligste Mand næst efter den bolde Peleion.

Knap havde Aiakos' Ætling fodrappen Achilles mig gjenkjendt,
Før med bevingede Ord han jamrende talte saalunde:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysses du snilde!
Hvad forvovnere Daad, Usalige! vil du bedrive?
Hvi har du dristet til Hades dig ned, hvor de Døde har hjemme,
Væsener uden Bevidsthed, udlevede Menneskers Gjenfærd?
Saa han taled, og jeg ham flux gjensvared og sagde:
Peleus's Søn, Achilles! du gjæveste Mand af Achaia!
Hid jeg drog i det Haab, hos Teiresias Raad mig at hente,
Hvordan tilbage jeg dog skulde komme til Ithakas Fjeldøe.
Ei endnu til Achaia jeg kom, ei heller mit Hjemland
Har jeg betraadt; min Lod er Sorg, men aldrig, Achilles!
Var der en Mand, lyksalig som du, eller vorder i Fremtid;
Fordum vi Mænd af Argos dig hædrede høit som en Guddom,
Medens du leved, og nu est du her en Drot over Døde;
Derfor Achilles, du græmme dig ei, at du vandrede heden!
Saa jeg taled, og han mig paastand gjensvared og sagde:
Trøst mig ei for min Død, du straalende Søn af Laertes!
Heller jeg vilde som Træl paa Markerne slide for Dagløn,
Hyret af trængende Mand, som kun har Eie til Nødtørft,
End over samtlige Døde befale som øverste Herre.
Dog om min straalende Søn et Ord du maa mig fortælle,
Drog han i Leding som Høvding for Krigeres Flok eller ikke?
Siig mig desuden, har Intet du hørt om den ædelig Peleus,
Om Myrmidonernes Folk endnu ham hædrer som Konge,
Eller han tabte sin Hæder omkring i Hellas og Phthia,
Da den forkuende Alder afkræfted hans Been og hans Arme.
Under den lysende Sol ei meer kan jeg yde min Bistand
Kraftig som fordum jeg var, dengang til Argeiernes Forsvar
Vidt i Troia omkring jeg vog de gjæveste Kæmper.
Kom til min Faders Palads som en Slig jeg blot for en stakket
Stund, da forfærded jeg snart ved Kraft og farlige Hænder
Hver, som fornærmede Gubben, og gjorde ham Skaar i hans Hæder.
Saa han taled, og jeg ham flux gjensvared og sagde:
Ei har jeg hørt et eneste Ord om den ædelig Peleus,
Men om din elskede Søn Neoptolemos skal jeg dig sige
Ganske sandfærdigen alt hvad jeg veed, da du dette forlanger,
Thi jeg har selv ombord paa et raskhenglidende Fartøi
Øvre fra Skyros ham bragt til de pladebedækte Danaer.
Hvergang ved Troernes Stad med hinanden vi Konninger raadslog,
Talte bestandig han først, og ei i sin Tale han famled,
Kun den herlige Nestor og jeg var i Tale hans Mestre.
Men naar med Malmen i Haand paa Troernes Slette vi dysted,
Aldrig tilbage han blev i Krigernes Rad eller Stimmel,

Nei! langt stormed han frem, ei veeg i Kraft han for Nogen,
Og i den rædsomme Dyst han vog mangfoldige Kæmper.
Ei dog nævne jeg kan, og ved Navn opregne tilhobe
Alle de Helte, han vog i Kamp til Argeiernes Forsvar,
Eneste Telephos' Søn Eurypylos vil jeg dig nævne,
Hvem han vog med sit Spyd, og rundt om Helten i Mængde
Faldt hans Keteiske Kæmper, dem Qvindeforæring bedaared.
Han var den fagreste Mand, jeg har seet næst Ædlingen Memnon.
Men da vi gjæveste Mænd steg ind i den Hest, som Epeios
Os havde tømret saa snildt, og man mig det Hverv havde givet,
Snart at aabne det listige Skjul, og snart det at lukke,
Da blev jeg vaer, at de andre Danaiske Drotter og Raadsmænd
Strøg sig Taarer af Kind, og at Knæerne under dem rysted;
Aldrig jeg dog din Søn Neoptolemos saae for mit Øie
Skifte den livlige Farve, ei heller af blomstrende Kinder
Taaren at stryge, nei! mindelig bad om Forlov han mig ofte,
Ud af Hesten at stige; med Haand Sværdhjaltet han krysted;
Eller det vægtige Spær, thi Troerne vilde han ilde.
Men da vi Priamos' kneisende Stad tilsidst havde hærget,
Steg han ombord paa sit Skib med glimrende Gaver og Bytte
Karsk og i bedste Behold, ei ramte ham Spyd fra det Fjerne,
Ei han i standende Strid fik Saar, hvoraf der i Kampen
Pleier at vanke saa mange, ifleng Krigsguden huserer.
Saa jeg taled, med mægtige Skridt den rappe Peleides
Sjel da skyndte sig bort ad den liliebevoxede Slette,
Glad, at jeg havde ham priist hans Søn som dygtig i Krigsfærd.
Ogsaa den øvrige Flok af de Hedenvandredes Sjele
Stod med Bedrøvelse hos mig, og Hver fortalte sin Modgang;
Ikkun den vældige Aias, hiin straalende Telamonide,
Holdt sig tilbage, forbittret endnu for den Seier jeg vandt mig,
Dengang ved Skibene hist om Achilles's Vaaben en Retsstrid
Havde sig reist; hans Moder dem selv fremlagde paa Thinget,
Og det var Troiske Mænd og Athene, som mellem os dømte.
O at jeg aldrig i denne vor Strid havde Seier mig vundet!
Derfor har Jorden nu taget i Gjem et Hoved som Aias,
Telamons Søn, der i Skabning og Daad af alle Danaer
Var den fortrinligste Mand næst efter den bolde Peleion.
Strax med venlige Ord jeg talede til ham og sagde:
Aias, den hædrende Telamons Søn! saa glemte du ikke
Selv efter Døden din Harm over hiin usalige Rustning,
Som efter Gudernes Raad stor Jammer Achaierne voldte.
Du, deres skjermende Borg, sank ned, og vi Mænd af Achaia
Sørge bestandig saa dybt over dig, som dengang Achilles
Livet forliste, dog Skyld deri er ei nogen Anden

End den alvældige Zeus, som har paa Danaernes Krigsfolk
Frygtelig kastet sit Had, og som dig bestemte din Dødslod.
Dog, træd nærmere, Drot! og lyt til mit Ord og min Tale,
Tving den heftige Vrede, som boer i dit mandige Hjerte!
Saa jeg taled; han svarte mig ei, men gik til de andre
Sjele, til Erebos ned, de Hedenvandredes Bolig.
Dog uagtet sin Harm han vist havde talt, eller ogsaa
Jeg til ham havde talt, men mit Hjerte var grebet af Længsel,
Fleer endnu at see af de Hedenvandredes Sjele.
Minos jeg saae dernæst, den straalende Søn af Kronion,
Sidde med Staven af Guld som Dommer for samtlige Døde.
Rundt om Drotten de sad eller stod i stimlende Mængde,
Krævende Lov og Dom ved Hades's mægtige Porte.
Næst efter ham blev Orion jeg vaer, den vidunderlig stærke;
Her han jaged det Vildt paa den liliebevoxede Slette,
Som han tilforn havde bedet paa eensomtliggende Fjelde.
Kølven af Malm i Haanden han holdt, den ubrydelig stærke.
Ogsaa jeg Tityos saae, hvem den hædrede Jord havde frembragt,
Strakt paa Sletten han laae, hans Krop ni Marker bedækked,
Og paa hans Sider der sad to Gribbe, som Leveren hakked,
Trængende dybt under Kjødet, omsonst han med Hænderne køs dem.
Vold han øved mod Leto, Kronions livsalige Mage
Dengang til Pytho hun drog hen gjennem det skjønne Panopeus.
Tantalos ogsaa jeg saae, ulidelig Pine han udstod.
Midt i en Søe han stod, hvis Vand ham naaede til Hagen,
Svart han smægted af Tørst, men ei kunde Drikke han faae sig,
Thi naar den Gamle sig bukked med langlig Begjær efter Drikke,
Strax bortslurfedes Vandet og svandt, og rundt om hans Fødder
Saae man sortnende Muld, en Gud borttørrede Vandet.
Kneisende Træer, som bugned af Frugt, hang over hans Isse,
Pærer, Granater og Abild med glindsende Frugter paa Grene,
Frodige Olietræer og liflige Figner tillige,
Men naar den Gamle sin Haand efter Frugterne rakte begjærlig,
Slog en pludselig Vind dem op mod de mørkende Skyer.
Sisyphos ogsaa jeg saae, møisommelig Piinsel han udstod,
Thi en umaadelig Steen han maatte med Hænderne slæbe;
Svart han strengte sig an med Hænder og Fødder, for Stenen
Op paa et Fjeld at vælte, men just som han op over Skrenten
Skulde den drive, da slog i det samme den om ved sin Tyngsel,
Og med et Bulder den ublue Steen nedrulled til Sletten.
Atter han maatte da vælte den op med Møie, saa Sveden
Randt ad Lemmerne ned, og Støv omfyged hans Ansigt.
Næst efter Sisyphos Øie jeg fik paa stærken Herakles,
Dog det var kun hans Skygge, thi selv blandt salige Guder

Nyder han Gammen og Fryd; hans Viv er den deilige Hebe,
Datter af Lyneren Zeus og den guldbeskoede Here.
Trindt ham skingred et Skrig af Dødninger, ret som af Fugle,
Naar man har skræmmet dem op; han selv saa skummel som Natten
Stod med sin blottede Bue, en Piil laae rede paa Strengen;
Barsk han skued omkring, og ligned en sigtende Skytte;
Over det mægtige Bryst han bar en frygtelig Sværdrem,
Klædt med glimrende Guld, som prunked med kosteligt Arbeid;
Der baade Bjørne man saae, ildøiede Løver og Vildsviin,
Kamp og hærgende Dyst og Mord og gruelig Mandslæt;
Aldrig den Kunstner forvist, som snildt havde dannet den Guldrem
Mægter et Arbeid at gjøre paany, som er Mage til dette.
Selv han kjendte mig strax, saasnart han for Øie mig skued,
Og med bevingede Ord han jamrende talte saalunde:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysses du snilde!
Arme! du frister forvist en Lod saa haard og saa piinlig,
Som jeg den selv maatte prøve den Tid under Solen jeg vandred.
Vel var jeg Søn af Zeus, men alligevel maatte jeg drages
Med en uendelig Kummer; en ringere Mand var til Herre
Over mig sat, og han mig befoel det strengeste Arbeid.
Ogsaa han skikked mig hid engang, for Hunden at hente,
Dette han holdt for den haardeste Dyst af Alt hvad han paabød,
Dog jeg hentede Hunden, og bragte den med mig fra Hades,
Hermes var med mig paa Vei og den lysblaaøiede Pallas.
Talende saa tilbage han gik til Hades's Bolig,
Selv tilbage jeg blev med Forventning, at frem vilde træde
En eller Anden af Heltenes Slægt, som forlængst vare døde,
Og efter Ønske jeg vist havde seet fleer Helte fra Fortid,
Theseus maaskee og den bolde Peirithoos, Sønner af Guder,
Hvis ei Dødninger strax sig i tusinde Tal havde flokket
Med et usigeligt Skrig, saa den blege Forfærdelse slog mig;
Ræd jeg gjøs, om fra Hades den hellige Persephoneia
Gorgo maaskee skulde sende, Utysket med græsseligt Hoved.
Derfor jeg gik til mit Skib paastand, og befoel mine Svende,
Selv at skibe sig ind, og Linerne løsne fra Bagstavn.
Flux ombord de nu gik, og paa Tofterne toge de Sæde;
Ned ad Okeanos' Strøm Flodbølgerne førte vort Fartøi,
Først for Aarer det gik, snart lufted en føielig Medbør.

Tolvte Sang.

Seirenerne. Skylla. Charybdis. Solgudens Oxer.

Men da vort Skib var ud af Okeanos' skyllende Strømme
Sluppet, og atter vi løb paa det vidtbeseilede Havdyb,
Kom vi til Øen Aiaia igien, hvor den dæmrende Dagning
Har sin Bolig og hædres med Chor, og hvor Solen sig reiser.
Op paa den sandede Kyst vi haled vort Skib ved vor Ankomst,
Selv udstege vi saa paa den havbeskyllede Strandbred,
Der vi tog os et Blund, og vented paa Morgenens Komme.
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Sendte jeg strax til Kirkes Palads et Par af mit Mandskab,
Dem jeg befoel Elpenors afsjelede Legem at hente.
Brændsel vi hugged imens, og ude hvor Kysten var høiest
Jorded vi Liget med Sorg, og Taarerne randt os paa Kinden.
Men da vi Dødningen havde forbrændt med alle hans Vaaben,
Tued vi Muld over Graven, og stilled en Støtte paa Tuen,
Øverst paa hvilken vi planted hans nemthandteerlige Aare.
Saa vi syslede travlt, men ei for Kirke det dulgtes,
At vi var komne fra Hades igjen, thi selv hun paa Stedet
Kom i en stadselig Dragt, ledsaget af Terner, som bare
Brød og Kjød og blussende Viin i rundeligt Forraad.
Trædende frem i vor Kreds udbrød den fagre Gudinde:
Dristige Mænd, som vandred i levende Live til Hades,
Dobbelt at døe, da dog Døden kun een Gang Mennesket times!
Vel! saa spiser af Maden da nu, og drikker af Vinen
Her idag, men imorgen, saasnart der lysner et Dagskjær,
Atter I drage tilsøes! baade Veien og alle dens Farer
Nævne jeg vil Eder klart, at I ei ved daarlige Anslag
Enten til Lands eller Vands skal friste bedrøveligt Vanheld.
Saa hun taled, bevæged' da blev vore mandige Hjerter.
Saaledes Dagen igjennem til seent, da Solen sig bjerged,
Sad vi og nød fortræffeligt Kjød og Viin, som var liflig,

Men da nu Solen sig bjerged, og Mulm udbredte sig vide,
Lagde sig Folket til Roe ved Tougene agter i Skibet.
Mig tog Kirke ved Haanden, og satte mig fjernt fra mit Mandskab,
Leired sig hos mig fortrolig, og fritted mig ivrig om Alting.
Hende fortalte jeg da nøiagtigen hvad der var hændt mig,
Hvorpaa den værdige Kirke tog Ordet, og talte saalunde:
Dette har nu til Ende du bragt, men læg nu paa Hjerte,
Hvad jeg fortælle dig vil, og en Gud derom dig vil minde.
Først til Seirenerne komme du vil, som fortrylle tilhobe
Hvert et Menneskens Barn, som vover sig nær deres Bolig.
Hvo der af Vaade sig nærmer og hører Sirenernes Stemme,
Ham skal aldrig hans elskede Viv og uskyldige Smaaborn
Meer omringe med Jubel, og froe gjenhilse ved Hjemkomst,
Med deres klingende Sang Seirenerne vil ham forkogle,
Siddende hist paa en Eng; trindt ligger paa Stranden en Bunke
Smuldrende Menneskebeen, al Hud er fra Benene visnet.
Derfor du seile forbi, og stop Kammeraternes Øren
Til med æltede Kager af Vox, at ei af dit Mandskab
Nogen skal Sangen fornemme, men lyster du selv den at høre,
Lad dine Mænd dig da surre opreist til Foden af Masten
Baade med Hænder og Been, og stærkt Mastlinerne knytte,
At du kan lytte med Fryd til Sang af de tvende Seirener;
Men hvis du beder endda og befaler dit Folk dig at løse,
Lad dem da baste dig strax med fleer forsvarlige Strikker!
Er I nu stævnede disse forbi, du selv og dit Mandskab,
Da er jeg ikke tilsinds, forud at forkynde dig nøie,
Hvad for en Vei af de to du vælge dig vil, men bestemme
Maa du det selv i dit Sind, dog vil jeg om begge fortælle.
Hist fremludende Klipper man seer, mod hvilke med Brusen
Bølgerne drives af Havets sortøiede Viv Amphitrite,
Og af de salige Guder de kaldes de rørlige Klipper.
Aldrig en Fugl kan flyve forbi dem, ikke de bange
Flygtige Duer engang, som til Zeus Ambrosia bringe,
Selv af dem bortsnapper den glindsende Klippe bestandig
Een, men Zeus strax skaber en ny, for Tallet at fylde.
Aldrig endnu er et Skib blevet frelst, som Klippen sig nærmed,
Men en fortærende Ildorkan og brusende Bølger
Slænger afsted baade Mændenes Liig og Skibenes Planker.
Kuns et eneste Skib, det vidtnavnkundige Argo,
Slap i Behold forbi, da det styrede hjem fra Aietes,
Dog selv dette var brat blevet knuust mod de vældige Klipper,
Var det ei styret af Here, som huldt beskjermed Jason.
Men i den modsatte Retning man seer to Klipper, den ene
Stikker mod Skye sit Hoved saa spidst, indhyllet i blaalig

Taage, som aldrig fortrækker, og hverken om Høst eller Sommer
Vorder dens Isse belyst af klar reensmilende Blaaluft.
Op eller ned af Klippen kan ei nogen Dødelig klyve,
Selv om ti Par Hænder og ti Par Fødder han eied,
Thi den er glat, som om Stenen var trindt tilhugget og slettet.
Midt i Klippen en Hule man seer, indhyllet i Natmulm,
Vendt mod Mørket og Erebos hen, og den vil I mulig
Styre forbi med det bugede Skib, min straalende Konning!
Selv om den dygtigste Gut fra det hurtige Skib med sin Bue
Skjød derind, traf Pilen dog ei den inderste Fjeldkløft.
Der har Skylla sin Bolig, det frygtelig glammende Udyr,
Og hendes Røst er skingrende klar, som Bjef af en nyfød
Hund, men arg hun er, og ei skal Nogen sig fryde,
Ei en Guddom engang, som faaer Utysket at skue.
Sex Par Fødder i Alt hun har, vanskabte tilhobe,
Sex fremstikkende Halse dertil, og paa hver af disse
Sidder et grueligt Hoved, hvori tre Rader af Tænder,
Talrige, tæt ved hverandre, bebudende Døden den sorte.
Lige til midt paa Livet hun sidder i Hulen fordybet,
Men fra det rædsomme Svælg hun frem sine Hoveder stikker,
Gridsk om Hulen hun snuser, og der hun fisker sig jevnlig
Baade Delphiner og Sæler, ja fanger endog af de store
Haier, hvoraf Amphitrite, den brusende, fostrer saa mange.
End har aldrig en Skipper sig roest, at han der med sit Fartøi
Løb i Behold forbi; i hvert af Gabene Skylla
Bærer en Mand, som hun rev fra den mørkblaastavnede Snekke.
Lavere nede den anden du seer af de Klipper, jeg nævned,
Dog den første saa nær, at en Piil kan lange derover.
Der er en Figen, som hæver sig høit med de løvrige Grene,
Nede ved denne Charybdis indsuger det sortladne Søvand,
Tregange spyer hun det ud, og tregange suger hun daglig.
Gid du ei maae komme derhen, naar Vandet hun suger,
Ei da mægted Poseidon engang at frie dig fra Ufærd.
Derfor du hellere styre dit Skib tæt ind under Skyllas
Klippe saa snelt du formaaer, langt bedre det er dog i Sandhed,
Sex af Folket ombord end den hele Besætning at miste.
Saa hun taled, og jeg hende flux gjensvared og sagde:
Dette, Gudinde! jeg beder, sandfærdigen du mig besvare.
Var det ei muligt at slippe forbi den grumme Charybdis,
Og imod Skylla mig værge, saasnart mine Folk hun vil myrde?
Saa jeg taled, da gav mig til Svar den fagre Gudinde:
Dristige Mand! vil ogsaa du her til Kamp og til Voldsfærd
Vende din Hu? vil ei engang for Guder du vige?
Dødelig er ei Skylla, udødelig er hun det Udyr,

Rædsom og lumsk og grum, og ei kan i Kamp hun betvinges;
Her er Kjækhed omsonst, at flye er derfor det Bedste;
Thi hvis du dvæler ved Klippen, for der til Kamp dig at ruste,
Da er jeg bange, hun falder dig an paany og dig griber
Med sine Gab, og i hvert af Gabene snapper en Sømand;
Roe da forbi saa skrapt du formaaer, og beed til Kratais,
Utyskets Moder, som Skylla har født til Menneskens Ufærd,
Datteren styre hun vil, at ei hun fornyer sit Angreb.
Komme du skal til Thrinakrias Øe, hvor den hellige Solguds
Oxer og mæskede Faar i Mængde paa Vangene græsse.
Oxernes Hjorder er syv, og syv er Faarenes Flokke,
Hver halvhundrede Kræe, men ved Yngel formeres de aldrig,
Mindskes ei heller i Tal, og Gudinder dem vogte paa Græsgang,
To skjønlokkede Nymper, Lampetia og Phaethusa,
Børn af Hyperions Søn den lysende Sol og Neaira.
Men da den værdige Moder, som fødte dem, havde dem fostret,
Sendte hun dem til Thrinakrias Øe, at boe i det Fjerne,
Faderens Hjorder at vogte, hans Faar saavelsom hans Hornqvæg.
Lader du disse med Fred og bekymrer dig blot om din Hjemfærd,
Da skal I end efter megen Besvær til Ithaka komme,
Men hvis I gjør dem Fortræd, da bebuder jeg dig og dit Mandskab
Død, og din Snekke Forliis, og selv om end Livet du bjerger,
Kommer du seent og suurt til dit Hjem, og berøvet dit Mandskab.
Talt; da reiste sig strax den guldstolthronende Dagning,
Og gjennem Øen tilbage da gik den fagre Gudinde,
Men til mit Skib begav jeg mig ned, og befoel mine Svende,
Selv at skibe sig ind, og Linerne løsne fra Bagstavn.
Flux ombord de nu gik, paa Tofterne toge de Sæde,
Alle paa Rad, og med Aarer de slog de graalige Bølger.
Kirke, den haarfagre bolde Gudinde med Menneskestemme
Gav os en rask, seilfyldende Bør, paa vor Fart en fortrinlig
Fører, thi agter den stod paa vor morkblaastavnede Snekke.
Men da saa Alt ombord var kant og klart til at lette,
Sad vi paa Toft, og Vind og Styrmand raaded for Kaasen.
Derpaa bedrøvet i Hu jeg talede saa til mit Mandskab:
Venner! det skikker sig ei, at en Enkelt af os eller Tvende
Veed alene, hvad Kirke, den fagre Gudinde, har spaaet os;
Thi vil jeg sige det høit, at vi velunderrettede Alle
Enten kan døe, eller flye Fordærv og reddes fra Henfart.
Først hun alvorlig os byder at skye de lumske Seireners
Altforkoglende Sang og den blommede Eng, hvor de synge.
Jeg alene maa lytte til Tonerne; dog skal I surre
Fast mig med snærende Reeb opreist til Foden af Masten,
Saa jeg mig ikke kan røre, og stærkt Mastlinerne knytte.

Beder jeg Eder endda og befaler mig atter at løse,
Da skal I baste mig strax med fleer forsvarlige Strikker.
Saaledes gjorde jeg nu mine Mænd bekjendte med Alting.
Midlertid kom i strygende Fart vor dygtige Snekke
Hen til Seirernes Øe, fremdreven af lempelig Kuling;
Strax nu løiede Vinden, og trindt os bredte sig Havblik
Uden den ringeste Blæst, en Gud søvndyssede Bølgen;
Op da sprang mine Mænd, i en Fart de Seilene fired,
Lagde dem ned i det bugede Skib, og sad saa paa Roerbænk,
Pidskende Vandet i Skum med de glattilhuggede Aarer.
Selv en betydelig Kage jeg tog af Vox, med mit Malmsværd
Skar jeg det smaat, og ælted det stærkt med vældige Hænder;
Snart blev Voxet da blødt ved den Kraft, hvormed jeg det klemte,
Og ved den straalende Sol, Hyperions Søn i det Høie.
Voxet jeg klæbed nu trindt om Mændenes Øren tilhobe,
Derpaa de surred mig fast opreist til Foden af Masten
Baade med Hænder og Been, og stærkt Mastlinerne knytted,
Toge saa Plads og slog med Aarer de graalige Bølger.
Men da vi var dem saa nær, som en lydelig Stemme kan række,
Jagende rask afsted, da saae de den glidende Snekke
Nærme sig stærkt i sin Fart, og den klingende Sang de begyndte:
Kom, Odysses! du hædrede Drot, Achaiernes Stolthed!
Stands dit Skib, og lyt til den Sang, Gudinder dig synge!
Aldrig en Mand her seiled forbi paa sin tjærede Snekke,
Førend han først havde hørt den liflige Røst af vor Læbe;
Glad i Hu han reiser da hjem og beriget med Kundskab.
Os er tilfulde bekjendt, hvad Ondt Achaier og Troer
Hist efter Gudernes Raad og Styrelse fristed i Troia;
Alt vi veed, hvad der skeer paa den alternærende Jordkreds.
Saa med fortryllende Stemme de sang, da lysted mit Hjerte
Svart at lytte til Sangen, og Mændene bød jeg mig løse,
Nikkende til dem med Hoved, men rask deres Aarer de brugte.
Op da sprang Eurylochos flux og med ham Perimedes,
Tog nogle Reeb endnu, og basted mig mere forsvarlig.
Men da de saa havde roet dem forbi saa langt, at vi ikke
Meer kunde høre Seirenernes Sang og klingende Stemme,
Bort da slængte paastand mine Mænd det Vox, som jeg klæbed
Om deres Øren, og løste de Reeb, hvormed jeg var bunden.
Øen vi neppelig havde paa Bag, da skued jeg klarlig
Damp og svulmende Søe, og et Bulder jeg hørte tillige.
Rædde da blev mine Mænd, og slap af Haand deres Aarer;
Pladskende lydt de slæbte for Strøm, da sakked mit Fartøi
Strax, thi ei nogen Haand tog Tag med de vældige Aarer.

Henover Dækket jeg gik nu paastand, og muntred mit Mandskab,
Frem jeg treen, og med kjærlige Ord til dem Alle jeg talte:
Venner! vi ere jo ei hidtil ukjendte med Trængsler;
Større forsand er Faren ei her, end dengang Kyklopen
Spærred os inde med frygtelig Kraft i sin hvælvede Hule,
Derfra vi dog ved min Kjækhed, min Kløgt og mit snedige Paafund
Slap i Behold; den Dyst er vel knap Eder gaaen ad Glemme.
Hører da dette mit Ord, og lader os Alle det følge!
Tager paa Tofterne Plads, og slaaer de brændende Bølger
Kraftig med Aarernes Blad, om maaskee den høie Kronion
Huldt os forunder at frelses ved Flugt af denne vor Qvide.
Hør saa, Styrmand! hvad sige jeg vil, og læg det paa Hjertet!
Thi paa det bugede Skib er det dig, som raader for Roret.
Styr brav langt fra Brændingen hist og udenom Røgen,
Hold ad Klippen derhenne, og pas paa Skuden, at ikke
Hist hun smutter dig hen, om en Hals da var vi tilhobe.
Saa jeg taled, og Mændene flux adlød min Befaling.
Dog om Skylla jeg taug som en uafværgelig Fare,
Thi jeg befrygted forsand, at af Skræk mine Folk skulde standse
Brat med at roe, og sig skjule maaskee i Rummet af Skibet.
Ogsaa forglemte jeg ganske den piinlige, strenge Formaning,
Kirke mig gav, da hun reent forbød til Kamp mig at væbne.
Flux min glimrende Rustning jeg axlede, greb udi Haanden
To langskaftede Spyd, og stilled paa Dækket mig forskibs,
Thi jeg formoded, at der hun først vilde komme tilsyne,
Skylla, det Fjeldutyske, som stod mine Mænd efter Livet;
Dog hun var ei at see, og bitterlig alt mine Øine
Sved af at stirre med speidende Blik mod den taagede Klippe.
Hjertebeklemte tilhobe vi styred nu op gjennem Sundet;
Her os truede Skylla, og hist den barske Charybdis
Suged af Havet paa frygtelig Viis det bølgende Saltvand.
Hvergang hun spyede det ud, da plumredes Vandet og bobled
Høit som en Kjedel paa blussende Baal, og Skummet i Veiret
Steg og besprøitede Toppen af begge de kneisende Klipper.
Naar derimod af Havet hun slugte det bølgende Saltvand,
Sank i Midten den plumrede Strøm med et Brag, saa det dønned
Huult i Klippen omkring, og man saae den svælgende Havbund
Sort af det dyndede Sand; da blegned af Skræk mine Svende.
Medens paa hende vi stirrede hen med frygtelig Dødsangst,
Havde den grusomme Skylla mig alt bortsnappet fra Skibet
Sex af mit Folk, de dygtigste Mænd af Kræfter og Arme,
Og da jeg kasted et Blik hen over mit Skib og mit Mandskab,
Hænder og Fødder jeg saae af de Stakler, som høit allerede
Svæved i Luften; med Qval i Hjertet de ynkelig raabte

Til mig, og nævnte mit Navn, for aldrig at nævne det mere.
Som naar en Fisker paa Næs med sin langtfremstikkende Angle
Madingen kaster i Søe, Smaafiskene lumsk at forlokke.
Ud i Vandet han hiver sin Snor med Røret af Kohorn,
Og naar han fanger en Fisk, han iland den sprællende kaster,
Saaledes Mændene her blev sprællende slængte mod Klippen;
Midt i den gabende Kløft hun dem aad, og frygtelig skreg de,
Strækkende frem deres Arme mod mig i gruelig Dødskamp.
Aldrig endnu saa ynkeligt Syn var mig kommet for Øine,
Skjøndt jeg til Rædsler var vant paa min forskende Fart over Bølgen.
Bort vi fra Klipperne slap, fra den grumme Charybdis og Skylla,
Og i en Fart vi kom til en Guds velsignede Øland.
Der havde Solen, Hyperions Søn, sine talrige Hjorder,
Mæskede Geder og Faar og Køer, bredpandede, skjønne.
Ude paa Søen jeg alt fra Dæk paa det tjærede Fartøi
Køernē hørte, som brølede høit paa Vang, hvor de græssed.
Ogsaa jeg hørte de brægende Faar; da randt mig i Tanke
Hvad mig den blinde Thebaier Teiresias havde bebudet,
Og den Aiaiiske Kirke, som stærkt fraraaded at styre
Hen til den menneskefrydende Sols livsalige Øland.
Derpaa bedrøvet i Sind jeg talede saa til mit Mandskab:
Agter nu grandt paa mit Ord, I sorgbetyngede Brødre!
At jeg forkynde Jer kan, hvad Teiresias har mig bebudet,
Og den Aiaiiske Kirke, som stærkt fraraaded at styre
Hen til den jordoplysende Sols livsalige Øland.
Der skal os times den haardeste Qval, efter hvad hun forsikkred.
Vel! saa styrer da Øen forbi med det tjærede Fartøi!
Saa jeg taled, da knustes paastand i Barm deres Hjerter;
Strax Eurylochos dog mig gav fripostig til Gjensvar:
Haard, Odysseus! du est, dit Mod og din Kraft er ubændig,
Ei dine Lemmer kan slappes, heel skabt af Jern du mig tykkes;
Du som forbyder dit Folk, der af Arbeid og Vaagen er udslidt,
Foden at fæste paa Land, og vist vi os kunde forskaffe
Her paa den havomskyllede Øe en qvægende Nadver;
Ja! du forlanger endog, at Øen forbi vi skal styre,
Og i den rædsomme Nat omflakke paa blaalige Bølger.
Snarest om Natten sig reise de heftige Storme, som volde
Skibes Forliis, og hvorhen skal man tye, for Døden at undflye,
Hvis en ubændig Orkan med Eet begynder at rase,
Enten fra Syd eller Vest, de tudende Storme, som jevnligst
Skibene splintre til Vrag, endog mod Gudernes Villie?
Dog, nu vil vi forsand adlyde den skumrende Aften,
Nu vil vi holde vor Nadver paa Strand ved den hurtige Snekke,
Saa vil imorgen ombord vi gaae, og Bølgen befare.

Saa Eurylochos taled, og Mændene jubled tilhobe.
Da formærked jeg klart, at en Gud tiltænkte mig Ufærd;
Og med bevingede Ord jeg talede til dem og sagde:
Mig, den enkelte Mand, kan I let, Eurylochos! tvinge,
Dog med den dyreste Eed I samtlige love mig dette!
Træffe vi ovre paa Øen en Hjord af Faar eller Oxer,
Lover mig da, mine Mænd! at I ei med formastelig Voldsfærd
Enten et Faar eller Høved ihjel vil slaae, men fortærer
Rolig den Kost, som af Kirke vi fik, den bolde Gudinde.
Saa jeg taled; strax Samtlige svor den Eed, jeg forlangte.
Men da de saa havde svoret, og fuldelig givet mig Eedsord,
Lagde vi ind med det dygtige Skib i Havnen den dybe,
Nær ved en Ferskvandssøe; da steg mine Svende tilhobe
Ud af Skibet, og laved sig snart forsynlig et Maaltid.
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Jamred og græd de lydt ved at mindes de elskede Brødre,
Som fra vort Skib os Skylla fornys havde ranet og opædt.
Snart den liflige Søvn sig over de Grædende sænked;
Men ved den tredie Deel af Natten, da Stjernerne daled,
Reiste med Eet Skysamleren Zeus et rygende Stormveir
Med en ubændig Orkan, baade Jorden og Havet saa vide
Hylled i Skyer han ind, og Nat fremstyrted fra Himlen.
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Sikkred vi Skibet og haled det ind i en rummelig Hule,
Hvor Skovnymphernes Lunde man saae og yndige Dandsplads.
Sammen jeg kaldte da Folket paastand, og taled i Kredsen:
Venner! da Mad og Drikke vi har ombord paa vort Fartøi,
Lader os Qvæget da skaane, at Ondt os ikke skal ramme;
Oxerne her og de prægtige Faar tilhøre den høie
Sol, den mægtige Gud, som Alt baade skuer og hører.
Saa jeg taled, bevæged' da blev deres mandige Hjerter.
Men en langsommelig Maaned fra Syd det blæste bestandig,
Aldrig der lufted en Vind, undtagen fra Østen og Sønden.
Medens af Mad og Viin der endnu var tilstrækkeligt Forraad,
Lode de Qvæget med Fred, af svar Bekymring for Livet,
Men da det ganske var gaaet paa Grund med hele vor Skibskost,
Streifed de rundtomkring, og gav sig af Nød til at jage;
Fugle de fanged og Fisk, og hvad der kom dem for Haanden,
Ivrig med bøiede Kroge, thi Sult i Tarmene skar dem.
Op paa Øen jeg gik, til de salige Guder at bede,
Om der maaskee var En, som mig Vei vilde vise til Hjemfærd.
Men da jeg vandrende frem mit Folk var kommen af Syne,
Og i et Vand, som mod Blæst var i Læe, havde Hænderne tvættet,
Bad jeg til samtlige Guder, som boe paa høien Olympos,

Og over Øinenes Laag de mig gjød den sødeste Slummer.
Men til fordærvelig Daad Eurylochos egged de Andre:
Agter nu grandt paa mit Ord, I sorgbetyngede Brødre!
Rædsom er Døden bestandig for Jordens usalige Sønner,
Dog, af Hunger at døe er af alle den beskeste Dødslod;
Lad os af Solens fortrinlige Køer da tage de bedste,
Og dem til Guderne offre, som boe paa Himmelen vide;
Men naar vi komme til Ithakas Øe, vor fædrene Hjemstavn,
Da vil vi Solen, Hyperions Søn, et straalende Tempel
Bygge paastand, og pryde det rigt med herlige Gaver.
Men hvis han tændt af Harm for sin Hjord langhornede Oxer
Agter at knuse vort Skib, og Guderne fremme hans Forsæt,
Heller jeg døer da brat med Mund opspilet mod Bølgen,
End paa den eensomme Øe jeg her seigpines saa længe.
Saa Eurylochos taled, og Mændene jubled tilhobe.
Strax de fortrinligste Nød de tog af Hjorden, som nærved
Vanked, thi ei ret langt fra vort mørkblaastavnede Fartøi
Græssed paa Vang den himmelske Sols bredpandede Hornqvæg.
Trindt om Qvæget de stod og bad til de salige Guder,
Og af en kneisende Eeg de plukked de mygeste Blade,
Thi paa det toftede Skib det skortede ganske paa Bygkorn.
Men da de saa havde bedet og Dyrene slagtet og krænget,
Snitted de Bovene fra, og bedækked dem trindt med et dobbelt
Lag af Fedt, som de dækked igjen med et Lag af det Skære.
Ogsaa de manglede Viin til at væde det brændende Offer,
Derfor de stænkede Vand og Dyrindvoldene risted.
Men da de Bovene havde forbrændt, og af Indmaden nippet,
Skar de det øvrige Kjød itu, og stak det paa Bradspid,
Midlertid svandt mig fra Øinenes Laag den liflige Slummer.
Strax jeg skyndte mig ned til min hurtige Snekke paa Kysten,
Men da jeg nærmed mig alt det aareforsynede Fartøi,
Dufted imøde mig strax en vellugtspredende Fedtdamp,
Lydt da gav jeg et Skrig, og til Himmelens Guder jeg raabte:
Zeus, Alfader! og I, uforgjængelig salige Guder!
Vist til Fordærv har I dysset mig ind i ulykkelig Slummer,
Og mine Mænd, som tilbage forblev har øvet en Udaad.
Flux i sit flagrende Slør Lampetia iled til Solen
Hen, ham at bringe det Bud, at mit Folk havde slagtet hans Oxer.
Strax blandt evige Guder med Harm i Hjertet han talte:
Zeus Alfader! og I, uforgjængelig salige Guder!
Hevn over Laertiaden Odysses's Folk I mig skaffe!
Frækt de voved ihjel mine Oxer at slaae, som bestandig
Fryded min Hu, naar op jeg steg paa den stjernede Himmel,
Og naar fra Himmelen ned igjen jeg daled mod Jorden.

Men hvis de ei som forskyldt for Oxerne bøde tilfulde,
Stiger til Hades jeg ned, og kaster mit Lys paa de Døde.
Ham gjensvarede Zeus, hiin skyforsamlende Hersker:
Helios! lys du kun for de salige Guder i Fremtid
Og for hver dødelig Mand paa den kornfrembringende Jordkreds!
Snart deres hurtige Skib skal i Qvag jeg slaae med mit blanke
Lyn, og splintre det ad paa dets Fart over viinblaae Bølger.
Dette jeg siden erfoer af den haarfagre Nymphe Kalypso,
Som af Hermeias det selv havde hørt, efter hvad hun fortalte.
Men da til Havet jeg ned var kommen, hvor Skibet var qværsat,
Treen jeg til Mændene hen, og bebreided dem strengt deres Adfærd.
Ei var der Raad at hitte, thi alt vare Oxerne dræbte.
Strax de salige Guder dem gav ondtvarslende Jertegn,
Huderne krøb, og Kjødet paa Spid sig gav til at brøle,
Baade de raae og de stegte; det lød livagtig som Kobrøl.
Sex samfældige Døgn bortdrev mine dygtige Svende
Solens fortrinligste Oxer, og gjorde med Suul sig tilgode.
Men da den mægtige Zeus havde sendt den syvende Morgen,
Lagde sig atter den heftige Storm, som raser med Uveir.
Flux ombord vi da gik, det vildene Hav at befare,
Reiste vor Mast paa Toft, og heisede Seilene hvide.
Men da Thrinakrias Øe vi havde forladt, var der ikke
Land at øine forresten; vi saae kun Himlen og Havet.
Over vort bugede Skib snart Zeus udbreded en blaalig
Skye saa mørk, at Søen omkring os stod i en Taage.
Ei ret længe vort Skib over Bølgerne gik, thi fra Vesten
Kom der med Eet en hvinende Storm med rasende Uveir.
Blæsten med vældige Tag i Vanterne sled, saa de begge
Sprang, da styrtede Masten omkuld, og Stænger og Takkel
Ned i Lasten blev slængt; ved den agtere Stavn fik vor Styrmand
Hovedet knuust af den styrtende Mast, som slog ham paa Stedet
Hovedets Been i Qvag; brat styrted han ret som en Dykker
Ud over Bord fra Dæk, og Livet fra Knoglerne flygted.
Midlertid tordnede Zeus, og slynged sit Lyn mod vor Snekke,
Svart i Skroget det dirred ved hvert af de knittrende Lynslag.
Trindt stank Skibet af Svovl, og Mændene faldt over Borde;
Ligesom svømmende Krager en Stund de gynged paa Bølgen
Rundt om det tjærede Skib; en Gud berøved dem Hjemfærd.
Om paa Skibet jeg gik, til den skyllende Strøm havde revet
Spanterne løs fra Kjølen, som svømmede bar over Bølgen.
Ogsaa vor Mast som vor Kjøl fra Skibet blev slængt, men ved Masten
Hang der endnu en Line, som stærkt var tvunden af Kohud;
Fat i Linen jeg greb, og surrede Masten til Kjølen,
Satte paa disse mig fast, og drev for de rædsomme Vinde.

Knap havde Stormen, som raste fra Vest, begyndt sig at lægge,
Førend det kuled fra Syd, mit Sind til megen Bekymring.
At jeg endnu skulde hen blive slængt til den grumme Charybdis.
Natten igjennem paa Vandet jeg drev, men aarle ved Daggrye
Kom jeg til Klipperne hen, til den barske Charybdis og Skylla,
Just som Charybdis af Havet indsuged det bølgende Saltvand.
Op mod den vældige Figen paastand jeg sprang, og om Stammen
Klynged mig fast, og hang som en Flagermuus, thi der var ikke
Plads til at støtte med Fod, og at klyve derop var umuligt,
Rødderne randt saa vidt, og for høit mig hængte de lange
Mægtige Grene, som vidt og bredt beskygged Charybdis.
Fast jeg bestandig mig holdt, indtil hun igjen havde udspyet
Masten og Kjølen; mig ventende Mand heel længe det vared.
Dog mod den Tid, da en Mand fra Torv hjemvandrer til Nadver,
Hvor han i tvistige Sager har dømt mellem hidsige Ungfolk,
Da først langt om længe kom Plankerne frem af Charybdis.
Oppe fra Høiden jeg sprang da paastand med Hænder og Fødder,
Plumpede ned med et Pladsk midt mellem de dygtige Planker,
Satte paa disse mig fast, og frem mig med Hænderne roede.
Skylla forresten at see, mig Guders og Menneskers Fader
Ei tillod, og ei var jeg da undsluppen fra Døden.
Ni samfældige Døgn jeg drev, men tiende Aften
Kasted mig Guderne hen til Ogygias Øe, hvor Kalypso
Boer, den haarfagre bolde Gudinde med Menneskestemme.
Hun mig gjæsted og pleied; dog hvi gjentage det atter?
Her i Paladset jeg har jo igaar allerede fortalt det
Baade til dig og din herlige Viv, og jeg hader den Uskik,
Atter paany at fortælle hvad alt man klart har berettet.

INDHOLD.

Første Sang. Guderne beslutte, at Odysseus endelig skal komme tilbage til sit Hjem. Athene drager til Ithaka, og i Skikkelse af den Taphiske Konge Mentes opmander hun Telemachos, og raader ham at reise til Nestor og Menelaos for at spørge Tidender om sin Fader og at forvise Beilerne af sit Huus. For første Gang taler han med Djervhed til Beilerne.

Anden Sang. Om Morgenen stævner Telemachos Folket til Things, besværer sig over Beilernes Voldsfærd, og byder dem romme Huset. Efter Forsamlingen kommer Athene i Mentors Skikkelse til Telemachos, og lover ham Skib, Mandskab og Ledsagelse paa Reisen. Den gamle Eurykleia sørger for Kost og Tæring til Reisen, og om Aftenen giver Telemachos sig paa Farten til Pylos.

Tredie Sang. Telemachos lander ved Pylos, modtages venligen af Nestor, og udspørger ham om hans Faders Skjebne. Nestor fortæller om Achaiernes Hjemtog fra Troia, opmuntrer Telemachos til Tapperhed mod Beilerne, og raader ham til at reise til Menelaos. Ledsaget af Nestors Søn Peisistratos kjører han om Morgenen til Sparta, hvor han ankommer næste Aften.

Fjerde Sang. Ved Ankomsten i Sparta modtages de venligen af Menelaos, som just feirer et dobbelt Bryllup, sin Søns og sin Datters. Talen falder paa Odysseus, og man opdager, at den ene af de fremmede Gjæster er hans Søn Telemachos. Helena fortæller en snild Bedrift af Odysseus i Troia. Næste Morgen udspørger Telemachos Menelaos om sin Faders Skjebne. Menelaos fortæller ham, hvad han paa Øen Pharos har erfaret af Havguden Proteus om Achaiernes Hjemfærd og om Odysses's Ophold hos Nymphen Kalypso. Imidlertid have Beilerne i Odysses's Huus faaet Kundskab om Telemachos Bortreise og af Harme herover lægger Antinoos sig med et Skib paa Luur i Sundet mellem Ithaka og Samos, for at snigmyrde ham paa Hjemfarten. Herolden Medon fortæller dette Anslag til Penelopeia, som trøstes i sin Sorg og Fortvivlelse af Athene ved et natligt Drømmesyn.

Femte Sang. Zeus sender Hermes til Kalypso, og befaler hende at lade Odysseus drage hjem. Hun adlyder Befalingen, skjøndt nødig. Odysseus bygger sig et Fartøi, og begiver sig tilsøes. Paa den ottende Dag reiser Poseidon en frygtelig Storm, som slaaer Skibet istykker. Leukothea giver Odysseus et beskjermende Slør, ved hvis Hjelp han svømmer omkring to Dage; tredie Dag naaer han Phaiakernes Øe, og redder sig ind i Mundingen af en Flod. Afkræftet falder han i en dyb Søvn.

Sjette Sang. Nausikaa, den Phaiakiske Konge Alkinoos's Datter kjører om Morgenen Tøi ned til Floden til Vask, ledsaget af nogle Terner. Medens det vaskede Tøi ligger udbredt for at tørres, spiller Kongedatteren Bold med sine Terner, og kommer af Vanvare til at kaste Bolden ud i Floden. Ved det Skrig, som de muntre Piger i den Anledning udstøde, vaagner Odysseus, træder ydmyg hen til Nausikaa, og skildrer sin Nød. Rørt af Medlidenhed giver hun ham Klæder og Spise, og raader ham at gaae til Byen til Kongens Gaard. Selv kjører hun hjem, og ledsaget af Ternerne vandrer han til Byen.

Syvende Sang. Odysseus kommer til Byen, træder ind i Kongens Palads, bønfalder Dronning Arete, og finder Naade for hendes og Kongens Øine. Dronningen adspørger ham om de Klæder, han er iført, og han fortæller de Gjenvordigheder han har udstaaet siden sin Afreise fra Kalypsos Øe.

Ottende Sang. Alkinoos opfordrer Folket til at træffe de fornødne Foranstaltninger til den Fremmedes Hjemfærd. Kamplege. Odysseus kaster med Diskus. Dands og Sang. Den blinde Skjald Demodokos synger om et Elskovseventyr mellem Ares og Aphrodite. Phaiakernes Drotter give Odysseus rige Foræringer. Ved Aftensmaaltidet synger Demodokos om Træhesten i Troia. Odysseus bliver dybt bevæget ved at høre denne Sang, og Kongen, som bliver det vaer, opfordrer ham til at fortælle sin Historie.

Niende Sang. Odysseus navngiver sig, fortæller om Hjemfarten fra Troia, om sin uheldige Kamp med Kikonerne, og om sin Ankomst til Lotophagernes Land. Dernæst om sit Ophold i Hulen hos Kyklopen Polyphemos, som æder sex af hans Mænd. Til Hævn over Udaaden blinder Odysseus hans Øie, og redder sig ved List af Menneskeæderens Vold.

Tiende Sang. Odysseus kommer til Aiolos, som sender ham bort under en gunstig Vestvind, og giver ham Raadighed over de andre Vinde, som ere indespærrede i en Sæk, der gives ham med paa Skibet. Alt er han Ithaka saa nær, at han skimter Kysten, men medens han af Træthed tager sig et Blund, aabne hans Folk Sækken, og Stormene drive hans Skibe tilbage til Aiolos, som bortviser ham i Vrede. Derpaa komme de til Laistrygonerne, som ødelægge elleve af hans Skibe, og paa det eneste levnede kommer han til Øen Aiaia til Nymphen Kirke, som omskaber Halvdelen af hans Mandskab til Svin. Sikkret ved en af Hermes given Trylleurt mod Kirkes Koglerier trodser han hendes Kunster, vinder hendes Kjærlighed og frelser sine Mænd. Efter et Aars Forløb forlanger han at reise bort, og Kirke byder ham at drage til Indgangen til de Dødes Rige, og adspørge Spaamanden Teiresias om sin fremtidige Skjebne. Elpenors Død.

Ellevte Sang. Odysseus kommer til Kimmerierne. Ved Nedgangsstedet til Underverdenen offrer han Dødningeoffre, hvorpaa de Afdødes Gjenfærd nærme sig. Først Elpenor, saa Teiresias, som forkynder ham Sandsagn; dernæst hans Moder. Fremdeles Agamemnon, Achilleus, Patroklos, Antilochos og Aias. I det Fjerne seer han Minos Orion, Tityos, Tantalos, Sisyphos; endelig Herakles's Skyggebillede.

Tolvte Sang. Tilbagekomst til Kirkes Øe. Elpenors Begravelse. Kirke angiver de Farer, der vente ham paa Reisen: Seirenerne, Skylla, Charybdis og Solgudens Qvæg paa Thrinakria. Odysseus reiser bort. Seiladsen forbi Seirenerne. Farer og Ulykker paa Farten forbi Skylla og Charybdis. Landgang paa Thrinakria, hvor hans Folk forgribe sig paa Solgudens hellige Qvæg. Skibet knuses paa Havet i Uveiret; Odysseus driver ifland paa Kalypsos Øe Ogygia.

HOMERS ODYSSEE

OVERSAT

AF

CHRISTIAN WILSTER.

ANDEN DEEL.

FJERDE OPLAG.

KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1878.

HOMERS ODYSSEE.

ANDEN DEEL.

Trettende Sang.

Odysses's Ankomst til Ithaka.

Saa han taled, da taug de qvær, og forstummed tilhobe;
Ret som fortryllede tyst de sad i den skyggende Høisal,
Derpaa til Svar Alkinoos gav, og taled saalunde:
Konning Odysseus! da hid til min høie, min kobberne Hofgaard
Kommen du est, saa troer jeg forvist, du skal ikke paa Vildfart
Flakke paany til dit Hjem, skjøndt før du døied saa meget.
Dette paa Hjerte jeg dog Enhver af Eder vil lægge,
I som bestandig, naar Gilde der staaer hos mig i min Høisal,
Drikke den blussende Konningeviin, og lytte til Skjalden:
Alt i et stadseligt Skriin til den fremmede Mand har vi pakket
Klæderne ned og de skjønne Klenoder af Guld med de andre
Gaver, som hid bleve sendte til Skjenk af Phaiakernes Fyrster;
Dertil et Bækken vi hver især og en rummelig Trefod
Give ham end; hos Folket vi Vederlag siden os fange,
Thi det maa trykke den enkelte Mand at yde saa meget.
Saa Alkinoos taled, hans Ord godt hued dem Alle.
Hver nu gik til sit Hjem, og lagde sig der til at sove;
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Ilte til Skibet de ned med de hjerteforlystende Malmkar.
Om paa Dækket den hellige Drot Alkinoos vandred,
Og under Toft forsigtig han stuved dem selv, at i Veien
Ei de hans Folk skulde staae, naar rask deres Aarer de roede.
Derpaa de ginge til Kongens Palads, og holdt deres Maaltid.
Strax den hellige Drot Alkinoos slagted et Høved,
Hvilket han offred til Zeus, Skysortneren, Alles Behersker.
Bovene risted de først, og snart ved det prægtige Gilde
Veltilmode de sad; i Kredsen den hellige Sanger,
Folkenes Yndling, Demodokos qvad, men jevnlig Odysseus
Dreied sit Hoved, og saae mod den skinnende Sol, om den ikke

Snart vilde gange tilbjerge, thi stærkt efter Reisen han længtes.
Som efter Nadveren længes en Mand, hvis rødbrune Oxer
Dagen igjennem har kjørt den tømrede Plov over Brakmark,
Glad han vorder i Hu, naar Solen er nær ved sin Nedgang,
At han til Nadver kan ile, men Knæene svigte paa Hjemvei,
Saaledes daled den lysende Sol til Fryd for Odysseus.
Flux da taled han saa til de aarebevante Phaiaker,
Først og fremmest han dog til Alkinoos vendte sin Tale:
Ypperste Mand i Folket, Alkinoos! høie Behersker!
Sender mig bort i Fred, saasnart Viinoffret er udgydt!
Lever saa vel! beredt er jo Alt hvad mit Hjerte sig ønsker,
Farten og venlige Gaver; dem lade mig Himmelens Guder
Vorde til Held! og gid jeg maa finde min Hustrue ved Hjemkomst
Reen og huld som tilforn, og ved Helsen og Kraft mine Venner!
I som forblive tilbage, gid længe til Fryd I maae leve
Baade for Hustrue og Børn! de salige Guder velsigne
Eder med Held, og aldrig i Land bosætte sig Vanheld!
Saa han taled, og Alle tilraaded med lydeligt Bifald,
Hjem at forhjelpe den fremmede Mand, thi hans Tale var billig,
Og til Herolden paastand sig stærken Alkinoos vendte:
Skynd dig, Pontonoos, flux! bland Viin i Kummen, og deel den
Om i Salen til Alle, at ogsaa til Zeus vi kan offre;
Saa vil den fremmede Mand til Fædrenelandet vi sende.
Saa han taled, og qvægende Viin Pontonoos blanded,
Treen saa med Bægrene frem, og deelte dem rundt til dem Alle.
Og til de salige Guder, som boe paa Himmelen vide,
Offred Enhver paa sin Plads, men op stod Helten Odysseus,
Tog og rakte sin Tvillingpokal til Dronning Arete,
Og med bevingede Ord tiltaled han hende saalunde:
Dronning Arete, lev vel! bestandigen vel! til omsider
Alderen kommer og Døden, til hvilke vi Mennesker fødtes.
Jeg maa drage herfra, men du herhjemme dig fryde
Ved dine Børn, dit Folk og Alkinoos, Drotten din Husbond!
Talt, og paastand over Tærskelen ud treen Konning Odysseus;
Strax den hellige Drot Alkinoos skikked Herolden
Med ham, at følge ham ned til den hurtige Snekke ved Kysten.
Dronning Arete desuden befoel tre Terner ham følge,
Een for ombord at bringe en veltoet Kjortel og Kappe,
Og det forsvarlige Skriin hun gav den Anden at bære,
Medens den Tredie med Kost og Viin nedvandred til Stranden.
Men da de ned vare komne til Skibet, som laae under Kysten,
Toge de dygtige Gutter ombord, som ham hjem skulde bringe,
Flux mod Alt, og gjemte det godt, baade Vinen og Maden,
Og i det bugede Skib de paa Dæk for Odysseus et Uldskind

Bredte med Lagen derover, hvorpaa han trygt kunde sove,
Agter i Skuden, saa steg han ombord, og paa Leiet sig lagde
Taus; Søgutterne satte sig flux i Orden paa Toften,
Løsnede Rebet paastand fra det gjennemborede Steendræg,
Bøied sig frem og tilbage, og væltede Bølgen med Aarer.
Men paa Odysses's Øine ret snart neddalede Søvnen
Dyb og qvægende sød, paa det nærmeste ligned den Døden.
Som naar paa Veddeløbsmark de vælige Hingster i Fiirspand,
Styrtende frem, naar et Rap af den smeldende Pidsk dem har muntret,
Løbe med hoppende Skridt i en Fart over Banen til Maalet,
Saaledes hopped den agtere Stavn, og i Seilerens Kjølvand
Rulled den purpurne Bølge saa høit over brusende Havdyb.
Sikkert og fast i sin Fart løb Skibet paa Vand, saa vel neppe
Glenten kan flyve saa snelt, den snareste Fugl under Himlen.
Saaledes strøg det afsted, og kløvede Bølgen med Kjølen,
Farende bort med en Mand, som i Kløgt var Gudernes Lige,
Han som tilforn i Sind havde liidt og døiet saa meget,
Enten han dysted med Mænd, eller foer paa de farlige Bølger,
Trygt nu laae han og sov, forglemmende Alt hvad han udstod.
Just i det samme den Stjerne stod op, som blankest af alle
Skrider paa Himmelen frem, at bebude det dæmrende Daglys,
Seiled det havbefarende Skib mod Land under Øen.
Der er en Bugt ved Ithakas Øe, som er helliget Phorkyn,
Havets bedagede Gud; her to fremspringende Næsser
Hæve sig skakt, og bøie sig frem mod Gabet af Bugten,
Disse for Bølgerne dæmme, som bovnende ude fra Dybet
Væltes af tudende Vinde; men trygt selv uden Fortøining
Ligger derinde det toftede Skib, naar i Havn det er kommet.
Inderst ved Bugten et Olietræe udfolder sin Krone;
Tæt ved Træet der ligger en yndig og dæmrende Grotte,
Helliget dem af Nymphernes Slægt, som man kalder Naiader;
Skaaler og hankede Krukker af Steen man finder derinde,
Hvor den arbeidsomme Bie har for Skik at lægge sin Honning;
Væverlad af Steen der staaer, hvor Nympherne væve
Kaaber af Farve som Bølgen i Søe, et Under at skue;
Der er evindelig rindende Vand, og Grotten har tvende
Døre, den ene mod Nord er Menneskers vanlige Indgang,
Og imod Syd den anden, som kun er de salige Guders
Hellige Vei, og aldrig af Menneskefødder betrædes.
Der de styred mod Land som Mænd, der kjendte det Farvand,
Og en saa strygende Fart skjød Snekken, at op den paa Kysten
Løb til Midten af Kjølen, saa flinkt Baadsmændene roede.
Strax af det toftforsynede Skib udsteg de paa Kysten;
Derpaa de bar Odysses iland fra det bugede Fartøi,

Hyllet i Lagen endnu, og strakt paa det skinnende Uldskind,
Og paa den sandede Kyst de satte den slumrende Konning;
Skibed saa ud det kostbare Gods, som Phaiakernes Stormænd
Gav ham ved Reisen til Skjenk efter stolten Athenes Forføining.
Dette tilhobe de lagde ved Stammen af Olietræet,
Borte fra Stien, at ei nogen Vandrer, som muligen didkom,
Inden Odysses var vaagnet, ham lumskelig skulde bestjæle.
Derpaa til Hjemmet igjen de seilede. Ei dog Poseidon
Havde den Trudsel forglemt, som tilforn han engang havde udstødt
Gram mod Helten Odysses, og Zeus tilraads han nu spurgte:
Fader Kronion! forvist ei meer blandt salige Guder
Vorder jeg agtet herefter, naar Mennesker nægte mig Hæder,
Disse Phaiaker, som dog nedlede fra mig deres Herkomst.
Vel i den Troe jeg stod, at Odysses sit Hjem skulde finde
Efter mangfoldig Besvær, jeg har aldrig aldeles hans Hjemkomst
Villet forpurre, du havde jo selv den forjættet og lovet,
Men paa et Skib har de nu ham sovende ført over Havet,
Sat ham paa Ithaka ned, og herlige Gaver ham givet,
Dynger af Kobber og Guld, og vævede Klæder i Mængde,
Meer end fra Troia han med havde bragt, hvis hjem han var kommen
Uden Forliis med den Lod, han der annammed af Byttet.
Ham gjensvarede Zeus, den skyforsamlende Hersker:
Ha! Jordryster, du vældige Gud! hvad var det du sagde?
Aldrig foragte dig Guderne vil, og slet det bekom dem,
Om de Foragt paa den høie, den vældige Gud vilde kaste.
Dog naar en dødelig Mand, som pukker paa Magt og paa Styrke,
Ei dig vil ære, da staaer det til dig, engang dig at hevne;
Gjør da, hvad selv du finder for godt, og agter for tjenligst.
Ham til Svar Jordrysteren gav, den stærke Poseidon:
Gjerne paastand jeg dit Raad, Skysortner! i Værk vilde sætte,
Altid betages jeg dog af Frygt og Blue for din Vrede.
Nu det mig lyster at knuse Phaiakernes deilige Snekke,
Som fra Odysses's Fart fremiler ad blaalige Vande,
At de kan dye sig herefter, og ende den Skik at befordre
Fremmede hjem; og et kneisende Fjeld vil om Staden jeg reise.
Ham gjensvarede Zeus, den skyforsamlende Hersker:
Kjæreste Broder! hvad her du har sagt, mig tykkes det bedste.
Altsaa naar Folket, som stimler fra Bye, seer Skibet sig nærme,
Strax du forvandle det da til en Steen tæt inde ved Kysten,
Ganske livagtig at see som et Skib, at Enhver maa forbauses
Over det Syn, og et kneisende Fjeld om Staden du reise.
Knap havde dette han hørt, den vældige Ryster af Jorden,
Før han sig skyndte til Scheria hen, hvor Phaiakerne boede.
Der han tøved, men snart sig nærmed det glidende Fartøi

Rask i en strygende Fart; frem foer da stærken Poseidon,
Slog paa Snekken med Fladen af Haand, og til Steen den forvandled.
Naglet til Bunden af Havet den stod, og flux var han borte.
Men med bevingede Ord nu snakkede sammen paa Kysten
Hine til Roening saa flinke, tilsøes saa berømte Phaiaker.
Mangen da taled saalunde, med Øinene vendt mod sin Naboe:
Vee mig! hvo standsed paa Havet saa brat den løbende Snekke,
Just som den styrede hjem? nys heel og holden vi saae den.
Saa de taled, thi slet ikke vidste de, hvad der var hændet.
Flux Alkinoos hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
Vee mig! saa slog det ind, hvad engang forlængst af min Fader
Varslet mig blev, at Poseidon mod os vilde vende sin Harme
Nidsk, fordi vi saa trygt kan Enhver befordre til Hjemmet.
Naar nu Phaiakerne styred engang paa et stateligt Fartøi
Hjem fra saadan en Fart, da vilde Poseidon paa Havet
Slaae det i Qvag, og skjule vor Stad bag mægtige Fjelde.
Saa har Gubben fortalt, og nu fuldkommes det ganske.
Hører da dette mit Ord, og lader os Alle det følge:
Aldrig vil meer nogen Mand vi hjem befordre, som kommer
Hid og gjæster vor Stad, og tolv udkaarede Tyre
Offre vi vil til Poseidon, om mulig han vil sig forbarme
Over vor Stad, og ei bag kneisende Fjelde den skjule.
Saa han taled, da skjalv de, og sørged for Tyrenes Offring.
Saaledes offred og bad Phaiakernes Fyrster og Raadsmænd,
Staaende rundt om Altret, til Drotten den stærke Poseidon.
Midlertid vaagned af Søvn den ædelig Konning Odysseus
Hist paa den fædrene Jord, men ei gjenkjendte han Egnen
Efter saa rum Tids Frist, thi trindt en Guddom i Taage
Hylled ham, Pallas Athene, hiin Datter af Zeus, for at gjøre
Helten ukjendelig selv, og om Alt at give ham Kundskab,
For at hans Hustrue, hans Venner og Folk ham ei skulde kjende,
Førend han Beilerne fuldt havde tugtet for al deres Vanart.
Derfor var Alt for Konningens Blik forandret og fremmed,
Baade de langthenrindende Stier og skjermende Bugter,
Baade de svimlende Klipper, og frodige Træer i Skoven.
Op paa Stedet han sprang, og betragted den fædrene Jordbund,
Derpaa han sukked af inderste Bryst, med Fladen af Haanden
Slog han sig heftig paa Laar, og med jamrende Stemme han udbrod:
Vee mig! til hvad for Menneskers Land er atter jeg kommen?
Mon det er raae udædiske Mænd uden Ret eller Love,
Eller et gjæstfrit Folk, hvis Sind for Guderne frygter?
Hvor henbringer jeg alt mit Gods? hvor vanker jeg vildsom
Hen? o gid det dog heller var hist hos Phaiakerne blevet!
Gid jeg dog selv til en anden var tyet af de mægtige Konger,

Som havde gjæstet mig mildt, og sendt til mit Hjem mig tilbage!
Ikke jeg veed, hvorhen jeg skal bringe det; lade det ligge,
Vover jeg ligesaalidt, at det ei skal ranes som Gribsgods.
Ha! saa brøsted det altsaa Phaiakernes Drotter og Raadsmænd
Ligesaavel paa Forstand, som paa Sind til at gjøre hvad Ret er,
Siden til fremmede Kyster de førte mig; vist de mig loved,
Hjem mig at skaffe til Ithakas Øe, men de sveg deres Løvte.
Straf dem ramme fra Zeus, Bønfaldendes Hevner, hvis Øie
Seer hver Dødeligs Færd, og som revser Enhver, der forbrød sig!
Dog mine Skatte jeg tælle nu vil, for at see, om de mulig
Raned mig Noget, og førte det bort paa den bugede Snekke.
Saa han taled, og mønstred sit Gods, hver skinnende Trefod,
Hvert Malmbækken, og Guldet, og alle de kostbare Klæder;
Ikke det mindste han savned; da sukked han efter sin Hjemstavn.
Og ved det brusende Hav med langsomme Fjed han paa Stranden
Jamrende vanked omkring, da nærmed sig Pallas Athene;
Ganske hun ligned en Knøs, som Faar paa Grønningen vogter,
Fiin af Lemmer og Hud, som Konningebørn for det meste.
Slængt over Axlerne hang en siid og prunkende Kappe,
Saaler han bar under glindsende Fod, og et Spyd udi Haanden.
Glad blev Odysses, da Knøsen han saae, treen strax ham imøde,
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Kjære! da du est den Første, hvem her i Landet jeg træffer,
Vær mig da hilset, og mød mig ei med Træskhed i Hjertet!
Frels dette Gods, og frels mig selv! som var du en Guddom,
Raaber til dig jeg om Hjelp, og dit Knæe omfavner jeg ydmyg.
Ogsaa du dette mig sige forsand, at jeg faaer det at vide,
Hvad for et Land er dette? hvad Folk? hvad Mennesker boe her?
Er dette bakkede Land en Øe, eller strækker sig Næsset
Her paa Kysten mod Havet maaskee fra det frugtbare Fastland?
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Fremmede! Daare du est, eller langveisfra er du kommen,
Siden du spørger om Landet mig her; det er dog i Sandhed
Ikke saa reent uden Navn, forvist heel Mange det kjende,
Baade de Folk, som boe mod Morgenens Lys og mod Solen,
Og i de Lande, som strække sig hen mod det taagede Mørke.
Vel er af Klipper det fuldt, og ei det duer til Hestavl,
Men det er dog ikke goldt, dog ei ere Sletterne brede.
Kornet hos os velsignet paa Markerne trives, og Ranken
Yppig sig slynger, thi Regn og qvægende Dug den befrugter.
Tjenligst er Landet til Geder og Køer, vore Skove har alskens
Træer, og Vand det udslagene Aar i Bækkene flyder.
Derfor har Ithakas Rye vist strakt sig lige til Troia.
Sun efter Sigende ligger saa langt fra Landet Achaia.

Talt; da glæded sig høit den kraftige Konning Odysseus,
Inderlig froe, da sit Fødelands Navn uventet han hørte
Nævnt af Pallas Athene, hiint Barn af den høie Kronion,
Og med bevingede Ord til hende han taled saalunde: —
Sandheden dulgte han dog, og sit Ord tog strax han tilbage,
Rede var stedse hans Sjel til at hitte paa listige Indfald. —
Ithakas Navn har ogsaa jeg hørt derhjemme paa Kreta
Hiinsides Havet, og nu med det Gods, du seer, er jeg kommen
Hid, men ligesaa meget jeg lod mine Sønner tilbage,
Da jeg blev nødt til at rømme, fordi jeg Idomeneus' egen
Søn havde dræbt, fodrappen Orsilochos, som i at løbe
Stod over alle behændige Mænd paa Kreta saa vide.
Røve han vilde mig alt det Gods, som hjem jeg fra Troia
Bragte som Bytte, for hvilket jeg dog havde døiet saa meget,
Enten jeg dysted med Mænd, eller foer paa de farlige Bølger,
Blot fordi jeg var ikke tilsinds at tjene hans Fader
Hist i Troernes Land, men selv anførte mit Krigsfolk.
Ham med mit kobberne Spyd jeg vog, da hjem han fra Marken
Gik med en Svend; jeg lured ham op ved Siden af Veien,
Himlen var skjult af den skumleste Nat, og ei var der nogen
Dødelig Skabning, som saae os, i Løn jeg tog ham af Dage.
Dog saasnart jeg med Kobberets Od havde givet ham Helsot,
Gik jeg ombord paa et Skib, som blev ført af bolde Phoiniker;
Dem overtaled jeg snart ved Bønner og glædelig Gave,
Enten til Pylos at føre mig hen, og iland mig at sætte,
Eller til Elis det hellige Land, hvor Epeierne herske;
Men en forfærdelig Storm forslog deres Skude fra Kysten
Meget imod deres Ønske, thi ei de mig vilde bedrage.
Tumlede vidt fra vort Maal blev hid om Natten vi drevne,
Ind i Bugten vi roede med megen Besvær, og paa Nadver
Ingen iblandt os tænkte, skjøndt haardt vi havde den nødig.
Men som fra Skibet vi kom, vi strax os leired paa Kysten,
Og jeg var træt, saa den liflige Søvn sig over mig listed.
Mændene bar nu fra Skibet mit Gods iland, som de lagde
Ned altsammen, hvor selv jeg laae paa den sandede Strandbred,
Steg ombord, og styrede hjem til Sidonias skjønne
Blomstrende Land; tilbage jeg blev sørgmodig og ene.
Saa han taled, da smilte den lysblaaøiede Pallas;
Klapped ham venlig med Haand, og nu hun ligned en Qvinde,
Fager, anseelig af Vext og øvet i glimrende Arbeid,
Og med bevingede Ord hun talede til ham og sagde:
Den maatte visselig være forslagen og snue, som i Snildhed
Skulde sig staae mod dig, var det end en Gud, som dig mødte.
Dristige Træring, som aldrig faaer nok af listige Paafund!

Kan du da selv i dit Fædreneland ei dye dig for Rænker
Og for bedragerske Ord, som fra tidligste Aar var din Glæde?
Dog ei meer om dette vi tale vil; begge forstaae vi
Kunsten, thi du est forsand blandt Mennesker alle den Første
Baade til Raad og Ord, som jeg blandt samtlige Guder
Prises for Kløgt og List; dog end har ei du mig gjenkjendt,
Pallas Athene jeg er, Skysamlerens Datter, som altid
Stander i hver en Trængsel dig bi, og huldt dig beskjermer.
Ogsaa fornys jeg Gunst dig vandt hos alle Phaiaker,
Dog nu kommer jeg hid, for med dig at hitte paa Anslag,
Og for at skjule det kostbare Gods, som de stolte Phaiaker
Efter mit Raad og min Hu dig gav, da til Hjemmet du reiste.
Sige jeg vilde dig ogsaa, hvad Qval i din prægtige Bolig
End dig bestemtes at lide, thi bær standhaftig din Skjebne!
Ei med et eneste Ord til Mand eller Qvinde betroe du,
At du er kommen tilbage, men taal langmodig og stille
Alt hvad ramme dig kan, og find dig i Mændenes Frækhed!
Flux gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:
Haardt det falder for dødelig Mand, dig at kjende, Gudinde!
Er han end snild, thi du skaber dig om til hvad det skal være.
Dette jeg veed dog forvist, at huld du var mig bestandig,
Dengang vi feided i Troernes Land, vi Mænd af Achaia.
Men da saa Priamos' kneisende Stad vi havde forstyrret,
Og vi var gangne tilskibs, og en Gud havde Folkene spredt ad,
Mærked jeg Intet til dig, du Datter af Zeus! eller saae dig
Træde til mig paa mit Skib, at yde mig Værn imod Faren.
Stedse jeg flakked omkring, forpiint af Sorger i Hjertet,
Indtil mig Himmelens Guder omsider af Qviden forløste.
Først da jeg kom til Phaiakernes Folks velsignede Øland,
Talte du Mod i mit Bryst, og ind i Staden mig førte.
Nu ved din Fader besværger jeg dig, thi troe kan jeg neppe,
At jeg er kommen til Ithakas Øe, nei! vist i et andet
Land jeg tumles omkring, og hvad du mig nylig fortalte,
Sagde du vist for at drille mig blot, og mit Sind at bedaare;
Siig mig forsand, om jeg virkelig staaer paa min fædrene Jordbund!
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Saadanne Tanker du nærer forsand i dit Hjerte bestandig,
Derfor umulig jeg kan i Ulykkens Stund dig forsage,
Thi du est venlig af Sind, og skarp af Begreb og forstandig.
Var det en Anden, som fjernt fra vildene Farter var kommen,
Iilte han glad til sit Huus at see sine Børn og sin Hustrue;
Dig det lyster dog ei at spørge derom eller forske,
Før du har prøvet din Viv, som nu derhjemme saa ene
Sidder i høien Palads; i Sorg og Kummer bestandig

Dag henrinder og Nat for din bitterliggrædende Hustrue.
Aldrig jeg tvivled dog paa, nei! grandt i Sindet jeg vidste,
At du dit Hjem igjen skulde see, men berøvet dit Msndskab.
Dog var jeg ikke tilsinds, med Poseidon, min kjødelig Farbroer,
Strid at yppe, som Nag til dig bestandig i Hjertet
Bærer af Harme, fordi du hans Søn berøvede Synet.
Kom! lad Ithakas Egn mig vise dig, at du kan troe mig!
Her er den Bugt, som har Navn efter Phorkys, den aldrende Havmand,
Hist ved den inderste Bugt staaer Olietræet saa bladfuldt;
Der er den hvælvede Grotte, hvor selv du i forrige Dage
Offred til Nympherne mange fortrinlige Festhekatomber,
Og det er Neritons skovrige Bjerg, som hisset sig hæver.
Talt; da spredte hun Taagen, og brat kom Landet tilsyne.
Glad i sit Hjerte da blev den kraftige Konning Odysseus,
Glad ved sit Land han kyssed den sædfrembringende Jordbund,
Og til de hellige Nymper han bad med oprakte Hænder:
Høie Naiader, I Børn af Zeus! ret aldrig jeg vented
Eder igjen at see, men nu med jublende Bønner
Hilser jeg Eder, og Gaver forsand skal jeg yde som fordum,
Hvis blot Hærfangsgudinden, hiin Datter af Zeus, mig i Naade
Livet forunder en Tid, og min Søn velsigner med Trivsel.
Ham tiltaled Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Vær kun rolig, og lad ei Sligt bekymre dit Hjerte!
Nu vil vi strax i den inderste Vraae af den hellige Grotte
Gjemme dit Gods, at ligge det kan i sikker Forvaring,
Saa vil vi tænke paa Raad, hvordan det bedst kan bedrives.
Saa hun taled, da traadte hun ind i den dæmrende Grotte,
Og efter Fjælster hun søgte med speidende Blik, men Odysseus
Slæbte til Grotten sit Gods, baade Guldet og Malmen den haarde,
Og de fortrinlige Klæder, Phaiakerne havde ham givet.
Varlig han gjemte det der, og selv tog Pallas Athene,
Aigissvingerens Datter, en Steen, og satte for Hulen.
Ned ved det hellige Olietræe de satte sig derpaa,
Og om de trodsige Beileres Død med hinanden de raadslog.
Først til Orde da tog den lysblaaøiede Pallas:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysses du snilde!
Tænk, hvordan du kan Hevn over Beilerne faae, de forvorpne,
Som i dit Huus tre Aaringer alt har teet sig som Herrer,
Og som med Gaver begjære til Viv din deilige Hustrue;
Men i sit Hjerte hun sukker bestandigen efter din Hjemkomst,
Alle hun holder med Haab, og Enhver hun lover det bedste,
Skikkende Bud omkring, dog staae hendes Tanker til Andet.
Flux gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Ha! saa skulde da jeg, lig Atreus's Søn Agamemnon,

Vist været død en ynkelig Død i mit Huus ved min Hjemkomst,
Naar ikke du, Gudinde! mig Alt havde nøie berettet.
Vel! opspind mig et Raad, hvardan jeg hine skal tugte,
Staae mig troligen bi, og fyld mig med Kraft og med Tillid,
Som da de straalende Tinder fra Ilions Mure vi styrted!
Ja! naar med Iver, som dengang, du nu vilde hjelpe mig, Blaaøi!
Selv trehundrede Mænd jeg dristede vel at bekæmpe,
Høie Gudinde! med dig, naar du huldt mig undte din Bistand.
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Ja! jeg vil stande dig bi, og ei af Øie dig lade,
Naar vi omsider begynde vort Værk, og da skal tilvisse
Mangen af Beilernes Sværm, som frækt opæde din Velstand,
Segne til Jorden, saa Muldet med Blod og Hjerne besudles.
Dog nu vil jeg dig først for Enhver ukjendelig gjøre,
Rynke den glindsende Hud omkring dine smidige Lemmer,
Tage fra Hovedet bort dine guldgule Haar, og en Kittel
Hænge dig om saa styg, at Enhver dig med Grue vil betragte,
Og dine Øine, saa funklende før, skal rødnes og vædske,
At du for Beilernes Flok kan staae som en uselig Stakkel,
Og for din Hustrue og Søn, som hjemme du lod i Paladset.
Selv skal du først og fremmest begive dig hen til den Hyrde,
Som dine Sviin bevogter, thi troe han er dig af Hjertet,
Høit han elsker din Søn og den kløgtige Penelopeia.
Ham vil du siddende finde ved Svinenes Flok, som er dreven
Ud til det bakkede Korax, ei langt fra den Bæk Arethusa,
Liflige Olden at æde, og Vand af Bækken at drikke,
Hvorved det bævrende Flesk ret trives paa Skinker og Sider.
Tøv hos ham, og spørg ham ud nøiagtig om Alting,
Medens til Sparta jeg gaaer, den Stad med de deilige Qvinder,
Selv din elskede Søn Telemachos hjem dig at kalde,
Som til det mægtige Land Lakedaimon til Kong Menelaos
Drog, for om dig at spørge sig for, om du end var ilive.
Flux gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:
Hvi fortaug du ham dette, du veed og kjender dog Alting?
Mon for at ogsaa min Søn, omtumlet paa vildene Bølger
Kummer og Nød skal lide, mens Fremmede æde hans Velstand?
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Vær dog ei for din Søn saa svart bekymret i Hjertet!
Selv ledsaged jeg ham, at han hæderligt Rye kunde vinde
Hist i det fremmede Land; ei lider han Ondt, thi han sidder
Trygt i Paladset hos Atreus's Søn, omringet af Velstand.
Rigtignok ligger en Flok Ungkarle paa Luur med et tjæret
Skib, for at slaae ham ihjel, før hjem han til Ithaka kommer,

Dog det befrygter jeg ikke, nei! før skal Jorden bedække
Mangen af Beilernes Sværm, som frækt opæde din Velstand.
Saaledes taled Gudinden, og flux med sin Stav ham berørte,
Rynked den glindsende Hud omkring hans smidige Lemmer,
Tog fra Hovedet bort de guldgule Haar og bedækked
Legemet trindt med et Skind som den graae udlevede Gubbes,
Rødned hans Øine, saa funklende før, og med Vædske dem fyldte,
Og om hans Krop hun hylled en uselig Pjalt og en Kjortel
Laset, tilsmudset af stinkende Røg, og modbydelig skiden,
Hængte derover et Skind af en Hjort, heel skaldet og haarslidt,
Gav ham i Haanden en Kjep og dertil en Fattigmandspose,
Lappet og slidt, og et Reeb hang ved, i hvilket han bar den.
Da de nu Raad havde lagt, adskiltes de. Pallas Athene
Efter Telemachos gik til det hellige Land Lakedaimon.

Fjortende Sang.

Odysses's Sammenkomst med Eumaios.

Men ad den knudrede Stie gik strax Odysses fra Havnen
Gjennem den bakkede Skov til det Sted, hvor Pallas Athene
Havde ham sagt, at Hyrden, den herlige Mand, var at træffe,
Som af Odysses's Svende bevogtede troligst hans Fæmon.
Udenfor Hytten han fandt ham siddende; der var en Fægaard,
Bygt paa en vidtomskuende Plads med et kneisende Indhegn,
Smuk og stor, med en Vei omkring, og selv havde Hyrden
Reist den til Svinenes Flok, imens hans Herre var borte,
Uden at gamle Laertes og Dronningen fik det at vide,
Selv slæbt Stenene sammen, og trindt den beplantet med Hvidtorn.
Udenom Fægaardspladsen nedrammede Staver han rundtom
Tæt ved hinanden og stærke, af Egenes kløvede Kjerne;
Indenfor Hegnet til Leie for Svinene laved han Baase
Nær ved hinanden og tolv i alt; halvhundrede Stykker
Rodende Dyr han stænged i hver, dog Søer tilhobe,
Svinenes Yngel at fremme, men Ornerne bleve derude,
Dog langt færre de var, thi de prægtige Beileres Fraadsen
Mindskede svart deres Tal; Dag ud Dag ind maatte Hyrden
Sende den Galt, som var bedst istand i de mæskede Flokke;
End tilbage der var trehundred og tredsindstyve.
Fire forsvarlige Hunde der laae, saa glubske som Rovdyr,
Altid paa Vagt, dem Hyrden sig holdt, hiin Røgternes Formand.
Selv var han just i Lag med at passe sig Saaler til Foden,
Dem af en Koes velgarvede Hud han nys havde snittet.
Tre af hans Svende med Svinenes Flok drev om i det Grønne,
Og med en Galt havde selv han sendt den Fjerde til Staden
Til de fripostige Beilere hen, saa nødig han vilde,
At de ved Gilde med Suul deres Lyst kunde styre tilfulde.
Øie paa Konning Odysseus fik strax de gjøende Hunde,
Og med et Glam imod ham de foer, men Helten Odysseus

Satte betænksom sig ned, og sin Kjep af Haanden han tabte.
Nu var ham hændet forvist en smædelig Qval ved hans Fægaard,
Naar ikke Hyrden, som Læderet strax af Hænderne slængte,
Ud af Døren var styrtet paastand med hurtige Fødder;
Først han paa Hundene skjændte med buldrende Røst, og af Veien
Jog dem med Steen efter Steen, og talede derpaa til Drotten:
Gubbe! kun lidet der fattedes i, at paastand mine Hunde
Havde dig revet ihjel, for mig en evindelig Skjændsel,
Og af Bekymring og Sorg gav Guderne nok mig foruden.
Thi for min guddomlignende Drot forgræmmet og sorgfuld
Sidder jeg her, og de glindsende Sviin til Fraadsen for Andre
Feder jeg trolig, mens selv han maaskee omvankende vide
Tigger sit daglige Brød i fremmede Byer og Lande,
Lever han ellers endnu, og skuer det skinnende Sollys.
Dog velan, du Gamle! lad ind i Hytten os træde!
At du med Mad og Viin kan qvæge dit Sind efter Attraae,
Og mig fortælle, hvorfra du est, og hvad Modgang du fristed.
Talt, og ind i sin Hytte den ærlige Hyrde ham førte,
Bød ham saa sætte sig ned paa en Bunke beløvede Qviste,
Hvorpaa han breded et Skind baade laadent og stort af en spættet
Gemse, som tjente ham selv til Seng, og glad blev Odysseus
Over saa venlig en Færd, tog Ordet, og taled saalunde:
Zeus og de øvrige Guder, min venlige Vært! dig forunde,
Hvad du dig ønsker somhelst, da saa mildt du tager imod mig!
Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios, du Svinenes Hyrde:
Ei var det skjelligt af mig, at vise Foragt mod en Fremmed,
Selv mod en uslere Mand end dig; hver Fremmed og Fattig
Hører Kronion jo til; men tarvelig Gave maa glæde,
Hedder det her blandt os, og saadan hos Svendene gaaer det,
Altid i Angest de leve, naar Herrerne er af de unge.
Ak! thi Guder har længe den Mand forhindret fra Hjemfærd,
Som mig til Bedste forvist havde seet, og til Eie mig givet
Alt hvad en ædelig Herre vel pleier sin Svend at forære,
Eiendomshuus med Jorde dertil og en elskelig Hustrue,
Naar han har tjent ham troe, og en Gud har velsignet hans Arbeid,
Ret som det Arbeid velsignes, som her jeg stadig besørger.
Lønnet da havde min Herre mig vist, var han her bleven gammel,
Men han er borte; gid Helenas Æt maatte ryddes af Jorden
Ud! den Qvinde har givet mangfoldige Mænd deres Helsot.
Ogsaa min Herre begav sig paa Togt til Ilions Marker,
Kong Agamemnon at hædre, og Troernes Folk at befeide.
Saa han taled, og lukked paastand sin Vams med en Livrem,
Gik saa til Svinenes Stier, hvor stærkt der vrimled af Grise,
Tog sig et Par af disse, og slagted dem begge til Maaltid,

Sved saa Flesket, og skar det itu, og stak det paa Bradspid.
Men da han saa havde stegt det, han frem for Odysses det satte,
Spruttende hedt paa Spiddet, thi Meel var drysset derover.
Derpaa han skjenkede Viin som Honning saa sød i et Trækruus,
Satte sig hen for sin Gjæst, og muntred ham saa ved sin Tale:
Spiis nu, fremmede Mand! saa godt det for Svendene vanker;
Grise vi faae; de mæskede Sviin selv Beilerne fraadse;
Hverken de tænke paa Gudernes Hevn, eller kjende til Medynk.
Voldelig Daad dog aldrig kan tækkes de salige Guder,
Nei! kun Fromhed og redelig Færd de hos Mennesket skatte.
Selv udædiske Mænd, som iland paa fremmede Kyster
Stige for Rov at begaae, dem Zeus tilsteder at plyndre,
Og som, naar Skuden er fuld, igjen sig skynde til Hjemmet,
Ja selv Saadanne grue dog svart for Gudernes Gjengjeld.
Dog disse Herrer maae vist, kanskee ved guddommeligt Sandsagn,
Hiins ynkværdige Død have spurgt, siden ei de for Alvor
Beile til Fruen, ei heller vil hjem sig forføie, men rolig
Øde hans Gods ved frækt Fylderi uden ringeste Skaansel,
Thi baade Nætter og Dage, saa mange som Zeus lader skabe,
Slagte de Qvæg, eet Høved dog ei forslaaer eller tvende,
Og ved umaadelig Sviir de tilbunds Viinfadene lense.
Ja han var mærkelig rig paa Fæmon; aldrig paa Fastlands
Muldede Marker har end nogen Drot havt Mage til Velstand,
Aldrig paa Ithaka selv; knap tyve bemidlede Herrer
Eie tilsammen saa meget; opregne jeg vil dig hans Rigdom.
Ovre paa Kysten der gaaer tolv talrige Hjorder af Hornqvæg,
Faar desuden og Sviin og Geder i lignende Mængde;
Deels af hyrede Svende og deels af hans egne de røgtes.
Her derimod paa afsides Vang i elleve Flokke
Græsse de strippende Geder, og dygtige Mænd dem bevogte;
Hver af disse maa daglig af Gedernes mæskede Flokke
Sende til Beilernes Bord den Buk, som er fedest og lækkrest;
Selv bevogter jeg Svinene her, og passer dem trolig,
Men jeg maa skikke dem daglig en Galt, og vælge den bedste.
Talt; men Odysses imens aad Sulet med Lyst, og af Vinen
Drak han begjærlig, men taus, thi han grubled paa Beilernes Ufærd;
Men da han saa havde spiist, og med Mad sit Sind havde gottet,
Rakte ham Hyrden det Kruus, hvoraf han pleied at drikke,
Fyldt med Viin paa en frisk; med Glæde han tog imod Kruset,
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Hvem er den Mand, min Kjære! som dig for sit Gods haver kjøbt sig?
Hvem er den rige, den mægtige Mand, om hvem du fortæller,
At han forliste sit Liv, for Roes Agamemnon at vinde?
Nævn mig hans Navn! det hænde sig tør, at jeg kjender en Saadan;

Zeus alene jo veed, og de salige Guder tilhobe,
Om jeg kan melde dig, at jeg ham saae, thi vidt har jeg vandret.
Ham gjensvared Eumaios, Formanden for Svinenes Hyrder:
Vandrende Mand, min Gubbe! som kommer herhid og os Budskab
Bringer om ham, vil ei blive troet af hans Søn og hans Hustrue;
Det er saa tit Landstrygeres Skik, naar Hjelp de har nødig,
Rask at fare med Løgn, og ei sig til Sandheden holde.
Hver omflakkende Vandrer, som her os paa Ithaka gjæster,
Gaaer til min Frue paastand, og fortæller bedragerisk Opdigt;
Dog hun gjør ham tilgode, udfritter ham ivrig om Alting,
Og under Øinenes Laag fremstyrte den Jamrendes Taarer,
Som det sig egner en Viv, der sin Mand har mistet i Udland.
Du var vel heller ei seen til Æventyr sammen at smedde,
Graaskjæg! ifald man en Klædning dig bød, en Vams og en Kappe.
Dog allerede har Hunde ham vist og hurtige Fugle
Huden af Knoglerne flængt, og hans Sjel er fra Lemmerne fløiet,
Eller maaskee har i Havet ham Fiskene ædt, og paa Kysten
Ligge hans Been etsteds, begravede dybt under Sandet.
Saaledes vist af Dage han kom, og Kummer beredtes
Alle hans Kjære, men mig dog meest, thi saa naadig en Herre
Finder jeg aldrig igjen, hvorhen jeg mig vender i Verden,
Om jeg til Fader og Moder saa gik til min fædrene Hytte,
Hvor jeg engang blev fød, og hvor selv de mig fostred fra Barnsbeen;
Dem ikke heller jeg savner saa dybt, hvor stærkt jeg end længes
Efter at see dem igjen for mit Øie paa fædrene Jordbund,
Som efter ham jeg længes, min mistede Konning Odysseus.
Knap, du fremmede Mand! hans Navn jeg drister at nævne,
Selv naar han ei er tilstede, thi han mig elsker med Ømhed,
Altid den naadige Herre jeg kalder ham, skjøndt han er borte.
Ham gjensvared Odysses, den kjæktudholdende Konning:
Siden du nægter det plat, min Ven! og siger, at aldrig
Hjem han kommer igjen, og din Sjel bestandig er vantroe,
Saa vil jeg ikke fortælle det blot, men med Eed det bekræfte,
Hjem Odysses vil komme! dog Løn for glædeligt Budskab
Strax du mig skjenke, naar hjem til sit Huus igjen han er kommen,
Og i en statelig Dragt, baade Kjortel og Kappe mig klæde!
Før vil, uagtet min Nød, jeg ikke det bitteste tage;
Thi som Hades's Borg den Mand vederstyggelig er mig,
Som af sin Fattigdom fristet fortæller bedragerisk Opdigt.
Zeus, den øverste Gud, Odysses's Arne, til hvilken
Her jeg kom, og dit gjæstede Bord skal være mig Vidner,
Alt fuldkommet skal vorde saaledes som her jeg forkynder:
Hjem Odysses skal komme, endnu før Aaret er omme;
Just som Maaneden slutter sit Løb, og den næste begynder,

Kommer han hjem igjen til sit Huus, og som Hevner han tugter
Alle, som her fornærmed hans straalende Søn og hans Hustrue.
Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde!
Aldrig skal jeg dig give den Løn for glædeligt Budskab,
Gamle! saalidt som igjen til sit Hjem Odysses vil komme.
Drik nu din Viin i Roe, og lad om Andet os snakke!
Mind ei meer mig om dette, thi dybt i Barmen mit Hjerte
Pines af Sorg, naar man taler til mig om min naadige Herre.
Eden vi spare vel bedst; men gid Odysseus maa komme,
Som vi det ønske saa høit, baade jeg og Penelopeia,
Gamle Laertes og ung Telemachos, Gudernes Lige.
Dog for Odysses's Søn, for Telemachos græmmes jeg bittert.
Guderne trives ham lod som en friskopskydende Ympe,
Og som en Mand jeg ham haabed at see, der i Intet tilbage
Stod for den elskede Fader, et Under af Skabning og Aasyn.
Dog en udødelig Gud hans sunde Forstand har forvirret,
Eller et Menneskens Barn, thi han drog til det hellige Pylos,
Nyt om sin Fader at spørge, og nu de Beilere stolte
Lure ham op, naar han kommer igjen, at forgjettet og navnløs
Helten Arkeisios' Æt kan her paa Ithaka uddøe.
Dog, om ham ei tale vi meer, hvad enten han fanges,
Eller han frelses, og Zeus sin Haand over Ynglingen holder!
Gamle! fortæl mig nu lidt om hvad selv du fristed og udstod!
Ogsaa du dette mig sige forsand, at jeg faaer det at vide,
Hvem est du, af hvad Folk, fra hvad Land, og af hvilke Forældre?
Hvad for et Skib har ført dig herhid? hvorledes har Søfolk
Bragt dig til Ithakas Øe? og for hvem udgive sig disse?
Thi du est ei kommen vandrende hid paa din Fod, kan jeg tænke.
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Dette jeg sige dig vil, og tale den skæreste Sandhed;
Havde vi To baade Mad og Viin i klækkeligt Forraad
For en langsommelig Tid, og vi her i Mag i din Hytte
Kunde fortære vor Kost, mens Andre besørged vor Gjerning,
Hændes det kunde da visselig let, at et Aar vilde medgaae,
Inden til Ende jeg kom med al den Qval at fortælle,
Som i mit Liv udstanden jeg har efter Gudernes Villie.
Ned fra Kreta jeg stammer, en Øe, som strækker sig vide.
Jeg er en rig Mands Barn, og en Flok af Sønner foruden
Fødtes min Fader, og fostredes op i hans Huus; de var Alle
Børn af hans ægtede Viv, men Moder til mig var en Frille,
Kjøbt af min Fader, dog ligesaa høit som de Ægte mig Kastor
Elskede, Hylakos' Søn, hvem stolt jeg nævner som Fader.
Han var af Kreternes Folk som en Gud høiagtet i Landet
Baade for Rigdom og Magt, og som Fader til deilige Sønner.

Men da saa Dødsgudinderne kom, og hented min Fader
Ned til Hades's Hjem, da skifted hans ivrige Sønner
Alt det Gods, han besad, og kastede Lod med hverandre;
Mig kun lidet de gav, dog lod et Huus de mig arve.
Snart jeg fæsted til Viv en Datter af rige Forældre,
Hvem ved min Gjævhed jeg vandt, thi hverken var dum jeg af Hoved,
Eller en Kryster i Kamp, men forlængst er dette forsvundet;
Dog naar Stubben du seer, kan vist om Axet du dømme,
Skulde jeg troe, thi nu er jeg ned i Usselhed sunken.
Ares og Pallas Athene mig drabelig Kraft havde skjenket
Og et urokkeligt Mod; saa tit jeg til lønlige Streiftog
Kaared de dygtigste Mænd, og truede Fienden med Ufærd.
Aldrig da blev min mandige Sjel anfægtet af Dødsfrygt,
Forrest i Skaren jeg styrtede frem, og fældte med Landsen
Hvem der i Fiendernes Hær ei rask som jeg kunde løbe.
Saadan i Kampen jeg var, men Markarbeide jeg leed ei,
Eller det huuslige Liv, som sysler med Børnenes Optugt.
Nei! min bestandige Fryd var aareforsynede Skibe,
Krigerisk Færd, velskærpede Spyd, og Buer med Pile,
Disse forfærdende Ting, som ellers er Menneskens Rædsel;
Mig de hued, den Lyst i mit Sind en Gud havde nedlagt,
Een sig jo fryder ved dette, ved hiint sig fornoier en Anden.
Inden Achaiernes Sønner paa Tog begav sig til Troia,
Havde jeg alt ni Gange som Drot for Kæmper og Skibe
Feidet mod fremmede Folk, og vundet betydeligt Bytte.
Deraf jeg tog hvad der hued mig bedst, og meget ved Lodkast
Siden jeg fik; ret snart i mit Huus opblomstrede Velstand,
Og efterhaanden i Kreternes Folk blev jeg mægtig og anseet.
Men da saa Lyneren Zeus havde hiint usalige Krigstog
Fast besluttet, som gav mangfoldige Mænd deres Helsot,
Da paalagde man mig og Idomeneus, Drotten den bolde,
Flaaden at føre til Ilios hen, og ikke var Vægring
Mulig, jeg maatte jo frygte for Folks nærgaaende Paasagn.
Aaringer ni vi krigede der vi Mænd af Achaia,
Men i det tiende Aar, da vi Priamos' Stad havde hærget,
Drog vi med Skibene hjem, og en Gud Achaierne splitted.
Dog den vise Kronion beskæred mig Trængsler, jeg Arme.
Kuns en Maaned jeg blev i mit Huus, og glæded mit Hjerte
Ved mine Børn, min elskede Viv og de Skatte, jeg eied;
Snart tilsøes min Længsel mig drev til et Tog til Aigyptos,
Skibe jeg rusted med Gutter ombord, gudlignende Knøse,
Ni Fartøier jeg rusted, og snart jeg sanked mig Mandskab.
Først mine dygtige Folk sex Dage ved lystige Gilder
Levede høit, thi Qvæg i Mængde jeg gav dem at slagte

Deels til Gudernes Offring, og deels til egen Fortæring;
Men paa den syvende gik vi ombord, og seiled fra Kreta
Bort for en flink raskkulende Bør, som blæste fra Norden;
Let vi løb, som gjennem en Flod, ei leed noget Fartøi
Ringeste Meen, i bedste Behold og karske tilhobe
Sad vi paa Toft, og lod Vind og Styrmænd raade for Kaasen.
Alt til den skyllende Flod Aigyptos vi kom paa den femte
Dag; der lagde jeg qvær mine aareforsynede Skibe;
Strax befoel jeg den øvrige Deel af mit trofaste Følge,
Nede ved Flaaden at tøve, og Vagt ved Skibene holde,
Men nogle Speidere skikked jeg ud paa de høieste Bakker.
Dog af Kaadhed forførte, og følgende Lysten til Voldsdaad,
Hærged de strax det Aigyptiske Folks velsignede Marker,
Røvede Qvinderne bort med uskyldige Børn, og ihjelslog
Mændene selv; dog rygtedes snart den Jammer til Staden,
Og da de Skriget fornam, de drog ved det tidligste Daggrye
Ud; da vrimlede Marken af Mænd tilfods og paa Stridskarm,
Og af den lynende Malm; paastand den Tordner Kronion
Slog mine Mænd med ynkelig Skræk, og at træde til Modværn
Ei en Eneste dristed; Fordærvelsen trued dem rundtom.
Nogle de myrded paastand af mit Folk med hvæssede Landser,
Andre de fanged, og slæbte dem bort at slide som Trælle.
Men i det samme mig Zeus indskjød i Sindet en Tanke,
— Gid jeg dog heller var død, og strax havde endt mine Dage
Hist i Aigypternes Land, thi der vented mig Kummer i Fremtid! —
Flux af mit Hoved jeg tog min smuktforarbeidede Stridshjelm,
Kasted af Skulder mit Skjold, og slap af Haanden min Spydstang,
Løb saa henimod Konningens Vogn, og kyssed og favned
Bønlig hans Knæe, og han frelste mit Liv, barmhjertig imod mig,
Løfted mig op paa sin Karm, og førte mig grædende med sig
Hjem, mens den stimlende Hob foer idelig mod mig med Askspær,
Gridsk paa at slaae mig ihjel, thi svært var Folket forbittret.
Men deres Konge mig frelste, han grued for Hevn fra Kronion,
Gjæstebeskjærmeren Zeus, som fortørnes saa svart over Udaad.
Der forblev jeg i Aaringer syv, og sanked mig Rigdom
Hos det Aigyptiske Folk, thi Foræringer fik jeg af Alle.
Men da det ottende Aar saa langt om længe var kommet,
Landede der en Phoinikier just, som ret var en udlært
Skjelm, og som alt mangfoldig Fortræd havde stiftet i Verden.
Han ved sin List mig forlokked, og førte mig med paa sit Fartøi
Til det Phoinikiske Land, hvor han havde sit Huus og sin Eie.
Nu maatte der hos ham jeg et Aar igjennem forblive,
Men da et Aar var forbi, og Aarsens Tider var omme,
Maaned paa Maaned forløben, og Dagenes Tal var tilende,

Tog han mig med paa et Skib, som skulde til Libyen seile,
Bildende lumsk mig ind, at min Hjelp han ved Ladningen ønsked;
Sælge han vilde mig der, og betydelig Vinding sig tjene;
Dog jeg var nødt til at følge, hvorvel jeg ahnede Uraad.
Skibet paa Bølgerne løb for en flink raskkulende Nordvind
Lige til Høiden af Kreta, dog Zeus tiltænkte dem Ufærd.
Men da vi Kysten af Kreta var komne forbi, var der ikke
Land at øine forresten, vi saae kun Himlen og Havet.
Over vort bugede Skib snart Zeus udbreded en blaalig
Skye saa mørk, at Søen omkring os stod i en Taage.
Midlertid tordnede Zeus, og slynged sit Lyn mod vor Snekke,
Svart i Skroget det dirred ved hvert af de knittrende Lynslag,
Trindt stank Skibet af Svovl, og Mændene faldt over Borde;
Ligesom svømmende Krager en Stund de gynged paa Bølgen
Rundt om det tjærede Skib, en Gud berøved dem Hjemfærd.
Mig, hvormeget jeg end var forpiint af Sorger i Sindet,
Gav Kronion dog selv det mørkblaastavnede Fartøis
Vældige Mast i Favn, at fra Døden jeg end skulde frelses;
Klyngende fast mig til denne, jeg drev for de fnysende Vinde,
Ni samfældige Dage jeg drev, men tiende Aften
Kasted den rullende Søe mig iland paa Thesprotiens Kyster,
Og den Thesprotiske Drot, den ædelig Phaidon, mig gjæstmild
Hused og pleied; hans elskede Søn var den Første, som traf mig
Ganske forkommen af Kuld og Slid, og hjem han mig førte
Støttende venlig min Arm, til Faderens Vaaning vi naaede,
Hvor han med Klæder forsyned mig strax, med Kjortel og Kappe.
Der om Odysses jeg Tidende fik, thi Kongen fortalte,
At han hos ham havde boet som Gjæst paa sin Reise til Hjemmet;
Ja! han mig viste det Gods, som Odysses paa Tog havde samlet,
Kobber saavelsom Guld og Jern heel kunstigen smeddet;
Vist for hans Ætlinger ned i tiende Led var der Rigdom
Nok, saa talrige Skatte der gjemtes i Kongepaladset.
Selv var han reist til Dodona, fortalte han, hisset fra Gudens
Stoltbeløvede Eeg et Raad fra Zeus sig at hente,
Hvordan han bedst efter lang Fraværelse hjem skulde drage
Atter til Ithakas Øe, om enten i Lys eller Løndom.
Ogsaa ved Offring af Viin mig Konningen svor i sin Høisal,
At der var halet i Søen et Skib, og at Mandskab var rede,
Som til det elskede Fædreneland ham hjem skulde bringe.
Mig dog først han skikkede bort; et Skib skulde dengang
Just fra Thesprotien gaae til Dulichions kornrige Øland.
Strengt han befoel sine Mænd, at de did til Konning Akastos
Skulde mig bringe; men Folket ombord et skammeligt Anslag
Fatted imod mig, at dybt jeg i Uselhed ned skulde synke.

Da nu det havbefarende Skib var ude paa Dybet,
Satte de strax deres Id iværk, mig at gjøre til Slave;
Først af Krop de mig Klæderne trak, baade Kjortlen og Kappen,
Derpaa de kasted omkring mig en uselig Pjalt og en Kjortel,
Lasede begge, saadan som du selv her seer dem for Øie.
Men da mod Aften de kom til det bakkede Ithakas Marker,
Basted de mig paastand med et Reeb, som var snoet forsvarlig,
Fast paa det toftforsynede Skib; saa stege de hurtig
Selv iland paa den sandede Kyst, og holdt deres Nadver.
Dog de salige Guder mig selv af Baandene løste
Uden Besvær; i Pjalterne flux jeg hylled mit Hoved,
Klattred saa ned af det glattede Roer, mit Bryst over Bølgen
Strakte jeg ud, og svam afsted med roende Hænder;
Snart jeg op af Bølgerne slap et Stykke forbi dem,
Steg iland, hvor jeg saae en tyk friskblomstrende Kratskov,
Krøb derind, og forputted mig der; Skibsfolkene rundtom
Streifed med fnysende Suk, men ei de for raadeligt holdt det,
Længer paa Speiden at gaae, om vendte de snart og bestege
Atter det bugede Skib, men Guderne selv uden Møie
Tog mig i Gjem, og førte mig hen til en Hytte, hvis Eier
Baade var brav og forstandig; endnu gav Skjebnen mig Livsfrist.

Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde:
Fremmede Mand! du Stakkel! forsand du rørte mit Hjerte
Ved at fortælle mig alt hvad du leed, og hvordan du har flakket;
Men hvad du har om Odysses fortalt er knap i sin Orden;
Mig faaer du ei til at troe det; hvi vil dog en Gubbe, som du est,
Løgn opdigte saa frækt? om min Herres forønskede Hjemfærd
Veed jeg tilfulde Besked, hvordan han af samtlige Guder
Svart er forhadt, og ei blandt Troerne gav de ham Døden,
Eller i Vennernes Arme, da Krigen han alt havde udstridt;
Alt Achaiernes Folk havde da ham tuet en Gravhøi,
Og et berømmeligt Navn han sin Søn havde levnet i Fremtid,
Nu Harpyerne veired ham bort, og røved hans Hæder.
Selv jeg eenlig med Svinene boer, og i Byen jeg aldrig
Sætter min Fod, naar ei den forstandige Penelopeia
Kalder til Byen mig ind, naar en Reisende kommer med Budskab.
Alle da leire sig trindt, og om Alt de fritte ham nøie,
Enten de græmmes i Sind, at vor Drot bliver borte saa længe,
Eller de fryde sig høit, at de frit kan æde hans Velstand.
Jeg er dog hjertelig kjed af al den Spørgen og Fritten,
Siden den Tid en Aitoler med falskelig Snak mig bedaared.
Han havde myrdet en Mand, og flakkende vidt om i Verden
Hid til min Hytte han kom, og hjertelig tog jeg imod ham.
Han havde selv, som det hedd', hos Idomeneus seet ham paa Kreta,

Hvor sine Skibe han bøded, dem Stormene havde forknust ham;
Komme han skulde saa vist til Sommeren eller til Høsten
Hjem med umaadeligt Gods, og med ham de herlige Svende.
Derfor, usalige Gubbe! da hid du blev ført af en Guddom,
Smidsk ei for mig med Løgn, og spar din bedaarende Tale!
Ei for Sligt jeg ærer dig meer, og beværter dig bedre,
Nei! men jeg ynker din Nød, og Zeus er Gjæstebeskjermer.

Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:
Det maa jeg sige forsand, din Sjel er urimelig vantroe,
Siden ei Eed engang bevæge dig kan til at troe mig.
Vel! med hinanden en Pagt oprette vi vil, og til Vidner
Guderne tage deroppe, som boe paa høien Olympos:
Kommer din Herre tilbage saasandt til denne din Vaaning,
Da est du pligtig en Klædning at give mig, Kjortel og Kappe,
Og til Dulichion sende mig bort, hvorhen jeg mig ønsker;
Kommer han derimod ikke, som jeg forsikkrer og paastaaer,
Lad dine Trælle saa styrte mig ned fra den høieste Klippe,
Da ville Stodderne nok for Løgn sig vogte herefter.

Derpaa til Svar Eumaios ham gav, den ærlige Hyrde:
Fremmede Mand! et priseligt Lov og Rygte tilvisse
Vandt jeg mig da blandt Menneskens Børn baade strax og i Tiden,
Om til min Hytte jeg førte dig først, og der dig beværted,
Slog dig derefter ihjel, og berøved dig Livet det kjære;
Freidig tilmode forsand til Zeus jeg kunde da bede!
Dog det lakker ad Nadveretid, gid snart mine Svende
Var her, at lave vi kan i Hytten et qvægende Maaltid.

Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Snart kom Røgterne hjem med Svinenes Flokke fra Marken,
Og i de vanlige Stier de stænged dem ind for at sove,
Men en forfærdelig Grynten der lød, da de dreves i Stalden.
Derpaa den ærlige Hyrde gav Svendene denne Befaling:

Henter den fedeste Galt! for en Gjæst, fra fremmede Lande
Slagtes den skal, og os selv vil vi gjøre tilgode, vi Stakler,
Vi som saa suurt hvidtandede Sviin alt længe har røgtet,
Medens af Andre for Intet opfraadse vort trælsomme Arbeid.

Talt; strax Brændsel han kløvede selv med den grusomme Øxe;
Svendene hented en Galt paastand, femaarig og smælfeed,
Denne ved Arnen de stillede frem, og ikke forglemte
Hyrden de salige Guder, thi from han var i sit Hjerte.
Offeret vied han først, og i Luerne Børster af Galtens
Hoved han kasted, saa bad han en Bøn til samtlige Guder,
At til sit Hjem Odysses, hans kløgtige Drot, maatte komme,
Løfted en Knippel af Eeg, som laae ukløvet, og gav saa
Galten et Drag saa den faldt; flux Svendene stak den og sved den,

Og i en Fart var den skilt; men Eumaios af alle dens Lemmer
Snittede Skiver til Offring, beviklede tykt dem med Ister,
Dryssede Meel derover, og kasted paa Ilden dem forlods,
Alt det Øvrige skare de smaat, og stak det paa Bradspid,
Risted det derpaa forsigtig, og tog alt Kjødet af Spiddet,
Lagde saa Braden paa Brikkerne ned; da reiste sig Hyrden,
Selv at stykke det ud, thi redelig var han af Hjerte.
Ligelig skifted han alt i syv forskjellige Dele,
Een til de hellige Nympher og Hermes, Sønnen af Maia,
Stilled han hen under Bøn, og for Mændene satte han Resten,
Men, for Odysses at hædre, han heel og holden ham Ryggen
Gav af den mæskede Galt, og frydede høilig sin Herre.
Strax den sindrige Drot tog Ordet, og talte saalunde:
Gid du Fader Kronion maa vorde saa kjær, som du mig est,
Siden du hædrer en Mand som mig, og gjør mig tilgode!
Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde:
Spiis, du fremmede Stakkel! og fryd dit Hjerte ved Maden,
Som den dig bydes! Et giver os Zeus, et Andet han nægter,
Som det behager hans Sind, thi Magt han haver til Alting.
Talt, og Stykker af Braden han først til Guderne offred,
Stænked saa blussende Viin; og den Stadomstyrter Odysseus
Rakte han Bægret i Haand; ved sin Mad han alt havde sat sig.
Brød omdeelte nu Svenden Mesaulios, hvem sig Eumaios
Selv engang havde kjøbt, imens hans Herre var borte,
Uden at gamle Laertes og Dronningen fik det at vide;
Selv han for Gods, som han eied, af Taphiske Mænd havde kjøbt ham.
Alle nu langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked,
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Tog Mesaulios Brødet af Bord, og hurtig de Andre,
Mættede vel med Brød og Suul, tilsengs sig forføied.
Det var en gruelig Nat, Maanlyset var slukt, og bestandig
Regnede Zeus, mens det stormed fra Vest under øsende Vande.
Ordet Odysses da tog, for Eumaios at sætte paa Prøve,
Om han sin Kappe ham gav, naar han klædte sig af, eller kræved
En af Svendenes Kapper, trods al hans Omhu forresten:
Hør engang, Eumaios! og samtlige Hyrder tilhobe!
Tale jeg maa et braskende Ord, mig driver den lumske
Viin, som den Kloge jo selv til støiende Sang kan forlede,
Eller ham friste til kjelent at lee eller lystig at dandse,
Ja som et Ord aflokker ham let, der bedre var usagt.
Dog da jeg Munden har faaet paa Gang, vil jeg Intet fordølge.
Gid jeg var ung endnu, og min Kraft urokket som fordum,
Dengang i Troia vi drog med en Flok af Kæmper til Baghold!
Høvding var Helten Odysseus og Atreus's Søn Menelaos,

Og jeg var selv den tredie Drot, da de saa det forlangte.
Men da vi nærmed os Byen og kom til de kneisende Mure,
Leired vi os i et Krat ved en Sump, som med Siv var bevoxet
Tæt ved Staden, og der vi forstak os bag vore Vaaben.
Frem nu vælded en gruelig Nat, fra Norden en iiskold
Blæst foer løs, tykt fygede Snee fra oven som Riimfrost,
Bidende kold, og Skorper af Is vore Skjolde beklædte.
Alle de øvrige Mænd, som i Kapper og Kjortler var svøbte,
Sov ret trygt, og Skjoldet om Skuldrene luned mod Veiret;
Jeg derimod havde været saa dum at glemme min Kappe
Hjemme hos Folket, ei havde jeg drømt om saadan en Kulde,
Ud var jeg dragen alene med Skjold og en prunkende Livgjord.
Hen ved den tredie Deel af Natten, da Stjernerne daled,
Gav jeg Odysses, som nærmest mig laae, et Puf med min Albue,
Strax var han qvik, og hørte mit Ord, og jeg talede til ham:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn, Odysses du Snilde!
Ei ret længe jeg lever, jeg fryser ihjel med det Første,
Ei nogen Kappe jeg har, mig daared en Gud til at drage
Hid i min Kjortel alene, og nu jeg veed ingen Udvei.
Saa jeg taled, og strax i sit Sind han fatted et Anslag,
Thi han var altid en Mand, der var rede til Raad som til Kampfærd;
Derpaa med sagtelig Røst han hviskede til mig og sagde:
Tys! tie stille! lad ei af Achaierne Nogen dig høre!
Talt; paa sin bøiede Arm han Hovedet hæved, og raabte:
Hører mig, Venner! den hellige Drøm kom til mig i Søvne.
Altfor langt vi fra Skibene gik; blot En af vort Mandskab
Hen vilde gaae for at sige til Atreus's Søn Agamemnon,
At han fra Skibene strax maa Folk til Forstærkning os skikke!
Knap havde dette han sagt, før Thoas, en Søn af Andraimon,
Sprang fra sit Leie paastand, og kasted sin Skarlagens Kappe.
Flux han til Skibene løb, men jeg i hans Kappe mig svøbte
Glad, og slumrede trygt, til Dagningen straaled paa Guldstol.
O! var jeg ung endnu, og min Kraft urokket som dengang,
Sikkert da gav en Hyrde mig her i Hytten sin Kappe,
Deels af Agt for en Helt, og deels for at vise mig Venskab;
Nu foragte de mig for de daarlige Klæder jeg bærer.
Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde:
Det var et kosteligt Sagn, du der fortalte, du Gamle!
Ei har et Ord du talt, som var spildt eller ikke sig sømmed,
Derfor ei heller paa Klæder det mangle dig skal eller Andet,
Hvad der en fremmed ulykkelig Mand bør gives med Føie,
Dog for idag kun, imorgen i Pjalterne maa du dig svøbe,
Thi vore Kapper er bitterlig faa, og Kjortler til Skifte
Have vi ei, hver Mand har een og ingen tilovers;

Men naar tilbage han kommer, den elskede Søn af Odysseus,
Da vil han selv en Klædning forære dig, Kjortel og Kappe,
Og han vil skaffe dig hen, hvorhelst dit Hjerte begjærer.
Talende saa han reiste sig brat, og nærmest ved Arnen
Redte han Seng til sin Gjæst med Skind af Faar og af Geder;
Der Odysses sig lagde; da kastede Hyrden en Kappe
Over ham, stor og tyk, som han havde ved Haanden til Skifte,
At kunne hylle sig i, naar der reiste sig frygteligt Uveir.
Der Odysses til Hvile nu gik, og alle de unge
Karle sig leired omkring ham, men ei det lysted Eumaios
Der i Hytten at sove, saa langt fra Svinene borte;
Ud han gik, men bevæbned sig først, og Odysses med Glæde
Saae, hvor trolig han vogted hans Qvæg, imens han var borte.
Først sit skærpede Sværd om de kraftige Skuldre han hængte,
Derpaa han axled en Kappe, heel tyk og luun imod Blæsten,
Tog desuden et Skind af en stor og trivelig Vædder,
Og med et stingende Spyd til Værn mod Mænd eller Hunde
Vandred til Hvile han did, hvor hans Flok hvidtandede Orner
Sov under Klippernes Huler i Læe for den bidende Nordvind.

Femtende Sang.

Telemachs Ankomst til Eumaios.

Men til den mægtige Stad Lakedaimon var Pallas Athene
Dragen, at minde den straalende Søn af Helten Odysseus
Om at begive sig hjem, og muntre ham op til at reise.
Der hun Telemachos traf og Peisistratos, Sønnen af Nestor,
Hvilende trygt under Hal hos den priselig Drot Menelaos.
Nestors fortrinlige Søn laae blidelig hildet i Søvnen,
Men fra Telemachos flygted den qvægende Slummer, og vaagen
Hele den hellige Nat han laae, for sin Fader bekymret,
Trædende nær tiltaled ham Pallas Athene saalunde:
Ei er det smukt, at du længer, Telemachos! flakker i Udland,
Borte fra Huus og Gods, mens hjemme du lod i Paladset
Slige fripostige Mænd; thi vogt dig, at ei de fortære
Alt og dele dit Gods, og spildt da vorder din Reise.
Vel! saa beed Menelaos paastand dig at sende tilbage,
For at du end kan træffe din herlige Moder i Hjemmet,
Thi hendes Fader og Brødre tilraade nu stærkt, at hun snarlig
Sig med Eurymachos gifter, da han af Beilerne alle
Meest hende gav, og lover den rigeste Brudeforæring;
Ud af dit Huus kunde Gods da let blive bragt mod din Villie;
Sagtens du veed, hvad Sind der pleier at boe i en Qvinde,
Gjerne vil Boskab i Huus hun bringe den Mand, hun har ægtet,
Snart har hun glemt sine forrige Børn og sin Ungdoms Husbond,
Naar han er død og borte, ei meer hun efter dem spørger.
Derfor begiv dig nu hjem, og betroe dit Gods og dit Boskab
Heelt til en Tjenesteqvinde, som synes dig dygtigst til Saadant,
Indtil dig Guderne skjenke med Tiden en ædelig Hustrue.
Dette desuden jeg sige dig vil, og læg det paa Hjerte:
Alt har de tappreste Mænd af Beilerne lagt sig forrædersk
Hist i det Sund mellem Ithakas Øe og det fjeldrige Samos,
Lønlig at slaae dig ihjel, før hjem du til Ithaka kommer.

Dog, det befrygter jeg ikke, nei! før skal Jorden bedække
Mangen af Beilernes Flok, som frækt opæde din Velstand.
Styr dit dygtige Skib langt udenom Øernes Kyster,
Seil kun mens det er Nat, og viid, at en ønskelig Medbør
Sendes dig skal af en Gud, som dig huldt bevarer og skjermer;
Men naar den nærmeste Odde du naaer af Ithakas Kyster,
Da skal du skikke til Byen dit Skib og hele dit Mandskab,
Men du skal selv paastand begive dig hen til den Hyrde,
Som dine Sviin bevogter, thi troe han er dig af Hjertet.
Bliv der Natten igjennem, men send dog Hyrden med Budskab
Ind til Byen at melde den kløgtige Penelopeia,
At du est sund og karsk igjen hjemkommen fra Pylos.
Saa hun taled, og ilede bort til høien Olympos;
Men af den sødeste Søvn han strax Peisistratos vækked,
Puffede til ham med Foden, og talede til ham saalunde:
Vaagn dog op, Nestoride Peisistratos! lad vore raske
Gangere spænde for Karm, at vi snart kan ende vor Reise!
Derpaa ham strax Nestoriden Peisistratos svared saalunde:
Ei er det værd, at vi kjøre, Telemachos! mens det er bælgmørk
Nat, hvorvel det med Reisen har Hast, men snart vil det dages.
Tøv desuden, til Atreus's Søn, den landseberømte
Helt Menelaos i Karm faaer Gjæsteforæringer lagt os,
Og til Farvel os sagt nogle venlige Ord naar vi reise;
Gjemme jo vil bestandig en Gjæst, saalænge han lever,
Mindet om saadan en Vært, som huld og venlig ham modtog.
Saa han talte, da viste sig Dagningen snart paa sin Guldstol,
Op fra sit Leie da stod fra den haarfagre Helenas Side
Kong Menelaos, og hen til disse paastand han begav sig.
Men da Odysses's elskede Søn fik Øie paa Drotten,
Axled i Hui og Hast han om Krop sin flunkende Kjortel,
Og om de kraftige Skuldre sin prægtige Kappe han kasted,
Ilte saa ud af Døren, treen hen til Kongen og sagde:
Atreus's Søn Menelaos, du gudopfostrede Folkdrot!
Send til mit elskede Fædreneland nu strax mig tilbage,
Thi til mit Hjem igjen jeg af inderste Hjerte mig ønsker.
Derpaa ham svared igjen den kraftige Helt Menelaos:
Ei vil jeg holde dig op, Telemachos! her i min Vaaning,
Siden du ønsker at reise; jeg selv mig harmer i Sandhed
Over den venlige Vært, som sig teer saa yderlig kjærlig,
At han os yderlig piner; i Alt er Maade det bedste.
Feilen er fuldelig eens, om man skynder sin Gjæst til at reise,
Naar han vil slaae sig til Roe, eller holder ham op, naar han haster;
Bliver han, gjør ham tilgode, men vil han afsted, lad ham drage!
Tøv dog, indtil jeg først i din Karm faaer lagt dig en vakker

Gave, som selv du skal see, og Qvinderne givet Befaling,
Mad at lave til Davre paastand af vort yppige Forraad.
Det er en Gammen og Lyst, og Qvægelse er det tillige,
Først at spise sig mæt, naar man langt skal drage paa Reise.
Men har du Lyst til at lægge din Vei gjennem Hellas og Argos,
Tøv, saa følger jeg med, og spænder for Vogn mine Heste,
Selv at vise dig om i Byerne; uden Foræring
Lader vel ingen os reise, een Gave vi faae i det mindste,
Enten et Bækken af Malm, eller og en skinnende Trefod,
Enten et Bæger af Guld, eller og et Par dygtige Muler.
Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Atreus's Søn Menelaos, du gudopfostrede Folkdrot!
Lige til Hjemmet jeg ønsker mig helst, thi dengang jeg reiste,
Ingen tilbage jeg lod til at vogte mit Gods i Paladset,
At ikke selv tilgrunde jeg gaaer, mens jeg søger min Fader,
Eller af Godset derhjemme mig ranes et kosteligt Stykke.
Knap havde dette han hørt, den vældige Helt Menelaos,
Førend Befaling han gav til sin Viv og de tjenende Terner,
Mad at lave til Davre paastand af det yppige Forraad.
Frem for Drotten nu treen Boethos's Søn Eteoneus,
Nys opstanden af Seng, og ei langt borte han boede.
Ham befoel Menelaos, i Stegerset Ilden at tænde,
Og dem en Brad at stege; og flux han Befalingen adlød.
Derpaa begav han sig ind i sit virakduftende Kammer,
Ei alene, men fulgt af Helena og Megapenthes.
Men da de kom til det Kammer, hvor Konningens Skatte var gjemte,
Tog i sin Haand han selv en Tvillingpokal, den Atreide,
Og Megapenthes, sin elskede Søn, han en skinnende Sølvskaal
Gav at bære; men Helena hen til Kisterne traadte,
Hvor hun de prunkende Slør havde gjemt, som hun selv havde virket;
Et af disse nu Helena tog, den deilige Qvinde,
Skjønnest af alle baldyret det var, og tillige det største,
Ret som en Stjerne det funkled, og nederst det laae i Forvaring.
Derpaa tilbage de gik gjennem Salene, indtil de naaede
Did, hvor Telemachos stod; til Orde da tog Menelaos:
Heres Gemal, Høittordneren Zeus, beskjerme din Reise,
At til dit Hjem du maa komme, Telemachos! som du dig ønsker!
Men af mit Liggendefæe jeg give dig vil til Foræring,
Hvad der af Alt i mit Huus staaer høiest i Værd som i Skjønhed.
Give jeg vil dig en Skaal, et skjønt og prunkende Kunstværk,
Heel og holden af Sølv, men af Guld er Randen foroven.
Den er et Værk af Hephaistos, og selv har Sidonernes Konge
Phaidimos givet mig den, som engang paa min Reise til Hjemmet
Hused mig under sit Tag, men nu jeg til dig den forærer.

Saaledes taled Atreidèn, og rakte ham Tvillingpokalen
Selv i Haand; da treen hans kraftige Søn Megapenthes
Frem, og ned foran ham han satte den skinnende Sølvskaal.
Derpaa sig Helena nærmed, den Viv med blomstrende Kinder,
Holdende Sløret i Haand, tog Ordet, og talte saalunde:
Tag ogsaa denne Foræring, min Søn! og gjem den som venligt
Minde fra Helenas Haand! paa Bryllupsdagen den glade
Bære din Brud mit Slør! imens kan din elskede Moder
Gjemme det for dig i Kammer; alt Held jeg dig ønsker paa Reisen
Hjem til dit Fædreneland og din smuktopbyggede Bolig.
Talende saa hun Sløret ham gav, og med Fryd han det modtog:
Helten Peisistratos Gaverne tog, i en Kurv han paa Vognen
Pakked dem ned, og betragtede Alt med den største Beundring.
Derpaa til Salen dem førte den Guldhaars Drot Menelaos,
Der de satte sig ned paa prunkende Hynder og Stole.
En af Ternerne bragte saa Vand i en prægtig og gylden
Kande, som stod paa et Bækken af Sølv, og til Hændernes Tvætning
Gjød hun det ud, saa rykked hun frem et skinnende Madbord.
Ogsaa den værdige Skafferske kom med Brød og med Retter,
Hvilke hun stilled paa Bord, fremsættende mildt hvad hun havde.
Strax Boethos's Søn skar Kjødet og deelte det blandt dem,
Medens den Drot Menelaos's Søn iskjenkede Vinen.
Derpaa de langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked;
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke.
Spændte Telemachos selv og Peisistratos, Sønnen af Nestor,
Hestene strax under Aag, og bestege den prunkende Vognkarm,
Kjørte saa gjennem den skingrende Hal og ud over Borggaard.
Ud efter disse da gik den Guldhaars Drot Menelaos,
Atreus's Søn, og et Bæger af Guld han holdt i sin Høire,
Fyldt med den lifligste Viin til Offring forinden de kjørte,
Frem for Gangerne treen han, og talte med Hilsen og Haandtryk:
Ungersvende, farvel! og Nestor I bringe min Hilsen,
Folkenes Drot; som en Fader forsand var han kjærlig imod mig,
Dengang vi kriged i Troernes Land, vi Mænd af Achaia.
Strax den forstandige Mand Telemachos gav ham til Gjensvar:
Ja! tilvisse, min Drot! vi skal Ord til andet ham melde,
Hvad du har sagt, naar vi komme derhen; o kunde jeg ogsaa,
Naar jeg til Ithaka kommer, Odysses i Borgen fortælle,
At jeg har været hos dig, og hvor kjærlig og ømt du mig modtog,
Og at jeg med mig har bragt saa mange, saa kostbare Skatte!
Just som han talede saa, da kom der en Ørn fra Høire;
Fast i Kløerne holdt den en Gaas, nys ranet fra Gaarden,
Hvid og forbausende stor; med gjaldende Huien og Skrigen
Qvinder og Mænd den forfulgte, men Fuglen, som flagrede nær dem,

Foer fra Høire forbi deres Gangere; inderlig glade
Blev de ved Synet, og Hjertet i Barm blev varmt hos dem Alle.
Først da tog Nestoriden Peisistratos Ordet og sagde:
Siig forsand, Menelaos, du gudopfostrede Folkdrot!
Troer du, en Gud har os eller dig tilsendt dette Varsel?
Talt, da veied i Sind den stridbare Drot Menelaos,
Hvordan han bedst skulde tyde det ud efter nøie Betænkning.
Dog hans rigtbeslørede Viv tog Ordet forinden:
Hører af mig et Bebudelsesord, saaledes som Guder
Selv mig gav det i Sind, og som det forvist vorder opfyldt,
Ligesom Ørnen fra Fjeld, hvor den fødtes og har sine Unger,
Fløi herned, og raned en Gaas, som var fedet i Huset,
Saa skal Odysses igjen efter Trængsler og vildsomme Farter
Finde sit Hjem, og skaffe sig Hevn, eller mulig han sidder
Alt i sit Huus, og grubler paa Straf over Beilernes Skare.
Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svarte:
Heres Gemal, Høittordneren Zeus, det føie saalunde!
Da skal saasandt i mit Hjem jeg hylde dig som en Gudinde.
Talende saa han paa Hestene slog med smeldende Svøbe,
Og gjennem Byen til Sletten de vælige traved i Fiirspring.
Dagen igjennem de løb, saa Kobbelet rysted om Halsen,
Men da det lakked ad Qvæld, og Skumring paa Veiene bredtes,
Kom de til Pherai, og holdt ved den ædle Diokles's Bolig,
Som var Orsilochos' Søn, hvis Fader igjen var Alpheios.
Der de beded om Natten, og han dem beværtede gjæstmildt.
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Kobbled de Hestenes Spand, og bestege den prunkende Vognkarm,
Kjørte saa gjennem den skingrende Hal og ud over Borggaard;
Gangerne jog han med Pidsken, og ei uvillige fløi de.
Snart derefter de kom til det høitbeliggende Pylos,
Derpaa Telemachos talede saa til Sønnen af Nestor:
Gjør mig til Villie hvad nu jeg beder dig om, Nestoride!
Gjæsteforbundne fra fjernere Tid gjennem Fædrenes Venskab
Kan vi os stoltelig kalde, jevnaldrende er vi desuden,
Ogsaa vil denne vor Fart end meer til hinanden os knytte;
Følg mig blot til mit Skib, og lad der os skilles, du Ædle!
For at den Gamle mig ei, af Lyst til at vise mig Venskab,
Skal i sit Huus forsinke, thi haste jeg maa med min Hjemfærd.
Saa han talte, da veied Peisistratos dybt i sit Hjerte,
Hvordan paa skikkelig Viis han sin Ven skulde gjøre til Villie,
Og da han havde betænkt sig, da tyktes ham dette det bedste:
Hestene styred mod Stranden han ned til det hurtige Fartøi,
Tog de herlige Gaver af Vogn, og lagde paa Bagstavn

Baade den Dragt og det Guld, Menelaos ham havde foræret,
Og med bevingede Ord han formanende talte saalunde:
Stig nu strax ombord, og lad Folkene gjøre det Samme,
Inden jeg naaer mit Hjem, og Besked faaer givet den Gamle;
Thi allerede jeg klarligen seer i mit Sind og mit Hjerte,
Heftig af Sind som han er, han lader dig vist ikke slippe,
Selv han vandred herned, for at byde dig hjem, og tilbage
Vender han knap uden dig, thi bestemt vil han ivres for Alvor.
Saa han taled og drev sine fagermankede Heste
Hjem til de Pyliers Stad, og snart han naaede sin Bolig.
Men sine Folk opmuntred Telemachos ivrig og raabte:
Klarer nu op, Kammerater! paa Dæk i det tjærede Fartøi,
Stiger saa selv ombord, at vi snart kan ende vor Reise!
Saa han talte, hans Ord de fornam, og lode ham villig,
Strax de skibed sig ind, og paa Tofterne toge de Sæde.
Saa han sysled, og derpaa til Pallas Athene han offred
Agter ved Fartøiets Stavn under Bøn, da treen der en fremmed
Mand til Telemachos hen, som var rømt fra Argos for Manddrab;
Han var en Seer, og ledede ned sin Æt fra Melampos,
Som havde boet i Pylos engang, hiint Faarenes Hjemland,
Rig som Ingen i Folket det prægtigste Huus han beboede.
Senere drog han til Fremmede bort, og flygted af Landet,
Ræd for den modige Neleus, den stolteste Mand under Solen,
Som i et heelt kredsløbende Aar med Vold sig bemestred
Al hans Rigdom, mens selv han laae i Phylakos' Bolig,
Bastet med grusomme Baand, og leed forsmædelig Piinsel
Deels for Neleus's Datter, og deels for en taabelig Idræt,
Hvortil hans Sind blev fristet af Rædselsgudinden den bistre.
Frelst dog blev han fra Døden, og brølende Oxer til Pylos
Hjem han fra Phylake drev, og Hevn for den skjændige Gjerning
Over Kong Neleus han tog; en elskelig Viv han i Huset
Bragte sin Broder, men selv til det gangerernærende Argos
Vandred han ud til fremmede Folk, thi det var ham beskikket
Der at fæste sin Boe, og Argeiernes Folk at beherske.
Der han bygged en kneisende Borg, og tog sig en Hustrue,
Som ham Antiphates bar og Mantios, kraftige Sønner.
Fader Antiphates blev til Oikles, den modige Kæmpe,
Helten Oikles's Søn var den krigerske Amphiaraos,
Hvem baade Aigisbeherskeren Zeus og Phoibos Apollon
Elsked usigelig høit, dog ei til Alderens Tærskel
Kom han; for Thebe han faldt, forraadt ved Qvindeforæring.
Amphiaraos's Børn Amphilochos var og Alkmaion.
Mantios' Sønner var to, Polypheides og Kleitos den fagre,
Kleitos blev ranet fra Jord af den guldstolthronende Dagning

Alt for hans Deiligheds Skyld, hos de salige Guder at leve.
Men Polypheides blev kaaret af Phoibos Apol til den bedste
Seer, som fandtes paa Jord efter Amphiaraos's Henfart,
Men for en Tvist med sin Fader han til Hyperesia flytted,
Der forkyndte han Menneskens Børn deres kommende Skjebne.
Søn af ham var den Mand, og hans Navn var Theoklymenos,
Som sig Telemachos nærmed, og traf ham just som han offred
Viin og bad andægtig en Bøn ved det tjærede Fartøi;
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Kjære! da her jeg træffer dig just ifærd med at offre,
Beder jeg dig ved dit Offer, ved Guddommen, og ved dit eget
Hoved saavelsom ved Mændenes her, som gjøre dig Følge,
Siig mig forsand hvad jeg spørger dig om, og fordølg mig det ikke,
Hvem est du? af hvad Folk? fra hvad Land? og af hvilke Forældre?
Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Dette, du fremmede Mand! vil jeg sige dig ganske sandfærdig.
Ithakas Øe er mit Hjem, og min Fader er Konning Odysseus,
Ak! han var det, men alt er han ynkelig kommen af Dage;
Derfor jeg sanked mig Folk, og stævnede hid paa et Fartøi,
Efter min Fader at spørge, som alt var borte saa længe.
Derpaa til Svar ham gav den kraftige Theoklymenos:
Saaledes har ogsaa jeg mit Hjem forladt, thi en Landsmand
Slog jeg ihjel, og Brødre han har og Venner i Mængde
Rundtom i Argos, hvis Magt er stor blandt Achaiernes Sønner;
Ræd for Død og sorten Fordærv, hvormed de mig true,
Flyer jeg, thi nu er min Lod, omkring i Verden at flakke.
Tag mig da med paa dit Skib, jeg kommer som bedende Flygtning,
Ellers de myrde mig vist, thi alt de forfølge mig sikkert.
Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Vel! har du Lyst, da vil jeg dig ei bortjage fra Skibet;
Stig ombord! og Kost skal du faae saa god som vi har den.
Saa han taled, og tog af hans Haand den kobberne Landse,
Denne han strakte paa Dæk i det aareforsynede Fartøi,
Selv saa steg han ombord paa den havbefarende Snekke,
Satte sig agter i Skuden, og Theoklymenos ved Siden
Sidde han bød; og hans Folk strax Linerne løsned fra Bagstavn.
Derpaa med lydelig Røst Telemachos bød sine Svende,
Fat at tage paa Stænger og Toug, og flux de ham lystred.
Masten af Gran de haled tilveirs; i den borede Midtoft
Reiste de høit den paa Dæk, og fast de bandt den med Vanter,
Heised saa skinnende Seil med snoede Liner af Kohud.
Pallas Athene dem skikked en føielig Kuling til Reisen,
Rask gjennem Luften den blæste fra Skye, at det hurtige Fartøi
Kunde med Iil fuldbyrde sit Løb over Bølgernes Saltvand.

Krunoi forbi det løb, og det flodbeskyllede Chalkis;
Men da det lakked ad Qvæld, og Skumring paa Veiene bredtes,
Kom det paa Høiden af Phea, fremjaget ved Blæst fra Kronion,
Derpaa det hellige Elis forbi, hvor Epeierne herske.
Derfra han styred sit Skib mod de spidsfremstikkende Holme,
Grublende svart, om han drog til sin Død, eller frelst vilde vorde.
Konning Odysseus i Hytten imens hos den ærlige Hyrde
Sad og spiste til Aften med samt hans Svende tilhobe.
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Taled Odysses iblandt dem, for Hyrden at sætte paa Prøve,
Om han endnu vilde gjæste ham mildt, og byde ham Herberg
Under sit Tag, eller mane ham til at vandre til Staden.
Hør engang, Eumaios! og samtlige Hyrder tilhobe!
Lyst jeg har, naar det dages, til Byen at gaae som en Tigger,
Ellers jeg dig og dit Folk saa let til Besvær kunde falde.
Tjen mig da med dit Raad, og giv en Mand mig til Følge,
Veien at vise mig did, men selv skal omkring jeg i Staden
Gaae, om mig Nogen vil række maaskee en Slurk og en Kavring.
Ogsaa jeg kommer vel hen til Konning Odysses's Bolig,
Tidende bringer jeg da den forstandige Penelopeia;
Ogsaa jeg drister mig ind i de trodsige Beileres Skare,
Mulig de give mig Mad, da de selv er forsynede fuldtop.
Gjerne jeg tjener dem da med hvadsomhelst de forlange,
Thi jeg maa sige dig Noget, men mærk paa mit Ord og hør mig!
Givet det blev mig af Hermes, Budbringeren, som jo forlener
Skjønhed og Tække til al den Dont, som Mennesker øve,
At der blandt Menneskens Børn knap findes min Mester i Flinkhed,
Baade til Ild at bøde, og Ved at splintre til Brændsel,
Kjød at stege, og stykke det ud, og Pokaler at fylde,
Eller hvad ringere Mand maa gjøre for mægtige Herrer.
Sukkende dybt du gav ham til Svar, du Svinenes Hyrde:
Ak! du fremmede Mand! hvorledes er saadan en Tanke
Falden dig ind? du vil dig jo reent i Fordærvelse styrte,
Hvis du er sindet at vove dig ind blandt Beilernes Skare;
Alt deres Frækhed og Vold har naaet til Himmelens Jernborg.
Troe ei heller, at Folk som du de til Tjenere bruge,
Nei! glathagede Knøse med prægtige Kapper og Kjortler,
Altid besmurte med Olie paa Hoved og blomstrende Ansigt,
Varte dem op, og i Salene staae velblankede Borde,
Bugnende fulde bestandig af Viin, af Brød og af Kjødmad.
Bliv da her! der vil Ingen besvære sig over dit Ophold,
Hverken jeg selv eller nogen af Svendene her i min Hytte.
Men naar tilbage han kommer, den elskede Søn af Odysseus,

Da vil han selv en Klædning forære dig, Kjortel og Kappe,
Og han vil skaffe dig hen, hvorhelst dit Hjerte begjærer.
Ham gjensvared Odysses, den kjæktudholdende Konning:
Gid du Fader Kronion maa vorde saa kjær, som du mig est,
Da du mig steder til Roe efter haard, møisommelig Vildfart.
Der er dog Intet saa suurt for en Mand, som at flakke bestandig,
Thi for den nedrige Bug maa Mennesket døie saa meget,
Naar man med Farer og Sorg og Fortvivlelse drages i Verden.
Dog da du vil mig beholde, og vente mig bød til han kommer,
Vel! saa fortæl mig da lidt om Konning Odysses's Moder,
Og om hans Fader, hvem her han forlod paa Alderens Tærskel,
Enten de lever endnu, og den lysende Sol dem beskinner,
Eller de alt ere døde, og gangne til Hades's Bolig.
Ham gjensvared Eumaios, Formanden for Svinenes Hyrder:
Dette, du fremmede Mand! vil jeg sige dig ganske sandfærdig.
End er Laertes ilive, men Zeus bønfalder han daglig,
At dog hans Sjel fra Lemmerne snart maa flygte derhjemme,
Thi han er svart forgræmmet af Sorg for sin Søn, som er borte,
Og for sin Ungdomsviv, den forstandige Qvinde, hvis Henfart
Nærmest til Hjerte ham gik, og gjorde ham tidligen gammel.
Over sin hædrede Søn hun sørged saa dybt, at hun døde
Ret en ynkelig Død; gid ei nogen Mand her i Landet,
Som er mig kjær og huld, maa ende saa beesk sine Dage!
Medens hun leved endnu, hvor svart hun end var forgræmmet,
Var det min Lyst at spørge mig for, og at snakke med hende,
Da hun mig selv havde fostret fra Dreng med Ktimene sin bolde
Rigtbeslørede Datter, som blandt hendes Børn var den yngste.
Sammen hun fostred os Begge; dog knap hun elsked mig mindre;
Men da til Ungdoms livsalige Aar vi Begge var komne,
Gifted de Pigen til Same for glimrende Brudeforæring,
Men hendes Moder en Klædning mig gav, baade Kjortel og Kappe,
Ret en pyntelig Dragt, og Skoe hun paa Benene gav mig,
Skikked saa ud mig paa Landet, men meer end før hun mig elsked.
Dog alt dette jeg savne nu maa, men de salige Guder
Trivsel forunde den Dont, som her jeg stadig besørger,
Deraf jeg spiser og drikker, og giver til værdige Gjæster.
Men af vor Dronning er ei nogen Venlighed længer at vente,
Hverken i Ord eller Daad, fra den Tid de trodsige Herrer
Styrted i Huset til Plage, og Tjenerne vil dog saa gjerne
Snakke med Madmoder selv, og spørge sig for om Adskilligt,
Faae sig en Bid og et Kruus, og lidt til at tage paa Landet
Med sig hjem, og hvad der en Svend husvaler forresten.
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Ak! saa blev du forvist, Eumaios! som Pog allerede

Vidt omtumlet i Verden fra Fædreneland og Forældre.
Dog fortæl mig nu dette, men siig mig den skæreste Sandhed!
Blev din mægtige Stad maaskee forstyrret af Krigsfolk,
Hvor hos din Fader du boede tilforn og din værdige Moder?
Eller har fiendtlige Mænd engang, mens ene du vogted
Faar eller Køer, dig røvet, og ført over Havet og falbudt
Her til Herren i Huus, som for dyr Betaling dig kjøbte?
Ham gjensvared Eumaios, Formanden for Svinenes Hyrder:
Fremmede Mand! da du spørger mig ud, og fritter om dette,
Sæt dig da taus, hør efter, og gjør dig med Vinen tilgode!
Nu er jo Natten forfærdelig lang, og vel skal man sove,
Men ved at snakke skal ogsaa man more sig; ei du behøver
Tidlig til Sengs at gaae, lang Søvn er desuden en Plage.
Men af de øvrige Mænd kan hvo som lyster og ønsker
Gange herfra til Roe, men imorgen ved tidligste Daggrye
Strax efter Davre med Konningens Sviin I drage paa Græsgang.
Men i vor Hytte vil her vi To ved Mad og ved Drikke
More ved Tale hinanden om gruelig Sorg, som os ramte.
Ogsaa den Kummer, en Mand har liidt, kan glæde hans Hjerte,
Naar han har døiet mangfoldigt, og svart omflakket i Verden.
Nu jeg fortælle dig vil, hvorom du mig spørger og fritter.
Syria hedder en Øe, kanskee du hørte den nævne,
Nord for Ortygia hen mod det Strøg, hvor Solen sig hverver;
Ei er den stærkt befolket, men ypperlig er den iøvrigt,
Rig paa Oxer og Faar, og med Viin og Hvede bevoxet.
Aldrig har Folket af Hungersnød liidt, ei heller af andre
Plager, som falde saa haardt over Jordens usalige Sønner;
Men naar de Folk, som Øen beboe, ere stegne til Alders,
Nærme sig Artemis brat og Apollon med sølverne Bue,
Og med en lempelig saarende Piil berøve dem Livet.
Byerne der ere to, og Alt har de deelt sig imellem,
Men over begge regjered tilforn min Fader som Konge,
Ktesios, Ormenos' Søn, en Mand som en Guddom at skue.
Hist nu landed engang nogle søbevante Phoiniker,
Skjelmer, med Flitter og Stads ombord paa det tjærede Fartøi.
Men hos min Fader i Huset der leved en Phoinikerinde,
Fager og rank af Vext, og kyndig i glimrende Arbeid;
Hende forlokkede snart ved List de lumske Phoiniker,
Thi da ved Stranden hun skyllede Tøi, da fristed en Sømand
Hende til Elskov og Leie, hvorved saa ofte de svage
Qvinder forledes til Ondt, selv de, som ellers er brave.
Ogsaa han spurgte da, hvem hun var, og hvorfra hun var kommen,
Strax om min Fader hun gav ham Besked og hans Høienloftsbolig:
Fød og baaren jeg er i det kobberstraalende Sidon,

Jeg er Arybas' Datter, og styrtende rig er min Fader,
Men af en Sørøverflok fra de Taphiers Land blev jeg ranet,
Just som fra Marken jeg kom; de førte mig bort, og mig falbød
Her til Herren i Huus, som for dyr Betaling mig kjøbte.
Hende da svared den Mand, som i Løn havde nydt hendes Elskov:
Har du ei Lyst at drage med os igjen til dit Hjemland,
Atter i Høienloftshuus at see baade Fader og Moder?
End de leve forsand, og end man kalder dem rige.
Derpaa til Svar gav Qvinden igjen, og sagde til Manden:
Jo! det ønsked jeg gjerne, naar blot I love mig, Sømænd!
Og mig bekræfte med Eed, at I hjem vil føre mig uskadt.
Saa hun taled, og Samtlige svor den Eed, hun forlangte.
Men da de saa havde svoret, og fuldelig Eden bekræftet,
Talede Qvinden iblandt dem paany, og gav dem til Gjensvar:
Gaaer nu stille tilværks, og lad ei Nogen fra Skibet
Tale mig til med et Ord, ifald han mig møder paa Gaden,
Eller ved Kilden maaskee, at ei til den Gamle derhjemme
Nogen fortælle det skal, thi vist, naar han mærkede Uraad,
Basted han haardt mig i Baand, og Eder Fordærv vilde times.
Holder da Sagen forborgen og dulgt, men iler med Indkjøb;
Og naar I Skibet har ladet med Alt hvad I ønske til Reisen,
Sender da flux til Borgen et Bud, at give mig Varsel!
Da vil jeg tage hvad Guld der først mig falder for Haanden,
Men for min Fragt vil jeg ogsaa en Løn Eder give desuden.
Mig har den mægtige Herre sin Søn betroet til Fostring,
Pogen er snild, og vandrer jeg ud, saa løber han med mig.
Ham vil jeg bringe til Skibet, og hvorsomhelst I vil sælge
Drengen til fremmede Folk, vil I faae anseelig Betaling.
Saa hun taled, og vandrede hjem til vor prægtige Bolig.
Dog ved vor Bye de liggende blev til Aaret var omme,
Og til det bugede Skib indkjøbte de Varer i Mængde.
Men da saa Lasten var fuld, og Skuden var klar til at lette,
Skikked de strax et Bud afsted med Melding til Qvinden.
Op til min Faders Palads en snue Phoiniker som Kræmmer
Kom med et Halsbaand af Guld, som var smukt indfattet med Bernsteen.
Baade min værdige Moder og samtlige Terner i Salen
Tog det begjærlig i Haand, og betragtede Smykket med Studsen.
Mens de saa tinged om Prisen, da nikkede taust han til Qvinden,
Og da hans Ærind var røgtet, tilbage han gik til sit Fartøi.
Qvinden nu tog mig ved Haand, og førte mig ud af Paladset;
Men i den forreste Stue stod Bægre paa dækkede Borde,
Gjæster man vented i Huus, som jevnligen kom til min Fader,
Nu var de gangne til Things, og sad i Folkeforsamling.
Flux af de prægtige Bægre hun rapsede tre, som hun lønlig

Putted i Barmen, og jeg eenfoldige Pog hende fulgte.
Just som Solen sig bjerged, og Skumring paa Veiene bredtes,
Kom med ilende Fjed vi ned til den støiende Søhavn,
Hvor det Phoinikiske Skib laae kant og klart til at lette.
Folket nu Skuden besteg, og foer ad de flydende Veie,
Qvinden og jeg var ombord, og Zeus tilskikked os Medbør.
Sex sanfældige Døgn baade Nat og Dag vi nu seiled,
Men da den syvende Dag var sendt af Fader Kronion,
Da blev Qvinden med Et med en Piil af Artemis truffen,
Ned i Sumpen af Skibet hun styrtede brat som en Maage.
Ud over Bord paastand til Rov for Sæler og Fiske
Hived de Qvinden; bedrøvet da blev jeg ene tilbage.
Snart drev Blæsten og Strømmen dem hen til Ithakas Kyster,
Der de bød mig tilfals, og den ædle Laertes mig kjøbte.
Saaledes først i mit Liv jeg Ithaka saae for mit Øie.
Derpaa den Ædling Odysses gjensvarede Hyrden saalunde:
Dybt Eumaios! forsand har du rørt i Barmen mit Hjerte
Ved at fortælle mig dette og al den Qval du har fristet.
Dog har Kronion forsand beskæret dig Held i dit Vanheld,
Da du est kommen i Huus, efter alt hvad du leed, hos en venlig
Mand, som kjærlig af Sind dig med Mad og Drikke forsyner;
Her du lever et hyggeligt Liv, mens jeg som en Hjemløs
Landede her, der fra Bye og til Bye maa flakke bestandig.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted;
Derpaa til Hvile de lagde sig ned, dog stakket var Søvnen,
Snart paa sin prægtige Stol steg Dagningen. Men under Kysten
Strøg Telemachos' Folk nu Seil, og firede Masten
Rask, saa roede de frem, til Landingspladsen de naaede.
Flux udkasted de Dræg, og fortøiede Skuden med Tougværk,
Ginge saa selv iland paa den havbeskyllede Strandbred,
Laved sig Davre paastand, og blandede Vinen den røde.
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Tog den forstandige Svend Telemachos Ordet, og sagde:
Roer nu op til Byen det tjærede Skib, Kamerater!
Medens paa Landet jeg ud til Hyrderne selv mig begiver,
Markerne vil jeg besee, men i Skumringen gaaer jeg til Staden.
Vanke der skal imorgen den Dag til Belønning for Farten
Ret et fornøieligt Gilde med qvægende Viin og med Suulmad.
Derpaa til Ynglingen talte den kraftige Theoklymenos:
Hvor skal jeg dog, min Søn! tye hen? hos hvem skal jeg søge
Huus af alle de Folk, som herske paa Ithakas Fjeldøe?
Eller skal lige jeg gaae til dit eget Palads og din Moders?
Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Ellers jeg raaded dig helst at begive dig op til vor Bolig,

Ei skulde Noget du savne som Gjæst, men nu var du daarlig
Faren, da jeg er borte, og knap vil du træffe min Moder,
Sjelden i Salen hun lader sig see, hvor Beilerne færdes,
Helst afsides fra dem med sin Væv hun sysler i Høiloft.
Dog en Mand jeg nævne dig vil, til hvem du kan vandre,
Gak til den glimrende Helt Eurymachos, Polybos' Arving,
Hvem Ithakesernes Folk som en Gud betragte for Tiden,
Ingen er mægtig som han, og meest af Alle han ønsker
Baade min Moder til Viv, og Odysses's Hæder at arve.
Ene dog veed Olymperen Zeus, som i Ætheren troner,
Om ikke Jammerens Dag maaskee før Brylluppet kommer.
Just som han talede saa, da fløi der en Fugl fra Høire,
Phoibos's hurtige Fugl, en Høg; i Kloen en Due
Holdt den og plukked dens Fjær, men til Jord den Vingerne tabte.
Midt mellem Skibet de faldt og den Plet Telemachos stod paa.
Strax fra Folkene bort nu Theoklymenos ham kaldte,
Trykkede fast hans Haand, tog Ordet, og talte saalunde:
Ei uden Guddoms Forføining, Telemachos! Fuglen fra Høire
Fløi; selv klart jeg den saae, og begreb, den var en Bebuder.
Ikkun Odysses's Æt, og ei nogen anden skal herske
Her paa Ithakas Land, men Eders er Magten for evig.
Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Gid, du fremmede Mand! det saa maatte skee som du siger!
Spore du skulde da snart mit venlige Sind, og erholde
Gaver i Mængde, saa Hver, som dig traf, vilde prise din Lykke.
Talt, og strax til sin trofaste Svend Peiraios han sagde:
Klytios' Søn Peiraios! du lystred mig villig i Alting
Meer end nogen af alle de Mænd, som mig fulgte til Pylos;
Tjen mig da nu i at tage den Fremmede hjem til din Bolig,
Qvæg ham venlig som Gjæst, og hædre ham, indtil jeg kommer!
Derpaa ham svared igjen den landseberømte Peiraios:
Om du end aldrig saalænge, Telemachos! hisset vil tøve,
Skal jeg den Fremmede huse, og ei skal han mangle Forpleining.
Talende saa gik selv han ombord, og befaled sit Mandskab,
Selv at skibe sig ind, og Linerne løsne fra Bagstavn.
Flux ombord de nu gik, og paa Tofterne toge de Sæde.
Men under Fødderne bandt sig Telemachos deilige Saaler,
Tog saa sit mægtige Spyd med den skarptilspidsede Malmod
Op fra Dæk; men hans Folk strax Linerne løsned fra Bagstavn,
Derpaa de stødte fra Land, og seilede op imod Staden,
Som dem Telemachos bød, den elskede Søn af Odysseus.
Selv med ilende Skridt han vandred afsted, til han naaede
Stalden, hvor Svinene stod i tusinde Tal, dem Eumaios
Vogted, den ærlige Mand med det kjærligste Sind mod sit Herskab.

Sextende Sang.

Telemachos gjenkjender sin Fader.

Konning Odysseus i Hytten imens med den ærlige Hyrde
Ild antændte paa Arnen, og laved sig Davre ved Daggrye,
Derpaa de Svendene sendte til Vangs med Svinenes Flokke.
Da nu Telemachos kom, foer logrende mod ham de bidske
Hunde, dog uden at gjøe; strax mærkede Helten Odysseus,
At de med Halerne logred, og tydelig hørte han Fodtrin.
Strax med bevingede Ord han talede saa til Eumaios:
Vist er det enten en Svend, som nu sig nærmer din Hytte,
Eller en anden Bekjendt, ei Hundene gjøe ved hans Komme,
Logrende stimle de trindt ham, og Lyd jeg fornemmer af Fodtrin.
Ordet var knap udtalt, da stod allerede ved Hyttens
Dør hans elskede Søn; op sprang den forbausede Hyrde,
Brat afhænde ham faldt de Kar, med hvilke han sysled,
Blussende Viin at blande, da styrted han ud mod sin Herre;
Først han kyssed hans Hoved og begge hans deilige Øine,
Begge hans Hænder dernæst, og Taarene rulled saa stride.
Ret som den kjærlige Fader sin Søn omfavner saa henrykt,
Naar i det tiende Aar han kommer fra fremmede Lande,
Sønnen, den eneste, elskte, som dyb Bekymring ham voldte;
Saa den ærlige Hyrde den fagre Telemachos kyssed,
Knugende fast ham i Favn, som om han fra Døden var undflyet;
Og med bevingede Ord han klagende talte saalunde:
Kommer du, elskede Sjel, Telemachos! Aldrig jeg vented
Meer at see dig igjen fra den Stund du seiled til Pylos.
Kom da, kjæreste Søn! træd ind, at min Sjel jeg kan gotte,
Ved at betragte dig ret, hjemkommen fornys fra det Fjerne.
Ei ret flittig desuden til Hyrderne seer du paa Landet,
Meest i Byen du lever, thi bedst det huer dit Hjerte,
Alt det forstyrrende Væsen at see, som Beilerne drive.

Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Vel, lad saa være, Faerlil! dog nu jeg kommer for din Skyld,
Baade for selv at see dig igjen, og at høre din Tale.
Boer i Paladset min Moder endnu, eller blev hun af fremmed
Mand ført hjem som Brud, og besudles Odysses's Leie
Alt af Edderkopsvæv, da Ingen paa Bolsterne hviler?
Ham gjensvared Eumaios, Formanden for Svinenes Hyrder:
Ja tilvisse, hun boer endnu, men forgræmmet i Hjertet,
Hist i det høie Palads, i Sorg og Kummer bestandig
Dag henrinder og Nat for din bitterliggrædende Moder.
Saa han taled, og tog af hans Haand den kobberne Landse.
Ind over Tærskelens Steen i Stuen Telemachos traadte;
Strax hans Fader Odysseus sin Plads ham veeg, da han indtreen.
Dog tilbage ham holdt Telemachos venlig og sagde:
Bliv kun siddende, fremmede Mand! vi finde vel ogsaa
Sagtens en Plads i Hytten; den Mand nok skaffer mig Sæde.
Talt, og Odysseus igjen tog Plads; da bunkede Hyrden
Løvfulde Qviste paa Gulv, og Skind han bredte derover.
Ned paa disse sig satte den elskede Søn af Odysseus.
Strax fremsatte nu Hyrden paa Fad den ristede Kjødmad,
Som de den forrige Dag havde levnet, da de holdt deres Maaltid,
Og i en Fart han stablede Brød i Kurve til Bordet.
Men da han Viin havde blandet, som Honning saa sød, i et Trækruus,
Satte han selv sig ned, med Ansigtet vendt mod Odysseus.
Derpaa de langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked,
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Tog Telemachos Ordet, og sagde til Svinenes Hyrde:
Fader! hvor kom den Fremmede fra? hvorledes har Søfolk
Bragt ham til Ithakas Øe? for hvem udgive sig disse?
Thi han er ei kommen vandrende hid paa sin Fod, kan jeg tænke.
Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde:
Dette jeg gjerne, min Søn! sandfærdigen vil dig fortælle:
Ned han stammer fra Kreta, en Øe, som strækker sig vide,
Men, som han siger, han blev til mangfoldige Byer i Verden
Tumlet omkring, thi saadan en Lod ham beskæred en Guddom;
Nys bortrømt fra et Skib, besat med Thesprotiske Voldsmænd,
Tyede han hid til min Hytte, men nu til dig jeg betroer ham;
Gjør hvad der tykkes dig bedst! om Beskjermelse beder han ydmyg.
Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Bitterlig ondt, Eumaios! mig gjør det Ord, som du sagde,
Thi hvordan skal vel jeg den fremmede Mand kunne huse?
Selv er jeg ung endnu, og ei paa min Arm kan jeg stole
Nok, til at stande ham bi mod den Mand, som vilde ham krænke.
Ogsaa min Moder i Sind er heel tvivlraadig og uvis,

Om hun skal blive derhjemme hos mig, og vare paa Huset,
Greben af Blue for sin Ægtemands Seng og for folkeligt Vanrye,
Eller om følge hun skal den Achaier, som ypperst af Alle
Kom til Paladset som Beiler, og bød de rigeste Gaver.
Dog da den fremmede Mand er kommen engang til din Bolig,
Vil jeg en pyntelig Klædning forære ham, Kjortel og Kappe,
Dertil et Sværd, tveegget og skarpt, og til Fødderne Saaler,
Og jeg vil skaffe ham hen, hvorhelst hans Hjerte begjærer.
Dog, har du Lyst, saa behold ham her som Gjæst i din Hytte,
Saa vil jeg sende ham Klæder og al den Kost han behøver,
For at han dig og dit Folk ei her skal ligge til Byrde.
Men at den fremmede Mand til Beilerne hen sig begiver,
Raader jeg fra, thi al deres Færd er formastelig Frækhed;
Let de kunde ham haane, og dette mig svart vilde pine;
Lidet formaaer en Mand, naar ene han staaer blandt Flere,
Om han er aldrig saa kjæk, langt stærkere hine dog ere.

Ham tiltaled Odysseus, den kjæktudholdende Konning:
Kjære! saafremt ogsaa jeg tør Mund oplade til Gjensvar,
Troe mig, det dybt i Hjertet mig skjær, at høre fortælle
Om det uteerlige Væsen, som Beilerne drive saa frække
Hist i Paladset, til Trods for dig, saa vakker en Yngling.
Siig mig, om selv godvillig du kue dig lod, eller mulig
Folket i Landet dig hader, forledt af guddommeligt Sandsagn,
Eller om Anke mod Brødre du har, til hvilke man gjerne
Sætter i Feide sin Lid, om saa Kampen er aldrig saa hidsig.
O var jeg end saa ung med saadant et Mod, som jeg føler,
Eller en Søn af Odysses jeg var, eller Konning Odysseus
Selv . . . fra sin Fart kom hjem, thi endnu er der skjellig Forhaabning,
Gid en Fiende da flux af Hals mig hugged mit Hoved,
Hvis ikke jeg den samtlige Flok bereded en Ufærd,
Trædende frem i Odysses's Sal, hiin Søn af Laertes!
Og om de saa mig enkelte Mand overvælded ved Mængden,
Heller jeg vilde da døe, og slaaes ihjel ved min Arne,
End jeg med Taal vilde see bestandig paa al denne Vanart,
Hvordan man Fremmede haaner og slaaer, og Piger til Utugt
Slæber omkring paa skammelig Viis i de prægtige Sale,
Fylder sig graadig med Viin, og Suul opfraadser med Gridskhed
Frækt, med umaadelig Kaadhed, og det uden Maal eller Ende.

Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Dette, du fremmede Mand! vil jeg sige dig ganske sandfærdig.
Ei er det samtlige Folk mig fiendsk eller hadelig sindet,
Heller ei Anke mod Brødre jeg har, til hvilke man gjerne
Sætter i Feide sin Lid, om saa Kampen er aldrig saa hidsig.
Zeus holdt kun vor Slægt ved enkelte Fødsler vedlige:

Eneste Søn var Laertes, ei fleer Arkeisios avled,
Eneste Søn var Odysses, og mig Odysses i Huset
Lod eenbaaren tilbage, ei Glæde han nød af sin Arving.
Derfor har her i Huset vi nu mangfoldige Fiender;
Alle de mægtige Mænd, som raade for Øerne rundtom,
Same, Dulichions Øe, og det skovbeklædte Zakynthos,
Alle de Drotter desuden, som herske paa Ithakas Fjeldøe,
Frie hver En til min Moder, og haardt medtage de Huset.
Selv hun hverken formaaer det skjændige Bryllup at afslaae,
Eller at ende den Færd; men hine forøde ved Fraadsen
Reent mit Huus, og mig selv ret snart ombringe de voldsomt.
Dog i Gudernes Skjød forsand alt dette jo hviler.
Skynd dig nu hen, Faerlil! til den kløgtige Penelopeia,
Siig, at jeg sund og karsk er igjen hjemkommen fra Pylos.
Her jeg bliver imens, men kom, saasnart du har Budskab
Meldt, dog kuns til min Moder, lad ei nogen anden Achaier
Faae det at høre, thi Mange der er, som ville mig ilde.

Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde:
Godt! jeg begriber din Mening, dit Bud jeg fatter tilfulde;
Dog nu sige du mig, men tael den skæreste Sandhed!
Skal med det samme jeg gaae som Bud til den stakkels Laertes?
Han som tilforn, forgræmmet af Sorg over Sønnen Odysseus,
Passed paa Markens Bedrift, og selv i Trællenes Stue
Drak og spiste med dem, naar Hjertet i Barm det begjærte;
Nu derimod fra den Stund, du gik over Havet til Pylos,
Smager han ei, som man siger, den ringeste Mad eller Drikke,
Seer ei heller til Markens Bedrift, men sidder og sukker,
Jamrende lydt bestandig, saa Huden om Knoglerne skrumpes.

Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Slemt forsand! men saa nødig vi vil, maae vi lade ham vente.
Stod det i Menneskens Magt at naae hvad helst de sig ønske,
Først og fremmest vi ønsked os da min Faders Igjenkomst.
Kom da saasnart du har Budskabet bragt, men gjør ikke Omvei
Ud paa Landet til Gubben, dog sige du maa til min Moder,
At hun saa snart som mulig skal sende sin Fadebuursterne
Lønlig afsted; lad hende som Bud gaae ud til den Gamle!

Saa formaned han Hyrden, og denne paastand sine Saaler
Bandt under Fod, og vandred til Byes; for Pallas Athene
Ikke fordulgt det blev, at Eumaios var gangen fra Hytten.
Did hun strax sig begav, omskabt til en dødelig Qvinde,
Fager og rank af Vext, og kyndig i glimrende Arbeid.
Lige ved Døren til Hytten hun stod, for Odysses alene
Synlig, og ei Telemachos saae eller mærked Gudinden,
Ei for Mennesker alle sig Guderne lade tilsyne,

Men hun blev seet af Odysses og Hundene; ikke de glammed,
Men gjennem Hytten af Skræk de knurrende foer til en Side.
Flux hun vinked med Bryn, det forstod den Konning Odysseus,
Ud af Stuen han gik heelt hen til det kneisende Gaardshegn,
Treen saa frem for Gudinden, da talede Pallas Athene:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysses du snilde!
Tael nu frit til din Søn, og fortæl ham alt uden Dølgsmaal!
At til den prægtige Stad I sammen kan gaae, og berede
Beilernes Sværm Fordærv og Død; jeg selv ikke længe
Borte skal blive fra Eder, thi svart efter Kampen jeg længes.
Saaledes taled Athene, og gav ham et Slag med sin Guldstav.
Flux den forrige Dragt, den tvættede Kjortel og Kappe,
Gav hun Odysses om Bryst, og forøged hans Vækst og hans Ungdom;
Fyldige bleve hans Kinder paany, bruunladen hans Farve,
Og om hans Hage de krøllede Haar blev mørke som fordum.
Derpaa begav Gudinden sig bort, men Helten Odysseus
Treen i Hytten; den elskede Søn blev ræd for sin Fader,
Øinene vendte han bort af Frygt, at han skued en Guddom,
Og med bevingede Ord han talede til ham, og sagde:
Heel forskjellig du fremmede Mand nu viser dig for mig,
Ei er din Dragt som den var, og forandret er ganske dit Aasyn.
Visselig est du en Gud, som boer paa Himmelen vide,
Vær barmhjertig! at bringe vi kan dig tækkeligt Offer,
Prunkende Gaver desuden af Guld, men spar os i Naade!
Ham gjensvared Odysseus, den kjæktudholdende Konning:
Nei! en Gud er jeg ikke; hvi holder du mig for en Guddom?
Nei! men din Fader jeg er, for hvem du med Suk og med Klage
Leed mangfoldige Qvaler, forkuet af Mændenes Frækhed.
Saa han taled, og kyssed sin Søn, og ned ad hans Kinder
Styrtede Taarer til Jord; bestandigen tvang han dem hidtil.
Ikke dog vilde Telemachos troe, at Manden, han skued,
Virkelig var hans Fader; da tog han Ordet, og sagde:
Nei! min Fader Odysses umulig du est, men en Guddom,
Som mig bedaarer, end meer mine Suk og min Sorg at forøge.
Aldrig en dødelig Mand jo mægtede saadan en Gjerning
Blot ved sin egen Forstand, men kun en Gud, som sig nærmer,
Lettelig efter Behag omskaber til Ung eller Gammel,
Olding du var jo fornys, og klædt i lurvede Klæder,
Nu du Guderne ligner, som boe paa Himmelen vide.
Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:
Ei, Telemachos! klæder det smukt, med Beundring og Studsen
Øiet at fæste saa stivt paa din elskede Fader ved Hjemkomst.
Aldrig forsand hidkommer til dig en anden Odysseus,

Nei! men jeg selv, den Mand, som leed og flakked saa meget,
Og i det tyvende Aar kom hjem til Fædrenelandet.
Hiint derimod er et Værk af Hærfangsgudinden Athene,
Som efter Tykke forvandle mig kan, thi hendes er Magten,
Snart hun skaber mig om, saa ud jeg seer som en Stodder,
Snart en Yngling jeg vorder med prægtige Klæder paa Kroppen,
Det er jo let for Guder, som boe paa Himmelen vide,
Snart at forherlige dødelig Mand, og snart ham fornedre.
Saa han taled, og satte sig ned; men Telemachos klynged
Fast sig om Faderens Hals med Jamren og strømmende Taarer,
Og hos dem begge blev vakt en inderlig Trang til at græde.
Lydt de hulked og jamred med stærkere Skrig end en Rovfugl,
Ørn eller Grib med krogede Kloer, naar Knøse paa Landet
Røved dem Ungerne bort, endnu for smaae til at flyve.
Saa fra Øinenes Laag heel ynkelig randt deres Taarer,
Og under saadan en Jamren vist Solen var gangen tilbjerge,
Naar ikke brat til sin Fader Telemachos saa havde talet:
Elskede Fader! fortæl, paa hvad for et Skib har dig Søfolk
Hid til Ithaka bragt? for hvem udgive sig disse?
Thi du est ei kommen vandrende hid paa din Fod, kan jeg tænke.
Ham tiltaled Odysseus, den kjæktudholdende Konning:
Dette jeg strax, min Søn! sandfærdigen skal dig berette:
Hid blev jeg ført af Phaiakiske Mænd, berømte for Skibsfart,
Hvilke saa tit hjembringe de Folk, som Landet besøge.
Disse har nu paa et Skib mig sovende ført over Havet,
Sat mig paa Ithaka ned, og glimrende Gaver mig givet,
Dynger af Kobber og Guld, og vævede Klæder i Mængde,
Men efter Gudernes Raad i en Hule det ligger forvaret.
Hid til Hytten jeg kom efter Pallas Athenes Befaling,
At vi om Fiendernes Drab kan Raad oplægge tilsammen.
Vel! opregn mig nu Beilernes Flok, og nævn deres Antal,
At jeg tilfulde kan see, hvor mange de er og hvor stærke,
Og for at veie jeg kan i mit kløgtige Sind, og bestemme,
Om vi alene formaae, vi To, uden Fremmedes Bistand,
Spidsen at byde dem kjækt, eller Hjælp maa søge hos Andre.
Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Altid, min Fader! forsand jeg hørte dig høilig berømme,
At du var stærk til at føre dit Spyd, og kløgtig til Raadslag;
Dog dit Ord er for stort, du forfærder mig; aldrig vil Kampen
Lykkes for To, naar alene de slaaes med saa Mange, saa Stærke.
Ei blot ti eller togange ti er Beilernes Antal,
Nei! langt flere forsand, jeg skal strax optælle dig Flokken:
Først fra Dulichions Øe er i Alt halvhundred og tvende
Lutter anseelige Mænd, sex Tjenere have de med sig.

Togange tolv er de Mænd, som hid ere komne fra Same,
Og fra Zakynthos en Snees Achaier der kom i det Hele,
Men fra vort Ithaka her ere tolv høibyrdige Herrer,
Fulgt' af Medon Herolden med samt en guddommelig Sanger,
Og et Par kyndige Svende, som Mad udstykke ved Maaltid.
Gik vi nu løs paa hele den Flok i Paladset derhjemme,
Rædsom og beesk for dig selv blev da let din Hevn over Voldsmænd.
Dog ifald i dit Sind udgrunde du kan os en Hjelper,
Tænk dig da om, hvem du troer vil freidigen yde sin Bistand!
Ham tiltaled Odysseus, den kjæktudholdende Konning:
Ja! forkynde det vil jeg, men mærk paa mit Ord og hør mig!
Tænk selv efter, om ei Athene med Fader Kronion
Vorder os nok, eller og, om jeg Fleer bør søge til Medhjelp!
Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Gode forsand er de begge, de Hjelpere, som du mig nævnte,
Høit i Skyer de throne, og høit over Andre de raade,
Være sig dødelig Mand, eller og udødelig Guddom.
Ham tiltaled Odysseus, den kjæktudholdende Konning:
Visselig ei ret længe vil hun sig holde tilbage,
Fjernt fra den vældige Dyst, naar først i min Sal i Paladset
Kampen begynder med Kraft mellem os og Beilernes Skare.
Du, min Søn! skal imorgen, saasnart der lysner et Dagskjær,
Gaae til vort Huus, og færdes som før med de trodsige Herrer;
Selv, ledsaget af Hyrden, vil siden til Byen jeg komme,
Skabt livagtigen om til en gammel ulykkelig Stodder.
Men naar de saa paa skammelig Viis mig i Huset forhaane,
Find dig da rolig deri, hvor slemt endog jeg behandles;
Om de ved Foden saa slæbe mig ud af Dør over Tilie,
Om de saa efter mig kaste, saa see med Taal paa den Medfart!
Dog maa du nok dem formane med venlige Ord til at stoppe
Med deres Galninge-Streger, alligevel ei paa din Tale
Agte de vil; allerede Fordærvelsens Dag er forhaanden.
Dette jeg ogsaa vil sige, men læg mit Ord dig paa Hjerte!
Naar det mig skydes i Sind af Raadgiverinden Athene,
Giver jeg dig med mit Hoved et Vink, og naar dette du mærker,
Tag da paastand, og gjem i en Vraae udi Høienloftskammer
Alle de krigerske Vaaben, som rundtom i Salene hænge!
Skulde da Beilerne spørge dig ad, ifald de dem savne,
Da skal du see med smigrende Ord deres Sind at besnakke:
Bort fra Røgen jeg tog dem, ei meer de ligne de Vaaben,
Fordum Odysses os levned i Huus, da han drog imod Troia,
Nu har de tabt deres Glands, saavidt Ilddampen har naaet dem.
Dertil Kronion en Tanke mig gav af større Betydning:
Skulde der reise sig Kiv blandt Eder engang i en Viinruus,

Saare hinanden I kunde da let, og derved beskæmme
Gjæsters og Beileres Navn, thi Jern tiltrækker jo Manden. —
Ikkun til hver af os skal et Spyd og et Glavind du levne,
Dertil et Tyreskinds Skjold til os hver at tage paa Armen,
At vi kan gribe dem strax, naar frem vi storme til Angreb;
Dem vil Athene forvilde paastand og den vise Kronion.
Dette jeg ogsaa vil sige, men læg mit Ord dig paa Hjerte!
Est du saasandt min Søn, og est af mit Blod du runden,
Ei erfare da Nogen, at hjem Odysses er kommen,
Ei Laertes engang faae Nys derom, eller Hyrden,
Ei nogen Svend eller Terne, ja selv ei Penelopeia!
Du og jeg alene vil Qvindernes Stemning bespeide,
Raadeligt var det vel og, om vi Svendene prøved tillige,
Hvo der ærer os To endnu, og frygter i Hjertet,
Hvo der har glemt os, og viser Foragt mod en Yngling som du er.
Ham gjensvared hans straalende Søn, og talte saalunde:
Fader! jeg haaber forvist, du med Tiden skal kjende mit Hjerte,
Og du skal see, jeg hverken er lad eller flygtig af Tanke;
Dog, at dette dit Raad vil vorde til Gavn for os Begge,
Tvivler jeg paa, thi beder jeg dig, den Sag at betænke.
Vandrer du om, og prøver Enhver, som røgter sit Arbeid,
Da vil du sinke dig blot, mens Beilerne rolig i Huset
Øde dit Gods ved frækt Fylderie uden ringeste Skaansel.
Dog tilraader jeg meget, at Qvindernes Sind du bespeider,
Hvem der agter dig ringe, og hvem der er frie for Brøde;
Men at paa Landet vi gaae, og Mændene prøve ved Fæstald,
Huer mig ei, opsættes det kan til kommende Dage,
Saae du saasandt et Tegn fra den Aigissvinger Kronion.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Ned til Ithaka styred imens det forsvarlige Fartøi,
Som med Telemachos selv og hans Mænd var seilet fra Pylos.
Men da de saa vare styrede ind i Havnen den dybe,
Haled de strax paa Kysten iland den tjærede Skude,
Og deres Vaaben fra Skib hjembar behjertede Svende.
Strax til Klytios' Huus de prægtige Gaver de bragte,
Men en Herold de skikked afsted til Odysses's Bolig,
Som skulde bringe det Bud til den kløgtige Penelopeia,
At hendes Søn paa Landet nu var, men havde til Staden
Sendt sine Folk med Skibet, at ei den mægtige Dronning
Skulde betages af Angst, og fælde veemodige Taarer.
Der nu mødtes Herolden og Svinenes Hyrde paa eengang,
Bringende begge den ædelig Viv eenslydende Budskab.
Men da de saa til den herlige Drots Palads vare komne,
Frem i Ternernes Kreds da treen Herolden og sagde:

Nys, min Dronning! din elskede Søn er kommen tilbage.
Derpaa sig nærmede Hyrden, og sagde til Penelopeia
Alt hvad den elskede Søn ham havde beordret at melde.
Men da han Alt havde meldt hvad der var ham befalet at sige,
Gik han til Svinene hjem, og forlod Paladset og Gaarden.
Beilerne ærgred sig svart, og heel modfaldne de vare;
Ud af Salen de gik, og ud for den kneisende Gaardsmuur.
Der paa Bænke de satte sig ned tæt udenfor Porten;
Først tog Polybos' Søn Eurymachos Ordet, og sagde:
Venner! en vældig Bedrift har paa Trods Telemachos fuldbragt,
Denne hans Fart, som vi meente saa vist ham ei vilde lykkes.
Nu vil vi drage paa Dybet et Skib, det bedste vi eie,
Fiskere kalde vi hid til at roe, og strax skal de bringe
Hine den Melding, at skynde sig hjem saa hurtig de mægte.
Ordet var knap udtalt, da øined Amphinomos Skibet,
Just som han vendte sig om; ind løb det i Havnen den dybe,
Seilene saae han dem stryge, og Aarer med Hænderne gribe.
Strax med hjertelig Latter han saa til Vennerne talte:
Bud at skikke behøves nu ei, thi alt er de hjemme,
Enten en Gud dem dette har sagt, eller selv de hans Skude
Saae dem stryge forbi, men ei opseile den kunde.
Saa han talte, da stode de op, og ilte til Stranden.
Strax Skibsfolkene haled iland den tjærede Skude,
Og deres Vaaben fra Skib hjembar behjertede Svende.
Selv til Torvet de samtlige gik, men ei nogen Anden
Lode de Plads i Forsamlingen faae, hverken Ung eller Gammel.
Ordet i Kredsen Antinoos tog, hiin Søn af Eupeithes:
Ha! hvor dog Guderne selv har frelst den Yngling fra Ufærd!
Speidere sad om Dagen omkring paa de luftige Næsser
En efter Anden bestandig, og hvergang Solen var dalet,
Aldrig vi sov om Natten iland, men krydsed paa Havet
Om med det hurtige Skib, og vented paa Morgenens Komme,
Lurende skarpt for at fange Telemachos, og ham ihjelslaae;
Dog imens har en Gud ham ført til Hjemmet tilbage.
Lader os da om hans rædsomme Død her fatte Beslutning!
Ei undslippe han os! thi saalænge Telemachos lever,
Troer jeg forvist, at aldrig vor Id vil bringes til Ende,
Thi han er selv baade kløgtig, og snild til at hitte paa Anslag.
Folket desuden er ikke som før os gunstigen sindet.
Derfor velan! før selv han til Thing Achaierne kalder —
Thi jeg formoder forsand, at han ei ret længe vil nøle,
Tændt af Harme vil frem han staae, og forkynde for Alle,
At efter Livet vi mordisk ham stod, men ikke ham fanged.
Prise vil Ingen os just, naar han hører om saadan en Udaad;

Ja! maaskee mishandler man os, og jager os Alle
Ud af vort Land, saa drage vi maae til fremmede Egne.
Vel! lad forinden os myrde ham da paa Marken, fra Staden
Fjernt, eller og paa Veien, og tage hans Gods og hans Boskab!
Alt vil vi skjelligen dele, men Husene vil vi tilhobe
Lade hans Moder beholde, og den, hun kaarer til Husbond.
Huer ei dette mit Ord Eder godt, men heller I ønske,
At han beholder sit Liv og hele sin fædrene Eie,
Lad os da ei fortære hans sindsforlystende Velstand,
Samlede her i en Flok, men lad hver af os fra sin Hjemstavn
Beile med Gaver til Bruden, saa tage hun selv sig til Husbond
Den, som meest hende skjenker, og hvem hende Skjebnen bestemte!
Saa han taled, da taug de qvær, og forstummed tilhobe.
Derpaa sin Røst i Kredsen Amphinomos hæved og talte,
Straalende Søn af Nisos, hvis Fader var Drotten Aretos.
Han var den ypperste Beiler af dem fra Dulichions grønne
Hvedebevoxede Marker, og Penelopeia fortrinligst
Fandt i hans Tale Behag, thi brav var Manden af Hjerte.
Venligen sindet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
Venner! forsand, i Telemachos' Mord samtykker jeg ikke,
Mord begaaet paa Konningebarn er en gruelig Gjerning.
Nei! men lader os først raadspørge de salige Guder!
Skulde da Svar fra den mægtige Zeus stadfæste vor Idræt,
Selv jeg villig ham dræber, og raader Enhver til det Samme;
Men naar os Guder forbyde den Daad, bør vi lade den ugjort.
Saa Amphinomos talte, hans Ord godt hued dem Alle.
Flux de reiste sig op, og gik til Odysses's Vaaning,
Ind de treen, og tog deres Plads paa blankede Stole.
Anden Beslutning nu tog den klogtige Penelopeia,
Selv at træde for Beilerne frem, de trodsige Herrer;
Nys i sit Kammer erfoer hun den Fare, som truede Sønnen;
Medon, Herolden, som selv var paa Thing, havde sagt hende dette.
Hen til Salen hun ilte, ledsaget af tjenende Terner,
Men da den herlige Viv kom hen til Beilernes Skare,
Standsed ved Stolpen hun brat i den fastopbyggede Høisal,
Hyllende tæt om Kind en Flig af sit skinnende Liinslør,
Og med bebreidende Ord til Antinoos heftig hun talte:
Frække, udædiske Mand, Antinoos! ofte man sagde,
At du paa Ithakas Øe var den Bedste til Raad som til Tale
Blandt jevnaldrende Mænd, men en Slig har aldrig du været.
Rasende Mand! siig frem! hvi staaer du min Søn efter Livet?
Agter du ei Bønfaldendes Røst, dem Zeus er et Vidne?
Det er ugudelig Gjerning, Fordærv at berede hinanden.
Veed du ei, at din Fader engang hidkom som en Flygtning,

Rømmende ræd for Folket, thi stor var Forbittrelsen blandt dem,
Da han paa Vikingetog i Hob med Taphiske Skibsfolk
Vold mod Thesproterne øved, som dengang med os vare Venner,
Myrde de vilde ham grumt, og af Bryst udrive hans Hjerte,
Alt hans rige fortrinlige Gods de vilde fortære,
Dog Odysses dem styred, og standsed det hidsige Opløb.
Nu hans Huus opæder du frækt, til hans Hustrue du beiler,
Myrder hans eneste Barn, og martrer mit Hjerte saa grusomt;
Derfor jeg beder dig stands, og raad de Andre det Samme!
Strax gav Polybos' Søn Eurymachos hende til Gjensvar:
Hør mig, Ikarios' Datter! forstandige Penelopeia!
Slaae dig tiltaals, og lad ikke Sligt bekymre dit Hjerte!
Ei er der her nogen Mand, ei Nogen vil fødes og komme,
Som skal med voldelig Haand din Søn Telemachos røre,
Medens jeg lever endnu, og kaster mit Blik over Mulde;
Thi jeg forsikkrer dig høit, og visselig bliver det fuldbragt,
Da skal paastand hans høirøde Blod omstrømme min Landse.
Mig har ogsaa tilforn den Stadomstyrter Odysseus
Taget mangfoldige Gange som Pog paa sit Skjød, og i Haanden
Stykker af Steg mig rakt, og den rødlige Viin ladet drikke.
Derfor af samtlige Mænd jeg elsker Telemachos høiest,
Og i det mindste fra Beilerne her bør ei han for Døden
Ængste sig meer; vil Guder hans Død, undflyer han den ikke.
Saa han trøsted paa Skrømt, men pansed dog selv paa hans Ufærd.
Dronningen op sig begav i sit straalende Høienloftskammer,
Der for Odysses, sin Husbond, hun græd, til Pallas Athene
Lod over Øinenes Laag neddale den liflige Slummer.
Hjem til Odysses igjen og hans Søn den ærlige Hyrde
Kom imod Aften; der begge de stod og lavede Nadver,
Hvortil var slagtet et fjorgammelt Sviin; men Pallas Athene
Nærmed sig først til Odysses, Laertes's Søn; med sin Guldstav
Slog hun ham atter, og skabte ham om igjen til en Olding,
Klædt i daarlige Klæder, at Hyrden ham ei skulde kjende,
Ved at betragte ham grandt, og den kløgtige Penelopeia
Bringe den Tidende strax, og ei i sit Hjerte den gjemme.
Først Telemachos vendte sit Ord til Hyrden, og sagde:
Kommer du dog, Eumaios! hvad Nyt i Staden, du Brave!
Er den mandhaftige Flok af Beilere kommen fra Baghold
Hjem? eller lure de hist bestandig endnu paa min Hjemkomst?
Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde:
Ikke jeg ændsed om Sligt at høre mig for eller spørge,
Vimsende rundtom i Byen; mit Sind mig drev til at ile
Hjem til Eder igjen, saasnart mit Ærind var røgtet.
Sammen jeg traf dog der med et Bud, en Herold, som dit Skibsfolk

Did havde sendt; han bragte da først din Moder sin Melding.
Eet dog veed jeg endnu, da jeg selv med mit Øie har seet det:
Ud af Byen allerede, saa langt som til Hermes's Bakke,
Kommen jeg var, da saae jeg et Skib, som seiled i Havnen
Ind i en strygende Fart, og stærkt var Skibet bemandet,
Dertil med Skjolde betynget og dobbeltoddede Landser;
Fast jeg troer det var dem, dog veed jeg det ikke med Vished.
Saa han taled, den kraftige Svend Telemachos smilte,
Hen til sin Fader han saae, men Eumaios's Øie han undveeg.
Men da de nu havde endt deres Dont, og lavet til Maaltid,
Spiste de; Sindet fornam ikke Savn ved den herlige Nadver;
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Lagde til Roe de sig ned, og nød den styrkende Slummer.

Syttende Sang.

Telemachos drager til Ithaka Bye.

Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Strax den elskede Søn af den herlige Konning Odysseus
Helten Telemachos bandt under Fod sine deilige Saaler,
Greb saa sit dygtige Spær, som godt ham passed i Næven,
Higende stærkt efter Byen, og talede derpaa til Hyrden:
Fader! til Byen vil jeg begive mig ind, at min Moder
Atter kan see mig for Øie, thi vist jeg troer, at hun ikke
Standser med ynkelig Graad og taareforvoldende Jamren,
Førend hun seer mig selv; men dig jeg lægger paa Hjerte,
Selv den fremmede Stakkel paa Vei til Byen at følge,
Der at tigge sit Brød; da faaer han af hvem der har Villie
Sagtens en Slurk og en Kavring; jeg selv ei evner at hjelpe
Hver nødlidende Mand, jeg har nok med egen Bekymring.
Bliver den Fremmede vred, for ham selv det vorder i Sandhed
Værst; jeg siger nu helst mit Hjertes oprigtige Mening.
Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:
Selv ei heller, du Kjære! vil her ret længe jeg blive;
Bedre den fattige Mand i en Bye, end ude paa Landet,
Mægter at tigge sit Brød; det faaer jeg af hvem der har Villie.
Jeg er for gammel af Aar til at lade mig fæste ved Qvægstald,
Lydig at røgte den Dont, min Herre mig bød at besørge.
Gak kun du, denne Mand ledsager mig, som du befoel ham,
Naar jeg ved Ilden har varmet mig først, og Luften er mildnet;
Slet mig beskytter min pjaltede Dragt, og Morgenens Riimfrost
Neppe bekom mig godt; der er langt, I jo sige, til Staden.
Saa han taled, og ud af Hytten Telemachos ilte
Rask med hurtige Fjed, thi han pønsed paa Beilernes Ufærd.
Men da saa kommen han var til den smuktopbyggede Bolig,
Tog han sit Spyd, og stilled det op mod en kneisende Sule;
Selv saa treen i Salen han ind over Tærskelens Flise.

Ammen, den troe Eurykleia, blev først ham vaer, da han indtreen,
Just som med Skind af Faar hun de prunkende Stole bedækked;
Grædende gik hun imod ham, og trindt omkring ham tillige
Stimled de Terner, som tjente den kraftige Konning Odysseus,
Bøde ham froe velkommen, og kyssed hans Hoved og Skuldre.
Ud af sit Kammer da treen den forstandige Penelopeia,
Artemis ligned hun grandt og den gyldene Viv Aphrodite,
Og om den elskede Søn sine Arme med Taarer hun slynged,
Kyssede baade hans Hoved og begge hans deilige Øine,
Og med bevingede Ord hun klagende taled saalunde:
Kommer du, elskede Sjel! Telemachos! aldrig jeg vented,
Meer at see dig igjen fra den Stund du seiled til Pylos
Lønlig og mod mit Ønske, at spørge dig for om din Fader.
Dog fortæl mig nu Alt hvad du saae og mødte paa Reisen.
Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:
Væk ei, Moder! min Kummer paany, oprør mig dog ikke
Hjertet igjen i min Barm! først nys jeg Fordærvelsen undslap.
Gak nu heller i Bad, ifør dig tvættede Klæder,
Stig i Høienloftskammeret op med de tjenende Terner,
Lov saa samtlige Guder fortrinlige Festhekatomber,
Skjenker os Zeus saasandt gjengjeldende Hevn over Voldsmænd.
Selv til Torvet jeg gaaer, for der en Fremmed at kalde
Hjem til vort Huus, som fulgte mig hid paa Farten fra Pylos;
Ham jeg skikked forud med mine fortrinlige Svende,
Og jeg befoel Peiraios at tage ham hjem til sin Bolig,
Qvæge ham venlig som Gjæst, og hædre ham, indtil min Hjemkomst.
Saa han taled, og ei fløi Ordet forbi hendes Øren.
Strax hun gik i Bad, og i tvættede Klæder sig hylled,
Loved saa samtlige Guder fortrinlige Festhekatomber,
Skjenkede Zeus saasandt gjengjeldende Hevn over Voldsmænd.
Ud af Paladset paastand Telemachos gik, og i Haanden
Holdt han sit Spyd; ham fulgte paa Vei rapfodede Hunde.
Over hans Væsen Athene da gjød vidunderlig Skjønhed,
Folket betragted med Studsen ham ret, da han treen i Forsamling.
Strax omkring ham i Flok de dristige Beilere stimled,
Venlig de talte forsand, men i Sind de grunded paa Udaad;
Dog han gik dem forbi, undvigende reent deres Samqvem,
Men til den Plads, hvor Antiphos sad, Halitherses og Mentor,
Hvilke fra fjernere Old var hans Faders oprigtige Venner,
Gik han, og satte sig der, og om Alt de spurgte ham nøie.
Snart til disse sig nærmed den landseberømte Peiraios,
Som havde ført den fremmede Mand gjennem Byen til Torvet.
Ei var Telemachos seen, men sin Gjæst imøde han traadte.
Først Peiraios til Orde da tog, og talte saalunde:

Send nogle Terner paastand, Telemachos! hjem til min Bolig,
At de kan hente de Gaver, dig Kong Menelaos forærer!
Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Ikke vi veed, Peiraios! hvordan sig dette vil ende.
Times det mig i mit Huus, at de dristige Beilere lønlig
Slaae mig ihjel, og mit fædrene Gods imellem sig skifte,
Heller de komme da dig til Gavn, end Nogen af disse.
Lykkes det mig derimod dem Død og Fordærv at berede,
Bring dem da glad til mit Huus, naar selv jeg er glad i mit Hjerte.
Talt; og strax sin bekymrede Gjæst til Paladset han førte.
Men da saa komne de var til den smuktopbyggede Bolig,
Lagde de Kapperne fra sig paa prunkende Hynder og Stole,
Stege saa ned i blankede Kar, et Bad sig at tage;
Men da saa Ternerne havde dem toet, og salvet med Olie,
Og havde hyllet dem ind i Kjortler og flossede Kapper,
Ud af Badet de treen, og toge paa Stol deres Sæde.
En af Ternerne bragte nu Vand i en prægtig og gylden
Kande, som stod paa et Bækken af Sølv, og til Hændernes Tvætning
Gjød hun det ud, saa rykked hun frem et skinnende Madbord.
Ogsaa den værdige Skafferske kom med Brød og med Retter,
Hvilke hun stilled paa Bord, fremsættende mildt hvad hun havde.
Henne ved Stolpen af Døren sig Moderen satte paa Hynde
Lige for Sønnen, og fiint hun spandt paa snurrende Haandteen.
Derpaa de langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked;
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Først til Orde da tog den forstandige Penelopeia:
Nu, Telemachos! stiger jeg op i mit Høienloftskammer,
Der at hvile paa Leiet, som kun til Kummer er redt mig,
Og som med Taarer jeg væder, alt siden Odysses til Troia
Drog med Atreiderne bort, da ei tilsinds du mig tykkes,
Førend de dristige Beilere her sig i Salen har samlet,
Mig at betroe hvad du mulig har hørt om din Faders Igjenkomst.
Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:
Dette, min Moder! jeg strax sandfærdigen skal dig berette.
Hen til Pylos vi kom til Folkebeherskeren Nestor,
Der i sit kneisende Huus den Gamle mig hjertelig modtog,
Og han mig qvæged saa ømt, som den kjærlige Fader sin Arving,
Naar han omsider er kommen fra fremmede Lande tilbage;
Ligesaa ømt han mig gjæsted, saavelsom hans herlige Sønner.
Dog om min Fader Odysses ham ei nogen Skabning paa Jorden
End havde sagt, om alt han var død, eller end var ilive.
Men paa en Vogn, forsvarlig og trukken af dygtige Heste,
Sendte han mig til Atreiden, den kraftige Helt Menelaos.
Der jeg Helena saae, den Argeiiske Viv, som saa megen

Qval Argeier og Troer har voldt efter Gudernes Villie.
Strax adspurgte mig da den kraftige Helt Menelaos,
Hvad der mig did havde ført til det hellige Land Lakedaimon;
Strax jeg fortalte ham Alt, og sagde ham Sandheden reentud.
Derpaa til Orde han tog, og gav mig dette til Gjensvar:
Ha! saa de vilde da gjerne paa denne behjertede Kæmpes
Leie sig magelig hvile, skjøndt selv saa daarlige Karle!
Dog, som naar inde bag Krat, hvor den vældige Løve har Leie,
Hinden har lagt sit nyfødte Kuld, to pattende Kalve,
Medens paa Bakker den selv og i urtebevoxede Dale
Stryger omkring paa Græs, men hjem til sit Leie da kommer
Løven, og begge de Smaae en gruelig Død den bereder;
Saa skal Odysses en gruelig Død vist hine berede.
Gid han, Zeus Alfader, Apollon og Pallas Athene!
Ligesaa stærk som tilforn paa det velbebyggede Lesbos,
Dengang han traadte til Dyst og brødes med Philomeleides,
Kraftig han slog ham i Gulvet til Fryd for Achaierne alle,
Gid dog Odysses med lignende Kraft blandt Beilerne fremtreen,
Brad for dem Alle da blev deres Død, og beesk deres Bryllup.
Dog hvad du bønlig nu spørger mig om, det vil jeg dig sige,
Uden at skeie fra Sandheden bort, ei vil jeg dig skuffe;
Alt hvad der blev mig forkyndt af den graae sandsigende Havgud,
Deraf jeg Intet fordølge dig vil, eller skjule det Mindste.
Selv paa en Øe, som han sagde, han saae din bedrøvede Fader
Hist i Nymphen Kalypsos Palads; med Magt hun ham holder
Fast, og ei han formaaer til Fædrenelandet at reise,
Ei har han Skibe med Aarer omkring, og ei har han Søfolk,
Som kunde føre ham hjem vidt hen over Bølgernes Rygning.
Saa Menelaos taled, Atreiden den Landseberømte.
Endt var mit Hverv, da reiste jeg hjem, og Guderne gav mig
Føielig Bør, som bragte mig snart til mit elskede Hjemland.
Saa han taled, og dybt i Barm hendes Hjerte han rørte;
Strax til Orde da tog den kraftige Theoklymenos:
Hør mig, du værdige Viv af Laertiaden Odysseus!
Hiin ei vidste tilfulde Besked, men agt paa min Tale,
Sandheden vil jeg bebude dig fuldt, og Intet fordølge.
Zeus, den øverste Gud, Odysses's Arne, til hvilken
Her jeg kom, og dit gjæstende Bord skal være mig Vidner!
Visselig sidder Odysses paa fædrene Jord allerede,
Eller han lister omkring at forfare den Skjændsel man øved,
Men i sit Sind han pønser paa Vee over Beilernes Skare:
Saadan en Fugl blev jeg vaer, dengang paa det toftede Fartøi
Nys jeg sad, og Telemachos strax jeg Varslet forkyndte.

Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:
Gid, du fremmede Mand! det saa maatte skee, som du siger!
Spore du skulde da snart mit venlige Sind, og erholde
Gaver i Mængde, saa Hver, som dig traf, vilde prise din Lykke.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Ude paa Gaarden imens, som laae for Odysses's Bolig,
Beilerne Tiden forslog ved at kaste med Spyd og med Diskus
Hist paa den jevnede Plads, hvor vanlig de drev deres Kaadhed.
Men da det lakked ad Nadveretid, og Qvæget var kommet,
Ude fra Marken til Slagtning af Driverne gjennet som ellers,
Talede Medon til hine, thi meest af alle Herolder
Stod han i Beilernes Gunst, og stadig han var deres Bordgjæst:
Ynglinger! siden I nu Eders Sind har forlystet ved Kampleeg,
Kommer saa ind i Huus, at vi strax kan lave til Maaltid;
Nadver at faae i betimelig Tid, er ikke saa ilde.
Saa han taled; op stode de strax, og gik som han bød dem.
Men da saa komne de var til den smuktopbyggede Bolig,
Lagde de Kapperne fra sig paa prunkende Hynder og Stole.
Dygtige Faar de slagtede først og mæskede Geder,
Slagted saa glindsende Sviin og et Nød, som af Hjorden var udsøgt,
Travlt beredende Nadver. — Men ivrig istand sig Odysseus
Laved imens, for til Byen at gaae med Hyrden Eumaios.
Først til Orde da tog Formanden for Svinenes Hyrder:
Fremmede! siden du ønsker saa svart at vandre til Staden
Alt idag, som min Herre det bød, — langt heller i Sandhed
Vilde jeg her dig beholde hos mig at passe paa Hytten,
Dog min Herre jeg ærer, og bange jeg er, om der siden
Vankede Skjænd, det er tungt af sit Herskab at sættes irette; —
Vel! saa lader os gaae, thi meer end Hælvten af Dagen
Alt er forløben, og koldere snart det bliver mod Aften.
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Godt! jeg begriber din Mening, dit Ord jeg fatter tilfulde.
Lad os gaae! men paa Vei maa du føre mig lige til Enden:
Giv mig desuden en Kjep, har en du skaaren ved Haanden,
Som jeg kan støtte mig paa, I sige jo Veien er knortet.
Saa han taled, og slængte paa Ryg sin Fattigmandspose,
Lappet og slidt, et Reeb hang ved, i hvilket han bar den,
Og udi Haand Eumaios en Kjep efter Ønske ham flyede.
Begge nu gav sig paa Vei, men Hyrder og Hunde ved Hytten
Bleve tilbage til Vagt, og til Byen han førte sin Konge,
Skabt livagtigen om til en gammel ulykkelig Stodder,
Støttet til Stav, og behængt om Krop med pjaltede Klæder.
Men da de saa samvandrende hen ad den knudrede Steenvei
Nær vare komne til Byen, og alt havde naaet den klare

Smuktindhegnede Kilde, hvor Vand Indvaanerne hented;
Ithakos hegned den først, saa Neritos, siden Polyktor;
Rundtomkring var en Lund, hvor frisk Vandpoplerne kneiste,
Plantede trindt i en Kreds, og høit nedstyrtede Vandet
Iisnende koldt fra et Fjeld, paa hvis Top var bygget et Alter,
Viet til Nympherne ind, hvor Vandreren bragte dem Offer,
Der med Melanthios, Dolios' Søn, tilfældig de mødtes;
Geder fra Vangen han drev, de bedste som fandtes i Flokken,
Ind til Beilernes Bord, to Hyrder ham fulgte desuden.
Knap blev han Vandreren vaer, før med buldrende Stemme han skjændte
Grovt og paa smædelig Viis, saa Odysses's Hjerte blev oprørt:
Nu! der driver forsand et Skarn afsted med et andet;
Saaledes parrer en Gud bestandigen Lige med Lige.
Hvor, elendige Hyrde for Sviin! skal du hen med den Slughals?
Slig modbydelig Stodder, som Fadene slikker ved Maaltid,
Stiller ved Døren sig hen, og Skuldrene gnubber mod Stolpen,
Tryglende blot om Smuler, og aldrig om Sværd eller Malmkar.
Om du mig vilde forære den Karl til at passe min Hytte,
Feie mig Staldene reent, og Løv til Gederne hente,
Snart ved Valden han drak vilde Flesk han paa Lænderne sætte;
Dog da han kuns Udyder har lært, saa har han vel neppe
Lyst til nyttig Handtering, men vandrer vel før som en Tigger
Rundtom i Land, og fylder sin graadige Vom ved at betle.
Dette jeg sige dog vil, og visselig vorder det fuldbragt,
Drister den Stodder sig ind i Helten Odysses's Hofgaard,
Flyve da vil om hans Hoved fra Mændenes Hænder i Salen
Skammel paa Skammel, og splintres i Qvag, naar de ramme hans Ribbeen.
Talt; da gik han forbi, sprang op, og sparked af Kaadhed
Betlerens Hofte, men mægted dog ei ham fra Stien at rokke,
Fast han paa Benene stod; Odysses betænkte sig raadvild,
Enten han frem skulde fare, og slaae ham ihjel med sin Knippel,
Eller ham løfte fra Gulv, og slaae hans Hoved mod Jorden;
Dog langmodig han styred sit Sind, men Hyrden Eumaios
Skjeldte ham ud i hans Øine, og bad saa med oprakte Hænder:
Kildebeskjermende Nymper, I Børn af Zeus! har Odysseus
Bove saasandt Eder ristet, og trindt med Fedt dem bedækket,
Enten af Lam eller Kid, saa hører den Bøn som jeg beder:
Gid han komme tilbage, den Helt, hjemført af en Guddom!
Vist han forjaged da snart dine krye hoffærdige Nykker,
Hvormed du frækt slaaer om dig, fordi du saa jevnlig i Staden
Driver omkring, mens Qvæget af nedrige Hyrder fordærves!
Derpaa ham svared igjen Melanthios, Gedernes Hyrde:
Ha! hvad snakker han der, den Hund, den lumske Forræder!
Sikkert jeg fører engang ham herfra ombord paa en Dæksbaad

Langt fra Ithaka bort, og tjener en Deel mig ved Salget.
Maatte Telemachos ligesaa vist idag i Paladset
Falde for Beilernes Haand, eller rammes med Piil af Apollon,
Som i det Fjerne sin Hjemfærdsdag Odysses forliste!
Talt, da forlod han dem der, og med langsomme Skridt de ham fulgte.
Selv han skyndte sig bort, og snart ankom han til Kongsgaard;
Ind i Salen han treen, og i Beilernes Kreds han sig satte
Tværs for Eurymachos ned, thi meest han yndede denne.
Tjenere satte da strax af Kjødet en Part for Melanthios;
Derpaa den værdige Skafferske Brød at spise til Sulet
Hented og bød ham. Odysses imens og den ærlige Hyrde
Nærmed sig Kongens Palads, da toned den hvælvede Lyres
Klang dem imøde, thi alt havde Phemios grebet i Strengen.
Strax da tog han Hyrden i Haand, og talte saalunde:
Saa er da her, Eumaios! Odysses's prægtige Hofgaard!
Let at kjende den er, om end blandt mange man saae den,
Bygning ved Bygning der staaer, og velomhegnet er Gaarden
Baade med Muur og Krands, og forsvarlig den dobbelte Fløiport
Slutter, ei skulde saa let nogen Mand den sprænge med Krigsmagt.
Ogsaa jeg mærker, at talrige Mænd i Paladset har Gilde,
Duft af Brad opstiger, og lifligen klinger derinde
Lyren, som Guderne gav det festlige Gilde til Søster.
Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde:
Ja du har Ret! heri som i Meer est du ikke saa tosset.
Dog aftale vi maae, hvordan vi det nu skulle mage,
Om du vil selv gaae først i den smuktopbyggede Bolig
Ind til Beilernes Flok, og jeg skal blive herude;
Men har du Lyst, bliv du, saa vil selv jeg være den Første.
Tøv dog ikke for længe, at Ingen, som seer dig herude,
Puffe dig skal eller slaae, det beder jeg dig at betænke.
Ham gjensvared Odysses, den kjæktudholdende Konning:
Godt! jeg begriber din Mening, dit Ord jeg fatter tilfulde.
Gak kun du foran, saa vil her jeg blive tilbage!
Troe mig forresten, til Puf og til Slag er jeg slet ikke uvant,
Men jeg har Mod til at taale, thi meget jeg leed allerede
Baade paa Hav og i Krig, lad mig kuns faae dette som Tilgift!
Dog at styre tilfreds den fortvivlede Bug, naar den raser,
Det er umuligt, den volder os Mennesker Plager i Mængde;
Det er for den, at man ruster de toftede Skibe, som fare
Hen over Havet det golde, medbringende Vee over Fiender.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Brat en liggende Hund opløfted nu Hoved og Øren,
Argos; Odysses's Hund, som han selv den kraftige Konning,
Førend til Troia han drog, havde fodret, men ikke havt Gavn af.

Fordum blev ofte paa Jagt den ført af modige Knøse,
Snart til Fjelds efter Geder, og snart efter Harer og Raadyr,
Nu foragtet den laae, da dens forrige Herre var borte,
Strakt paa Skarnet, som laae ei langt fra Døren i Bunke,
Møget af Muler og Oxer, indtil Odysses's Trælle
Førte det ud, for at gjøde hans meget anseelige Jordlod.
Der laae Argos, hans Hund, og fuld var Staklen af Utøi.
Aldrig saasnart blev Odysses den vaer, som nærmed sig mod den,
Førend den vifted med Halen, og sænked paastand sine Øren,
Aarked dog ei, at slæbe sig frem, at møde sin Herre.
Helten det saae, og visked i Løn af Øiet en Taare,
Dølgende let for Eumaios sin Rørelse; derpaa han spurgte:
Synderlig nok, Eumaios! den Hund nu ligger paa Mødding,
Den er fortræffelig bygt, dog veed jeg ikke tilvisse,
Om den med saadan en Skabning engang var rap til at løbe,
Eller den blot er en Hund af dem, som ved Mændenes Borde
Fodres i Stuen, og holdes til Stads af fornemme Herrer.
Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde:
Ak! den Hund tilhører en Mand, som er død i det Fjerne.
Var han af Lemmer endnu og af Dygtighed hvad han har været,
Dengang Odysses til Ilios drog, og lod ham tilbage,
Studse du vilde da svart ved at see hans Raphed og Styrke.
Aldrig det hændtes, at Vildtet i Skovenes Tykning ham undløb,
Havde han jaget det op, og tillige han støved fortrinlig.
Nu er han ynkelig stedt, da sin Herre han misted i Udland,
Ternerne ere saa dovne, de see ham aldrig til bedste,
Og naar en bydende Herre ei strengt paa Trællene driver,
Tabe de snart al Lyst, deres skyldige Dont at besørge;
Zeus, Fjernskueren, skiller jo strax en Mand ved hans halve
Drift til at gjøre det Gode, naar Træl[illegible]lommens Kaar ham fornedrer.
Talt; da traadte han ind i den smu[illegible]topbyggede Bolig,
Og gjennem Salen han gik til Beilern[illegible] stolte Forsamling.
Dog bortrykket blev Argos paastand af Døden den sorte,
Da den Odysses igjen havde seet i tyvende Aaring.
Først den deilige Svend Telemachos øined Eumaios,
Just som han ind var traadt, og flux med et Vink han ham til sig
Kaldte; da kastede Hyrden i Salen omkring sine Øine,
Tog saa den ledige Stol, som ellers var Skafferens Sæde,
Han som det yppige Suul udstykked ved Beilernes Maaltid,
Denne han tog, og hen ved Telemachos' Bord han den satte
Lige foran ham, og satte sig der; paastand en Herold ham
Gav af Kjødet en Part, og Brød af Kurven ham rakte.
Ei ret længe derefter indtreen Odysses i Huset,
Skabt livagtigen om til en gammel ulykkelig Stodder,

Støttet til Stav, og behængt om Krop med pjaltede Klæder.
Ned paa Tærsklen af Ask han indenfor Døren sig satte,
Lænende op sig mod Stolpen, som Mesteren snildt af Cyprestræe
Fordum engang havde tømret, og skarpt efter Snor havde rettet.
Strax af en stadselig Kurv et Brød Telemachos udtog.
Dertil af Kjødet et Stykke saa stort, som hans Haand kunde rumme,
Kaldte paa Svinenes Hyrde, og talede til ham saalunde:
Bring det hen til den fremmede Mand, og siig ham tillige,
At han skal gaae til Beilerne rundt, og om Almisse bede,
Thi for den betlende Mand er ei Undseelighed tjenlig.
Talt; og bort gik Hyrden, saasnart han Befalingen hørte.
Trædende nær, med bevingede Ord saalunde han talte:
Dette forærer Telemachos dig, og han siger tillige,
At du skal gaae til Beilerne rundt, og om Almisse bede,
Thi for en Betler, han siger, er ei Undseelighed tjenlig.
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Mægtige Zeus! forund Telemachos Lykke paa Jorden!
Gid der maa times ham Alt hvadhelst i sit Hjerte han attraaer!
Talt; med Hænderne begge han tog mod Gaven, og lagde
Lige foran sine Fødder den ned paa sin smudsige Pose.
Derpaa han spiste sin Mad, mens Sangeren qvad udi Salen,
Og som han endte sit Maal, da taug den hellige Sanger.
Beilerne støied i Salen nu lydt, men Pallas Athene
Nærmed sig Helten Odysses, Laertes's Søn, ham at mane,
Brød sig at sanke hos Beilerne strax, for at see med det samme
Hvem der iblandt dem var ond, og hvem der var skikkelig sindet,
Ei dog endda fra Fordærv hun en Eneste agted at spare.
Tryglende gik han nu rundt til Enhver fra Venstre til Høire,
Rækkende frem sin Haand, som om han var vant til at betle.
Alle ham ynked og gav, og undred sig svart over Manden,
Medens de spurgte paastand, hvem han var, og hvorfra han var kommen.
Ordet i Kredsen da tog Melanthios, Gedernes Hyrde:
Hører, I Drotter tilhobe, som frie til vor prisede Dronning!
Hvad om den fremmede Tigger jeg veed, alt før har jeg seet ham.
Ei nogen Anden har hid ham viist, end Svinenes Hyrde,
Men fra hvad Slægt han stammer, det veed jeg ikke tilvisse.
Saa han taled, og heftig Antinoos skjændte paa Hyrden:
Hvi har til Byen den Tigger du bragt, fripostige Hyrde!
Har vi da ei Landløbere nok foruden og alskens
Hæslige Stoddere her, som Fadene slikke ved Maaltid?
Nøies du ikke med dem, som tære paa Konningens Velstand,
Samlede her i en Flok, da du denne tillige har hidkaldt?
Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde:
Ædel du est, men ei, Antinoos! taler du skjellig;

Gaaer vel en Mand selv hen, og kalder en Fremmed til Landet?
Uden han hører til dem, hvis Kunst er til Bedste for Folket,
Saasom en Seer, en Tømrer, en sothelbredende Læge,
Eller vel og en guddommelig Skjald, som os glæder ved Sange.
Saadanne Mænd indkalder man vel over Jorderig vide,
Stoddere kalder man ei, sig selv man voldte jo Plage.
Dog bestandig du est trods Nogen af Beilernes Skare
Haard mod Odysses's Folk, og meest mod mig; men jeg bryder
Ei mig derom, saalænge den kløgtige Penelopeia
Lever i Huset endnu, og Telemachos, Gudernes Lige.
Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Tie! naar du svarer den Mand, saa spar vidtløftige Taler!
Altid med knubbede Ord saa barsk Antinoos tirrer,
Saa er hans Skik, og til lignende Færd opmuntrer han Andre.
Talt; med bevingede Ord han sig strax til Antinoos vendte:
Smukt forsand du seer paa min Tarv, som en Fader paa Sønnens,
Da du befaler saa strengt, at den fremmede Mand af Paladset
Ud skal jages med Trudsler; dog Guderne dette forbyde!
Ræk ham en Skjærv! jeg formener dig ei, jeg dig beder endogsaa,
Ei undsee du dig skal for min Moder, saalidt som for nogen
Svend eller Terne, som tjener i Helten Odysses's Hofgaard:
Aldrig paa Sligt dog tænker det Hjerte, som slaaer dig i Barmen,
Heller fortærer du Alt, end giver en Bid til en Anden.
Strax Antinoos svared igjen, og talte saalunde:
Ha! høirøstede Svend! halstarrige! hvad for en Tale!
Gav Enhver af Beilerne her ham ligesaa meget,
Vist tre Maaneders Fred vi for Stodderen fik her i Huset.
Talt; da rykked en Skammel han frem, som stod under Bordet,
Hvorpaa han pleied at hvile de glindsende Fødder ved Maaltid.
Hver af de Andre ham gav en Deel, og fyldte hans Pose
Baade med Brød og Kjød; og alt tilbage til Tærsklen
Agted Odysses at gaae, Achaiernes Gaver at smage,
Dog til Antinoos først han treen, og talte saalunde:
Giv mig ogsaa, du Kjære! ei ringest men snarere ypperst
Tykkes du mig af Achaierne her, thi du ligner en Konge;
Derfor bør du trods Nogen en klækkelig Deel af din Suulmad
Give mig; prise da skal jeg dit Navn over Jorderig vide.
Viid! ogsaa jeg var en lykkelig Mand i forrige Tider,
Rigt var det Huus, jeg beboede, og ofte til Vandreren gav jeg,
Hvordan han end saae ud, og i hvad for en Nød han befandt sig.
Trælle jeg eied i tusinde Tal, og Alt hvad forresten
Kræves til lykkeligt Liv og det Navn at kaldes en Rigmand;
Alt dog Zeus til Intet har gjort, thi saa ham behaged.

Han mig egged til Togt med en flakkende Vikingeskare
Hen til Aigyptos at gaae, en Vei heel lang, til min Jammer.
Med mine toftede Skibe ved Floden Aigyptos jeg landed;
Strax befoel jeg den øvrige Deel af mit trofaste Følge,
Nede ved Flaaden at tøve, og Vagt ved Skibene holde,
Men nogle Speidere skikked jeg ud paa de høieste Bakker,
Dog af Kaadhed forførte, og følgende Lysten til Voldsdaad,
Hærged de strax det Aigyptiske Folks velsignede Marker,
Røvede Qvinderne bort med uskyldige Børn, og ihjelslog
Mændene selv; dog rygtedes snart den Jammer til Staden,
Og da de Skriget fornam, de drog ved det tidligste Daggrye
Ud; da vrimlede Marken af Mænd tilfods og paa Stridskarm
Og af den lynende Malm; paastand den Tordner Kronion
Slog mine Folk med ynkelig Skræk, og at træde til Modværn
Ei en Eneste dristed, Fordærvelsen trued dem rundtom.
Nogle de myrded paastand af mit Folk med hvæssede Landser,
Andre de fanged, og slæbte dem bort at slide som Trælle.
Mig de forærede bort til en Mand, som paa Kypros dem gjæsted
Dmetor, Jasos's Søn, som var raadende Konge paa Kypros,
Derfra jeg hid til Ithaka kom, forkuet af Modgang.
Strax med buldrende Røst Antinoos gav ham til Gjensvar:
Hvad for en Gud hidførte det Skarn, vort Gilde til Plage?
Pak dig bort fra mit Bord, og forføi dig hen i en Afstand,
Ellers skal snart du see et beesk Aigyptos og Kypros!
Mage har aldrig jeg seet til fræk og formastelig Tigger;
Rundt du vandrer fra Mand til Mand, og uden Betænkning
Give de dig; thi de rutte saa rask uden Skaanskel og Maade,
Det er jo Fremmedes Gods, og der staaer fuldtop for dem Alle.
Listende bort ham svared den sindrige Konning Odysseus:
Ha! dit Hjerte forsand kun passer sig slet til dit Aasyn!
Vist i dit Huus du skjenkede knap en Betler et Saltkorn,
Siden du ei ved det fremmede Bord har Sind til at tage
Ringeste Bid, og række mig den, da du dog har saa fuldtop.
Talt; end meer ved hans Ord blev i Hjertet Antinoos opbragt,
Rynkede Bryn, og gav med bevingede Ord ham til Gjensvar:
Nu forsand! det siger jeg dig, godt slipper du neppe
Ud af Salen igjen, da du selv dig formaster til Haansord.
Talt; saa tog han en Skammel, og kyled den hen mod hans høire
Skulder ved Leddet af Halsen; dog fast han stod som en Klippe,
Ei formaaed Antinoos' Kast ham af Pletten at rokke,
Taus han bevæged sit Hoved, og grunded paa Vee i sit Hjerte.
Atter til Tærsklen han gik, og satte sig ned, og sin fyldte
Pose han lagde paa Gulvet; til Beilerne talte han derpaa:

Hører mig, Drotter tilhobe, som frie til den prisede Dronning!
At jeg kan sige hvad Hjertet i Barm mig byder forkynde.
Aldrig betages en Mand af Harm og Sorg i sit Hjerte,
Naar han sig henter et Slag i Kamp for det Gods han besidder,
Enten til Værge han griber for skinnende Faar eller Oxer,
Men efter mig jo kasted Antinoos blot for den usle
Nedrige Bug, som volder os Mennesker Plager i Mængde:
Dog, har den fattige Mand end Guder og Hevnsgudinder,
Døden Antinoos ramme, før her han feirer sit Bryllup!
Ham Antinoos svared igjen, hiin Søn af Eupeithes:
Sæt dig, og æd i Stilhed, du fremmede Mand! eller pak dig!
Ellers skal Knøsene snart til Løn for dit Ord gjennem Huset
Slæbe ved Arm og Been dig, og flænge dig Huden af Kjødet.
Saa han taled, og heftig fortørnedes Alle tilhobe.
Da var i Sværmen der En af de trodsige Knøse, som udbrød:
Ei var det smukt, at du kastede saa paa den fremmede Stakkel;
Rasende Mand! ifald han var en af de himmelske Guder!
Ogsaa sig Guderne vise som Mænd fra fremmede Lande,
Skabte mangfoldigen om, naar de Jorderigs Byer besøge,
Selv at see, hvad der øves af Mennesker, Vold eller Retfærd.
Saa lød Beilernes Ord, dog ei deres Tale han ændsed;
Men ved det Kast Bedrøvelsen steg i Telemachos' Hjerte,
Ei dog fra Øinenes Laag en eneste Taare han fældte,
Taus han bevæged sit Hoved, og grunded paa Vee i sit Hjerte.
Men da for Øre det kom den forstandige Penelopeia,
At han i Salen var slaaet, hun saa blandt Ternerne udbrød:
Saaledes ramme dig selv Apollon den Bueberømte!
Og hendes Skafferske strax, Eurynome, tog til at tale:
Hvis det gik dem saasandt som vi tilhobe det ønske,
Ei opleved da Nogen at see den straalende Dagning.
Derpaa til Svar hende gav den forstandige Penelopeia:
Moder! jeg hader dem Alle, thi kun de tænke paa Udaad,
Dog Antinoos er mig saa leed, som Døden den sorte.
Nede der vandrer i Salen en fremmed ulykkelig Betler,
Bønlig han Mændene trygler om Brød, tilskyndet af Armod:
Alle de øvrige Mænd tilhobe ham gav, og ham mætted,
Dog mod hans høire Skulder Antinoos slog ham en Skammel.
Saa i sit Høienloftskammer i Kreds af de tjenende Terner
Dronningen taled; Odysses imens fortæred sit Maaltid.
Strax efter Hyrden hun skikkede Bud, og talede til ham:
Gak, Eumaios, du brave! og beed den fremmede Betler
Komme herop, at jeg selv ham i Tale kan faae, og ham spørge,
Om han har Tidende hørt om den haardføre Konning Odysseus,
Eller for Øie ham seet; han er vidt bereist som det lader.

Derpaa til Svar du gav, Eumaios! du Svinenes Hyrde:
Dronning! ifald Achaierne blot vilde tie dernede,
Ting han kunde fortælle, som ret vilde trylle dit Hjerte.
Alt tre Nætter og Dage jeg husede ham i min Hytte,
Først han tyede til mig, da frelst fra Skibet han undkom,
Dog ei færdig han blev med at nævne mig Alt hvad han udstod.
Som naar en Mand betragter en Skjald, som af Guderne lærte
Smeltende Qvad at synge til Fryd for Dødeligs Hjerte,
Og med umættelig Lyst man lytter saalænge han synger,
Saa han fortrylled min Sjel, da hos mig han sad i min Stue.
Selv han sig kalder fra Fædrenes Old Odysses's Gjæstven,
Og han har hjemme paa Kreta, hvor Minos's Ætlinger herske,
Derfra han hid til Ithaka kom, forkuet af Modgang,
Tumlet fra Land til Land, og han siger han veed, at Odysseus
Nær herved hos Thesproternes Folk i det frugtbare Landskab
Lever endnu, og at hjem mangfoldige Skatte han bringer.
Derpaa til Svar ham gav den forstandige Penelopeia:
Gak! og kald ham herop! at jeg selv kan tale med Manden.
Lad kuns udenfor Døren sig Beilerne more med Dobbel,
Eller i Salen dernede, thi lystige kunne de være;
Alt deres Gods i bedste Behold jo ligger derhjemme,
Korn og kostelig Viin, kun Tyendet give de Føden,
Selv Dag ud Dag ind til vort Huus i Flokke de stimle;
Rask vore Oxer og Faar og mæskede Geder de slagte
Til deres Gilder og Sviir, og med blussende Viin de sig fylde
Som de har Lyst; stærkt svinder vort Gods, thi en Mand der os fattes,
Saadan en Mand som Odysses, vort Huus at værge mod Ufærd.
O at Odysses igjen kom hjem til Fædrenelandet,
Snart han vilde forsand med sin Søn Voldsmændene tugte!
Saa hun taled, da nøs Telemachos høit, saa det skingred
Lydt omkring i Paladset; da smilede Penelopeia,
Og med bevingede Ord hun talede strax til Eumaios:
Skynd dig! og kald paastand den Fremmede hid til mit Kammer!
Mærker du ei, at min Søn har nyst til Ordet jeg talte?
Nu vil det sikkerlig skee, at Døden vil Beilerne ramme,
Ei skal en Eneste slippe fra Døden og Dødsens Gudinde.
Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte!
Dersom jeg mærker, at Sandhed i Et og Alt han fortæller,
Da vil en pyntelig Klædning jeg give ham, Kjortel og Kappe.
Talt; og bort gik Hyrden, saasnart han Befalingen hørte.
Trædende nær med bevingede Ord saalunde han talte:
Fremmede Fader! dig kalder den kløgtige Penelopeia,
Helten Telemachos' Moder; hun spørge dig vil om sin Husbond,

Derefter længes hun svart, skjøndt dybt af Sorg hun er bøiet.
Hvis hun da mærker, at Sandhed i Et og Alt du fortæller,
Da vil en Kjortel og Kappe hun give dig, hvortil du trænger
Meest: men Brød til at mætte dig paa du rundtom hos Folket
Let tilbetle dig kan, det faaer du af hvem der har Villie.
Ham gjensvared Odysses, den kjæktudholdende Konning:
Ja! til Ikarios' Datter den kløgtige Penelopeia
Gjerne jeg Sandheden strax i Et og Alt vil fortælle.
Meget jeg veed om ham, eens Nød vi begge har fristet,
Men for de grusomme Beilere her en Angest jeg føler,
Alt deres Frækhed og Vold har jo naaet til Himmelens Jernborg;
Ret som fornys den Herre, da frem jeg gik gjennem Salen,
Gav mig et smerteligt Drag, og jeg gjorde dog ikke det mindste,
Hverken Telemachos dog eller En af de Andre det hindred.
Beed da Penelopeia, at tøve hun vil i sit Kammer,
Skjøndt hun svarligen længes, til Solen er gangen tilbjerge,
Da kan hun spørge mig ud om sin Husbonds forønskede Hjemfærd,
Naar hun ved Ilden har givet mig Plads, thi pjaltede Klæder
Har jeg, det veed du bedst, da først til dig jeg jo tyede.
Talt; og da Hyrden hans Ord havde hørt, tilbage han ilte,
Og som han treen over Tærsklen, strax Penelopeia ham spurgte:
Bringer du ei ham med? hvorpaa betænker sig Manden?
Frygter han her Mishandling paany? eller og han sig undseer
Her i det høie Palads? den undseelige Betler maa sulte.
Derpaa til Svar du gav, Eumaios! du Svinenes Hyrde:
Skjellig han taler forsand, og som han Enhver vilde tænke;
Voldelig Færd af de trodsige Mænd vil gjerne han undgaae.
Og han beder dig tøve, til Solen er gangen tilbjerge,
Og for dig selv, min Dronning! langt bedre det er, om du særlig
Taler med Manden, og hører i Løn hvad han har at fortælle.
Atter til Orde da tog den forstandige Penelopeia:
Hvo han end er, den fremmede Mand, usnild er han ikke.
Aldrig man seer jo ellers, at Mænd af dødelig Herkomst
Øve formastelig Daad med saa stor en Frækhed som disse.
Saaledes Dronningen talte, da gik den ærlige Hyrde
Hen til Beilernes Sværm, saasnart hans Ærind var røgtet,
Og med bevingede Ord han saa til Telemachos talte,
Rækkende Hovedet hen, at de Andre ham ei skulde høre:
Kjære! nu vandrer jeg hjem, at vare paa Sviin og paa Resten,
Hvad der er Dit og Mit; selv vogte du Alt i Paladset!
Først og fremmest bevar dig selv, og tag dig for Fare
Vel iagt; af Achaierne her vil Mange dig ilde.
Før dog knuse dem Zeus, end os de vorde til Jammer!

Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Saa det skee! min Fader! men gaae ei førend det aftnes,
Kom, naar det dages, igjen, og bring af det ypperste Slagtqvæg!
Selv skal med Gudernes Hjelp jeg her nok sørge for Alting.
Talt, og igjen paa den blankede Stol Eumaios sig satte;
Og da han saa havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
Gik han til Svinene hjem, og forlod Paladset og Gaarden,
Hvor der af Gjæster var vrimlende fuldt, som sig glade forlysted
Baade med Sang og Dands, thi alt det ad Skumringen lakked.

Attende Sang.

Odysseus brydes med Iros.

Hid en Tigger nu kom, der paa Ithaka betled hos Hvermand
Rundt i Byen fra Dør til Dør; for sin graadige Slugvom
Var han bekjendt overalt, thi bestandigen aad han og drak han;
Vel var af Bygning han høi, men Kraft og Styrke han mangled;
Egentlig hedd' han Arnaios, det Navn hans værdige Moder
Gav ham ved Fødslen, men Iros han kaldtes af Ithakas Ungfolk,
Thi han blev brugt til at vandre som Bud, saasnart man forlangte.
Strax da han kom, han Odysses af eget Palads vilde jage,
Og med bevingede Ord, han fused ham over, og sagde:
Væk fra Døren, du Gamle! før bort du ved Benene slæbes;
Mærker du ei, at Alle med blinkende Øine mig byde,
Flux at slæbe dig bort? men jeg skammer mig dog ved den Medfart.
Pak dig da strax, at det ei mellem os skal komme til Slagsmaal!
Ham gjensvared med rynkede Bryn Odysses den Snilde:
Hverken i Ord eller Gjerning, min Ven! har jeg gjort dig det Mindste;
Ei misunder jeg dig, om man gav dig aldrig saa meget;
Tærsklen har Rum til os Begge, og ei er det smukt, at du viser
Nid over Fremmedes Gaver; du est, som det lader, en Betler
Ligesom jeg, men Rigdom er Held, som Guderne skjenke.
Æsk mig dog ikke saa rask til Kamp, thi gjør du mig hidsig,
Kunde jeg let, saa gammel jeg er, baade Læber og Bringe
Smøre dig ind med Blod, da fik jeg imorgen desbedre
Fred for dig, thi mene jeg tør, at du neppe herefter
Meer vil sætte din Fod i Helten Odysses's Kongsgaard.
Høist forbittret i Hu tog Betleren Iros til Orde:
Ha! hvor sladdre han kan med løbende Tunge, den Slughals!
Ret som en Kjærling ved Ovnen; ja! ham har jeg Lyst til at tugte,
Banke ham sønder og sammen, og hver en Tand af hans Kjæver
Ud ham slaae, som man gjør ved en sædoprodende Orne.

Lav dig nu flux istand, at Mændene her kunne see os
Slaaes, men hvordan vil en Dyst du bestaae med en Mand, som er yngre?
Saa med heftige Ord og forbittrede Hjerter de Begge
Klamredes svart ved den kneisende Dør paa den blankede Tærskel.
Men da den kraftige Drot Antinoos hørte dem skjændes,
Strax med hjertelig Latter han saa blandt Beilerne talte:
Aldrig tilforn, mine Venner! tildrog sig Mage til Løier;
Hvad for en kostelig Morskab en Gud har ført os til Huset!
Iros er raget i Kiv med den fremmede Stodder derhenne,
Nu vil paa Næver de slaaes, kom! lader os hidse dem sammen!
Saa han taled, og Alle paastand sig reiste med Latter,
Og i en Fart de trindt om de pjaltede Tiggere stimled.
Ordet da strax Antinoos tog, hiin Søn af Eupeithes:
Hører hvad sige jeg vil, mandhaftige Beilere alle!
Hist i Stegers paa Rist nogle Gedemaver der ligger,
Stoppede baade med Ister og Blod, som vi gjemte til Nadver.
Hvo der af Begge med Seir gaaer bort, og vinder i Striden,
Træde saa hen og vælge deraf sig hvilken han lyster,
Og han skal spise bestandig med os, men ei nogen Fattig
Skal det forresten tillades at komme herind for at betle.
Saa Antinoos taled, hans Ord godt hued dem Alle.
Listig til Orde da tog den sindrige Konning Odysseus:
Nødig forsand, I Kjære! til Kamp mod En, som er yngre,
Træder en aldrende Mand, som er svækket af Nød; men den lumpne
Bug mig frister endda til at prygles og kastes i Gulvet.
Dog med den dyreste Eed I samtlige love mig dette!
Ei med sin vældige Haand maa Nogen, for Iros at hjelpe,
Lumsk mig slaae, og ved Vold imod mig tilvende ham Seiren.
Saa han taled, og Samtlige svor den Eed han forlangte;
Men da de saa havde svoret, og fuldelig givet ham Eedsord,
Tog den kraftige Svend Telemachos Ordet, og sagde:
Fremmede! dersom dit Mod og mandige Hjerte det byder,
Værg dig da mod din Fiende, men frygt ei nogen Achaier!
Strid med Flere sig skaffed Enhver, som dristed at slaae dig.
Vært i Huset er jeg, og de to forstandige Drotter,
Helten Antinoos hist og Eurymachos, give mig Medhold.
Saa han taled, og Alle bekræfted hans Ord, men Odysseus
Kilted om Midien op sine Pjalter, og baade de skjønne
Fyldige Lænder tilskue han lod, og de senede Arme,
Kraftige Hærder og Bryst; da nærmed sig Pallas Athene
Folkenes Drot, og Fylde hun gav hans Lemmer tilhobe.
Ret med den største Forundring ham Beilernes Skare betragted,
Mangen da talte saalunde med Øinene vendt mod sin Naboe:

Vist har Iros, den Stakkel, sig snart paadraget en Ufærd,
Saadanne Lænder har Gubben bag Pjalterne draget for Lyset.
Saa de taled, men Iros af Grue blev ilde tilmode;
Strax dog Svendene frem han trak, og med Magt de hans Klæder
Kilted om Lænd, mens han bæved, saa Kjødet om Lemmerne dirred.
Flux Antinoos skammed ham ud, og talte saalunde:
Gid du var langt herfra, eller aldrig var fød, du Pralhals!
Siden du ryster og bæver saa svart for at træde til Brydsmaal
Frem mod en aldrende Mand, som er svag af de Trængsler, han udstod.
Dette jeg sige dog vil, og visselig vorder det fuldbragt,
Hvis den Gamle med Seir gaaer bort, og vinder i Striden,
Kaster jeg dig paa et Skib, og sender dig over til Fastland,
Hen til Echetos, den Drot, som er hver en Dødeligs Rædsel;
Øren og Næse han skærer dig af med den grusomme Malmkniv,
River din Blusel af Liv, og for Hunde den kaster til Æde.
Saa han taled, og stærkere Angst foer Iros i Livet,
Frem blev i Kredsen han slæbt, og Hænderne hæved de Begge.
Først betænkte sig nu den hærdede Konning Odysseus,
Om han med Kraft skulde slaae, saa Livet forgik ham i Faldet,
Eller ham lempelig slaae, og kuns i Gulvet ham kaste.
Medens paa dette han grunded, det bedst ham tyktes med Lempe
Manden at slaae, at han ei for Achaierne skulde sig røbe.
Hænderne løfted de flux, og i høire Skulder ham Iros
Slog, men paa Halsen Odysses ham hug under Øret, og knuste
Benet derinde; det høirøde Blod udstyrted af Munden,
Brølende faldt han i Støvet, og fælt han med Tænderne gnidsled,
Medens han sparked med Hælen mod Jord; strax Beilerne løfted
Hænderne høit, og af Griin var de nærved at døe, men Odysseus
Bort fra Døren ham slæbte ved Benene lige til Gaarden
Hen til Porten af Hallen, og der han fik ham til Sæde,
Lænet mod Gaardsrumsmuren; en Kjep han gav ham i Haanden,
Og med bevingede Ord han talede til ham, og sagde:
Sid nu der! og hold baade Sviin og Hunde fra Gaarden,
Daarlige Karl! til Herre du ei over Fattig og Fremmed
Kaste dig op herefter, thi værre det da kunde gaae dig!
Saa han taled, og slængte paa Ryg sin Fattigmandspose
Lappet og slidt; et Reeb hang ved, i hvilket han bar den;
Gik saa tilbage til Tærsklen, og satte sig der, men med Latter
Beilerne treen under Tag, og med venlige Ord de ham hilste:
Fremmede Mand! dig Zeus og de øvrige Guder forunde
Alt hvad du ønsker dig meest, og hvad helst dit Hjerte begjærer,
Da du fra Halsen os skaffed den graadige Fraadser, som altid
Tigger hos Folket; ret snart vil vi sende ham over til Fastland,

Hen til Echetos, den Drot, som er hver en Dødeligs Rædsel.
Saa de taled, og glad ved det varslende Ord blev Odysseus;
Strax Antinoos hented og gav ham den vældige Mave,
Stopped med Ister og Blod, og Amphinomos tog i det samme
Ud af en stadselig Kurv to Brød, og lagde dem for ham,
Drak ham saa til af en gylden Pokal og talte med Haandslag:
Hil dig, fremmede Fader! gid Held i kommende Dage
Følge dig maae, thi med svar Gjenvordighed drages du hidtil!
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Du mig tykkes forstandig, Amphinomos! som det sig egner
Sønnen af saadan en Mand, thi høit jeg hørte berømme
Nisos, Dulichions Drot, for Rigdom saavelsom for Retsind;
Du er hans Søn, har jeg hørt, og venlig af Sind du mig tykkes,
Derfor jeg taler til dig, men mærk paa mit Ord, og hør mig!
Ei noget Væsen paa Jord er som Mennesket svagt og ustadigt
Blandt de Skabninger alle, som aander og kryber paa Jorden.
Aldrig han tænker derpaa, at Sorg kan ramme med Tiden,
Medens ham Guderne signe med Held, og hans Knæe ere stærke;
Men naar de salige Guder engang beskære ham Modgang,
Bærer han vranten sin Lod, og græmmer sig dybt i sit Hjerte;
Saa er de jordiske Menneskers Sind, det skifter bestandig
Efter de Dage, der sendes af Guders og Menneskers Fader.
Ogsaa jeg selv var en lykkelig Mand i forrige Tider,
Vold udøved jeg tit, henreven af Magt og af Styrke,
Og paa min Fader jeg stoled saavelsom paa kraftige Brødre.
Derfor sig aldrig en dødelig Mand formaste til Uret,
Ydmyg og stille han nyde de Gaver, ham Guderne skjenke!
Hvilket ugudeligt Væsen jeg her seer Beilerne drive!
Godset fortære de rask, og med Haan de begegne den Konnings
Viv, som ei ret længe, det troer jeg, fra Venner og Hjemstavn
Borte vil blive, thi alt er han nær; gid derfor en Guddom
Føre dig hjem til dit Huus, at ei du Manden skal møde,
Naar til sit elskede Fædreneland tilbage han kommer;
Thi naar han først under Tag er traadt, da vil det tilvisse
Knap gaae af uden Blod mellem ham og Beilernes Skare.
Talt; af den liflige Viin da stænked han Draaber til Offring,
Drak, og rakte Pokalen igjen i Herskerens Hænder.
Men gjennem Salen Amphinomos gik, mismodig i Hjertet,
Ludende dybt med Hoved, thi Ondt allerede han ahned.
Ei dog for Døden han slap, ogsaa han af Athene blev hildet,
At for Telemachos' Hænder og Spyd han sit Liv skulde lade.
Nedpaa den Stol han sig satte, hvorfra han fornys havde reist sig.
Nu den Beslutning i Sind den lysblaaøiede Pallas

Skjød Ikarios' Datter, den kløgtige Penelopeia,
Frem at træde for Beilernes Flok, at høit maatte svulme
Hjertet i Mændenes Barm, og at selv hun for Søn og for Husbond
Frem kunde staae meer værdig til Agt og Hæder end forhen.
Smiil fremtvang hun paa Kind, tog Ordet, og talte saalunde:
Lyst som aldrig tilforn, Eurynome! føler mit Hjerte,
Frem at træde for Beilernes Flok, hvorvel jeg dem hader.
Gjerne desuden min Søn et Raad jeg gav til hans Bedste,
At han skal holde sig fjernt fra de dristige Beileres Samqvem;
Godt de tale forsand, men paa Ondt bagefter de tænke.
Og hendes Skafferske strax, Eurynome, tog til at tale:
Sandt tilfulde, min Datter! er hvert et Ord, som du talte.
Gak da hen, og tael med din Søn, og fordølg ham det ikke!
Dog forfrisk dig først med et Bad, og salv dine Kinder,
Gaae dog ei som du er, af Graad over hele dit Ansigt
Skæmmet! kun værre det Onde man gjør ved evindelig Jamren.
Alt har din Søn jo naaet de Aar, hvorom du saa bønlig
Guderne bad, at du maatte ham see med Skjæg paa sin Hage.
Derpaa til Svar hende gav den forstandige Penelopeia:
Ei, Eurynome! raade du mig af kjærlig Bekymring,
At jeg forfriske mig skal ved et Bad, og Kinderne salve!
Lysten til Prunk og Pynt de salige Guder betog mig
Siden den Stund, da han drog bort paa de bugede Skibe.
Gak nu og beed Autonoe strax og Hippodameia
Komme herop, hos mig skal de staae i Salen dernede,
Ene jeg gaaer ei til Mændene ind, jeg maatte jo blues.
Saa hun taled; af Kammerset bort sig skyndte den Gamle,
Ternerne Bud at give, og bød dem komme paa Stedet.
Anden Beslutning nu tog den lysblaaøiede Pallas;
Over Ikarios' Datter hun gjød den liflige Slummer,
Sovende sank hun tilbage, og Lemmernes Lede blev slappe,
Bedst som paa Stolen hun sad; da smykked den høie Gudinde
Hende med himmelske Gaver, at Beilerne ret maatte studse.
Først med den himmelske Skjønhed hun luttred det deilige Ansigt,
Hvormed den smuktbekrandsede Viv Kythereia sig salver,
Naar hun begiver sig hen til Chariternes yndige Dandschor.
Saa hendes Vext meer rank, hendes Huld meer fyldigt hun gjorde,
Og hendes Hud meer blændende hvid end det blankede Filsbeen.
Derpaa begav igjen hun sig bort, den høie Gudinde.
Inde fra Kammerset kom nu de to hvidarmede Terner,
Snakkende høit, saa den blundende Viv af Søvne de vækked.
Strax sine Kinder med Haanden hun gned, og talte saalunde:
Blidt omhyllede Søvnen mig sorgbetyngede Qvinde;

O at mig Artemis, Jomfruen reen, paastand vilde give
Ligesaa blid en Død! at ei meer jeg ved idelig Jamren
Skal hengræmme mit Liv, i Savn af min elskede Husbonds
Glimrende Dyder; thi han var den herligste Mand af Achaia.
Talt; da steg hun ned fra det prægtige Høienloftskammer;
Ei alene hun gik, af Ternerne to hende fulgte.
Men da den herlige Viv kom hen til Beilernes Skare,
Standsed ved Stolpen hun brat i den fastopbyggede Høisal,
Hyllende tæt om Kind en Flig af sit skinnende Liinslør;
En af de venlige Terner der stod ved hver hendes Side.
Beilerne dirred i Knæe, deres Sind blev fortryllet af Elskov,
Inderlig ønsked Enhver at dele den Yndiges Leie.
Men til sin elskede Søn Telemachos Talen hun vendte:
Ei har din Hu og dit Hjerte, Telemachos! Fasthed som fordum.
Alt som Barn du næred i Sind langt klogere Tanker;
Nu da voxen du est, og kommen til Ungdommens Fuldmaal,
Nu da Enhver vil sige, som saae din Skjønhed og Reisning,
Var det en Fremmed endog, at Søn du est af en Ædling,
Nu er ei meer som før din Hu og dit Hjerte besindigt.
Hvad for en Gjerning dog her i vort Huus er bleven forøvet!
Og du har baaret med Taal, at man grovt mishandled en Fremmed!
Siig! hvordan vil det gaae, naar en Fremmed, som fredelig sidder
Her i vort Huus, maa lide saa voldsom og krænkende Medfart?
Skjændsel og Spee blandt Menneskens Børn vil det over dig bringe!
Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:
Moder! jeg ikke fortænke dig kan, at du vredes herover;
Visselig har jeg i Hjertet Forstand, og tilfulde jeg indseer,
Hvad der er godt og ondt, som et Barn jeg teede mig hidtil,
Dog umulig formaaer jeg, i Alt at tænke forstandig,
Thi jeg er her omringet af Mænd, som svart mig forbløffe,
Mænd med Ondskab i Hjertet, og Hjelpere mangler jeg ganske.
Ei hiin Dyst, som Iros bestod med den fremmede Betler,
Faldt dog ud efter Beilernes Sind, men denne var stærkest.
Gid dog, Zeus Alfader, Apollon og Pallas Athene!
Gid paa lignende Viis i vort Huus nu Beilerne alle
Dingled med Hoved, forkuede reent, deels ude paa Gaarden,
Deels i Salen herinde, og Lemmerne segned af Lamhed,
Ret som Iros nu hist paa Gaarden derude ved Porten
Sidder og dingler med Hoved, livagtigen som en Beruset,
Ei kan han lige paa Benene staae, og ei kan han vandre
Hjem til sit Huus, hvor han boer, thi hans Lemmer er slagne med Lamhed.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Derpaa Eurymachos talede saa til Penelopeia:

Hør mig, Ikarios' Datter, forstandige Penelopeia!
Saae dig Achaiernes Mænd, som beboe det Jasiske Asgos,
Da vilde Skarer paany af Beilere gjæste din Bolig
Alt imorgen den Dag, thi høit du staaer over Qvinder
Ei blot i Aasyn og Vext, men og ved dit sindige Hjerte.
Derpaa ham svared igjen den forstandige Penelopeia:
Ak! de salige Guder, Eurymachos! skæmmed mit Tække,
Baade min Vext og mit Aasyn den Stund Argeierne seiled
Bort til Ilions Stad, og med dem Odysses min Husbond.
Ja! naar tilbage han kom, og mit Liv han hæged ved Omhed,
Større maaskee og skjønnere Rye jeg da kunde vinde:
Dog, nu græmmes jeg svart, slig Qval har en Gud mig beskikket.
Ak! dengang han forlod mig, og drog fra sin fædrene Hjemstavn,
Greb han om Leddet min høire Haand, og talte saalunde:
Hustrue! vi komme vel neppe, vi pandsrede Mænd af Achaia,
Alle tilhobe fra Ilios hjem i Behold og ilive;
Ogsaa de Troiske Mænd, har man sagt, ere dygtige Krigsfolk,
Enten det gjælder at kaste med Spyd, eller skyde med Pile,
Eller at tumle for Karm rapfodede Heste, som hurtigst
Ende den skrappeste Dyst i den altødelæggende Krigsfærd:
Vide jeg kan da ei, om en Gud forunder mig Hjemfart,
Eller i Troia jeg falder; selv vogte du Alt i Paladset!
Kom min Fader og Moder ihu, og plei dem herhjemme
Ømt som nu, ja muligen meer, da selv jeg er borte!
Men naar du seer, at vor Søn har Skjæg om Kind og om Hage,
Ægt da den Mand, som tækkes dig bedst, og drag fra vor Bolig!
Saaledes lød hans Ord, og nu fuldkommes det ganske.
Komme der vil en Nat, da jeg holder mit rædsomme Bryllup,
Jeg usalige Viv, hvem Zeus al Lykke berøved.
Dog en gruelig Sorg mig gaaer gjennem Sjelen og Hjertet:
Ei var det Beileres Viis tilforn sligt Væsen at drive;
Hvo som en ædelig Qvinde, en Datter af rige Forældre,
Ønsked at fæste til Viv, og beilede sammen med Andre,
Bragte til Bruden Foræringer med, og desuden til Gilder
For hendes Venner og Slægt baade Oxer og triveligt Smaaqvæg;
Ei var det Skik, at man tærede frit paa Fremmedes Velstand.
Talt; med Glæde fornam den hærdede Konning Odysseus,
At hun Foræringer lokked dem fra, og snildt deres Hjerter
Daared med venlige Ord, men at Tankerne stode til Andet.
Hende til Svar Antinoos gav, hiin Søn af Eupeithes:
Hør mig, Ikarios' Datter! forstandige Penelopeia!
Alle de Gaver, Achaiernes Mænd dig hid ville bringe,
Dem skal du tage, thi ei er det smukt, Foræring at afslaae;

Hverken vi dog til vort Hjem, eller andenstedshen ville drage,
Før af Achaierne her du den Ypperste vælger til Husbond.
Saa Antinoos talte. hans Ord godt hued dem Alle.
Hver afsendte nu flux en Herold for Gaver at hente.
Strax til Antinoos bragtes et Slør af brogede Farver,
Stort og deiligt, paa hvilket der sad tolv prægtige Spænder,
Heelt af det pureste Guld, med bøiede Hægter at lukke.
Men til Eurymachos bragte Herolden et prunkende Brystspan,
Gyldent, besat med Elektron, og straalende blankt som Solen;
Men til Eurydamas kom et Par tindrende Ørenringe,
Tre Juveler i hver, fortryllende skjønne de funkled.
Og fra den Drot Peisandros's Huus, hiin Søn af Polyktor,
Bragte hans Svend et deilig Klenod, et kosteligt Halsbaand.
Saaledes hver af Achaierne gav en prægtig Foræring.
Op i sit Høienloftskammer da gik den herlige Qvinde,
Fulgt af de tjenende Terner, som bar de deilige Gaver.
Beilerne vendte sig atter til Dands og lystige Sange,
Mored sig godt, og tøvede der til Aftenens Komme,
Og som de mored sig bedst, frembrød den skumrende Aften.
Tre Ildgryder de lode nu flux opstille paa Tilie,
Rundtom i Salen at lyse, med knastørt Ved var de fyldte,
Vissent og tørt forlængst, og nys var det splintret med Øxen;
Spaaner af Fyr de kasted deri, og Odysses's Terner
Skiftedes ad, de lysende Blus at holde vedlige.
Derpaa til Ternerne talte den sindrige Konning Odysseus:
Terner hos Drotten Odysses, den lang Tid savnede Konge!
Gaaer til Kammeret hen til Eders ærværdige Dronning,
Enten at dreie den snurrende Teen eller Ulden at karte,
Fryde det vil hendes Sind, naar I sidde derinde ved Arbeid.
Jeg skal nok blandt Mændene her for Lysningen sørge;
Selv om dem lyster at tøve, til Dagningen stiger paa Guldstol,
Giver jeg dog ei tabt, thi vant jeg er til at taale.
Saa han talte, men Ternerne loe, og saae paa hverandre;
Spodsk da skjændte Melantho, en smuk og rødmusset Pige,
Dolios hedd' hendes Fader, men kjærligen Penelopeia
Drog hende op som sit Barn, og gav hende Alt hvad hun ønsked.
Ei dog Penelopeias Bekymring hun tog sig til Hjerte,
Men med Eurymachos lønlig hun leved i skammeligt Bolskab;
Hun sig gav til at skjænde med haanlige Ord paa Odysseus:
Fremmede Skrog! din Forstand maa sikkerlig være forstyrret,
Siden til Smedens du ei gaaer ned i Essen at sove,
Eller til Herberget søger, men her evindelig prater
Frækt i en talrig Forsamling, og ei anfægtes af Noget.

Vinen har gjort dig i Hovedet ør, eller og dine Tanker
Altid er skjøre som nu, at reent hen i Veiret du snakker.
Blev du af Glæde forrykt ved din Seir over Betleren Iros?
Vogt dig, at ei en stærkere Mand end Iros sig reiser,
Snart med vældige Næver i Mund og Næse han slog dig,
Og af Paladset dig jog med strømmende Blod paa dit Ansigt.
Flux med rynkede Bryn gjensvared Odysseus den snilde:
Hen jeg gaaer og fortæller Telemachos Alt, du Forvorpne!
Hvad du har sagt, da lader han strax i Stykker dig hugge.
Talt, og Pigernes Flok ved sit Ord han jog fra hverandre.
Flux gjennem Salen de foer, og Knæerne under dem rysted
Svart af Skræk, thi de troede forvist, at hans Trudsel var Alvor.
Selv han traadte til Gryderne hen, og røgtede Ilden,
Stirrende hen paa Beilernes Flok, men i Hjertet paa andre
Tanker han grundede dybt, som ei skulde vorde til Intet.
Ei lod Pallas Athene de dristige Beileres Skare
Reent ophøre med krænkende Spot mod Helten Odysseus,
At i hans Sjel Forbittrelsen end kunde dybere fæstes.
Først tog Polybos' Søn Eurymachos Ordet iblandt dem,
Drillende spodsk Odysses, men Vennernes Latter han vakte:
Hører mig, Drotter tilhobe, som frie til den prisede Dronning!
At jeg kan sige, hvad Hjertet i Barm mig byder forkynde:
Uden en Gud kom ei hiin Mand til Odysses's Bolig!
Ei blot Baalenes Blus, jeg troer, men ogsaa hans Hoved
Giver os Lysning, thi ei er der skabt et Haar paa hans Isse.
Derpaa han vendte sit Ord til den Stadomstyrter Odysseus:
Fremmede! vilde du hyre dig bort, ifald til min Landgaard
Fjernt herfra jeg dig førte — paa Løn ei skorte det skulde —
Gjerder at hegne med Tjørn, og dygtige Træer mig plante?
Aaret igjennem jeg skulde da der med Kost dig forsyne,
Give dig Klæder paa Kroppen, og Skoe under Foden at binde.
Dog da du kuns Udyder har lært, saa har du vel neppe
Lyst til nyttig Haandtering, men vandrer vel før som en Tigger
Rundtom i Land, og fylder din graadige Vom ved at betle.
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Hvis paa det samme vi To, Eurymachos! Græs skulde meie
Midt om Vaaren, naar Dagen er lang, omkap med hinanden,
Sammen i Vang, og den bøiede Segl jeg fik mig i Haanden,
Du fik ogsaa dig een, at vi rask tilværks kunde skride,
Selv om vi fasted fra Grye til Qvæld, og Græs var i Mængde;
Eller, jeg sætter, vi kjørte for Plov to dygtige Oxer,
Glindsende, bygte forsvarlig, og mættede begge med Foder,
Eens af Alder og Kraft og slidudholdende Styrke,

Veeg saa Muldet for Plov, og vi pløied en Ager paa fire
Tønder, da skulde du see, om lige jeg skar mine Furer.
Eller ifald Kronion opvækkede Krig her i Landet
Alt idag, og jeg fik mig et Skjold, to dygtige Landser,
Dertil en Hjelm af Malm, som sluttede fast om min Tinding,
Da skulde vist du mig see blandt de forreste Kæmper mig tumle,
Og for min Bug ei meer du haanligen skulde mig laste.
Dog hovmodig du est, og høist uvenlig af Hjerte;
Stor og mægtig du sagtens dig selv indbilder at være
Her hvor du kuns omgaaes med Faa, og just ikke Brave,
Men naar Odysses igjen kom hjem til Fædrenelandet,
Da kunde Dørene her i Paladset med al deres Bredde
Let dig vorde for snevre, naar ud over Tærskel du flygted.
Talt; end meer ved hans Ord blev i Hjertet Eurymachos opbragt,
Rynkede Bryn, og gav med bevingede Ord ham til Gjensvar:
Usling! paastand skal din Løn du faae, at du vover at tale
Frækt i en talrig Forsamling, og ei anfægtes af Noget;
Vinen har gjort dig i Hovedet ør, eller og dine Tanker
Altid er skjøre som nu, at reent hen i Veiret du snakker;
Blev du af Glæde forrykt ved din Seir over Betleren Iros?
Saa han taled, og greb en Skammel ved Haand, men Odysseus
Ned ved Amphinomos' Knæe, den Dulichiers, hurtig sig satte,
Ræd for Eurymachos' Kast, men Skammelen traf deres Mundskjenks
Haand, saa Kanden han slap, og klirrende faldt den paa Gulvet;
Selv med et smerteligt Brøl til Jorden han styrtede baglænds.
Beilerne støied og larmed nu høit i den skyggende Høisal;
Mangen da talte saalunde med Øinene vendt mod sin Naboe:
Gid den fremmede Stodder sin Død etsteds havde fundet,
Før han os gjæsted; ei havde han da slig Tummel forvoldt os!
Nu vi kives for Betleres Skyld, og det herlige Maaltid
Taber jo ganske sin Fryd, naar sligt Uvæsen skal herske.
Derpaa den kraftige Svend Telemachos taled iblandt dem:
Ulyksalige Mænd! I rase jo! Maden og Vinen
Røbe hvad Hjertet er fuldt af; en Gud Eders Sind har fortumlet.
Dog da tilgavns I har spiist, saa ganger nu hjem for at sove,
Naar I det finde for godt, thi ei bortviser jeg Nogen.
Saa han taled, og Alle med Tand i Læberne beed sig,
Over Telemachos studsed de svart, at han talte saa dristig.
Derpaa sin Røst i Kredsen Amphinomos hæved, og talte,
Glimrende Søn af Nisos, hvis Fader var Drotten Aretos:
Ei var det Skjel, mine Venner! ifald paa saa billig en Tale
Nogen af os ham heftige Ord vilde give til Gjensvar.
Krænker ei heller den Fremmede meer, saalidet som nogen

Anden af Svendene her i Helten Odysses's Kongsgaard!
Nei! lad Skjenken paastand os Bægrene fylde til Offring,
At vi, naar Vinen er offret, kan hjem os begive til Hvile.
Men i Odysses's Huus vi den Fremmede lade tilbage,
Sørge for ham maa Telemachos selv, til hvem han jo tyede.
Saa Amphinomos talte, hans Ord godt hued dem Alle.
Viin i Kummen nu blanded paastand Amphinomos' Tjener,
Mulios, der fra Dulichions Øe som Herold havde fulgt ham,
Treen saa med Bægrene frem, og deelte dem rundt; og til Himlens
Guder de offred den liflige Viin, saa drak de tilhobe;
Men da de Viin havde offret og drukket saameget dem lysted,
Gik Enhver til sit Hjem, og lagde sig der til at sove.

Nittende Sang.

Odysses's Sammenkomst med Penelopeia. Eurykleia gjenkjender sin Herre.

Men i den prunkende Sal blev Helten Odysses tilbage,
Grundende svart paa Beilernes Drab med Pallas Athene;
Strax med bevingede Ord han saa til Telemachos talte:
Nu, min Søn! maae vi gjemme de krigerske Vaaben tilhobe.
Skulde da Beilerne spørge dig ad, ifald de dem savne,
Da skal du see med smigrende Ord deres Sind at besnakke:
Bort fra Røgen jeg tog dem, ei meer de ligne de Vaaben,
Fordum Odysses os levned i Huus, da han drog imod Troia.
Nu har de tabt deres Glands, saavidt Ilddampen har naaet dem;
Dertil Kronion en Tanke mig gav af større Betydning:
Skulde der reise sig Kiv blandt Eder engang i en Viinruus,
Saare hinanden I kunde da let, og derved beskæmme
Gjæsters og Beileres Navn, thi Jern tiltrækker jo Manden.
Talt; Telemachos strax adlød sin elskede Fader,
Og Eurykleia, sin Amme, han kaldte til Salen, og sagde:
Hør, Morlil! en Stund maa du Ternerne holde mig borte,
Medens i Kammers jeg gjemmer min Faders fortrinlige Vaaben,
Som ved Forsømmelse her af Røg skamskændes i Salen.
Fjernt er min Fader herfra, og som Barn jeg teede mig hidtil,
Nu vil jeg lægge dem hen, hvor ei Ilddampen kan naae dem.
Derpaa ham svared igjen Eurykleia, den elskede Amme:
Gid omsider, min Søn! du til den Forstand maatte komme,
Selv at vare dit Huus, og din Eiendom vogte forsigtig!
Siig dog, hvem skal følge dig nu, og bære dig Blusset,
Siden ei Terne maa komme herud, som kunde dig lyse?
Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:
Det skal den fremmede Mand, hvo Korn af min Skjeppe vil æde,
Taaler jeg ei gaaer ledig, skjøndt langveisfra han er kommen.
Saa han taled, og ei fløi Ordet forbi hendes Øren;

Dørene laased hun strax til de velindrettede Kamre.
Flux med sin straalende Søn skred Konning Odysses til Værket:
Rask baade buklede Skjolde og braadede Landser og Hjelme
Ind i et Kammer de bar; foran dem Pallas Athene
Gik med sin gyldene Lampe, som gav den deiligste Lysning;
Strax til sin elskede Fader Telemachos talte saalunde:
Fader! forsand for mit Øie jeg seer et forbausende Særsyn;
Væggene rundtom i Salen, og alle de prægtige Friser,
Bjelker af Gran under Loftet, og høitfremkneisende Suler
Straale for Øiet saa klart, som en Ild, der blusser i Flamme,
Vist er i Huset en Gud, som boer paa Himlen den brede.
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Stille, min Søn! spørg ei! men behold for dig selv dine Tanker!
Sligt er Gudernes Viis, som boe paa høien Olympos.
Gak nu til Hvile, min Søn! selv her i Salen jeg bliver,
Ternerne drille jeg vil, og spænde din Moders Forventning,
Naar hun med klagende Røst om Alt udspørger mig nøie.
Saa han taled, og ud af Salen Telemachos ilte
Strax med brændende Blus i Haand til sit Kammer at sove,
Hvor han var vant at hvile, naar Søvnen den søde betog ham.
Der han lagde sig nu, og vented paa Morgenens Komme;
Men i den prunkende Sal blev Helten Odysses tilbage,
Grundende svart paa Beilernes Drab med Pallas Athene.
Ud af sit Kammer nu treen den forstandige Penelopeia,
Artemis ligned hun grandt og den gyldene Viv Aphrodite.
Ternerne satte ved Ilden den Stol, hun vanligen sad paa,
Smukt belagt med Filsbeen og Sølv; en duelig Mester,
Kaldet Ikmalios, havde den gjort og en Skammel forneden
Fast ved Fødderne sat, over Sædet var bredet et Uldskind.
Der hun satte sig nu den forstandige Penelopeia;
Ud fra Kamrene kom en Flok hvidarmede Terner,
Bordene flytted de bort, og tilside de rykked den megen
Mad og de Bægre, hvoraf de trodsige Mænd havde drukket.
Derpaa de rysted tilgulvs Ildgrydernes Gløder, og stabled
Brændsel i Mængde deri paa en frisk til Lysning og Varme.
Atter da skændte Melantho med haanlige Ord paa Odysseus:
Fremmede Mand! vil her du endog om Natten os plage,
Vimsende rundtom i Huset, for Qvindernes Færd at belure?
Pak dig paa Døren, du Stodder! og nøi dig med Maden vi gav dig,
Eller jeg efter dig kaster en Brand og af Huset dig jager.
Flux med rynkede Bryn gjensvared Odysseus den snilde:
Qvinde! hvi farer du dog med slig Forbittrelse mod mig?
Er det, fordi jeg er smudsig, og svøbt i lurvede Pjalter
Vanker som Betler i Landet, af haard Nødvendighed tvungen?

Det er den Lod, omflakkende Mand og Tigger maa friste.
Viid, ogsaa jeg var en lykkelig Mand i forrige Tider,
Rigt var det Huus, jeg beboede, og ofte til Vandreren gav jeg,
Hvordan han end saae ud, og i hvad for en Nød han befandt sig.
Trælle jeg eied i tusinde Tal og Alt hvad forresten
Kræves til lykkeligt Liv og det Navn at kaldes en Rigmand,
Alt dog Zeus til Intet har gjort, thi saa ham behaged.
Derfor, o Qvinde! tag vel dig iagt, at ei du forliser
Al den Skjønhed, hvormed du dig stolt blandt Ternerne bryster!
Vogt dig! din Frue kan vredes og revse dig, eller Odysseus
Komme til Itkaka hjem, thi endnu er der skjellig Forhaabning.
Dog, om han end er forgaaet og aldrig skal vende tilbage,
Saa har han her en Søn, Telemachos, som ved Apollons
Naade blev voxen og stor; ei dølges for ham, naar en Terne
Frækt sig beteer her i Huset, thi ei er han længer en Pebling.
Talt; hans Ord fornam den forstandige Penelopeia,
Strax paa Pigen hun skændte, tog Ordet og talte saalunde:
Hundskuforskammede Tøs, fripostige! viid, at jeg kjender
Grandt din dristige Færd; med dit Hoved engang skal du bøde.
Alt du vidste tilfulde, thi selv af min Mund du jo hørte,
At i min Sal den fremmede Mand udspørge jeg vilde,
Hvad om min Husbond han veed, da svart jeg martres af Sorger.
Og til Eurynome flux, hendes Skafferske, sagde hun derpaa:
Skynd dig, Eurynome! hent os en Stol og bedæk den med Uldskind,
At han i Mag kan sidde, den Fremmede, mens han fortæller
Og til mit Ord han lytter, thi spørge jeg vil ham om Meget.
Saa hun taled, og ivrig Eurynome hented en prægtig
Stol, den stilled hun frem, og et Skind hun bredte derover.
Der han satte sig ned, den haardføre Konning Odysseus,
Først til Orde da tog den forstandige Penelopeia:
Fremmede Mand! om dette jeg først dig agter at spørge,
Hvem est du? af hvad Folk, fra hvad Bye og af hvilke Forældre?
Strax hende svared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:
Dronning! ei lever der dødelig Mand paa Jorderig vide,
Som dig skal laste; dit Rye har forsand til Himmelen bredt sig,
Ligesom Konningens Rye, naar han ædel og prydet med Gudsfrygt
Styrer et Folk baade talrigt og kjækt, og holder bestandig
Hævd over Lov og Ret i sit Land; da trives saa frodig
Byg og Hvede paa Mark, og Træerne bugner af Frugter,
Rig er Ynglen af Qvæg, og af Fisk det vrimler i Stranden
Under hans vise Regjering, til Held og Trivsel for Folket.
Derfor du her i dit Huus om Alt mig spørge forresten,
Men om min Byrd og mit Fædreneland du fritte mig ikke,
For at du ei med bittrere Qval skal fylde mit Hjerte,

Naar jeg dem kommer ihu; alt meget jeg leed; men en Uskik
Var det forsand, om med Klynken og Graad jeg sad under fremmed
Tag, kun værre det Onde man gjør ved evindelig Jamren;
Let kunde du eller en af Ternerne vredes og paastaae,
At jeg besværet i Hoved af Viin havde Taarerne rede.
Derpaa ham svared igjen den forstandige Penelopeia:
Ak! de salige Guder, o Fremmede! skæmmed mit Tække,
Baade min Vext og mit Aasyn, den Stund Argeierne seiled
Bort til Ilions Stad, og med dem Odysses, min Husbond.
Ja! naar tilbage han kom, og mit Liv han hæged med Ømhed,
Større maaskee og skjønnere Rye jeg da kunde vinde.
Dog, nu grædmes jeg svart, slig Qval har en Gud mig beskikket.
Alle de mægtige Mænd, som raade for Byerne rundtom,
Same, Dulichions Øe og det skovbeklædte Zakynthos,
Alle de Drotter desuden, som herske paa Ithakas Fjeldøe,
Beile til mig mod min Villie, og haardt medtage de Huset.
Derfor jeg fremmede Gjæster og Tryglere ændser kun lidet,
Og ikke heller Herolder, som sendes i folkeligt Ærind.
Nei! men Odysses jeg savner, og hen jeg tæres af Længsel.
Hine paa Brylluppet drive, men snildt jeg grunder paa Langdrag;
Først mig en Gud indblæste den List, et Lagen at væve.
Op jeg stilled min Væv, og et Liin jeg vov mig i Høiloft
Fiint og umaadelig stort, og strax jeg til Beilerne sagde:
Ynglinger! I, som begjære min Haand, da Odysses er afdød,
Haster dog ei med Bryllup saa stærkt, men tøver saalænge,
Indtil min Væv er færdig, mit Spind gaaer ellers tilspilde;
Helten Laertes jeg væver et Dødningeliin til den Time,
Da ham fra Jord bortrykker den langthenstrækkende Dødsmøe;
Rundtom i Land jeg jo kom hos Achaiernes Qvinder i Vanrye,
Lagdes en Herre saa rig som han i sin Grav uden Liigsvøb.
Saa jeg taled, og daare sig lod deres mandige Hjerter.
Stadig jeg sad nu om Dagen, og vov paa Linet det brede,
Dog om Natten ved lysende Blus oprev jeg mit Dagværk.
Aaringer tre jeg dulgte min List og Achaierne gjækked,
Men da den fjerde var kommen, og Aarsens Tider var svundne,
Maaned paa Maaned var omme, og Rækker af Dage forløbne,
Blev jeg af nedrige Terner forraadt, ind Beilerne traadte,
Greb mig midt i min Syssel, og satte mig heftig irette;
Færdigt jeg maatte da væve mit Liin, saa nødig jeg vilde.
Slippe for Bryllup er nu mig plat umuligt, og Udflugt
Hitte paany kan jeg ikke; min Fader og Moder til Bryllup
Mane mig stærkt, og min Søn, som seer, at man æder hans Velstand,
Gaaer og grædmes i Sind, thi alt er han Mand, som er dygtig,
Selv at raade for Huset, og Zeus har Æren ham givet.

Dog nu sige du mig den Æt, fra hvilken du stammer,
Ei est du fød af Fjeld eller Eeg, som nævnes i Oldsagn.
Strax hende svared Odysseus den sindrige Konning, og sagde:
O du værdige Viv af Laertiaden Odysseus!
Hvi aflader du ei at spørge mig ud om min Herkomst?
Dog, jeg vil nævne dig den, hvorvel du volder mig Kummer
Meer end jeg har allerede, thi vel maa Manden sig græmme,
Naar han saa længe som jeg, langt borte fra Fædrenelandet,
Vanker i Menneskens Byer omkring, forkuet af Modgang;
Alt dog nævne jeg vil, hvorom du mig spørger og fritter.
Midt i det blaalige Dyb der ligger et Land, hedder Kreta,
Havomskyllet, velsignet og skjønt, en umaadelig Mængde
Folk det beboe, og Byernes Tal er halvfemtesindstyve.
Folkene tale forskjellige Maal, thi der er Achaier,
Der er Kydoniske Mænd, indfødte behjertede Kreter,
Bolde Pelasger og Dorer af tre forskjellige Stammer.
Størst af samtlige Byer er Knossos, hvor Minos var Konge,
Som med den mægtige Zeus ni Aar omgikkes fortrolig,
Minos's Søn var den bolde Deukalion; han er min Fader,
Mig han avled foruden Idomeneus, Landets Behersker.
Denne paa snablede Skibe med Atreus's Sønner i Leding
Drog til Ilios hen; mit hædrede Navn er Aithon,
Jeg var den yngste, min Broder var ældst og tapprest tillige.
Der har Odysses jeg seet, og selv i mit Huus ham beværtet,
Thi paa hans Fart til Troia en rygende Storm havde reist sig,
Som fra Maleia forslog hans Kaas, og drev ham til Kreta.
Ind til Amnisos han løb ved Eileithyas hellige Grotte,
Og i den farlige Bugt han med Nød sig bjerged for Stormen.
Strax da til Byen han kom, han efter Idomeneus spurgte,
Hvem han bestandigen kaldte sin kjære, sin agtede Gjæstven.
Dog det var alt den tiende Dag, eller mulig den elvte,
Siden min Broder til Troia med snablede Skibe var dragen.
Selv jeg førte ham hjem til min Gaard, og beværted ham gjæstmildt,
Ømt jeg ham gjorde tilgode med Alt hvad der fandtes i Huset.
Baade ham selv og alle de Folk, han havde til Følge,
Gav jeg Meel og blussende Viin, som jeg samled hos Folket,
Oxer desuden til Slagtning, at ret deres Sind kunde qvæges.
Her tolv Dage han blev med de herlige Mænd af Achaia,
Stormen fra Nord tilbage dem holdt, saa skarp, at paa Landjord
Knap man mægted at staae, en Gud havde reist den i Vrede;
Men paa den trettende gik de tilsøes, da Stormen var løinet.
Saa fortalte han Digt, men Skin han gav det af Sandhed.
Taarerne randt, og Kinden blev vaad, da dette hun hørte.
Ligesom Snee hensmelter paa Bjergenes øverste Toppe

Strøet af Vestvinden ud, naar den tøer for den blidere Østvind,
Og naar den smelter, da fyldes med Vand de skyllende Elve,
Saa hun smelted i Taarer, som randt ad de deilige Kinder,
Medens hun græd for sin Mand, som sad hende nær, men Odysseus
Dybt i Hjertet blev greben af Ynk med sin jamrende Hustrue;
Begge hans Øine da stod under Laag ubevægelig stive,
Ligesom Horn eller Jern, og klogt sine Taarer han dulgte.
Men da hun saa med Jamren og Graad havde lettet sit Hjerte,
Tog hun til Orde paany, og gav ham dette til Gjensvar:
Fremmede Mand! jeg prøve dig maa, for ret at erfare,
Om det er virkelig saa, som du siger, at hist du min Husbond
Selv i dit Hus har beværtet med alle hans herlige Svende.
Vel! saa siig mig engang, i hvad Dragt var han klædt, da du saae ham?
Siig mig, hvorledes han selv saae ud og de Mænd, som ham fulgte!
Strax hende svared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Haardt, o Dronning! det falde mig vil, at sige det nøie
Efter saa rum en Tid, alt tyvende Aar er forløbet,
Siden han reiste derfra, og forlod min fædrene Hjemstavn,
Dog, jeg vil sige dig det saa godt som mit Hjerte det mindes.
Skarlagenrød, tykflosset og siid var den prægtige Kappe,
Konningen bar, og Spændet af straalende Guld havde tvende
Maller at hægte den med; baldyret med Kunst var den fortil;
Der var en Hund, som med glubende Blik i de forreste Poter
Holdt et spættet og gispende Kid, og Enhver det forbaused,
Hvordan i Guldet man saae det glubende Blik, hvormed Hunden
Qværkede Kiddet, som sprælled med Benene stærkt for at undflye.
Ogsaa jeg saae, at han bar under Kappen en glindsende Kjortel.
Ligesaa fiin som den yderste Skal af et Løg, som er vissent,
Ligesaa fiin var Kjortlen, og blankt som Solen den skinned,
Ret et forbausende Syn for mangfoldige Qvinder, som saae den.
Dette dog sige jeg vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte!
Ikke jeg veed, om Odysses den Dragt medbragte fra Hjemmet,
Eller en Ven ham den gav ombord paa det hurtige Fartøi,
Eller en Gjæsteforæring det var, thi høit var Odysses
Elsket af Mange, da Faa af Achaiernes Drotter ham ligned.
Ogsaa jeg selv ham foræred et Sværd af Malm og en Kappe,
Skjøn og skarlagenrød, og en langtnedrækkende Kjortel.
Helten til Ære jeg sendte ham bort paa det prægtigste Fartøi.
Ogsaa en Mand, lidt bedre til Aars, i Konningens Følge
Gik som Herold, og hans Udseende vil jeg beskrive.
Krum var hans Ryg, sortsmudset hans Hud, og krøllet var Haaret,
Husker jeg ret, saa hedd' han Eurybates; blandt sine Svende
Elsked Odysses ham høiest, thi sær hengiven han var ham.
Talt, og stærkere Trang til Graad han hos Dronningen vakte,

Altsom hun kjendte de Tegn, Odysses saa kjendelig angav.
Men da hun saa med Jamren og Graad havde lettet sit Hjerte,
Tog hun til Orde paany, og gav ham dette til Gjensvar:
Fremmede Mand! hidtil var du her kun ynkelig faren,
Men i mit Huus herefter du høit skal agtes og æres.
Viid! de Klæder, du nævner, indpakked jeg selv til min Husbond,
Selv jeg af Kammers dem bar, og selv jeg det funklende Spænde
Fæsted paa Kappen til Pryd, men ham modtager jeg aldrig
Meer, til det elskede Fædreneland hjemkommen fra Krigstog;
Ak! i ulykkelig Stund bortseiled Odysses at skue
Ilions rædsomme Stad, hvis Navn jeg nævner med Afskye.
Strax hende svared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
O du værdige Viv af Laertiaden Odysseus!
Skæm ei længer din deilige Hud, lad Sorg for din Husbond
Ei hentære dit Hjerte! dog ei jeg fortænker dig deri;
Sorg jo bøier en Viv, som har mistet sin elskede Husbond,
Hvem hun Børn har født, om endog han ei var en saadan
Mand som Odysses, der ligned en Gud efter hvad man fortæller.
Stands dog nu dine Taarer, og hør hvad jeg har dig at sige!
Alt sandfærdig berette jeg vil, og ei dig fordølge
Noget af hvad jeg har hørt om Konning Odysses's Hjemfart.
Nær herved hos Thesproternes Folk i det frugtbare Landskab
Lever han end, og fører derfra mangfoldige Skatte,
Som han hos Folket har sanket, men alle de trofaste Svende
Har han forliist og sit bugede Skib paa det blaalige Havdyb
Dengang han drog fra Thrinakrias Øe, thi høilig forbittret
Var baade Zeus og Solen, hvis Oxer hans Mænd havde slagtet;
Derfor tilhobe de fandt deres Død i de pladskende Bølger,
Selv han sig klynged til Fartøiets Kjøl, og Søen ham kasted
Op paa Phaiakernes Land, et Folk, saa saligt som Guder.
Disse ham hædrede høit og hjertelig ret som en Guddom,
Mangen Foræring de gav ham, og selv de vilde ham skikke
Hjem i Behold til hans Land, og alt forlængst var Odysseus
Her i sit Huus, naar han ei i sit Sind havde holdt det for tjenligst,
Vidt i Verden omkring at sanke sig Skatte paa Reiser;
Thi der er ei nogen dødelig Mand, der saa snildt som Odysseus
Veed hvad ham tjener til Bedste, med ham kan Ingen sig maale.
Dette har Pheidon, Thesproternes Drot, altsammen fortalt mig;
Selv under Offring af Viin mig Konningen svor i sin Høisal,
At der var halet i Søen et Skib, og at Mandskab var rede,
Som til det elskede Fædreneland ham hjem skulde bringe.
Mig dog først han skikkede bort, et Skib skulde dengang
Just fra Thesprotien gaae til Dulichions kornrige Øland.
Ogsaa det Gods han mig viste, Odysses paa Tog havde samlet,

Vist for hans Ætlinger ned i tiende Led var der Rigdom
Nok, saa talrige Skatte der gjemtes i Kongepaladset.
Selv var han reist til Dodona, fortalte han, hisset fra Gudens
Stoltbeløvede Eeg et Raad fra Zeus sig at hente,
Hvordan han bedst efter lang Fraværelse hjem skulde drage
Atter til Ithakas Øe, om enten i Lys eller Løndom.
Altsaa han lever i bedste Behold, ret snart han tilbage
Kommer igjen, ei længe han end fra Venner og Hjemland
Borte skal blive, det sværger jeg dig med det dyreste Eedsord:
Zeus, den øverste, mægtigste Gud først være mit Vidne!
Ogsaa Odysses's Arne, til hvilken jeg kom, det bevidne!
Alt fuldkommet skal vorde saaledes som her jeg forkynder,
Hjem Odysses skal komme, endnu før Aaret er omme,
Just som Maaneden slutter sit Løb, og den næste begynder.
Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:
Gid, du fremmede Mand! det saa maatte skee som du siger!
Spore du skulde da snart mit venlige Sind, og erholde
Gaver i Mængde, saa Hver, som dig traf, vilde prise din Lykke.
Dog i mit Sind det bæres mig for, hvordan det vil vorde,
Ei hjemkommer Odysses, ei heller vil selv du til Hjemfærd
Vorde forhjulpen, thi Herrerne her, som raade for Huset,
Er ikke Mænd som Odysses, ak! det var i forrige Tider —
Værdige Gjæster herberged han mildt, og skaffed dem Hjemfærd.
Terner! den Fremmedes Fødder I toe, og et Leie ham rede!
Lægger paa Lad baade Bolster og prægtige Tæpper derover,
For at han luunt kan sove, til Dagningen stiger paa Guldstol;
Men ved det tidlige Grye skal han bades og salves med Olie,
At hos Telemachos sidde han kan, og i Salen derinde
Holde sin Davre, men Vee hver den af Hine, som haanlig
Krænker med Ord eller Gjerning min Gjæst, med ham vil jeg aldrig
Her have noget at skaffe, hvor heftig han end vorder opbragt!
Thi hvorledes var du vel istand til at see, om jeg Fortrin
Havde for øvrige Qvinder i Sind, hvad eller i Klogskab,
Hvis du her i mit Huus utvættet og hyllet i Pjalter
Kom til at sidde tilbords? Kun stakket er Menneskets Livstid,
Hvo der af Hjertet er grum, og grum i den Gjerning han øver,
Han forbandes af Alle, og Ondt man over ham ønsker,
Medens han lever, og efter hans Død bespottes hans Minde;
Den derimod, som er brav, og brav i den Gjerning han øver,
Hans Berømmelse bringes omkring ved Fremmedes Tale
Vidt blandt Jorderigs Folk, og Mange ham kalde den Gode.
Strax hende svared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
O du værdige Viv af Laertiaden Odysseus!

Kjed og leed er jeg vorden af Bolster og prægtige Tæpper,
Siden den Stund, jeg forlod Sneefjeldene hjemme paa Kreta,
Og paa det langtbeaarede Skib foer vidt over Bølgen.
Lad mig da hvile som før jeg i søvnløse Nætter har ligget!
Alt mangfoldige Nætter jeg strakt paa et useligt Leie
Laae, og ventede der paa den stoltelig thronende Dagning.
Heller ei Føddernes Tvæt er synderlig efter mit Ønske,
Og af de Qvinder tilhobe, som Tjenestegjerning i Huset
Røgte hos dig, skal Ingen forsand mine Fødder berøre,
Uden der findes en gammel Morlil, ømhjertet og trofast,
Een, som har liidt saa meget som jeg af Sorg og Bekymring,
Hende det ei skulde vorde formeent, min Fod at berøre.
Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:
Kjæreste Gjæst! thi aldrig endnu saa forstandig en Fremmed
Blev mig saa kjær blandt dem, der kom til mit Huus fra det Fjerne,
Saadan Forstand og Kløgt der ligger i Alt hvad du siger.
Visselig har jeg en gammel Morlil, heel klog og betænksom,
Hun opammed og fostrede ømt min usalige Husbond,
Hun paa sin Arm ham tog den Stund hans Moder ham fødte,
Hun skal dig Fødderne vaske, hvorvel hendes Kræfter er svage.
Stat da op, Eurykleia! og vask en Mand, som af Alder
Kommer din Herre saa nær, thi hændes det kan, at Odysseus
Ligesaadan seer ud som vor Gjæst af Hænder og Fødder,
Det er jo Menneskens Lod, ret snart at ældes i Modgang.
Talt; den bedagede Qvinde med Hænderne skjulte sit Ansigt,
Brændende randt hendes Taarer, og jamrende tog hun til Orde:
Vee mig! for dig, min Søn! fortvivler jeg! dig har Kronion
Meest af Mennesker hadet, skjøndt fromt du Guderne frygted.
Aldrig endnu har til Lyneren Zeus nogen Dødelig offret
Flommede Bove saa hyppig, og liflige Festhekatomber,
Som du har offret til Zeus, mens fromt du bad om at opnaae
Lykkelig Alderdom selv, og fostre din straalende Arving.
Dig alene han dog har reent berøvet din Hjemfærd.
Vist blev ogsaa han selv, kan jeg troe, bespottet af Qvindfolk,
Naar i de fremmede Lande han kom til stolte Paladser,
Ligesom du blev spottet af disse fripostige Tøse,
Og for at flye deres Haan og Krænkelser, lod du dem ikke
Toe dine Fødder; dog rede jeg er at lystre min Frue,
Drotten Ikarios' Datter, den kløgtige Penelopeia;
Derfor saavel for Dronningens Skyld, som og for din egen
Vil dine Fødder jeg vaske, thi dybt har din Kummer til Medynk
Rørt mit Hjerte; dog agt paa det Ord, jeg nu dig vil sige:
Mangen ulykkelig Fremmed har her allerede besøgt os,

Aldrig dog Nogen jeg saae, det veed jeg forvist, som paa Væxten,
Mælet og Gangen livagtig som du har lignet Odysseus.
Strax hende svared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Ja, Morlil! Enhver, som har seet os begge for Øine,
Siger det Samme, paafaldende stærkt skal vi ligne hinanden,
Ganske saaledes som strax du snildt opdaged og yttred.
Saa han taled; et skinnende Kar, som brugtes til Fodtvæt,
Hented den Gamle paastand, og først koldt Vand hun i Karret
Heldte, saa varmt hun øste deri; men Konning Odysseus
Satte ved Arnen sig saa, at han hen mod Mørket sig vendte,
Thi han formodede strax, at naar Konen hans Fødder berørte,
Vilde hun Skrammen bemærke, hvorved han strax vilde røbes.
Frem hun treen, og sin Herre hun tvættede; flux blev hun Skrammen
Vaer, som en glubende Bas ham med blændende Tand havde hugget,
Da han engang til sin Morfaer Autolykos og til hans Sønner
Hen til Parnasos var reist; for Snuhed og listige Eder
Pristes Autolykos høit, den Kløgt ham en Gud havde givet,
Hermes, thi ham til Behag tykflommede Bove han ofte
Risted af Lam eller Kid, og huldt ham Guden beskjermed.
Fordum Autolykos kom til Ithakas frugtbare Øland
Just paa den Tid, da hans Datter var nys forløst med et Svendbarn;
Og da til Aften han saa havde spiist, da tog Eurykleia
Barnet, og lagde det ned paa hans Skjød, og talte saalunde:
Hit nu selv paa et Navn, Autolykos! som du din Datters
Elskede Søn kan give, det Barn, du høilig dig ønsked!
Strax Autolykos svared igjen, og talte saalunde:
Datter og Maag! lad ham bære det Navn, som nu jeg vil nævne!
Jeg, som til Eder til Ithaka kom, misundes af Mange,
Qvinder og Mænd, rundt om paa det rigternærende Fastland;
Derfor Odysses skal være hans Navn, det betyder jo Misundt.
Men naar han saa bliver stor, da lad ham besøge sin Morfaers
Prægtige Huus ved Parnasos; der har jeg mangfoldige Skatte,
Da vil jeg give ham Gods, saa han glad skal reise til Hjemmet.
Derfor Odysses var reist i Haab om glimrende Gaver;
Drotten Autolykos selv og Autolykos' Sønner tilhobe
Hilste ham strax med kjærlige Ord og krystende Haandslag,
Og til sit Bryst ham ømt Amphithea trykked, hans Mormoer,
Baade hans Hoved hun kyssed og begge hans deilige Øine.
Strax Autolykos bød sine herlige Sønner at skaffe
Hurtig et Maaltid istand, og villig de lød hans Befaling,
Frem et Høved de drev, femaarigt det var og af Hankjøn,
Huden de krænged, og syslende travlt adskilte de Kræet.
Kjødet i Skiver behændig de skar, og stak det paa Bradspid,

Risted det derpaa forsigtig, og tog alt Kjødet af Spiddet.
Saaledes Dagen igjennem til seent, da Solen sig bjerged,
Spiste de, Sindet fornam ikke Savn ved det yppige Gilde;
Men da nu Solen sig bjerged, og Mulm udbredte sig vide,
Ginge de Alle til Roe, og nød den qvægende Slummer.
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,
Gik Autolykos' Sønner paa Jagt, og dygtige Hunde
Toge de med; den herlige Svend Odysses dem fulgte.
Op de drog af det høie, det skovbeklædte Parnasos,
Og i en Fart de naaede den stormomsusede Fjeldryg.
Solen, som op var stegen fornys af Okeanos' dybe
Sagtelig rindende Strøm, sit Lys over Markerne kasted,
Just som Jægerne kom til en Dal; i Spidsen af Skaren
Hundene løb og støved i Spor; Autolykos' Sønner
Bag dem gik, og tilligemed dem den Ædling Odysseus
Nærmest ved Hundenes Flok, og svang sit mægtige Jagtspyd.
Der i det tykkeste Krat laae skjult et forfærdeligt Vildsviin,
Ei foer Pust derind af de fugtigblæsende Vinde,
Aldrig den lysende Sol sine Straaler derind kunde kaste,
Heller ei Regn sig trænge derind, saa tæt i hverandre
Grenene løb, men tykt bestrøet var Pladsen med Blade.
Buldret af Hundes og Jægeres Fjed kom Bassen for Øren
Strax som de styrted derhen, da sprang den op fra sit Leie,
Børsterne reiste den høit, og med Øine som gnistrende Flammer
Treen den for Jægerne frem, og først Odysses imod den
Foer, opløftende høit sit Spyd med den senede Næve,
Brat ihjel den at slaae; Vildbassen dog først over Knæet
Gav ham et Hug, og dybt med sin Tand den flængede Kjødet,
Springende frem fra Siden, dog ei til Benet den trængte;
Og med sit Spyd Odysses saa dybt den traf i den høire
Bov, at den blinkende Od løb ud paa den modsatte Side
Ned i Støvet den faldt med et Skrig, bort Livet var fløiet.
Travlt Autolykos' Sønner nu fik med det myrdede Vildsviin,
Og med Odysses, den bolde, den guddomlignende Yngling;
Kyndig forbandt de hans Saar, med Galder de stillede Blodets
Løb, og snart tilbage de kom til Faderens Bolig.
Men da saa Drotten Autolykos selv saavelsom hans Sønner
Godt havde lægt hans Saar og foræret ham glimrende Gaver,
Sendte de glade ham bort, og glad han gav sig paa Reisen
Hjem til Ithakas Øe, hvor hans Fader og værdige Moder
Fryded sig høit ved at see ham igjen, og spurgte ham nøie
Ud om det grusomme Saar, og grandt han fortalte dem Alting,
Hvordan et Sviin ham med blændende Tand havde hugget paa Jagten,

Da med Autolykos' Sønner han op til Parnasos var dragen.
Da nu den Gamle med Fladen af Haand hiin Skramme berørte,
Kjendte hun strax den igjen, og Foden hun slap i det samme;
Ned faldt Benet i Karret, som vælted omkuld, saa det runged
Lydt i Malmen, og Vandet i Strøm flød hen over Gulvet.
Sorg og Glæde tilhobe den Gamle betog; hendes Øine
Fyldtes med Taarernes Strøm, og det flydende Mæle var standset.
Strax Odysses om Hagen hun tog, og talte saalunde:
Saa est du altsaa Odysseus, min elskede Søn! men jeg kjendte
Ei min Konning igjen, før med Haand jeg havde berørt ham.
Talt, da vendte hun Øinene hen mod Penelopeia,
Melde hun vilde sin Frue, at Konningen alt var i Huset,
Dog hun var hverken istand til at see eller mærke det Mindste,
Saa havde Pallas Athene bortvendt hendes Hu; men Odysseus
Greb Eurykleia i Struben, og holdt hende fast med den Høire,
Mens med den Venstre han trak hende nærmere til sig, og sagde:
Moder! hvi vil i Fordærv du styrte mig? du som mig fordum
Diede selv ved dit Bryst, og nu efter talløse Sorger
Kom i det tyvende Aar jeg til Fædrenelandet tilbage;
Dog da du blev det vaer, og en Gud dig i Sindet det indskjød,
Tie da stille! lad ei noget Menneske her det erfare!
Thi jeg vil sige dig noget, og visselig vorder det fuldbragt:
Hjelper en Gud mig til Seier saasandt over Beilernes Skare,
Ikke da skaaner jeg dig, hvorvel du har været min Amme,
Naar i mit Huus jeg dræber de øvrige Tjenesteqvinder.
Og Eurykleia ham svared igjen, den forstandige Amme:
Elskede Søn! hvad Ord undslap dig fra Tændernes Række?
Selv du veed, at mit Sind er fast og ei til at rokke,
Trygt som Jern og den haardeste Steen skal Sagen jeg gjemme.
Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjertet!
Hjelper en Gud dig til Seier saasandt over Beilernes Skare,
Da vil om Qvinderne her i dit Huus Besked jeg dig sige,
Hvem der agter dig ringe, og hvem der er frie for Brøde.
Strax hende svared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:
Moder! hvortil en saadan Besked? det behøver du ikke,
Selv skal jeg nok bespeide dem grandt, og prøve hver Enkelt.
Tie blot stille med Alt, og lad Guderne raade for Sagen!
Talt; og ud af Salen paastand Eurykleia sig skyndte,
Vand at hente til Føddernes Tvæt, thi spildt var det første.
Men da hun havde ham badet, og salvet med glindsende Olie,
Rykked Odysses igjen sin Stol lidt nærmere Ilden,
Atter at varme sig op, og med Pjalterne skjulte han Arret.
Først til Orde da tog den forstandige Penelopeia:

Fremmede Mand! endnu er der lidt, hvorom jeg vil spørge,
Snart vil det være paa Tiden, til qvægende Roe sig at føie,
Hvis man for Sorg er istand til at nyde den liflige Slummer.
Dog umaadelig Sorg har en Gud mig Arme beskæret;
Mens det er Dag, jeg korter min Tid under Klager og Jamren,
Snart ved at see til mit, og snart til Ternernes Arbeid,
Men naar det saa bliver Nat, og Enhver sig begiver til Hvile,
Ligger jeg strakt paa mit Leie, men nagende Sorger bestandig
Trænge sig fast om mit Hjerte, og vække paany mine Klager.
Ret som naar Nattergalen, Pandareos' Datter, saa liflig
Synger i grønnende Lund, naar Vaaren er kommen tilbage;
Siddende mellem det tætteste Løv paa Træernes Grene,
Bøier hun hyppig sin Stemme, som flyder fra Struben saa klangfuld,
Klagende lydt for sit Barn, for Itylos, hvem hun af Vaade
Stak med Malmen ihjel, den Søn, Kong Zethos hun fødte.
Saa er mit Sind uroligt, og vakler bestandigen raadvildt,
Om hos min Søn forblive jeg skal, og vare paa Alting
Trolig, min kneisende Borg og mit Gods, mine Terner og Svende,
Greben af Blue for min Ægtemands Seng og for folkeligt Vanrye,
Eller om følge jeg skal den Achaier, som ypperst af Alle
Kom til Paladset som Beiler med glimrende Brudeforæring.
Medens min Søn endnu var et Barn og flygtig af Tanke,
Nænte jeg ei at forlade hans Huus, og tage mig Husbond,
Men da han nu er voxen, og kommen til Ungdommens Fuldmaal,
Ønsker han selv, at jeg drager herfra, og forlader Paladset,
Da han med Ærgrelse seer, at Achaierne fraadse hans Velstand.
Dog en Drøm du tyde mig nu, som jeg vil dig fortælle:
Gjæs jeg holder i Gaarden, en Snees i alt, som med Hvede
Fodres, der kastes i Vand, min Glæde jeg har af at see dem;
Ned fra Fjeldet da kom en Ørn, krumnæbbet og vældig,
Halsen den knækked paa Flokken, og dræbte dem; rundt om Paladset
Mellem hinanden de laae, men Ørnen sig svang gjennem Luften,
Og i min Drøm jeg brast i Graad. og hulkede heftig.
Strax da stimled omkring mig en Flok skjønhaarede Qvinder,
Medens jeg jamred, fordi mine Gjæs af Ørnen var dræbte.
Da kom Ørnen igjen, og paa Randen af Taget sig satte,
Talede til mig med Menneskerøst, og standsed min Klage:
Barn af den hædrede Drot Ikarios! græd ikke længer!
Ei var det Drøm, men et virkeligt Syn, som Held dig forjætter;
Gjæssenes Flok er Beilernes Sværm, og jeg, som for nylig
Var en bebudende Ørn, jeg kommer nu her som din Husbond,
Og en forsmædelig Død dine Beilere skal jeg berede.
Saa den taled, og mig forlod den liflige Slummer;

Strax efter Gjæssene kiged jeg ud, og i Gaarden jeg saae dem,
Hvor, som de pleiede vant, af Trug de aad deres Hvede.
Strax hende svared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Dronning! urimeligt var det forsand, hvis anden Betydning
Give man vilde din Drøm, da jo selv Odysses har kundgjort,
Hvad der skal skee; det er klart, at Fordærv vil Beilerne times,
Ei skal en Eneste slippe fra Døden og Dødsens Gudinder.
Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:
Ja! men urimelig Tant er det tit hvad de gjøglende Drømme
Snakke for Menneskens Børn, og ei fuldkommes de altid,
Da jo de flygtige Drømme har to forskjellige Porte;
Bygget af Horn er den ene, den anden af skinnende Filsbeen.
Hver en Drøm, som til Mennesket gaaer gjennem Porten af Filsbeen,
Er en bedragende Drøm, som ei betyder det mindste;
Gaaer en Drøm derimod ud gjennem den glindsende Hornport,
Da fuldbyrdes forvist, hvad Mennesket skued i Søvne;
Men at den sælsomme Drøm er kommen til mig gjennem denne,
Tvivler jeg paa; for mig og min Søn det en Fryd havde været!
Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte!
Det er i Morgen den hæslige Dag, som river mig Arme
Bort fra Odysses's Huus, thi nu vil jeg stille til Dystleeg
Tolv langbladede Biler, dem fordum Odysses i Gaarden
Pleied at sætte paa Rad, Krumholterne lig paa en Skibskjøl,
Langt da traadte han hen, og skjød sin Piil gjennem alle;
Nu vil jeg Beilerne her opfordre til lignende Dystleeg;
Den som paa Hænderne nemmest forstaaer at spænde sin Bue,
Og gjennem samtlige tolv sin Piil kan skyde fra Strengen,
Ham da følge jeg maae, og sige Farvel til det skjønne,
Rigtforsynede Huus, jeg betraadte som Brud i min Ungdom,
Og som jeg, selv i Drømme, skal mindes i kommende Dage.
Strax hende svared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
O du værdige Viv af Laertiaden Odysseus!
Vær ei seen! men beram paastand i din Gaard denne Dystleeg,
Thi han vil komme tilbage, den sindrige Konning Odysseus,
Før disse Mænd i Lave har lagt den glattede Bue,
Spændt dens Streng, og skudt en Piil gjennem Beilernes Øine.
Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:
Havde du Lyst til at sidde hos mig, og korte mig Tiden
Her i min Sal, ei vilde da Søvn mig Øinene lukke.
Dog det er plat umuligt, at Mennesket vaager bestandig,
Maal og Grændse for Alt har jo Himmelens evige Guder
Sat for Menneskens Børn paa den sædfrembringende Jordkreds.
Derfor vil op igjen i mit Høienloftskammer jeg stige,

Der at hvile paa Leiet, som kun til Kummer er redt mig,
Og som med Taarer jeg væder, alt siden Odysses begav sig
Hen til Ilions Stad, hvis Navn jeg nævner med Afskye;
Did hengaaer jeg til Roe, men du, læg her dig i Huset,
Enten paa Tilie strakt, eller Seng skal vorde dig opredt.
Talt, da begav hun sig op i sit straalende Høienloftskammer,
Ei alene, men fulgt af en Deel opvartende Terner,
Og da med Ternerne op hun i Høienloftskammer var kommen,
Der for Odysses, sin Husbond, hun græd, til Pallas Athene
Lod over Øinenes Laag neddale den liflige Slummer.

Tyvende Sang.

Tildragelserne før Beilernes Drab.

Udenfor Salen paa Gangen sig leirede Konning Odysseus
Bredte paa Gulvet en Tyrs ugarvede Hud og derover
Skind af adskillige Faar, som Achaiernes Mænd havde slagtet;
Over den hvilende Drot Eurynome kasted en Kappe.
Der laae Helten Odysses, og pønsed paa Beilernes Ufærd,
Vaagen en Stund; men en Flok af Qvinderne gik af Paladset
Ud, som i længere Tid med Beilerne leved i Bolskab,
Og under idelig Latter de spased og skjemtede sammen.
Da kom Hjertet i Konningens Bryst i det heftigste Oprør,
Og med sig selv han veiede dybt i Sind og i Hjerte,
Enten han op skulde springe paastand, og dræbe dem Alle,
Eller engang til Slutning endnu med de trodsige Herrer
Lade dem gantes og lefle; høit glammed i Brystet hans Hjerte;
Ret som en Hund, der om Hvalpene gaaer, som den nylig har kastet,
Gøer ad den fremmede Mand, og strax er rede til Angreb,
Saaledes glammed hans Hjerte af Harm over al denne Skjændsel,
Heftig han slog sig for Bryst, og formaned sit Hjerte saalunde:
Giv dig tilfreds, mit Hjerte! en lumpnere Færd har du fordum
Taalt den Dag, da den vilde Kyklop mine kraftige Svende
Frækt opaad, dog taalelig du bar det, indtil mit Anslag
Ud af Hulen dig førte, hvor alt du vented dig Døden.
Saa med formanende Ord han talte sit Hjerte tilrette;
Strax kom Hjertet til Fatning igjen, og rolig i Barmen
Slog det, men selv paa sit Leie han vælted sig frem og tilbage.
Ret som en Mand, naar paa glødende Ild han braser en Dyrvom,
Stoppet med Ister og Blod, bestandig den dreier og vender,
Ønskende ivrig, at skaffe den stegt saa hurtigt som mulig,
Saaledes frem og tilbage han vælted sig, grublende stedse,
Hvordan han Haand skulde lægge paa Beilernes nedrige Skare,
Da han var Een mod Mange; da nærmed sig Pallas Athene,

Stegen fra Himmelen ned, i Skikkelse lig med en Qvinde,
Op ved hans Hoved hun treen, og tog saalunde til Orde:
Siig, usaligste Mand! hvi ligger du vaagen paa Leiet?
Dette Palads er jo dit, og din Viv du har i Paladset,
Dertil en Søn, hvis Lige forvist heel Mangen sig ønsked.
Strax hende svared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Sandt tilfulde, Gudinde! er hvert et Ord, som du talte,
Dog tvivlraadigt mit Sind uafladelig veier og grubler,
Hvordan jeg Haand skal lægge paa Beilernes nedrige Skare,
Ene jeg staaer, og bestandig i Flok de færdes derinde.
Dertil en større Bekymring jeg har, som volder mig Uroe:
Sæt, jeg ved din og Kronions Beskjermelse dræber dem Alle,
Hvor skal jeg da tye hen? det beder jeg dig at betænke.
Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
Selv til en svagere Ven, du Forsagte! sin Lid man jo sætter,
Skjøndt han er dødelig Mand, og ei saa kløgtig til Anslag;
Jeg derimod er Gudinden, som huldt dig beskjermer bestandig,
Hvergang du stedes i Trængsel, og tale jeg vil uden Omsvøb:
Stod halvhundrede Fylker endog af bevæbnede Krigsfolk
Rundt omkring os To, tilsinds os i Kampen at dræbe,
Skulde vi dog deres Oxer og Faar hjemdrive som Bytte.
Lad nu Søvnen dig favne! thi stor Besvær det forvolder,
Natten igjennem at vaage, snart hæver du dig af din Jammer.
Talende saa over Øinenes Laag hun Søvnen ham udgjød;
Selv til Olympen tilbage begav sig den høie Gudinde
Strax da Søvnen ham greb, som spredende Sindets Bekymring
Blidt hvert Ledemod løser; da vaagned hans trofaste Hustrue,
Reiste paa Bolstrene bløde sig op, og svømmed i Taarer,
Men da med Jamren og Graad hun saa havde mættet sit Hjerte,
Bad til Artemis fremmest og først den herlige Qvinde:
Artemis! Datter af Zeus! ærværdige! gid du paa Stedet
Vilde mig skyde din Piil i mit Bryst, og berøve mig Livet
Strax! eller gid en hvirvlende Storm mig flux vilde veire
Bort ad taagede Stier i rivende Fart, og mig kaste
Hen til den kredsomløbende Flod Okeanos' Munding,
Ret som da Stormen fordum bortrev Pandareos Døttre:
Guderne havde dem skilt ved Fader og Moder; i Borgen
Uden Forældre tilbage de stod, men huldt Aphrodite
Fostred dem op med Viin og Ost og den lifligste Honning.
Here forlened dem begge forud for de øvrige Qvinder
Skjønhed og Vid; en kneisende Vext dem Artemis skjenked,
Og af Athene de lærte, det yndigste Arbeid at virke.
Men da til høien Olymp engang Aphrodite var dragen
Hen, for om frydeligt Bryllup for begge de deilige Piger

Lyneren Zeus at bede, thi Alt han kjender tilfulde
Hvad der er dødelig Skabning bestemt, baade Medgang og Modgang,
Rykked Harpyerne bort dem imens, og til de forhadte
Rædselsgudinder de Pigerne gav, som Terner at tjene:
Gid paa lignende Viis mig Guderne bort vilde rykke,
Eller mig Artemis fælde med Piil, at jeg ned kunde stige
Under den hæslige Jord med Odysses i Hu og i Tanke,
Inden det vorder min Lod, en ringere Mand at fornøie!
Dog, Gjenvordighed bære man kan, saafremt man alene
Græder om Dagen, er Hjertet end fuldt af nagende Sorger,
Blot man om Nætterne sover, thi Søvnen os lader forglemme
Alt, baade Godt og Ondt, naar Øinenes Laag den har lukket;
Mig dog skræmmer en Gud hver Nat med rædsomme Drømme,
Atter inat ved min Side han laae, livagtig at skue,
Som da med Hæren i Leding han drog; og mit Hjerte sig fryded
Høit, da jeg troede, det ei var en Drøm, men virkelig Sandhed.
Talt; da reiste sig just den guldstolthronende Dagning.
Strax havde Helten Odysses den Grædendes Stemme fornummet,
Ængstelig tænkte han efter, det kom ham for i hans Hjerte,
Som om hans Hustrue ham alt havde kjendt, og stod ved hans Hoved;
Sammen han bylted de Skind og den Kappe, han nys havde hvilt paa,
Smed i Salen dem ind paa en Stol, og kastede Tyrens
Hud paa Gaarden; saa bad han til Zeus med oprakte Hænder:
Fader Kronion! saafremt I mig hjem over Bølger og Fastland
Naadig har ført til mit Land, efter haardt at have mig hjemsøgt,
Gid da et varslende Ord maa lyde fra En, som i Huset
Vaager endnu, og et Tegn fra Zeus sig vise derude!
Bedende talte han saa, ham hørte den vise Kronion,
Brat han tordnede lydt fra den straalende Tind af Olympen
Oppe fra Skyerne ned, da fryded sig Helten Odysseus,
Og et betydende Ord en Møllerske taled i Huset,
Tæt derved i en Stue, hvor Konningens Qværne var satte;
Dagligen her tolv Terner møisommelig sled med at male
Meel af Byg og Hvede, til Marv i Mændenes Knogler.
Alle de Øvrige sov, da de Hveden til Meel havde malet,
Hun alene var oppe, thi svagere var hun af Kræfter;
Qværnen hun standsed, og taled et Ord, sin Konge til Varsel:
Fader Kronion! du Drot over Guder og Mennesker alle!
Høit du tordned forsand fra den stjernebeprydede Himmel,
Skjøndt ei Skye er at see; et bebudende Tegn er det vistnok.
Hør da ogsaa det Ord, jeg elendige Stakkel vil sige:
Gid det idag maa være det sidste forlystende Gilde,
Som i Odysses's Huus de fraadsende Beilere feire,

Thi med ulideligt Slid de slappe min Kraft, da jeg daglig
Maler dem Meel; gid Gildet idag deres sidste maa vorde!
Saa hun taled, og glad ved det varslende Ord blev Odysses
Og ved det Brag fra Zeus, thi han haabed at tugte de Voldsmænd.
Ogsaa de øvrige Terner i Konningens prægtige Hofgaard
Samled sig nu, og en levende Ild paa Arnen de tændte.
Op fra sit Leie nu stod Telemachos, skjøn som en Guddom,
Først sine Klæder han axled, sit Sværd over Skuldren han hængte,
Og under glindsende Fod han bandt de deilige Saaler,
Tog saa sit mægtige Spyd med den skarptilspidsede Malmod,
Treen over Tærsklen og standsed, og talede til Eurykleia:
Siig, Morlil! har I hædret den fremmede Gjæst i Paladset
Baade med Seng og Mad? eller ligger han uden at ændses?
Thi det kan hændes min Moder, hvorvel hun er klog og forstandig,
At af Forvirring den slettere Mand hun Æren beviser,
Medens den værdige bort fra sit Huus uvenlig hun jager.
Og Eurykleia ham svared igjen den forstandige Amme:
Ei maa du laste din Moder, min Søn! hun har ikke forskyldt det;
Her han sad, og af Vinen han drak saalænge ham lysted,
Ogsaa hun bød ham Mad, men han svared, at ei han var sulten,
Men da paa Tiden det var, at han tænkte paa Søvn og paa Hvile,
Gav din Moder Befaling til Ternerne, Seng ham at rede,
Dog, som en høistulykkelig Mand, der er hærdet af Modgang,
Lysted ham ei at hvile paa mageligt Bolster og Løibænk,
Men paa en Tyrs ugarvede Hud, bedækket med Uldskind,
Ude paa Gangen han sov, og en Kappe vi over ham kasted.
Talt; da gik af Paladset Telemachos ud, og i Haanden
Holdt han sit Spyd; ham fulgte paa Vei rapfodede Hunde;
Snart til Torvet han kom til de pandsrede Mænd af Achaia,
Men Eurykleia, en Datter af Ops, som var Søn af Peisenor,
Kaldte paa Ternerne flux, saa taled den herlige Qvinde:
Rask nu! stænker paa Tilien Vand, mine Piger! og feier
Salen med Koste mig reen, og breder de Skarlagens Tæpper
Over de prægtige Stole! imens skal Andre med Svampe
Bordene skure tilgavns, og saa skal I skylle mig alle
Kummer og skjønne Pokaler! men ned maa nogle til Kilden
Gaae efter Vand, og hente det hid saa hurtig som mulig;
Nøle vil Beilerne ei med at samle sig her i Paladset,
Tidlig de komme forvist, idag er der Gilde for Alle.
Talt; hendes Ord de fornam, og lød hvad hun havde befalet;
Tyve begave sig ned til den mørkthenrislende Kilde,
Mens i Paladset de Andre besørgede flinkt deres Gjerning.
Strax derefter til Konningens Gaard kom Beilernes Svende,
Flinkt og behændig de kløvede Ved; tilbage fra Kilden

Ternerne vendte med Vand, og Eumaios, Svinenes Hyrde,
Kom med tre velmæskede Sviin, i Flokken de bedste,
Disse paa Græsset tilbage han lod paa den hegnede Gaardsplads,
Og til Odysses med venlige Ord saalunde han talte:
Fremmede! vises dig nu meer Agt af Achaiernes Herrer,
Eller behandles du nu som før med Haan i Paladset?
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Gid dog Guderne snart den skændige Færd vilde straffe,
Som med formastelig Trods saa frækt disse Herrer bedrive
Her i det fremmede Huus! al Skam og Blue har de aflagt.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Hen til disse nu kom Melanthios, Gedernes Hyrde,
Geder fra Vangen han drev, de bedste, som fandtes i Flokken,
Med sig til Beilernes Bord, to Hyrder ham fulgte foruden;
Under den skingrende Hal han selv fastbandt sine Geder,
Og til Odysses med spydige Ord saalunde han talte:
Fremmede Mand! vil du her endnu i Paladset os plage,
Tiggende rundt hos Enhver? vil du ei dig pakke paa Døren?
Aldrig, det troer jeg forvist, vi To fra hinanden vil skilles,
Før du har smagt mine Næver, thi ei du tigger beskedent;
Der er jo fleer Achaier end vi, hos hvem der er Gilde.
Talt; slet intet ham svarte den sindrige Konning Odysseus,
Taus han bevæged sit Hoved, og grunded paa Vee i sit Hjerte.
Derpaa til Gaarden Philoitios kom, Qvæghyrdernes Formand,
Mæskede Geder han førte til Beilerne did, og en Goldkoe;
Dem havde Færgemænd sat over Søe, som pleied fra Fastland
Folk over Sundet at føre, naar Fart hos dem man forlangte.
Under den skingrende Hal fastbandt han hele sin Qvægflok,
Traadte saa hen til Eumaios, tog Ordet og spurgte saalunde:
Hvem er dog denne fremmede Mand, Eumaios! som nylig
Kom til vort Huus? fortæl mig engang, hvad Menneskers Ætling
Kalder han sig, og hvor er hans Slægt og fædrene Hjemstavn?
Ak! den Stakkel! paa Væxten forsand en Konge han ligner;
Vel maae Guderne kue den vidtomtumlede Vandrer,
Siden De Konger endog heel tit stor Jammer beskære.
Talt, da treen til Odysses han hen, og rakte ham Haanden,
Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:
Hil dig, fremmede Fader! gid Held i kommende Dage
Følge dig maa, thi med svar Gjenvordighed drages du hidtil!
Fader Kronion! saa grum som du er Ingen af Guder,
Ei du ynker engang de Mænd, som selv du har avlet,
Ned i gruelig Kummer og Nød du lader dem synke.
Sved sprak frem, og i Øiet mig Taarerne kom, da jeg saae dig,
Mindes jeg maatte min Herre, thi fast jeg troer, at Odysseus

Svøbt i lignende Pjalter omkring i Verden maa vandre,
Lever han ellers endnu, og skuer det skinnende Sollys;
Men hvis han alt er død, og gangen til Hades's Bolig,
Vee mig da for min herlige Drot, som over sit Hornqvæg
I Kephallenernes Land som Dreng mig satte til Vogter!
Nu er hans Hjord umaadelig stor; ei lettelig findes
Nogen, som eier saa trivsom en Drivt bredpandede Oxer;
Men paa Befaling af fremmede Mænd jeg hid dem maa føre
Til deres Gilder, og ei har de Agt for Sønnen i Huset,
Heller ei grue de for Gudernes Hevn, ja snart vil de dele
Alt det Gods, han besad, vor lang Tid savnede Konge.
Derfor har tit jeg betænkt, naar jeg grubled derover i Sindet,
Skjøndt det er Synd, saalænge hans Søn endnu er ilive,
Bort at drage herfra med alt det Qvæg jeg bevogter
Hen til fremmede Folk; langt værre dog, her at forblive,
Røgtende Qvæg for Andre, og idelig pines og plages;
Og jeg var sikkert forlængst til en af de mægtige Konger
Flygtet herfra, thi nu det mig reent utaaleligt falder;
Dog bestandig jeg tænker, at mulig min lidende Herre
Kommer igjen, og Beilernes Sværm adsplitter i Huset.
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Hyrde! da hverken du tykkes mig slet eller svag paa Forstanden,
Selv tilfulde jeg seer, at dit Sind er begavet med Klogskab,
Thi vil jeg sige dig noget, og høit med Eed det bekræfte:
Zeus, den øverste Gud, Odysses's Arne, til hvilken
Her jeg kom, og hans gjæstende Bord skal være mig Vidner,
Inden du drager herfra, er Odysses igjen i sin Hjemstavn,
Og du skal selv, saafremt det lyster dig, see ham ihjelslaae
Beilernes samtlige Flok, som sig her opkasted til Herrer.
Derpaa ham svared igjen Kohjordernes øverste Hyrde:
Vilde dog Zeus, o fremmede Mand! fuldkomme dit Udsagn!
Snart du skulde da see, hvad Kraft og Arme jeg eier.
Ligesaa bad Eumaios til alle de salige Guder,
At til sit Hjem Odysses, den kløgtige Drot, maatte komme.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Men paa Telemachos' Død og Fordærv nu Beilerne pønsed;
Da blev et varslende Tegn de vaer; thi høit gjennem Luften
Svang sig en Ørn til Venstre, som holdt en gispende Due.
Strax i Kredsen sin Røst Amphinomos hæved og sagde:
Aldrig forsand, mine Venner! os lykkes det Raad, som vi lagde
Nys mod Telemachos' Liv, velan! lad os tænke paa Maaltid!
Saa Amphinomos talte, hans Ord godt hued dem Alle.
Ind tilhobe de treen i Konning Odysses's Høisal,
Og deres Kapper de lagde paa prunkende Hynder og Stole.

Derpaa de slagtede dygtige Faar og mæskede Geder,
Slagted saa glindsende Sviin og et Nød, som af Hjorden var udsøgt.
Indmaden stegte de flinkt, og deelte den om, medens Andre
Kummerne fyldte med Viin; Pokalerne stilled Eumaios
Frem, og i prægtige Kurve Philoitios, Hyrdernes Formand,
Brød omdeelte til Bordet, men Viin iskjenked Melanthios.
Derpaa de langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked.
Fuld af Rænker i Sind Telemachos bænked sin Fader
Henne ved Tærsklen af Steen i den fastopbyggede Høisal,
Hvor han en maadelig Stol havde sat og et Bord af de mindste;
Derpaa han stilled for ham en Deel af Dyrenes Indmad,
Skjenked ham Viin i et Bæger af Guld, og talte saalunde:
Sid du her, og qvæg dig med Viin som de øvrige Herrer!
Saa skal jeg selv imedens for Beilernes Hænder og Haansord
Holde dig sikker; thi her er jo ei et offentligt Krosted,
Det er Odysses's Huus, som til mig han selv sig erhverved.
Styrer da nu Eders Lyst til Spot og voldelig Adfærd,
Beilere! for at der ei skal reise sig Splid eller Kivsmaal!
Saa han taled, og Alle med Tand i Læberne beed sig,
Over Telemachos studsed de svart, at han talte saa dristig.
Ordet i Kredsen Antinoos tog, hiin Søn af Eupeithes:
Lader os bære med Taal, Achaier! Telemachos' Tale!
Skjøndt den er krænkende nok, heel truende taler han til os.
Zeus tilsteder det ei, vi ellers forlængst i Paladset
Havde til Taushed ham bragt, hvorvel han er klinger af Mæle.
Saa han taled, og ei hans Ord Telemachos ændsed.
Derpaa Herolderne førte den hellige Festhekatombe
Op gjennem Byen, da stimled de haarfagre Mænd af Achaia
Hen til den skyggende Lund, som var helliget Phoibos Apollon.
Men da det øvere Kjød var stegt, og taget af Spiddet,
Stykked de Braden i Parter, og holdt et glimrende Maaltid.
Ei blev Odysses forglemt, Opvarterne gav ham et Stykke,
Ligesaa stort som selv de det fik, thi dette befoel dem
Helten Telemachos selv, hiin Søn af den Ædling Odysseus.
Ei lod Pallas Athene de dristige Beileres Skare
Reent ophøre med krænkende Spot mod Helten Odysseus,
At i hans Sjel Forbittrelsen end kunde dybere fæstes.
Der var i Beilernes Flok en Mand, som hedde Ktesippos,
Hjemme han havde paa Same, og ond var Manden af Hjerte.
Han var umaadelig rig, og stolende trygt paa sin Velstand
Traadte som Beiler han op til Helten Odysses's Hustrue;
Nu til Orde han tog i de trodsige Herrers Forsamling:
Hører hvad sige jeg vil, mandhaftige Beilere alle!
Alt har den fremmede Mand, som det sømmer sig, faaet sin Andeel

Lige med os, thi ei var det smukt, og ei var det billigt,
Om i Telemachos' Huus man skorte det lod paa hans Gjæster.
Ogsaa jeg selv en Gave forære ham vil, som han atter
Enten kan give til Ternen som Løn fordi hun ham baded,
Eller til En af Svendene her i Odysses's Kongsgaard.
Talende saa med sin senede Haand han kasted en Kofod,
Som af en Kurv han hentede frem, men Odysses den undveeg,
Bøiende Hovedet lidt; fortrækkende Munden af Harme
Loe han høit, og hen mod den prægtige Væg fløi Knoglen.
Strax mod Ktesippos med haanlige Ord Telemachos udbrød:
Det var forsand, Ktesippos! et Held for dit Liv, at du ikke
Ramte den fremmede Mand, dit Kast forsigtig han undveeg,
Ellers jeg havde mit skærpede Spyd gjennem Livet dig jaget,
Da kunde her paastand din Fader istedenfor Bryllup
Holde din Døgningefest; thi driste sig Ingen til Frækhed
Her i mit Huus! alt har jeg Forstand, og tilfulde jeg indseer,
Hvad der er godt og ondt, som et Barn jeg teede mig hidtil.
Dog har jeg rolig mig fundet deri, og seet det med Taalmod,
Hvordan mit Qvæg blev slagtet, og Viin og Korn blev fortæret,
Thi det er svært for den enkelte Mand at styre saa Mange.
Vel! saa hører dog op med den fiendtlige Færd, som I øve!
Men er det virkelig nu Eders Agt mig at myrde med Malmen,
Heller jeg ønsked da dette, og bedre det var mig i Sandhed,
Strax at døe, end daglig at see paa al denne Vanart,
Hvordan man Fremmede haaner og slaaer, og Piger til Utugt
Slæber omkring paa skammelig Viis i de prægtige Sale.
Saa han talte, da taug de qvær, og forstummed tilhobe.
Ordet omsider da tog Agelaos, en Søn af Damastor:
Ei var det Skjel, mine Venner! ifald paa saa billig en Tale
Nogen af os ham heftige Ord vilde give til Gjensvar.
Krænker ei heller den Fremmede meer, saalidet som nogen
Anden af Svendene her i Helten Odysses's Hofgaard.
Dog et venskabeligt Raad Telemachos selv og hans Moder
Gjerne jeg gav, om ellers i Sind det hued dem begge.
Vel! saalænge som end det Haab I næred i Hjertet,
At til sit Hjem Odysses, den kløgtige Drot, vilde komme,
Da var I ei at fortænke deri, at I tøved og opholdt
Beilerne her i Paladset, thi sligt var tilvisse det bedste,
Hvis Odysses igjen kom hjem til sin fædrene Bolig;
Nu derimod er det klart, at aldrig tilbage han kommer,
Gak da hen til din Moder, og beed hende tage til Husbond
Den som er ypperst af Alle, og byder de rigeste Gaver,
For at du selv dit fædrene Gods i Mag kan fortære,
Medens din Moder bestyrer sit Huus hos den Mand, hun sig vælger.

Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Nei! Agelaos! ved Zeus og ved Alt hvad min Fader har udstaaet,
Som fra sit Ithaka fjernt forgik eller flakker i Udland,
Aldrig jeg Bryllupet sinked, selv bad jeg min Moder at ægte
Hvem hun behaged, og selv jeg bød hende Gaver i Mængde;
Men hende jage fra Huset imod hendes Villie med Magtsprog,
Skammes og blues jeg over, for Sligt en Gud mig bevare!
Talt, men Pallas Athene paastand blandt Beilerne vakte
Vild og umaadelig Latter, og reent deres Sind hun forvirred;
Alt lød Latteren tvungen fra deres fordreiede Kjæver,
Blod randt ud af Kjødet de aad, i Øinene traadte
Taarerne frem, og det bares dem for, at Jammer sig nærmed.
Strax til Orde da tog den kraftige Theoklymenos:
Ak! usalige Mænd! hvad fattes Jer? Mørke har bredt sig
Rundtomkring Eders Hoved og Ansigt og Knæer forneden;
Suk frembryde saa huult, og Kinderne vædes af Taarer,
Væggene dryppe med Blod saavelsom de prægtige Friser,
Ude paa Gangen og Gaarden der vrimler af Dødningeskygger,
Som ville fare til Erebos ned, til Mørkhedens Rige,
Solen paa Himlen er slukt, og en gruelig Skumring er frembrudt.
Talt; men i hjertelig Latter tilhobe de brast over Manden.
Først tog Polybos' Søn Eurymachos Ordet, og sagde:
Gal maa den Fremmede være, som nys er kommen til Huset.
Derfor, I Ynglinger! fører paastand ham ud af Paladset,
At han til Torvet kan gaae, da han her det finder saa bælgmørkt.
Derpaa til Svar ham gav den kraftige Theoklymenos:
Nei! Eurymachos! Følge paa Vei forlanger jeg ikke;
End har jeg Øren og Øine, og end mine Fødder at gaae paa,
Fast er endnu min Forstand, ei Lak den har eller Lyde,
Og jeg vil vandre med disse herfra, da jeg seer, at en Ufærd
Nærmer sig Eder, da Ingen forvist vil flye eller undgaae,
Ingen af Beilerne her, som i Helten Odysses's Hofgaard
Tee sig frækt mod Enhver, og øve formastelig Gjerning.
Talende saa forlod han den smuktopbyggede Kongsgaard,
Og til Peiraios han gik, som strax tog venlig imod ham.
Beilernes samtlige Flok sad nu og saae paa hinanden,
Og for at drille Telemachos ret, udloe de hans Gjæster;
Da var i Sværmen der En af de trodsige Knøse, som udhrød:
Uslere Gjæster end du, Telemachos! hused vist Ingen,
Hvad for et Drog af en Stodder du hid har slæbt os fra Gaden!
Brød og Viin kan han tigge, men ei han duer til Arbeid,
Kræfter ei heller han har, han er Plat en Tyngsel for Jorden;
Og nu den Anden, han reiser sig op, og forkynder en Spaadom!
Men vil du lyde mit Raad, hvad vel turde være det bedste,

Da vil vi skikke de fremmede Mænd ombord paa et Roerskib
Hen til Sikelernes Land, hvor godt vi faae dem betalte.
Saaledes Beilerne talte, dog ei deres Tale han ændsed,
Taus paa sin Fader han kasted sit Blik, og vented bestandig,
At paa de nedrige Beilere snart han Haand vilde lægge.
Men paa en prunkende Stol i en Stue, som stødte til Salen,
Sad Ikarios' Datter, den kløgtige Penelopeia,
Hvor hun hvert Ord kunde høre, som Mændene talte derinde.
Under en skingrende Latter de laved sig selv deres Davre
Lystig og veltilmode, thi Qvæg var slagtet i Mængde;
Dog en beeskere Nadver der holdtes vel aldrig i Verden,
End der nu snart af den kraftige Mand og den høie Gudinde
Skulde dem laves, da selv de først havde Skjændsel bedrevet.

Een og tyvende Sang.

Bueskydningen.

Drotten Ikarios' Datter, den kløgtige Penelopeia,
Blev det nu pludselig givet i Sind af Pallas Athene,
Buen og Jernene strax at lægge for Beilernes Skare
Frem i Odysses's Sal, til Kamp og dessnarere Blodbad.
Op ad Trappen den høie hun steg, som løb gjennem Huset,
Og i sin fyldige Haand hun tog den krogede Nøgle,
Smeddet med Kunst af Malm, men Grebet var skaaret af Filsbeen.
Derpaa hun skyndte sig strax ledsaget af tjenende Terner
Ned i det bageste Kammer, hvor Konningens Skatte var gjemte,
Kobber saavelsom Guld og Jern heel kunstigen smeddet.
Ogsaa hans smidige Bue og pileforvarende Kogger,
Fuldt af Kolve med smertende Braad, laae gjemte derinde;
Gaver det var fra en Ven, han engang i det Land Lakedaimon
Traf, Iphitos, Eurytos's Søn, en Mand som en Guddom.
Hændelsesviis i Helten Orsilochos' Huus i Messene
Havde de stødt paa hinanden; didhen Odysses var dragen,
Fyldest at faae for et Krav, som det samtlige Folk skulde svare;
Nogle Messeniske Mænd, som tilskibs var til Ithaka komne,
Havde med Vold trehundrede Faar med Hyrderne bortført,
Derfor var nu Odysses, som dengang var ung, bleven langveis
Skikket i Ærind derhen af sin Fader og Mændenes Ældste.
Derimod kom Iphitos derhen, tolv Hopper at søge,
Som vare løbne ham bort, tilhobe med pattende Muulføl;
Disse til Død og Fordærv ham selv dog bleve med Tiden,
Da han var kommen engang til den modige Søn af Kronion,
Manden Herakles, den stærke, som øvede store Bedrifter;
Selv i sit Huus Iphitos sin Gjæst han grusomt ihjelslog,
Uden at blues for Gudernes Hevn eller Bordet, som selv han
Frem havde sat for sin Gjæst, endda han myrded Iphitos,
Og i sin Gaard han beholdt hans Flok stærkhovede Hopper.

Spørgende rundt efter disse han traf Odysses, og gav ham
Buen, som stærken Eurytos i fordums Tid havde baaret,
Og som blev arvet af Sønnen ved Faderens Død i Paladset,
Men et fortræffeligt Spyd og et Sværd ham Odysses foræred.
Saaledes Gjæsteforbundne de blev, dog aldrig ved Bordet
Saae de hinanden som Gjæster, thi dræbt af Herakles forinden
Faldt Iphitos, Eurytos's Søn, en Mand som en Guddom,
Han som foræred ham Buen; dog tog den Ædling Odysseus
Aldrig den med, naar i Leding han drog paa tjærede Skibe,
Men som et Minde den laae om en kjær uforglemmelig Gjæstven
Troligen gjemt i hans Huus, dog hjemme han bar den bestandig.
Men da den herlige Viv til det lønlige Kammer var kommen,
Og hun ved Tærskelen stod, som fordum en duelig Mester
Smukt havde tømret af Eeg, og skarpt efter Snor havde rettet,
Dengang han Stolperne reiste, og satte de skinnende Fløie,
Løste hun strax den Rem, som var bunden om Dørenes Haandgreb,
Stak saa Nøglen i Hullet, og træffende lige med Kammen
Skjød hun Slaaen tilbage; da braged det høit, som naar Tyren
Brøler i blomstrende Vang, saa braged de prægtige Fløie,
Da de blev aabned' med Nøglen, og bredte sig flux fra hinanden.
Derpaa hun strax steg op paa et Lad af Fjæler, paa hvilket
Kisterne stod med Klæder og Tøi, som dufted af Virak,
Strakte saa Armene frem, og lettede Buen af Knagen
Ned, paa hvilken den hang indsvøbt i et skinnende Hylster.
Derpaa hun satte sig ned, og læggende Buen paa Skjødet
Hulked hun lydt, mens hun Hylsteret trak af Konningens Armbrøst.
Men da hun saa med Jamren og Graad havde lettet sit Hjerte,
Skyndte hun op sig i Salen til Beilernes modige Skare;
Selv i Haanden hun bar det pileforvarende Kogger,
Fyldt med braadede Pile, saavelsom den smidige Bue;
Bag hende Ternerne gik med et Skriin, hvori der en Mængde
Laae af Jern og Malm, som Konningen brugte til Dystleeg.
Men da den herlige Viv kom hen til Beilernes Skare,
Standsed ved Stolpen hun brat i den fastopbyggede Høisal,
Hyllende tæt om Kind en Flig af sit skinnende Liinslør;
En af de venlige Terner der stod ved hver hendes Side,
Strax i Beilernes Kreds sin Røst hun hæved, og sagde:
Hører hvad sige jeg vil, I Beilere! I som saa længe
Haardt medtog dette Huus ved idelig Fraadsen og Drikken,
Da jeg langsommelig Tid har her maattet savne min Husbond,
Uden at saadan en Færd I med Andet formaae at besmykke,
End at I inderlig ønske, mig hjem at føre som Hustrue.
Vel, I Beilere da! til Dyst indbyder jeg Eder,
Frem for Eder jeg lægger Odysses's mægtige Bue;

Hvo som nemmest forstaaer med Hænderne Buen at spænde,
Og gjennem samtlige tolv opstillede Biler kan skyde,
Ham vil jeg følge som Viv, og sige Farvel til det skjønne
Rigtforsynede Huus, jeg betraadte som Brud i min Ungdom,
Og som jeg, selv i Drømme, skal mindes i kommende Dage.
Talende saa befoel hun Eumaios, Svinenes Hyrde,
Buen og Jernene frem at lægge for Beilernes Skare;
Grædende tog han og lagde dem frem, og Oxernes Hyrde
Brast i Graad, da Øie han fik paa Konningens Bue.
Dem udskammed Antinoos strax, tog Ordet og sagde:
Tossede Landsbyedrog! som kun har Tanke for Døgnet!
Hvad betyder den Flæben, Elendige! hvortil bevæge
Hjertet i Dronningens Barm? hun har allerede foruden
Sorg og Græmmelse nok, da hun misted sin elskede Husbond.
Sætter da taust ved Maden Jer hen, eller hvis I vil græde,
Pakker Jer da paa Døren, men Buen I lade tilbage
Beilerne her til en Dyst, som sandelig ei er at laste,
Thi det er vist ikke let at spænde den blankede Bue;
Der er jo ei blandt Beilerne her, saamange vi ere,
Saadan en Mand som Odysses, ja! selv har fordum jeg seet ham,
Og jeg erindrer ham grandt, dog kuns en Pog var jeg dengang.
Saa han taled, og haabed i Sind, at det skulde ham lykkes,
Buen at spænde, og skyde sin Piil gjennem samtlige Biler;
Vorde han skulde dog selv den Første, der kom til at smage
Pilen fra Helten Odysses's Haand, da nys han i Salen
Selv ham haaned og egged de øvrige Mænd til det Samme.
Derpaa den kraftige Svend Telemachos taled iblandt dem:
Ha! forvist maa Zeus min Forstand mig have berøvet!
Nu da min elskede Moder, en Qvinde saa snild, mig erklærer,
At hun forlader mit Huus, og drager herfra med en Fremmed,
Bryder i Latter jeg ud og glæder mig ret som en Taabe.
Vel, I Beilere nu! til Dyst indbyder jeg Eder,
Dyst om en Viv, hvis Mage man ei i Achaia vil finde,
Eller i Argos, Mykene, selv ei i det hellige Pylos,
Eller paa Ithaka her, eller hist paa det taagede Fastland;
Dog det veed I jo selv, hvorfor skal jeg rose min Moder?
Vel! forhaler ei Sagen ved Sinkelser! vægrer Jer ikke
Længer ved Buen at spænde, at snart vi see, hvad det bli'er til!
Ogsaa jeg selv ret gjerne gad spænde min fædrene Bue!
Mægted jeg Strengen at spænde, og Piil gjennem Jernene skyde,
Da bedrøved min Moder mig ei ved at flytte fra Hjemmet
Bort til den Fremmedes Huus, og ei blev jeg ene tilbage,
Mægted jeg alt at handtere med Kraft mine fædrene Vaaben.
Talt; da sprang fra sit Sæde han op, sin Skarlagenskappe

Lagde han bort, og af Skuldre han tog sin hvæssede Glavind.
Først han nu Bilerne reiste, en Fure han langs hen ad Tilie
Ridsed at sætte dem i, og efter en Snor han dem stilled,
Tramped saa Muld omkring, og de saae med megen Forundring,
At han dem stilled saa lige, thi aldrig de før havde seet det.
Derpaa han traadte til Tærskelen hen, og prøvede Buen,
Tregange klemte han den, og strengte sig an for at spænde,
Tregange svigted hans Kraft, dog end han haabed i Sindet,
Buen at spænde, og skyde sin Piil gjennem samtlige Biler,
Og da han fjerdegang trak med Kraft, han vist havde spændt den,
Havde hans Fader ei vinket, og standset ham midt i hans Iver.
Atter den kraftige Svend Telemachos tog nu til Orde:
Ha! jeg vorder forvist enten svag og usel min Livstid,
Eller jeg end er for ung, og kan ei paa min Arm mig forlade
Nok til at værge mig kjækt mod en Mand, som mig voldelig anfaldt.
Derfor velan, I Andre, som mig er i Kraft overlegne,
Prøver nu Buen, og lader os snart faae Ende paa Kampen!
Saa han taled, og Buen af Haand han satte paa Jorden,
Læned den op mod den blankede Dørs fastfugede Fjæler,
Stilled ved Buen den hurtige Piil i den prægtige Hage,
Og paa den Stol sig satte, hvorfra han nys havde reist sig.
Ordet i Kredsen Antinoos tog, hiin Søn af Eupeithes:
Træder nu frem, mine Venner! paa Rad fra Venstre til Høire,
Der hvor Skjenken begynder, naar Viin han i Bægrene fylder!
Saa Antinoos talte, hans Ord godt hued dem Alle.
Først fra sit Sæde Leiodes, en Søn af Oinops, sig reiste;
Som deres Offerbeskuer bestandig han inderst i Krogen
Sad ved den prægtige Kumme, og han var den Eneste blandt dem,
Hvem den uteerlige Færd var imod, og han haded dem Alle.
Han var den Første, som nu tog Buen og Pilen ihænde,
Hen over Tilie til Tærklen han treen, og prøvede Buen.
Dog han spændte den ei, hans Hænder, uhærdede, fine,
Slappedes altsom han trak, da taled han saa til dem Alle:
Venner! at spænde den, aarker jeg ei, en Anden den tage!
Mange fortrinlige Mænd forvist denne Bue vil koste
Livet og Aanden, og bedre for os at døe end at leve,
Hvis vi reent gik glip af det Meed, for hvilket vi samles
Idelig her i Paladset, og vente fra Dage til Dage.
Nu er der Mangen af Eder, som haaber i Sind, og som ønsker
Penelopeia til Viv, den Ædling Odysses's Hustrue,
Men naar han Buen har prøvet, og ret har lært den at kjende,
Da vil som Beiler med Gaver og Skjenk af Achaiernes fagre
Møer en Anden han søge til Brud, lad saa Dronningen ægte
Den, som meest hende skjenker, og hvem hende Skjebnen bestemte.

Knap havde dette han talt, saa satte han Buen til Jorden,
Læned den op mod den blankede Dørs fastfugede Fjæler,
Stilled ved Buen den hurtige Piil i den prægtige Hage,
Og paa den Stol sig satte, hvorfra han nys havde reist sig.
Ham udskammed Antinoos strax, tog Ordet, og sagde:
Ha, Leiodes! hvad Ord undslap dig fra Tændernes Række?
Rædsomt og fælt det lyder, det harmer mig saadant at høre,
Om denne Bue saasandt fortrinlige Mænd skulde koste
Livet og Aanden, fordi du ei formaaer den at spænde.
Dig har din værdige Moder jo rigtignok ei til en Kæmpe
Født, som med Kraft kunde skyde de flyvende Pile fra Strengen,
Men i vor mandige Kreds er der Andre, som snart den vil spænde.
Talt; og Befaling han gav til Melanthios, Gedernes Hyrde:
Skynd dig, og tænd paastand en blussende Ild her i Salen,
Sæt ved Ilden en Stol, og bred derover et Uldskind!
Dernæst en stor Klump Fedt du herind fra Stegerset hente,
At vi kan smøre den ind med Fedt, og ved Varmen den myge,
Da vil vi Buen forsøge, og snart see Ende paa Kampen.
Talt; og paastand en levende Ild Melanthios tændte,
Satte ved Ilden en Stol, og bredte derover et Uldskind;
Dernæst en stor Klump Fedt han ude fra Stegerset hented;
Beilerne varmed nu Buen, og prøved den En efter Anden,
Dog de magted den ei, deres Kraft var meget for ringe.
Kun Antinoos end og Eurymachos nølede begge,
Beilernes ypperste Mænd, som i Kraft stod over dem Alle.
Nu begav det sig saa, at ud med hinanden af Huset
Baade Philoitios gik og Eumaios, den ærlige Hyrde;
Strax efter dem forføied Odysses sig selv ud af Salen,
Og da de ud af Døren og udenfor Gaarden var komne,
Taled Odysses med venlige Ord saalunde til begge.
Hyrder! et Ord med Eder ret gjerne jeg nu vilde snakke,
Eller skal heller jeg tie? dog byder mit Sind mig at tale.
Hvad var hos Eder at vente for Hjelp, om Odysses fra Udland
Pludselig nu kom hjem, og en Gud ham førte tilbage?
Hvem forsvared I da, enten Beilerne, eller Odysseus?
Siger det frit saaledes som Sind og Hjerte det byder!
Derpaa ham svared igjen Kohjordernes øverste Hyrde:
Fader Kronion! o gid vor Bøn opfylde du vilde,
At han igjen kom hjem, og en Gud ham førte tilbage!
Snart du skulde da see, hvad Kraft og Arme jeg eier.
Ligesaa bad Eumaios til alle de salige Guder,
At til sit Hjem Odysses, den kløgtige Drot, maatte komme.
Men da han Hyrdernes Sind heel grandt havde skuet igjennem,
Tog han Ordet paany, og talede saa til dem begge:

Her hjemkommen jeg staaer, det er mig! efter Farer og Trængsler
Hjem i det tyvende Aar til mit Fædreneland jeg er kommen;
Klart jeg seer, at I er de eneste To af mit Huusfolk,
Hvem jeg er velkommen hjem, ei Een har jeg hørt af de Andre
Bede den Bøn, at hjem jeg igjen til mit Huus maatte komme.
Derfor jeg Eder vil sige forsand, hvordan det vil vorde,
Skjenker en Gud mig det Held disse Beilere her at betvinge,
Da vil Enhver af Eder en Viv jeg give tilægte,
Bygge Jer Huse ved Siden af mit med rigeligt Boskab,
Og I skal stedse mig være Telemachos' Venner og Brødre.
Dog velan! et tydeligt Tegn jeg Eder vil vise,
At I kan kjende mig ret, og fast overtydes i Sindet;
Her er den Skramme, som fordum et Sviin mig slog med sin Huggert,
Da med Autolykos' Sønner jeg op paa Parnasos var dragen.
Talende saa sine Pjalter han rev tilside fra Skrammen,
Men da nu Hyrderne saae den, og Alt gjenkjendte tilfulde,
Græd de lydt, mens Armene fast om Odysses de slynged,
Bøde ham froe velkommen, og kyssed hans Hoved og Skuldre.
Ogsaa Odysses bedækked med Kys deres Hænder og Hoved;
Og under saadan en Jamren vist Solen var gangen tilbjerge,
Hvis Odysses ei selv havde standset den brat ved at sige:
Holder dog op med Jamren og Graad, at Ingen fra Huset
Kommer herud og seer det, og strax det fortæller derinde!
Gaaer nu ind, hver Enkelt for sig, ei Alle paa eengang!
Først jeg selv, saa I; dog end aftale vi dette!
Ei vil Nogen af Beilernes Sværm, saa mange de ere,
Give sit Minde dertil, at man rækker mig Buen og Koggret,
Nei! men derfor, Eumaios! maa du i Salen derinde
Flye mig Buen i Haand, og desuden til Qvinderne sige,
At de skal laase tilgavns deres Kamres forsvarlige Døre;
Ja om endog de høre maaskee hernede fra Salen
Bulder og jamrende Skrig af Mænd, saa skal de dog ikke
Vove sig ud, men i Roe blive siddende ved deres Arbeid.
Dig, Philoitios! gives det Hverv, at du Porten til Gaarden
Lukker tilgavns med Nøglen, og flinkt slaaer Remmen for Laasen.
Talt, da begav han sig ind i den smuktopbyggede Bolig,
Og paa den Stol sig satte, hvorfra han nys havde reist sig.
Strax derpaa kom ogsaa de To af Odysses's Svende.
Alt Eurymachos Buen handterede frem og tilbage
Over den skinnende Ild at varme den trindt, men han aarked
Ei endda den at spænde; da fnøs hans mandige Hjerte,
Dybt han sukked af Harm, tog Ordet, og talte saalunde:
Ha! forsand det smerter mig svart for mig selv og os Alle;
Ei saameget jeg harmes for Bryllupet, skjøndt det mig ærgrer,

Der er tilvisse jo nok af Achaiske Qvinder foruden
Baade paa Ithakas Øe, og omkring i de øvrige Stæder;
Nei! men om alle vi Mænd saa langt i Kræfter tilbage
Stod for Helten Odysses, at ei engang vi hans Bue
Mægted at spænde, det blev os en Tort for kommende Slægter.
Ham Antinoos svared igjen, hiin Søn af Eupeithes:
Sligt, Eurymachos! aldrig vil skee, selv veed du det bedre;
Det er jo folkelig Fest, som idag for den mægtige Guddom
Feires i Landet, og hvo vilde da vel spænde sin Bue?
Trygt kan I lægge den hen, og Bilerne ville vi alle
Her lade staae som de staae, thi knap vil Nogen, det troer jeg,
Vove sig ind i Odysses's Sal, for bort dem at tage.
Vel! lad Skjenken paastand os Bægrene fylde til Offring,
At, naar vi Vinen har offret, vi hen kan lægge vor Bue.
Men naar det gryer ad Dag, skal Melanthios, Gedernes Hyrde,
Geder os bringe herhid, de bedste, som findes i Flokken,
Naar vi da Bove har brændt til Apollon den Bueberømte,
Da vil vi Buen forsøge, og faae en Ende paa Kampen.
Saa Antinoos talte, hans Ord godt hued dem Alle.
Flux udøste Herolderne Vand over Beilernes Hænder,
Knøsene Viin i Kummerne gjød, til den skummed om Randen,
Fyldte saa Bægre til Offring, og skjenkede rundt for dem Alle;
Men da de Viin havde offret, og drukket saameget dem lysted,
Tog Odysses, den sindrige Drot, skalkagtig til Orde:
Hører mig, Drotter tilhobe, som frie til den prisede Dronning!
At jeg kan sige, hvad Hjertet i Barm mig byder forkynde.
Dog Eurymachos her og Antinoos, skjøn som en Guddom,
Fremmest jeg beder, thi snildt var hans Ord, da han bød Eder lægge
Buen til Roe for idag, og saa lade Guderne raade,
Seier vil Guden imorgen tildele hvem selv han behager.
Laaner den blankede Bue mig lidt, at her iblandt Eder
Prøve jeg kan hvad Kraft jeg i Armene har, om min Styrke
End er den samme som før jeg besad i de smidige Lemmer,
Eller om Vandring og Nød har alt udslidt mine Kræfter.
Saa han taled, og heftig fortørnedes Alle tilhobe,
Bange de var for det Træf, at han Buen maaskee kunde spænde.
Strax Antinoos skammed ham ud, tog Ordet, og sagde:
Fremmede Usling! ei mindste Forstand har meer du tilbage;
Er det ei nok, at du her blandt os høibyrdige Herrer
Spiser i Mag, hvor det ei paa Mad eller Drikke dig skorter,
Og at du hører de Taler og Ord, som mellem os falde?
Ellers har Fremmed og Stodder ei Lov at høre vor Tale.
Vinen har ventelig gjort dig forrykt, og den er jo Manges
Meen, naar man skyller den i sig, og ei den drikker med Maade.

Selv den berømte Kentaur Eurytion blev jo af Vinen
Fristet til Daarskab engang i den bolde Peirithoos' Bolig,
Da han var Gjæst i Lapithernes Land; forstyrret af Vinen
Øved han Vold i Peirithoos' Huus i rasende Vanvid;
Da bleve Heltene vrede, foer op imod ham, og slæbte
Ud over Gangen ham flux, og skar ham Øren og Næse
Af med den grusomme Malm, men han, fortumlet i Sindet,
Vandrede hjem i en Døs med gruelig Løn for sin Daarskab.
Derved en Krig mellem Heltenes Folk og Kentaurerne udbrød,
Først dog selv han fornam, hvad Ondt en Ruus kan forvolde.
Saa bebuder jeg dig, at vente du kan dig en Ufærd,
Hvis nu Buen du spænder, thi ei hos Nogen i Landet
Skal du da Venlighed møde, men strax vorde sendt paa et Fartøi
Hen til Echetos, den Drot, som er hver en Dødeligs Rædsel;
Aldrig med Livet du slipper da bort; dog sæt dig nu rolig
Hen og drik, og maal dig ei med Mænd, som er yngre!

Ham tiltalede strax den forstandige Penelopeia:
Hør, Antinoos! ei er det smukt, og ei er det billigt,
Her i Huset at sætte Telemachos' Gjæster tilside.
Sæt at den fremmede Mand i Lid til Armenes Kræfter
Virkelig mægter at spænde Odysses's vældige Bue,
Mener du derfor, at hjem til Sit han mig fører som Hustrue?
Visselig nærer han selv ei slig Forhaabning i Sindet;
Derfor maa Ingen af Eder urolig for Sligt i sit Hjerte
Feire vort festlige Gilde; den Sag er jo plat umulig.

Strax gav Polybos' Søn Eurymachos hende til Gjensvar:
Hør mig, Ikarios' Datter, forstandige Penelopeia!
Ei vi troe, at han fører dig hjem, thi Sligt var umuligt;
Nei! men vi blues i Sind for hvad Mænd og Qvinder vil sige,
Om det skal hedde som saa blandt menige Mænd i Achaia:
Svagere Mænd til den kraftige Mands livsalige Hustrue
Beile, dog Ingen formaaer at spænde hans blankede Bue;
Brat da kommer en Fremmed, en vildtomflakkende Stodder,
Buen han spænder, og Pilen han let gjennem Jernene skyder;
Saa vil man sige forsand, og for os det vorder en Skjændsel.

Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:
Aldrig, Eurymachos! priseligt Rye kan Mænd sig hos Folket
Vinde, som ei har Agt for en hæderlig Mand, men ved Fraadsen
Øde hans Huus, hvi regner I da dette her for en Skjændsel?
Og nu den fremmede Mand, han er stor og dygtig af Bygning,
Ogsaa han roser sig af, at en ædelig Mand er hans Fader;
Vel! saa giver ham Buen i Haand, at vi see hvad han duer til!
Dette dog sige jeg vil, og visselig vorder det fuldbragt,
Spænder han Buen saasandt, og Apollon den Roes ham forlener,

Da vil en pyntelig Klædning jeg give ham, Kjortel og Kappe,
Dertil et stingende Spyd til Værn mod Mænd eller Hunde,
Samt et Sværd, tveegget og skarpt, og til Fødderne Saaler,
Og jeg vil skaffe ham hen, hvorhelst hans Hjerte begjærer.

Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:
Fuldere Ret til Buen end jeg har ingen Achaier,
Enten at give den bort eller ei, som selv det mig lyster,
Hverken af dem, der raade med Magt paa Ithakas Fjeldøe,
Eller paa Holmene hist ved det gangerernærende Elis,
Ingen af dem skal med Magt forhindre mig, selv om mig lysted,
Buen at række min Gjæst og lade ham tage den med sig.
Gak til dit Kammer nu hen, og besørg din Gjerning i Huset,
Baade din Væv og din Teen, og befael dine Tjenesteqvinder,
Røgte med Flid deres Dont! for Buen maae Mændene sørge
Alle, men jeg dog meest, thi min er Magten i Huset.

Studsende svart ved hans Ord tilbage hun gik til sit Kammer,
Da hun paa Hjerte sig lagde sin Søns forstandige Tale,
Og da med Ternerne op hun i Høienloftskammer var kommen,
Der for Odysses, sin Husbond, hun græd, til Pallas Athene
Lod over Øinenes Laag neddale den liflige Slummer.

Hyrden Eumaios i Haand nu tog den krogede Bue,
Vrede da Beilerne blev, og høit i Salen de skjældte;
Da var i Sværmen der En af de trodsige Knøse, som udbrød:
Hvor, elendige Hyrde for Sviin! vil du hen med den Bue?
Est du forrykt? ret snart skal hurtige Hunde dig æde
Fjernt fra Menneskers Færdsel ved Svinene, som du har opfødt,
Hvis Apollon saasandt og Gudernes Slægt er os naadig.

Saa man taled, og hen paa Pladsen igjen han den lagde,
Slagen af Skræk ved det buldrende Raab fra saa stor en Forsamling;
Dog med bydende Røst Telemachos raabte til Hyrden:
Tag kun Buen! det baader dig knap, om du Alle vil lystre.
Mulig, hvorvel jeg er yngst, jeg jog dig ellers med Steenkast
Ud paa Landet igjen, thi over dig staaer jeg i Kræfter.
Gid jeg ligesaa høit i Kraft og dygtige Arme
Stod over alle de Mænd, der som Beilere kom til Paladset,
En efter Anden jeg da ret snart heel ynkelig tilredt
Ud af vort Huus skulde jage, thi kun de tænke paa Udaad.

Talt; men i hjertelig Latter tilhobe de brast over Manden,
Og deres heftige Harm mod Telemachos lagde sig noget.
Flux tog Hyrden nu Buen, og bar den hen gjennem Salen,
Nærmed sig Helten Odysses, og gav ham Buen ihænde;
Kaldte saa strax paa Ammen, den troe Eurykleia, og sagde:
Hør, Eurykleia, du snilde! Telemachos Eder befaler,

At I skal laase tilgavns Eders Kamres forsvarlige Døre,
Ja om endog I høre maaskee hernede fra Salen
Bulder og jamrende Skrig af Mænd, saa skal I dog ikke
Vove Jer ud, men i Roe blive siddende ved Eders Arbeid!
Saa han taled, og ei fløi Ordet forbi hendes Øren;
Dørene laased hun strax til de velindrettede Kamre.
Lønlig af Huset sig ud Philoitios listed imedens;
Porten han lukked i Laas til den velomhegnede Gaardsplads.
Ude ved Hallen der laae et Toug, som var brugt til et Roerskib,
Snoet af Bast, med dette han Fløiene surred, saa gik han
Ind, og paa Stolen sig satte, hvorfra han nys havde reist sig.
Hen paa Odysses han stirred, som alt handterede Buen,
Dreied og vendte den ivrig, og syned den trindt, for at kjende,
Om ikke Hornet af Orme var ædt, mens Drotten var borte.
Mangen da talte saalunde, med Øinene vendt mod sin Naboe:
Sikkert en Kjender han er, som grandt forstaaer sig paa Buer,
Eller maaskee har selv i sit Hjem han Mage til Armbrøst,
Eller en lignende gjøre han vil; hvor ivrig i Haanden
Hid og did han den vender, den listige Skjelm af en Stodder!
Atter en Anden til Orde nu tog af de trodsige Knøse:
Gid ham ligesaa stort et Held maa times herefter
Som hans Kraft vil forslaae til at spænde den vældige Bue!
Saaledes Beilerne talte, men strax da Helten Odysseus
Havde sin vældige Bue handteret, og nøie beseet den,
Ret som en Mand, der at synge forstaaer og at spille paa Lyre,
Spænder med Lethed en Streng om en nye fastsluttende Skrue,
Naar han foroven og neden har fæstet den snoede Tarmstreng,
Ligesaa nemt Odysses nu spændte den vældige Bue.
Først med sin Høire han tog i Strengen et Tag, den at prøve,
Og for hans Øren saa liflig den sang, som Svalernes Qviddren;
Da bleve Beilerne vrede tilgavns, og skiftede Farve,
Og i det samme lod Zeus høit Tordenen rulle til Varsel,
Men i sin Sjel sig fryded den hærdede Konning Odysseus,
At ham den snedige Kronos's Søn tilskikked et Jertegn.
Derpaa han greb den hurtige Piil, som blottet og ene
Laae paa Bordet foran ham, endnu laae alle de andre
Rolig i Koggerets Rum, dem Achaierne snart skulde smage,
Lagde den midt paa Buen, trak Strengen og Kærven tilbage,
Uden at reise sig op fra sin Stol, og sigtende retud
Skjød han Pilen fra Streng, og ei han Bilerne feiled,
Ind ad den forrestes Øie, og ud gjennem alle de andre
Fløi den braadede Piil, og han selv til Telemachos raabte:
Ei har du Skam af den Gjæst, Telemachos! som i din Høisal

Sidder, ei skjød af Maalet jeg feil, og ikke heller jeg længe
Sled for Buen at spænde, endnu er min Kraft ved det Gamle,
Ei er den saadan, som Beilerne troe, der spodsk mig forhaane.
Nu er det Tid, at vi ogsaa en Nadver til Beilerne lave,
Mens det er lyst endnu, og saa kan de siden sig more
Baade med Cithar og Sang, thi Sligt er en Pryd ved et Gilde.
Talende saa han vinked med Bryn, og flux over Axel
Helten Odysses's Søn Telemachos kasted sit Slagsværd,
Greb med Haanden sit vældige Spyd, og traadte paa Stedet
Hen til Faderens Stol, bevæbnet med funklende Kobber.

To og tyvende Sang.

Beilernes Drab.

Drotten Odysses, den snilde, rev nu sine Pjalter af Kroppen,
Sprang paa Tærskelen op med Buen i Haand og med Koggret,
Fyldt med Kolve, og dryssed paastand de hurtige Pile
Ned foran sine Fødder; til Beilerne talte han derpaa:
Saa er den Dyst da stridt, som sandelig ei var at laste:
Nu vil jeg see, om et Maal, som aldrig er ramt af en Skytte,
Muligen træffe jeg kan, og Apollon den Roes mig forlener.
Talende saa han en stingende Piil mod Antinoos løsned,
Just som til Munden en gylden Pokal, tvehanket og prægtig,
Løfte han vilde fra Bordet, og alt han i Hænderne holdt den,
Viin at drikke deraf, slet ei om Døden han drømte;
Hvo skulde vel i saa talrig en Kreds af Gjæster ved Gilde
Troet, at den enkelte Mand, om han end var aldrig saa kraftfuld,
Gruelig Død skulde sendt ham og Dødsens sorte Gudinde?
Dog Odysses i Struben ham traf, hvorefter han sigted.
Tværsigjennem den buttede Hals Piilodden sig trængte,
Brat til Siden han segned, og Bægeret faldt ham af Haanden,
Da han blev ramt; af hans Næse paastand udvælded det røde
Blod i en styrtende Straale, med Foden han slog i det samme
Bordet omkuld foran sig, og spildt blev Maden paa Gulvet,
Brød og Steg blev sølet i Blod; men rundt om i Salen
Larmede Beilerne stærkt, da de saae Antinoos falde.
Op de styrted fra Stol, og støiede vildt gjennem Salen,
Mens deres speidende Blik løb rundt ad de prægtige Vægge,
Uden etsteds enten Skjold eller Spyd at finde til Angreb.
Heftig de foer da løs med truende Ord mod Odysseus:
Fremmede! vee dig, at Mænd du vælger til Maal for Piilskud!
Aldrig skal meer du stedes til Dyst, thi nu est du dødsens,
Da du med Piil har myrdet en Mand, den ypperste Yngling
Her paa Ithakas Øe; derfor skal Gribbe dig æde.

Saaledes toge de Sagen, de meente forvist han af Vaade
Manden ihjel havde skudt, og mindst de tænkte, de Daarer,
At en forfærdelig Død dem snart skulde times tilhobe.
Dem tiltalte med rynkede Bryn Odysses den snilde:
Ha, I Hunde! forvist har I meent, at jeg aldrig tilbage
Kom fra Troernes Land, da mit Huus saa grovt I forøde.
Tjenesteqvinderne her med Vold I bruge til Utugt,
Og til min Hustrue I beiled, mens end jeg selv var ilive
Uden den ringeste Frygt for de salige Guder i Himlen,
Eller for Menneskers Spot og Hevn i kommende Dage;
Derfor skal gruelig Død ret snart Eder times tilhobe.
Saa han taled, da blegned af Skræk den samtlige Skare,
Ængstelig løb deres Blik, at søge mod Døden en Tilflugt.
Kun Eurymachos svared igjen, og talte saalunde:
Est du Odysses saasandt, som er hjem til Ithaka kommen,
Da har med Føie du lastet den Færd, Achaierne øved,
Grovt de forsaae sig saavel i dit Huus, som ude paa Landet.
Dog der ligger han nu, den Mand, som er Skyld i det Hele,
Det er Antinoos der, som slig Ugjerning har yppet,
Ei saameget af Længsel og Lyst til at ægte din Hustrue,
Nei! paa Andet han tænkte, dog Zeus fuldbyrded det ikke:
Lumskelig vilde han myrde din Søn, og selv være Konge
Over det samtlige Folk paa Ithakas blomstrende Fjeldøe;
Dog, som forskyldt paa sin Gjerning han faldt; men du være skaansom
Nu mod dit Folk, og saa vil vi offentlig gjøre dig Afbigt,
Og til Erstatning for Alt hvad vi aad og drak i Paladset
Bringer Enhver af os dig en Snees bredpandede Oxer;
Kobber desuden og Guld vil vi give dig, indtil dit Hjerte
Mildnes igjen; før var det ei sært, at Harme betog dig.
Ham gjensvared med rynkede Bryn Odysses den snilde:
Nei! om I alt Eders arvede Gods, Eurymachos! gav mig,
Alt hvad for Tiden I har, og endnu tilføiede mere,
Raste jeg lod dog ikke fra mordiske Slag mine Hænder,
Førend I Alle tilhobe har bødet for al Eders Udaad.
Frit nu staaer det til Eder, om frem til Kamp I vil træde,
Eller ved Flugt, om muligt, fra Død og Fordærv Eder bjerge;
Knap dog lykkes det Nogen, herfra med Livet at slippe.
Saa han taled, da rysted af Skræk deres Knæer og Hjerte.
Atter Eurymachos hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
Venner! ei lader han raste fra Skud sine mordiske Hænder,
Men da han Koggeret har i sin Haand og den blankede Bue,
Bliver han visselig ved, fra den skinnende Tærskel at skyde,
Til han har myrdet os Alle; velan! lad os tænke paa Kampfærd!
Sværdene drage vi flux, og til Værn mod de dræbende Pile

Holde vi Borde som Skjold, saa styrte vi samtlige mod ham,
Om vi maaskee kan drive ham bort fra Tærsklen og Døren,
Komme paa Gaderne ud, og Folk strax samle ved Anskrig;
Da har snart denne Mand for sidstegang løsnet et Piilskud!
Knap havde dette han talt, saa trak han af Balg sit Slagsværd,
Skarpt, tveegget og smeddet af Malm, og styrted imod ham
Med et forfærdeligt Skrig; men Helten Odysses fra Strengen
Skjød en Piil i det samme, som traf i Brystet ved Vorten;
Dybt i Leveren foer den flyvende Piil, af hans Høire
Sank det blinkende Sværd, og styrtende ned over Bordet
Tumled han brat omkuld, saa Maden og Tvillingpokalen
Hen ad Gulvet blev slængt; mod Tilien slog han sin Pande,
Martret af Qval i sit Sind, mens begge hans sprællende Fødder
Sparkede Stolen omkuld, og Mulm omtaaged hans Øine.
Flux Amphinomos foer den hærdede Konning Odysseus
Heftig tillivs, og af Balgen han rev sit hvæssede Glavind,
Mulig fra Døren at jage ham bort; men hurtig forinden
Rendte Telemachos kraftig sit kobberne Spyd ham i Ryggen
Midt mellem Skuldrene ind, og drev det ud gjennem Brystet.
Brat han faldt saa det drøned, og slog sin Pande mod Gulvet.
Flux tilbage Telemachos sprang, og sin mægtige Spydstang
Sidde han lod i Amphinomos' Ryg, thi svart han befrygted,
At en Achaier maaskee, naar sit Spyd han af Dødningen uddrog,
Skulde ham hugge med Sværd, eller jage ham Klingen i Livet.
Hurtig han løb, og stod paastand hos sin elskede Fader;
Trædende nær med bevingede Ord saalunde han talte:
Fader! jeg iler afsted, et Par Spyd og et Skjold dig at hente,
Dertil en Hjelm af Malm, som fast om Tindingen slutter;
Ogsaa jeg selv mig væbner, og begge de trofaste Hyrder
Skaffer jeg Vaaben; man slaaes dog bedst i Rustningens Plader.
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Løb og hent dem, imedens jeg end har Pile til Værge,
At de fra Døren skal ei fortrænge mig, mens jeg er ene.
Talt; Telemachos strax adlød sin Faders Befaling.
Hen til Kamret han løb, hvor de prægtige Vaaben var gjemte,
To Par dygtige Skjolde han tog, og fire Par Landser,
To Par Hjelme desuden af Malm med viftende Haarbusk,
Bar dem ud, og stod i en Fart hos sin elskede Fader.
Selv han først sig rusted til Kamp med de kobberne Vaaben;
Ogsaa paa lignende Viis de to Qvæghyrder sig væbned,
Og hos Odysses de stilled sig hen, den snedige Kæmpe.
Medens Odysses i Koggret endnu havde Pile til Modværn,
Sigted i Salen han flinkt, og ved hvert et Skud, som han løsned,
Traf han en Beiler med Piil, saa de styrtede En efter Anden;

Men da saa Pilene slap for den sigtende Konning omsider,
Tog han Buen, og satte den ned ved Stolpen til Døren
Op mod den skinnende Væg i den fastopbyggede Høisal.
Derpaa han kasted om Axel et Skjold af fire Lag Huder,
Og paa det kraftige Hoved han satte den prægtige Stridshjelm,
Smykket med Hestehaars Sværv, vildt vaiede Busken foroven,
Greb saa tilsidst to dygtige Spyd, beslagne med Malmod.
Men i den murede Væg var paa Siden en Dør med en Trappe,
Bag hvis inderste Tærskel der løb fra den prægtige Høisal
Ud til Gaden en Vei, og af dygtige Fjæler var Døren;
Denne befoel Odysses sin troe Eumaios at vogte,
Stillende tæt sig derhen, thi een Mand fyldte dens Munding.
Strax Agelaos nu talede saa til den hele Forsamling:
Venner! ifald man blot kunde Sidevægsdøren bestige,
Raabe paa Gaderne ud, og Folk strax samle ved Anskrig,
Da havde snart denne Mand for sidstegang løsnet et Piilskud.
Derpaa ham svared igjen Melanthios, Gedernes Hyrde:
Nei! Agelaos! det gaaer ei an, thi Døren til Gaarden
Ligger forfærdelig nær, og smalt er Gabet til Gaden;
Blot en eneste Mand, som er kjæk, kan Veien os spærre.
Nei! men fra Kammeret strax herned jeg Vaaben vil hente,
Som I kan ruste Jer med, thi der og ingensteds ellers
Har Odysses forvist og hans straalende Søn dem forvaret.
Talende saa i en Fart Melanthios, Gedernes Hyrde,
Op ad Trinene steg, som gik til Odysses's Kammer.
Der tolv Skjolde han tog, og Spyd i lignende Antal,
Tolv Stridshjelme desuden af Malm med flagrende Haarbusk;
Hurtig han gik, og ned han paastand til Beilerne bar dem.
Da blev Odysses forfærdet, saa Hjertet og Knæene bæved,
Da de bevæbnede Mænd han saae, som de vældige Landser
Svang i Haand, thi streng var den Dyst, som nu var i Vente;
Flux med bevingede Ord han saa til Telemachos talte:
Vist har En eller Anden af Ternerne her i Paladset
Yppet imod os en Kamp saa haard, eller ogsaa Melanthios.
Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Fader! jeg selv har dette forbrudt, slet Ingen er skyldig
Uden jeg selv, thi Kammerets Dør af forsvarlige Planker
Skjød jeg kun til paa Klem, og grandt har en Lurer det mærket.
Rask, Eumaios! afsted! laas Kammerets Dør, og fortæl os,
Om det er en af Ternerne her, som øved den Udaad,
Eller Melanthios, Dolios' Søn, thi ham har jeg mistænkt.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Atter til Kammeret gik Melanthios, Gedernes Hyrde,

Vaaben at hente paany, og den troe Eumaios, som saae ham,
Ilte tilbage paastand, treen hen til Odysses, og sagde:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysses, du Snilde!
Ja, det er rigtignok ham, det nedrige Skarn, som vi troede,
Op til dit Kammer han gaaer; velan! forkynd mig din Villie,
Om jeg skal slaae ham ihjel, saafremt jeg magter ham ellers,
Eller ham føre dig hid, at han Løn kan faae for den Udaad,
Som han saa frækt i dit Huus langsommelig Tid har bedrevet.
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Selv kan jeg og Telemachos nok mod Beilernes Skare
Her i Salen os staae, hvor vildt end mod os de storme.
Tager da fat paa Karlen, bagbinder hans Hænder og Fødder,
Kaster i Kamret ham ind, dog Døren I efter Jer lukke,
Slaaer saa et godt Stykke Reeb omkring ham og heiser ham derpaa
Op ad Pillen tilveirs til Bjelkerne høit under Loftet,
For at han først en Stund kan levende martres og pines.
Saa han talte, hans Ord de fornam, og løde ham villig;
Ind i Kamret de sprang, useet af Manden derinde;
Rundt i Kammerets Kroge han roded omkring efter Vaaben,
Medens ved hver sin Stolpe de stod, og vented i Døren.
Men da saa Gedernes Hyrde Melanthios ud over Tærsklen
Just vilde sætte sin Fod, med en prunkende Hjelm i den ene
Haand, og et Skjold i den anden, vanheldet af Skimmel og Ælde,
Hvilket Laertes tilforn havde brugt i sin kraftige Ungdom,
Nu havde længe det ligget, og Remmenes Syening var løsnet,
Brat da styrted de frem, tog fat, og trak ham ved Haaret
Ind igjen, og kasted paa Gulvet ham ned, saa han hyled.
Derpaa med snærende Reeb hans Hænder og Fødder de basted,
Surrende fast paa Ryggen dem om, alt som dem befalet
Var af Laertes's Søn, den hærdede Konning Odysseus,
Slog saa et godt Stykke Reeb omkring ham, og heised ham derpaa
Op ad Pillen tilveirs til Bjelkerne høit under Loftet.
Strax med bidende Spot ham Svinenes Hyrde forhaaned:
Nu kan du ret dig hvile, Melanthios! Natten igjennem,
Magelig strakt paa et Leie saa blødt, som du vel kan forlange,
Og du vil ei dig forsove, naar Dagningen stiger paa Guldstol
Op af Okeanos' Strøm ved Grye, at betids dine Geder
Hid til Beilerne drive du kan til et glimrende Maaltid.
Hængende blev han nu der, fastbunden med snærende Strikker.
Begge sig væbned paastand, og da Døren de fast havde laaset,
Ginge de ned til Odysses igjen, den snedige Kæmpe;
Aandende Mod de stilled sig der; paa Tærsklen de Fire
Stod, men paa Gulvet i Salen en Flok baade talrig og tapper.
Frem i Kredsen da treen den lysblaaøiede Pallas,

Mentor livagtigen lig paa Mælet og Legemets Bygning.
Glad blev Odysses ved Synet, tog Ordet, og talte saalunde:
Mentor! beskjerm mig i denne min Nød, og husk paa en elsket
Ven, som dig altid var god! jevnaldrende Mænd er vi begge.
Saa han talte, det bares ham for, det var Pallas Athene.
Heftig begyndte nu Beilernes Sværm i Salen at larme,
Truende raabte dog først Agelaos, en Søn af Damastor:
Mentor! lad ei Odysses forlokke din Hu ved sin Tale,
Til at forsvare ham selv, og til Kamp mod Beilerne træde,
Thi vor Beslutning er tagen, og vist den vorder iværksat:
Naar vi nu først baade Fader og Søn i Striden har ombragt,
Myrde vi dig bagefter til Løn for hvad du dig drister
Her at forøve mod os, og bøde du skal med dit Hoved;
Og naar vi Eder med myrdende Malm Livskraften har røvet,
Tage vi Alt hvad du eier i Huset og udenfor Huset,
Og med Odysses's Gods vi sammen det slaae; dine Sønner
Og dine Døttre vi myrde, ei Een ilive vi spare,
Selv din trofaste Viv vil vi ei paa Ithaka huse.
Saa han taled, og stærkere Harm greb Pallas Athene,
Strax med bebreidende Ord til Odysses i Vrede hun sagde:
Ei er din Kraft og dit Mod saa fast, Odysses! som fordum,
Da du for Helenas Skyld, den liliearmede Dronning,
Aaringer ni mod Troernes Folk uafladelig dysted;
Mange behjertede Mænd du vog i drabelig Kampgang,
Og ved dit kløgtige Raad faldt Priamos' mægtige Kongstad.
Nu derimod, da hjem til dit Huus og Gods du er kommen,
Hvi est du nu saa forknyt for en Dyst med Beilernes Skare?
Vel, min Ven! stil hid dig til mig, og agt paa min Gjerning,
At du kan see, hvorledes i Kamp mod fiendtlige Stridsmænd
Mentor, Alkimos' Søn, Velgjerninger veed at betale.
Talt; dog end ei ganske den skiftende Seier hun gav ham,
End hun først vilde prøve, hvad Mod og Kræfter de begge
Eied, Odysses saavelsom hans Søn, den herlige Yngling.
Selv hun svævede bort livagtig at see som en Svale,
Og under Loftet hun satte sig op ved det sodede Røgslug.
Beilerne manded Amphimedon op med samt Agelaos,
Og Demoptolemos samt Eurynomos, dernæst den gjæve
Polybos, dygtig til Kamp, og Peisandros, en Søn af Polyktor.
Disse var Alle de kjækkeste Mænd, som af Beilernes Skare
End var tilovers, og traadte til Dyst, at kæmpe for Livet;
Faldefi var alt en betydelig Flok for de hyppige Piilskud.
Strax Agelaos nu talede saa til den hele Forsamling:
Venner! nu raste forvist ret snart hans mordiske Hænder,
Mentor har alt ham forladt, hans pralende Løfter var tomme;

Ene tilbage de staae som før paa Tærsklen ved Døren.
Kaster dog ei Eders Spyd imod dem, Alle paa eengang,
Nei! kun sex ad Gangen, om Zeus os ellers forunder,
Helten Odysses at ramme, og Seier i Striden at vinde.
Fælde vi ham, har de øvrige Mænd kun lidt at betyde.
Saa han taled, og samtlige Sex, som han havde befalet,
Kasted med Kraft deres Spyd, men Athene forrykked dem alle;
Et af Spydene bored sig fast i den kneisende Dørpost,
Et derimod i en Fjæl af den fastsammenfugede Salsdør,
Og imod Væggen et tredie slog af de braadede Askspær.
Men da for Beilernes Spyd de saa med Held vare slupne,
Strax til Orde da tog den hærdede Konning Odysseus:
Ogsaa har jeg, mine Venner! et Ord at sige til Eder:
Kaster paa Beilernes Sværm, som nu er tilsinds os at myrde
Ovenpaa alt hvad Ondt de her har saalænge bedrevet.
Talt; strax samtlige Mænd udslynged de skærpede Landser,
Sigtende ret; for Odysses's Spyd Demoptolemos segned,
Og for Telemachos faldt Euryades; Hyrden Eumaios
Styrtede Elatos ned, og Philoitios dræbte Peisandros;
Disse blev slagne tilhobe, og fæstede Tanden i Tilie.
Medens nu Beilerne foer til en Vraae af Salen tilbage,
Sprang de frem i en Fart, og trak deres Spyd af de Faldne.
Atter en Deel af Beilernes Flok de skærpede Landser
Kasted med Kraft, men igjen Athene forrykked de fleste.
Et af Spydene bored sig fast i den kneisende Dørpost,
Et derimod i en Fjæl af den fastsammenfugede Salsdør,
Og imod Væggen et tredie slog af de braadede Askspær;
Dog Amphimedon ramte, Telemachos traf han i Haandled,
Streifed dog kun, saa den yderste Hud blev ridset af Malmen.
Ogsaa Ktesippos i Skuldren en Rift gav Hyrden Eumaios
Over hans Skjold; men forbi fløi Spydet og styrted til Jorden.
Atter Odysses den snilde med samtlige Kæmper omkring ham
Sigted paa Beilernes Flok, og slynged de skærpede Landser.
Brat Eurydamas faldt for den Stadomstyrter Odysseus,
Og for Telemachos segned Amphidamas; Hyrden Eumaios
Styrtede Polybos ned, og Philoitios dræbte Ktesippos;
Midt for Brystet han traf ham, og braskende tog han til Orde:
Nu, Polytherses's Søn! kaadmundede! Ei skal din Daarskab
Friste dig meer til at tale saa stort; lad Himmelens Guder
Raade for Tingenes Gang, thi deres er Magten og Vælden.
Tag nu denne Foræring af mig til Tak for den Kofod,
Helten Odysses du gav, da han gik som Betler i Salen.
Knap havde Hyrden Philoitios talt, før Drotten Odysseus
Foer Agelaos tillivs, og stak ham ihjel med sin Landse,

Medens Telemachos jog Leiokritos, Søn af Euenor,
Midt ind i Lysken sit Spyd, og stødte det tværs gjennem Livet;
Plat paa sit Ansigt han faldt, og slog sin Pande mod Gulvet.
Flux nu løfted Athene sit Skjold, den mordiske Aigis,
Høit under Loftet i Veiret, og Skræk deres Hjerte forvirred.
Vildt omkring i Salen de foer som Køer paa Marken,
Naar de fortumlede flye for en surrende Brems, som vil stikke,
Henimod Sommerens Tid, naar Dagene alt ere lange;
Men som naar Gribbe med krogede Næb og stingende Krumkløer,
Komne fra Fjeldene ned, mod en Flok Smaafugle sig styrte,
Altsom de flagre mod Jord, men af Angst mod Skyen de fare,
Dog Forfølgerne myrde dem grumt, umulig er Modstand,
Flugt forgjeves, men Folk, som det see, sig more ved Jagten;
Saa de mod Beilerne styrted, og jog dem rundtom i Salen,
Huggende ned dem for Fode; da lød forfærdelig Rallen,
Altsom Panderne knustes, mens Blod randt hen over Tilien.
Frem Leiodes nu sprang, om Odysses's Knæe han sig klynged,
Og med bevingede Ord han bønligen talte saalunde:
Søn af Laertes! jeg favner dit Knæe, forbarm dig og skaan mig!
Sige jeg tør, at jeg aldrig med Ord eller Gjerning fornærmed
Nogen af Qvinderne her i dit Huus; selv vilde jeg ofte
Styre de Andre til Skik, naar sligt jeg saae dem bedrive,
Men min Formaning var spildt, ei holdt de Haanden fra Udaad;
Derfor en ynkelig Død de Syndere fik sig til Gjengjeld.
Skal da nu jeg uskyldige Mand, deres Offerbeskuer,
Falde som de, saa skjønnes der ei paa det Gode man øved!
Ham gjensvared med rynkede Bryn Odysses den snilde:
Siden du var, som du siger, en Offerbeskuer iblandt dem,
Saa har du ventelig tit en Bøn opsendt her i Salen,
At mig den liflige Hjemkomstfryd først seent maatte times,
Og at min Viv maatte drage med dig, og føde dig Sønner;
Derfor den langthenstrækkende Død du ikke skal undflye.
Talende saa det Sværd han greb med sin vældige Næve,
Som Agelaos til Jord havde slængt, da Spydet ham ramte;
Dette han greb, og hug med dets Blad ham tværs over Nakken,
Ordet var end i hans Mund, da Hovedet rulled paa Gulvet.
Phemios, Terpios' Søn, undslap den rædsomme Dødsmøe;
Han var en Skjald, som for Beilerne sang nødtvungen ved Gilde.
Henne ved Sidevægsdøren han stod, og sin klingende Lyre
Holdt han i Haand, tvivlraadig i Sind, hvad han helst skulde gjøre,
Snige fra Salen sig bort, og til Alteret ude paa Gaarden
Tye, paa hvilket Laertes saa tit og hans Søn havde Bove
Brændt af Tyre til Offer for Zeus, Huusarnens Beskjermer,
Eller om ei det var bedst, sig at kaste paa Knæe for Odysseus.

Medens paa dette han grunded, i Sind det tyktes ham tjenligst,
Hen til Odysses at tye, og hans Knæe ydmygelig favne.
Derfor paa Gulvet han strax nedlagde sin hvælvede Lyre
Mellem en prunkende Stol og det Bord, Viinkummen var sat paa,
Selv saa styrted han frem, om Odysses's Knæe han sig klynged,
Og med bevingede Ord han bønligen talte saalunde:
Søn af Laertes! jeg favner dit Knæe, forbarm dig og skaan mig!
Selv vil med Tiden du angre din Daad, og grædes derover,
Hvis du myrder en Skjald, som for Guder og Mennesker synger.
Selv har jeg lært mig min Kunst, og en Gud har dybt mig i Hjertet
Lagt mangfoldige Qvad; naar jeg synger for dig, det mig tykkes
Ret som jeg sang for en Gud, thi hug ei mit Hoved af Skulder!
Ogsaa din elskede Søn Telemachos kan det bevidne,
Ei godvillig jeg kom til dit Huus, og af Nød ikke heller,
Beilerne her at forlyste med Sang, naar de holdt deres Maaltid,
Men de var mange mod Een, og hid med Magt de mig førte.
Talt; den kraftige Svend Telemachos hørte hans Bønner,
Og til sin Fader, som stod ham nær, paa Stedet han sagde:
Stands, min Fader! lad ei den Uskyldige bløde for Malmen!
Ogsaa vi Medon maa spare, thi kjærlig mod mig har Herolden
Her i vort Huus bestandig sig viist den Tid jeg var lille,
Hvis Philoitios ei har ham dræbt, eller Svinenes Hyrde,
Eller han mødte dig selv, da du vildt husered i Salen.
Talt, og Medon, den snilde Herold, strax hørte hans Forbøn.
Under en Stol forkrøben han laae, og et Skind af en Oxe
Nys afflaaet havde trindt sig han svøbt, for Døden at undflye.
Frem under Stolen nu foer han, og kastede Skindet tilside,
Sprang til Talemachos hen, og slog om hans Knæe sine Arme,
Og med bevingede Ord han bønligen talte saalunde:
Kjæreste! see, her er jeg! vær naadig, og siig til din Fader,
At i sin Iver han ei med den hvæssede Malm mig ihjelslaaer
Midt i sin Harm over Beilernes Færd, som her i Paladset
Aad hans Gods, og dig ei Agtelse viste, de Daarer.
Ham gjensvared med Smiil den sindrige Konning Odysseus:
Slaae dig tiltaals, da min Søn dit Liv bevarer og frelser,
For at du selv kan see, og tillige fortælle til Andre,
Hvordan det Gode, man gjør, langt bedre sig lønner end Udaad.
Gaaer nu bort fra den blodige Sal, og sætter Jer begge,
Du og den sangbegavede Skjald, derude paa Gaarden,
Medens i Huset jeg selv fuldfører hvad end er at gjøre.
Talt, og ud af Salen de gik, og satte sig Begge
Strax ved Alteret hen, som var bygt for den høie Kronion,
Stirrende angst omkring, endnu ei sikkre paa Livet.
Strax nu speided Odysses i hver en Vraae, om sig Ingen

End i Behold havde skjult etsteds, for Døden at undflye.
Dog, dem Alle tilhobe han saae med blodige Pander
Ligge paa Gulvet i Hob, ret ligesom Fiske paa Landjord,
Naar af det graalige Dyb en Fisker med maskede Bundgarn
Op paa den bugtede Kyst har draget dem; matte de gispe,
Strakte paa Gruus og Sand, og svart efter Bølgen de smægte,
Medens den skinnende Sol ved sin Brand dem Livet berøver;
Saa i Salen omkring laae Beilerne strakte paa Gulvet.
Derpaa den sindrige Drot sin Søn tiltaled og sagde:
Hør Telemachos! kald paa Ammen, den troe Eurykleia!
Sige jeg vil hende Noget, som stærkt mig ligger paa Hjerte.
Saa han talte; Telemachos lød sin Faders Befaling,
Banked paa Døren, og talede saa til den troe Eurykleia:
Skynd dig det bedste du kan, Eurykleia, bedagede Moder!
Du, som her i Paladset med samtlige Terner har Opsigt.
Kom! min Fader dig kalder, et Ord han har dig at sige.
Saa han taled, og ei fløi Ordet forbi hendes Øren.
Døren hun aabnede flux til de velindrettede Kamre,
Fulgte paastand, og trippede bag Telemachos iilsomt.
Midt blandt Beilernes Liig de traf Odysses i Salen,
Trindt besudlet med Blod og Smuds som en glubende Løve,
Naar den paa Marken en Oxe har slugt, og vender tilbage;
Baade paa Siden af Flaben og ned ad dens mægtige Bringe
Hænger der Klumper af Blod, og frygtelig er den at skue;
Saa var Odysses besudlet med Blod paa Hænder og Fødder.
Men da hun saa blev Ligene vaer og det rædsomme Blodskyl,
Brød i Jubel hun ud, thi stort var det Værk som hun skued;
Strax dog styred Odysses den heftige Qvinde til Taushed,
Og med bevingede Ord han talede saa til sin Amme:
Fryd dig i Hjertet, du Gamle! men styr din jublende Glæde!
Det er ugudelig Synd, over myrdede Mænd at hovere.
Disse har blødt efter Gudernes Dom for den Vold de har øvet;
Aldrig har dødelig Mand, som kom dem nær, har de mindste
Agtelse viist, hvad enten af Byrd han var høi eller ringe;
Derfor en ynkelig Død de Syndere fik sig til Gjengjeld.
Dog, om Qvinderne her i mit Huus Besked du mig sige,
Hvem der agter mig ringe, og hvem der er frie for Brøde.
Derpaa ham svared igjen Eurykleia, hans elskede Amme:
Dette jeg strax, min Søn! sandfærdigen vil dig berette.
Her i dit Huus er ialt halvhundrede Tjenesteqvinder,
Dem har vi selv oplært i alskens qvindelig Gjerning,
Uld har vi lært dem at karde, og huuslige Sysler besørge;
Men der er tolv iblandt dem, som drive det frækkeste Væsen;
Hverken de agte hvad jeg eller Penelopeia dem siger.

Vel er din Søn fornys opvoxen til Mand, men hans Moder
Aldrig ham lod over Qvinderne her befale det mindste.
Dog lad mig nu gaae op til det prægtige Høienloftskammer,
Alt at fortælle din Viv, hvem en Gud vist dysser i Slummer.
Strax hende svared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Væk hende ei endnu, men kald mig alle de Terner
Hid, som i længere Tid har ført et skammeligt Levnet.
Saa han taled, og ud paastand gik Ammen af Salen,
Ternerne strax at melde hans Bud, og byde dem komme.
Midlertid kaldte han selv paa sin Søn og de trofaste Hyrder,
Og med bevingede Ord han talede til dem og sagde:
Bærer nu Ligene bort, og lad Ternerne gaae Jer tilhaande!
Dernæst skal samtlige Stole og alle de prægtige Borde
Vaskes med Vand, og skures tilgavns med hullede Svampe.
Men naar I Alt i Salen omkring har ryddet og renset,
Fører saa Ternerne ud af den fastopbyggede Kongsgaard
Ind mellem Huusgeraadsskuret og Gaardens forsvarlige Udmuur,
Hugger dem saa deres Hoved af Hals med hvæssede Klinger,
Indtil de Alle har blødt, og Elskovens Glæder forgjettet,
Som de hos Beilerne nød, med hvem de boled i Løndom.
Saa han taled, og Ternerne strax sig tilhobe forsamled,
Hylende lydt, mens Taarer ad Kind nedrulled saa stride.
Først af Huset de bar de myrdede Dødningekroppe,
Og under Hallen de lagde dem ned ved den hegnede Gaardsplads,
Trængende tæt sig sammen; selv drev Odysses paa Værket
Bydende strengt, og Ternerne bar, saa nødig de vilde.
Derpaa de samtlige Stole og alle de prægtige Borde
Vasked med Vand, og skrubbed dem vel med hullede Svampe.
Selv Telemachos tog med begge de trofaste Hyrder
Skuffer i Haand, og med disse de skravede Tilien i Salen
Reen for Smuds, men Ternerne bar alt Skravet paa Gaarden.
Men da saa Alt i Salen omkring var ryddet og renset,
Førte de Ternerne ud af den fastopbyggede Kongsgaard
Ind mellem Huusgeraadsskuret og Gaardens forsvarlige Udmuur,
Drev i en Snevring dem ind, hvor Flugt var aldeles umulig,
Og den forstandige Svend Telemachos tog nu til Orde:
Ei skal en skikkelig Død de døe for min Haand, disse Qvindfolk;
Skjændsel og Skam har de bragt over mig og min elskede Moder,
Da de med Beilerne her i vort Huus har levet i Bolskab.
Knap havde dette han sagt, saa tog og bandt han et Skibstoug
Fast til en Pæl, og surred det oppe paa Huusgeraadsskuret
Temmelig høit, saa Fødderne ei kunde Jorden berøre;
Og som naar Duer i Skov eller Drosler paa spilede Vinger
Smutte med Hovedet ind i et Garn, som i Krattet er opstilt,

Bedst som til Reden de fløi, men et grueligt Leie de finde,
Saa med Rebet om Hals, og stikkende frem deres Hoved
Alle paa Rad de hang, at times en ynkelig Dødslod;
Med deres Been de sprælled en Stund, men dog ikke længe.
Derpaa de slæbte Melanthios ud over Gangen og Gaarden,
Skare ham Næsen og Ørene af med den grusomme Malmkniv,
Reve hans Blusel af Liv, og til Æde for Hunde den slængte,
Ja selv Hænder og Fødder med harmeligt Sind de ham afhug.
Da de nu selv paa Hænder og Been havde tvættet sig rene,
Ind til Odysses i Huset de gik; fuldbyrdet var Værket.
Selv han sagde nu strax til Ammen den troe Eurykleia:
Ild og ondtafværgende Svovl, Morlil! du mig bringe,
For at jeg Salen kan svovle; men beed du Penelopeia,
Strax at komme herned, ledsaget af Tjenesteqvinder;
Samtlige Terner desuden du hid til Salen mig kalde!
Derpaa ham svared igjen Eurykleia, hans elskede Amme:
Ja! forstandige Ord, min Søn! du talte tilvisse;
Men det er bedst, at Klæder jeg henter dig, Kjortel og Kappe;
Ei bør saadan med Pjalter omkring dine mægtige Skuldre
Her i Salen du staae, en Skam det vilde jo være.
Derpaa til Svar hende gav den sindrige Konning Odysseus:
Først og fremmest skal Ild du her i Salen mig skaffe.
Saa han talte, hans Ord adlød den venlige Amme.
Strax hun bragte ham Svovl og Ild, og Drotten Odysseus
Røged med Svovl i Kammer og Sal og ude paa Gaarden.
Ammen begav sig imens omkring i den prægtige Bygning,
Ternerne strax at melde hans Bud, og byde dem komme.
Ud af Kammers de gik med blussende Fakler ihænde,
Strax om Odysses de stimled i Kreds, og de klynged sig til ham,
Bøde ham froe velkommen og kyssed hans Hoved og Skuldre,
Krystende kjærlig hans Hænder; men rørt af inderlig Veemod
Græd og hulked han lydt, og igjen han kjendte dem Alle.

Tre og tyvende Sang.

Penelopeia gjenkjender Odysseus.

Jublende gik Eurykleia nu op til Kamret i Høiloft,
For at forkynde sin Frue, at hjem hendes Husbond var kommen;
Knæerne vakled forsand, men Fødderne tripped saa vimse,
Ved hendes Hoved hun stilled sig hen, og talte saalunde:
Penelopeia! mit elskede Barn! vaagn op, at med egne
Øine du selv kan see, hvad du haabed fra Dage til Dage!
Nu er Odysses igjen i sit Huus, hjemkommen omsider,
Og han har Beilerne dræbt, som saalænge var Huset til Plage,
Haaned din Søn paa voldelig Viis, og aad Eders Velstand.
Derpaa til Svar hende gav den forstandige Penelopeia:
Kjæreste Moder! forrykt maae Guderne vist have gjort dig;
Magten de har at forvandle den Klogeste selv til en Tosse,
Og den eenfoldigste Stakkel med sund Fornuft at begave;
Disse har gjort dig forstyrret, din Hu var ellers saa sindig.
Dog hvi gjekker du mig, hvis Sjel er saa fuld af Bekymring,
Med en urimelig Snak, og vækker mig op af den søde
Søvn, som saa blidelig nu mig Øinenes Laag havde lukket?
Aldrig jeg sov saa trygt fra den Stund Odysses fra Hjemmet
Drog til Ilions Stad, hvis Navn jeg nævner med Afskye.
Gak da ned igjen, og forføi dig tilbage til Salen!
Men var en Anden saasandt af Ternerne her i Paladset
Kommen at melde mig Sligt, og havde mig vakt af min Slummer,
Da havde snart med dygtige Skjænd jeg bort hende jaget
Ned til Salen; men dig skal din Alderdom komme tilgode.
Derpaa til Svar hende gav Eurykleia, den venlige Amme:
Elskede Datter! jeg gjekker dig ei; det er som jeg siger,
Alt er Odysses igjen i sit Huus, han er virkelig kommen;
Det er den fremmede Mand, hvem Beilerne haaned i Salen;
Alt en Stund har Telemachos vidst, at han var her i Huset,

Men han fortaug besindig, hvad Faderen ønsked at dølge,
Til han de trodsige Mænd havde tugtet for al deres Voldsfærd.
Talt; og inderlig glad fløi Dronningen op fra sin Løibænk,
Faldt Eurykleia om Halsen, mens Taarerne styrted fra Øiet,
Og med bevingede Ord hun talede saa til den Gamle:
Vel da! kjæreste Moder! fortæl mig nu dette forsanden,
Hvis han er virkelig kommen igjen til sit Huus, som du paastaaer,
Siig, hvordan har han da paa Beilerne Haand kunnet lægge,
Han den enkelte Mand, da bestandig i Flokke de færdes?
Atter til Svar hende gav Eurykleia, den venlige Amme:
Dette har hverken jeg seet eller hørt, kun Mændenes Jamren,
Altsom de faldt, jeg fornam; i den inderste Vraae af vort Kammer
Bange tilmode vi sad, og fast tillaaset var Døren;
Indtil omsider din Søn Telemachos kom til mit Kammer
Op, og kaldte mig ned, som Faderen havde befalet.
Staaende midt blandt Beilernes Liig jeg Odysses i Salen
Traf, og rundtomkring ham de laae paa Tilien den haarde
Mellem hverandre; din Sjel det forvist havde frydet at see ham
Trindt besudlet med Blod og Smuds som en glubende Løve.
Ude paa Gaarden ved Døren de ligge nu Alle tilhobe,
Selv fik et Baal han tændt, og hele den prægtige Bygning
Roger han nu med Svovl, og skikked mig hid dig at hente.
Vel! saa følg mig da strax, at snart igjen Eders Hjerte
Ret kan qvæges med Fryd efter alle de Qvaler I udstod.
Nu er dit langlige Ønske omsider engang blevet opfyldt!
Levende hjem til sin Arne han kom; sin Søn og sin Hustrue
Fandt han i bedste Behold, og Beilernes Sværm, som forøved
Skammelig Daad i hans Huus, dem tugted han Alle tilhobe.
Derpaa til Svar hende gav den forstandige Penelopeia:
Moder! lad ei endnu din Fryd udbryde saa voldsomt!
Kom han tilbage, det veed du, da blev der en Gammen i Huset,
Ingen saa glad da blev, som jeg og Sønnen vi fødte;
Dog umulig det kan forholde sig saa som du siger;
Nei, men en Guddom det var, som de trodsige Beilere dræbte,
Vred over al deres nedrige Færd og krænkende Hovmod;
Aldrig mod dødelig Mand, som kom dem nær, har de mindste
Agtelse viist, hvad enten af Byrd han var høi eller ringe;
Derfor har Synderne liidt som forskyldt, men Odysses sin Hjemfærd
Fjernt fra Achaia forliste, og selv er han kommen af Dage.
Strax hende svared igjen; Eurykleia, den venlige Amme:
Elskede Datter! hvad Ord undslap dig fra Tændernes Række!
Nede ved Arnen han staaer, og endda du siger, at aldrig
Hjem til sit Huus han kommer; din Sjel er stedse saa vantroe.
Dog et andet og tydeligt Tegn jeg end dig vil nævne:

Skrammen, som fordum et glubende Sviin ham slog med sin Huggert,
Den opdaged jeg strax, da jeg vasked hans Been, og paa Stedet
Vilde jeg sagt det til dig, men Haanden han holdt mig for Munden,
At jeg ham ei skulde røbe, og snildt betænkt var det vistnok.
Vel! saa følg mig da nu! mit Liv i Pant vil jeg sætte,
Thi lad mig døe den elendigste Død, ifald jeg dig daarer.
Strax hende svared igjen den forstandige Penelopeia:
Kjæreste Gamle! de Raad, som de salige Guder beslutte,
Dem udgrunder du neppe, hvorvel du est viis og erfaren.
Dog, lad ned os gaae til min Søn, at selv jeg kan skue
Baade de myrdede Beileres Liig og Manden, som slog dem.
Talt; da steg hun fra Høienloft ned, tvivlraadig i Sindet.
Enten i Eenrum hun først med sin elskede Mand skulde tale,
Eller paastand gaae hen, og kysse hans Hænder og Ansigt.
Men da hun ind i Salen var traadt over Tærskelens Flise,
Satte hun inde ved Væggen sig ned i Skinnet af Ilden,
Vendt mod Odysses, som sad tæt op mod en kneisende Sule,
Hæftende Blikket mod Jorden, og ventede paa hvad hans Hustrue
Vel til ham vilde sige, saasnart hun saae ham for Øine.
Taus dog sad hun en Stund, thi Forbauselse greb hendes Hjerte;
Snart hun fandt, det var ham, naar hun ret betragted hans Aasyn,
Snart miskjendte hun ham for den pjaltede Dragt han var iført;
Da blev Telemachos ivrig i Hu, tog Ordet, og sagde:
Moder! o Moder, du Slemme! ubøielig stivt er dit Hjerte,
Hvi bortfjerner du dig, og iler ei hen til min Fader,
Sætter dig hos ham, og spørger ham ud, og hører hans Tale?
Ei nogen Qvinde paa Jord kunde bringe det over sit Hjerte,
Fjernt at staae fra sin Mand, som efter mangfoldige Trængsler
Kom i det tyvende Aar til Fædrenelandet tilbage;
Haardere dog end Steen er dit Hjerte bestandig i Barmen.
Hani gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:
Kjæreste Søn! jeg er saa betagen i Sind af Forundring,
Hverken formaaer jeg et Ord at sige til ham eller spørge,
Eller ham frit i Øiet at see; men er det Odysseus,
Kom til sit Huus han virkelig hjem, da skal vi tilvisse
Snart gjenkjende hinanden, og sikkrere; thi vi har begge
Tegn mellem os, som vi veed, at ei noget Menneske kjender.
Saa hun taled, da smilte den hærdede Konning Odysseus,
Og med bevingede Ord han strax til Telemachos talte:
Lad din Moder mig kun, Telemachos! her i Paladset
Sætte paa Prøve for Alvor! ret snart skal hun kjende mig bedre.
Nu seer smudsig jeg ud, og er svøbt i lurvede Pjalter,
Derfor hun vrager mig haant, og troer, jeg er ikke den Rette.
Dog lad os nu betænke, hvad videre bliver at gjøre.

Blot en eneste Almuesmand vorder voldelig ombragt,
En, som har faa Tilhængere kun, som hans Død kunne hevne,
Rømmer jo Morderen strax, og maa Land og Frænder forlade:
Vi derimod har de Ypperste dræbt af Ithakas Ungdom,
Som var en Støtte for Landet; det beder jeg dig at betænke.
Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
Elskede Fader! du selv maa see, hvad her er at gjøre;
Ingen saa godt som du kan hitte paa Raad, har man sagt mig,
Ei nogen dødelig Mand med dig formaaer sig at maale:
Freidigen Alle vi følge dig da, og det tør jeg love,
Ei skal det skorte paa Kjækhed, saavidt vore Kræfter vil række.
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Sige jeg vil dig da, hvad der tykkes mig være det bedste.
Først skal i Bad I gaae, og axle de prægtigste Kjortler,
Ogsaa skal samtlige Terner med Høitidsklæder sig pynte;
Saa skal den herlige Skjald med den klingende Cithar i Haanden
Føre med skingrende Spil os an til forlystende Springdands,
At vore Naboer rundtomkring, og Folk, som paa Gaden
Komme forbi vort Huus, kan troe, at Bryllup vi feire.
Hindre vi maae, at Rygtet om Beilernes Drab vorder udbredt
Rundtom i Byen, før bort herfra vi komme paa Landet
Ud til min træbevoxede Gaard; der ville vi siden
Gange paa Raad, om Zeus et Held os mulig beskærer.
Saa han talte, hans Ord de fornam, og lød ham villig.
Flux de begav sig i Bad, og axled de prægtigste Kjortler,
Ogsaa sig Ternerne pynted, sin hvælvede Cithar i Haanden
Tog den herlige Skjald, og Lyst hos dem Alle han vakte
Baade til smeltende Sang og sjeloplivende Dandse.
Rundt gjenlød det store Palads af de Dandsendes Fodtrin,
Altsom Knøsene sprang med de smuktombeltede Piger.
Mangen da talte saalunde, som udenfor Huset det hørte:
Vist hun feirer sit Bryllup, den stærkttilbeilede Dronning;
Haardt, at hun ei holdt ud, til sin forrige Mand at bevare
Trolig sit høie Palads, indtil han var kommen tilbage.
Saa de taled, thi slet ikke vidste de, hvad der var hændet.
Badet blev Helten Odysses imens og salvet med Olie
Under sit hjemlige Tag af Eurynome, Fadebuurskonen;
Ogsaa hun gav en Kjortel ham paa og en prunkende Kappe.
Over hans Hoved Athene nu gjød usigelig Skjønhed,
Gjorde hans Vext meer rank, meer fyldigt hans Huld, og lod Haaret
Lokke sig krøllet fra Issen ret som Hyacinthernes Klokker;
Og som en duelig Mester med Guld bepryder et Sølvkar,
Naar han tilgavns har lært af Hephaistos og Pallas Athene
Alt hvad der hører til Kunsten, og smukt er det Arbeid han danner;

Saaledes Ynde hun gjød ud over hans Hoved og Skuldre.
Op af Karret han steg af Skabning saa skjøn som en Guddom,
Satte sig hen paa den Stol, hvorfra han fornys havde reist sig,
Vendte sig hen mod sin Hustrue, og tog saalunde til Orde:
Selsomme! aldrig har Guderne vist, som boe paa Olympen,
Lagt i en qvindelig Barm et sligt ubøieligt Hjerte.
Ei nogen Qvinde paa Jord kunde bringe det over sit Hjerte,
Fjernt at staae fra sin Mand, som efter mangfoldige Trængsler
Kom i det tyvende Aar til Fædrenelandet tilbage.
Skynd dig, gamle Morlil! reed Seng! at jeg ene til Hvile
Lægge mig kan, et Hjerte forsand af Jern har din Frue.
Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:
Selsomme! ei hovmoder jeg mig, eller agter dig ringe,
Heller ei studser jeg svart, thi jeg husker, hvad Mand du var fordum,
Da du fra Ithaka drog paa det langtbeaarede Fartøi.
Vel Eurykleia! saa reed ham paastand et mageligt Leie
Udenfor Sovegemakket, som selv han bygged saa grundfast!
Bærer den holdige Seng derud, og lægger paa Laddet
Uldene Skind af Faar og Bolster og prægtige Tæpper.
Saa hun taled, for ret at prøve ham. Helten Odysseus
Sukkede dybt, og talede saa til sin ærbare Hustrue:
Bitterlig ondt, o Qvinde! mig gjør det Ord, som du sagde.
Hvem har flyttet min Seng fra sin Plads? det mægted tilvisse
Knap den dygtigste Mand, naar ei en udødelig Guddom
Selv kom hid, og flytted den nemt, hvis saa ham behaged.
Ei nogen dødelig Mand, var han end i sin feireste Ungdom,
Mægted at rokke den bort, thi et mærkeligt Tegn er at finde
Paa den forsvarlige Seng, som jeg selv alene har tømret.
Ude paa Gaarden et Olietræe med yppige Blade
Stod i den frodigste Vext, om Stammen saa tykt som en Søile.
Rundt omkring dette Træe jeg selv opbygged et Kammer,
Steen jeg mured paa Steen, et Tag jeg hvælved derover,
Og af forsvarlige Planker jeg tømred en sluttende Fløidør.
Derpaa det frodige Træes langbladede Krone jeg kapped.
Stammen et Stykke fra Roden jeg skar tværsover, og sletted
Stubben tilgavns med en Kniv, og skarpt efter Snor jeg den glatted,
Sengen at vorde til Fod, og med Boer jeg den bored igjennem.
Derpaa jeg flinkt mig snedkred en Seng, indtil den var færdig,
Fjælerne lagde jeg ind med Guld, med Sølv og med Filsbeen,
Og over Bunden jeg drog rødfarvede Seler af Kohud.
Der har du Tegnet, som nævne jeg kan; vist veed jeg dog ikke,
Enten min Seng endnu staaer fast, eller Nogen har skaaret
Foden af Olietræe itu, og flyttet mig Laddet.
Saa han taled, da rystede svart hendes Knæer og Hjerte,

Altsom hun hørte det Tegn, Odysses saa grandt hende angav.
Grædende mod ham hun foer, sine Arme hun kjærligen slynged
Fast om Odysses's Hals, og kyssed hans Hoved, og udbrød:
Vær ikke vred paa din Viv! min Odysses! du var jo dog ellers
Altid den viseste Mand; dog Guderne skikked os Jammer,
Ei har de villet os unde den Fryd, med hinanden at nyde
Ungdommens Aar, og tilsammen at gaae til Alderens Tærskel.
Nu maa du ei mig lægge til Last, eller være fortørnet,
At jeg dig ei, saasnart jeg dig saae, løb kjærlig imøde,
Men i min Barm var Hjertet bestandig ulidelig bange,
Om der var kommen en Fremmed, som havde med Snak mig bedaaret,
Der er jo Skjelmer i Mængde, som pønse paa nedrige Rænker.
Vist havde Helena ei, Kronions Datter fra Argos,
Givet sig hen til den fremmede Mand, at nyde hans Elskov,
Havde hun vidst saasandt, at Achaiernes krigerske Sønner
Skulde til Fædrenelandet igjen hende føre tilbage;
Dog af en Guddom hun friste sig lod til skammelig Gjerning,
Ei forud i sit Sind hun betænkte, hvor svar hendes Brøde
Var, som ogsaa for os blev Kilden til hele vor Jammer.
Nu derimod, da saa sikkert og klart du har nævnet mig alle
Lønlige Tegn ved vor Seng, den aldrig et Menneske skued
Uden jeg selv og du, og Aktoris, Ternen, som fordum,
Dengang jeg drog til dit Huus, blev givet mig med af min Fader,
Og som har Døren bevogtet os troe til det Kammer du bygged,
Nu har du bøiet mit Hjerte, hvor haardt end for det har været.
Talt; og stærkere Trang til Graad hos Odysses hun vakte.
Grædende holdt han i Favn sin kjære, sin trofaste Hustrue.
Ligesaa glade som svømmende Mænd Landjorden betræde,
Naar paa det vildene Hav Poseidon har knust deres stærke
Skib, som blev tumlet omkring af Storm og bovnende Bølger;
Kun nogle Faa fra det graadige Hav ved at svømme sig redded,
Og deres stivnede Lemmer er tykt belagte med Havdynd,
Inderlig glade betræde de Land, undslupne fra Døden;
Ligesaa glad hun skued igjen sin elskede Husbond,
Og hendes sneehvide Arme slet ei hans Hals vilde slippe.
Over det grædende Par vist Dagningens Lys havde bredt sig,
Naar ikke Pallas Athene paa Raad havde hittet betænksom;
Natten hun sinked en Stund, da den alt var nær ved sin Ende,
Og i Okeanos holdt hun den gyldene Dagning tilbage,
For at hun ei skulde spænde for Karm sine flyvende Heste,
Lampos og Phaethon kaldte, som Lyset til Mennesket bringe.
Men til sin Viv nu talte den sindrige Konning Odysseus:
Ei er vor Kamp endnu, min Elskede! kæmpet tilende.
Nei! endnu tilbage der staaer et umaadeligt Arbeid,

Stort og saare besværligt, og dette jeg nu maa bestride,
Thi af Teiresias' Sjel det blev mig saalunde bebudet
Alt paa den Dag, da jeg vandrede ned til Hades's Bolig,
Der mig at hente Besked om min egen og Svendenes Hjemfærd.
Dog, min elskede Viv! lad os komme tilsengs, at vi snarlig
Hvile kan finde paa Leiet, og sødelig qvæges af Søvnen.
Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:
Leiet skal vorde dig redt, saasnart det behager dit Hjerte,
Nu da dig Guderne have forundt, omsider at komme
Hjem til dit Fædreneland og din smuktopbyggede Bolig.
Dog da du tænker derpaa, og en Gud derom dig har mindet,
Vel! saa nævn mig den Kamp! da jeg sagtens engang den erfarer,
Saa var det fuldt saa godt, om jeg strax fik Sagen at vide.
Strax hende svared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Hvi opfordrer du mig saa ivrigen til at fortælle?
Vel! saa vil jeg det sige, og ei fordølge dig Sagen;
Glædes du vil dog ei, saa lidt som selv jeg mig glæder.
Vidt i Verden omkring til mangfoldige Menneskers Stæder
Bød mig Teiresias vandre paa Vei med en handelig Aare,
Indtil jeg kom til Mennesker hen, som aldrig har Havet
Seet, og som aldrig har spiist nogen Mad, der var krydret med Strandsalt,
Mænd, der ligesaa lidt har seet rødbovede Skibe,
Som handteerlige Aarer, dem Snekkerne bruge som Vinger.
Derpaa han gav mig et tydeligt Tegn, som jeg ikke vil dølge:
Naar paa min Vandring engang en Mand jeg mødte, som sagde:
Det er en Kasteskovl jo, som du bær paa din kraftige Skulder,
Da befoel han mig strax i Muld Skibsaaren at plante,
Og til Poseidon et skjønt og glædeligt Offer at bringe,
Nemlig en Vædder, en Tyr, og en soebespringende Orne:
Derpaa jeg hjem skulde drage, og hædre med Festhekatomber
Alle de salige Guder, som boe paa Himmelen vide,
En efter Anden; tilsidst, dog ei paa det bølgende Havdyb,
Skulde den blideste Død mig tage fra Jord som en Gubbe
Midt i velsignede Kaar, naar min Kraft var svunden, men Folket
Trives omkring mig og blomstre; saadan min Skjebne han tolked.
Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:
Skjenke de salige Guder dig blidere Alderdomsdage,
Da er der Haab endnu, at du vist vil frelses af Qviden.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Ammen og Fadebuurskonen Eurynome reded imedens
Seng med de blødeste Bolstre ved Skinnet af lysende Fakler.
Men da de saa i en Fart havde redet et mageligt Leie,
Gik den bedagede Amme paastand til Roe i sit Kammer;
Dog Eurynome maatte som Kammerske føre sit Herskab

Til deres Sovegemak, og med blussende Fakkel dem lyse;
Derpaa begav hun sig bort, og med inderlig Fryd de hinanden
Favned paa Leiet igjen, hvor de hviled i forrige Tider.
Nu lod baade Telemachos selv og de trofaste Hyrder
Fødderne hvile fra Dands, og Qvinderne gjorde det Samme;
Derpaa begav de sig Alle til Roe i de skyggende Kamre.
Men da det kjærlige Par havde frydet sig sammen i Elskov,
Mored de sig ved at tale om hvad der var hændet dem begge.
Penelopeia fortalte den Qval hun leed i Paladset,
Naar det forstyrrende Væsen hun saae, som Beilerne dreve,
Hvordan for hende de rask havde slagtet mangfoldige Drifter
Oxer og trivsomme Faar, og lenset saa mangt et Viinfad.
Helten Odysses fortalte saavel den Kummer, han Andre
Havde forvoldt, som den Qval, han selv saa tit havde fristet;
Alt blev fortalt; glad lytted hans Viv, og ei vilde Søvnen
Dale paa Øinene ned, før Alt han havde berettet.
Og han fortalte, hvorlunde han først Kikonerne kued,
Og Lotophagernes frugtbare Land derefter besøgte;
Hvad Polyphemos bedrev, og hvad Hevn han over Kyklopen
Tog, som ubarmhjertigen aad hans troe Kammerater;
Hvordan han kom til Aiolos hen, som venlig ham modtog,
Og ham befordred paa Vei; dog end var det ei ham beskikket,
Hjem til sit Land at komme, thi atter en rygende Stormvind
Drev den forkuede Helt paa det fiskbesvømmede Havdyb.
Derpaa hvordan han omsider til Staden Telepylos ankom
I Laistrygonernes Land, hvor hans Flaade blev knust og hans Mandskab
Slaget ihjel, men han selv undkom med sit tjærede Fartøi.
Ogsaa fortalte han Kirkes mangfoldige Rænker og Kunster;
Derpaa hvorlunde han foer paa sit Skib til Hades's skumle
Hjem, for der at spørge Teiresias's Sjel om sin Skjebne;
Der havde baade han seet sine mistede Mænd og sin Moder,
Som havde født ham til Verden, og fostret ham op i hans Barndom;
Ogsaa hvorledes han hørte Seirenerne synge ved Stranden,
Derpaa de rørlige Klipper, den grumme Charybdis og Skylla
Seiled forbi, hvem Ingen endnu havde nærmet sig uskadt.
Ogsaa hvorledes hans Mænd aflivede Solgudens Oxer,
Hvorpaa til Straf Høittordneren Zeus med sin flammende Lynild
Ramte hans løbende Skib, saa hans trofaste Svende tilhobe
Drukned, dog selv blev han frelst fra de hæslige Dødsensgudinder.
Hvordan han kom til Ogygias' Øe og Nymphen Kalypso,
Som i sin hvælvede Grotte tilbage ham holdt, og til Husbond
Ønsked sig Helten, og pleied ham ømt, og vilde ham gjøre
Til en udødelig Mand, evindelig ung udi Fremtid;
Ei endda hun mægtede dog at bevæge hans Hjerte.

Hvordan han saa efter megen Besvær til Phaiakerne ankom,
Hvilke ham hædrede høit og hjertelig ret som en Guddom,
Og paa et Skib befordred ham hjem til Fædrenelandet,
Rigt begavet med Kobber og Guld og prægtige Klæder.
Det var hans sidste Fortælling, da greb ham Søvnen den søde,
Blidt den løste hans Lemmer, og Sindets Bekymring den spredte.
Anden Beslutning nu tog den lysblaaøiede Pallas;
Thi da hun troede forvist i sit Sind, at Helten Odysseus
Alt havde hvilet sig sødt hos sin Viv og ved Søvnen sig qvæget,
Bød hun paastand af Okeanos' Flod den straalende Dagning
Stige, sit Lys at brede for Mennesken ud; og Odysseus
Reiste sig op af sin Seng, og talede saa til sin Hustrue:
Elskede Viv! i fuldeste Maal har Sorgen vi prøvet,
Du, som her i vort Huus for min dybtbejamrede Hjemfærd
Græd, og jeg, som ved Trængsler af Zeus og de øvrige Guder
Fjernt blev holdt fra mit Land, hvorhen jeg higed saa ivrig.
Dog, da vi nu har fundet igjen vort forønskede Leie,
Vogt da trolig det Gods, jeg endnu har i Huset tilbage;
Men for det Qvæg, som mig Beilerne aad, jeg selv mig Erstatning
Henter ved Plyndring med Sværdet i Haand, og Achaierne Resten
Give mig skal, til igjen af Qvæg det i Staldene vrimler.
Nu vil jeg vandre herfra til min træbevoxede Landgaard,
Atter min Fader at see, som for mig saa dybt sig har græmmet.
Dig, min Viv! hvorvel du est klog, paalægger jeg dette:
Strax naar Solen er oppe, vil vidt og bredt det jo rygtes,
At i Paladset jeg Beilernes Flok tilhobe har ombragt,
Gak da du med Ternerne op i dit Høienloftskammer,
Sæt i Stilhed dig hen, see Ingen, og vogt dig for Spørgsmaal!
Saa han taled, og axled paastand sin prægtige Rustning,
Manded Telemachos op og de trofaste Hyrder, og bød dem
Samtlige ruste sig flux, og Vaaben i Hænderne tage.
Villige lød de hans Bud, og malmbeklædte tilhobe
Aabned de Porten, og vandrede bort, Odysses i Spidsen.
Alt var det høi lys Dag paa Jord, men Athene dem hylled
Trindt i Mulm, og hurtig hun ud af Byen dem førte.

Fire og tyvende Sang.

Forliget.

Men den Kylleniske Hermes fremkaldte nu alle de dræbte
Beileres Dødningesjele; han holdt i Haanden sin skjønne
Tryllende Stav af Guld, hvormed han Menneskens Øine
Dysser i Søvn, som ham tykkes for godt, eller vækker af Slummer;
Frem han med denne dem skynded, og hvislende fulgte de Guden
Ret som en Flagermuussværm i den inderste Vraae af en Fjeldkløft
Hvislende flyver omkring, naar ned fra den ludende Klippe
Een af Flokken er styrtet, og tæt de klynge sig sammen,
Saa med Hvislen de vandred i Hob, og foran for Skaren
Hermes, Beskjermelsens Gud, at skumrende Veie dem førte.
Hen ved Okeanos' rullende Flod, den Leukadiske Klippe,
Solgudens Port forbi og Drømmenes Rige de ginge,
Og i en Fart de kom til den liliebevoxede Slette,
Hist hvor Aanderne boe, udlevede Menneskers Gjenfærd.
Sjelene der af Helte de traf; hos Peleiden Achilleus
Stod hans kjære Patroklos, hos Helten Antilochos Aias,
Telamons Søn, der i Skabning og Daad af alle Danaer
Var den fortrinligste Mand næst efter den bolde Peleion,
Thi med Achilles bestandig de færdedes; men i det samme
Nærmed sig langsom en Sjel, det var Atreus's Søn Agamemnon,
Dybt bedrøvet, og trindt ham Sjelene stod af de mange
Mænd, som tilligemed ham i Aigisthos's Huus bleve dræbte.
Først tiltaled Achilles's Sjel Agamemnon, og sagde:
Atreus's Søn! vi troede, at fremfor de øvrige Konger
Lyneren Zeus havde dig udvalgt til sin Yndling for stedse,
Da du var øverste Drot over mange behjertede Kæmper
Hist for Troia, hvor meget vi led, vi Mænd af Achaia.
Dog, ogsaa dig den grusomme Død skulde tidlig betvinge,
Den intet Menneskes Barn undgaaer, som fødtes i Verden.

Bedre forsand, om du midt i den Glands, du nød som Behersker,
Hist i Troernes Land havde hentet dig Døden paa Stridsmark;
Alt Achaiernes Folk havde da dig tuet en Gravhøi,
Og et berømmeligt Rye du din Søn havde levnet i Fremtid;
Nu det beskikket dig blev at times en ynkelig Henfart.
Ham gjensvarede Sjelen af Atreus's Søn Agamemnon:
Salige Søn af Peleus! Achilles! du Gudernes Lige!
Du som faldt i Troernes Land langt borte fra Argos;
Og de fortrinligste Mænd af Achaia og Troia omkring dig
Segned i Kamp for dig, som strakt med dit vældige Legem
Laae omhvirvlet af Støv, forgjettet du havde din Vognkunst,
Medens vi dysted til Dagen var endt, og ikke fra Striden
Havde vi rastet, naar Zeus den ei havde standset ved Stormveir.
Men da til Skibene ned vi bort havde ført dig fra Valen,
Lagde vi strax paa Baaren dit Liig, og tvætted med lunkent
Vand din deilige Hud, og salved den. Brændende Taarer
Fældte Danaernes Mænd, og Haaret de skar sig af Hoved.
Op af Bølgen din Moder nu kom, da hun hørte det Budskab,
Fulgt af Havets Gudinder; en gruelig Jamren sig bredte
Vidt over Dybet, og Rædsel betog hver Mand af Achaia.
Nu havde vist i en Fart til de bugede Skibe de spredt sig,
Naar ei en Olding, erfaren og viis, havde holdt dem tilbage,
Nestor, hvis Raad saa mangen en Gang dem bedst havde baadet,
Venligen sindet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
Standser, Argeiiske Mænd! flyer ei, Achaiske Gutter!
Det er Achilles's Moder, som hid med Havets Gudinder
Kommer fra Dybet at skue sin Søn, som er kommen af Dage.
Talt; da standsed med Flugt de behjertede Mænd af Achaia.
Rundt om din Baare nu treen Havoldingens Døttre tilhobe,
Jamrende lydt, og hylled dit Liig i himmelske Klæder.
Museme samtlige ni heel yndig med vexlende Stemmer
Sang et Begrædelsesqvad, ei Kæmpe man saae, fra hvis Øine
Taarer jo randt, saa dybt dem greb de himmelske Toner.
Sytten udslagene Døgn baade Dag og Nat ved din Baare
Sad vi og græd, baade dødelig Mand og udødelig Guddom,
Men paa den attende Dag vi dig steded til Baals, og omkring dig
Slagted i Mængde vi mæskede Faar og triveligt Hornqvæg.
Klædt i den himmelske Dragt, omduftet af Balsam og liflig
Honning i Flammen du laae, og Achaiernes Drotter i Mængde
Løb i Rustningens Malm omkring dit Baal da du brændte,
Somme til Fods og Andre til Vogns, med forfærdeligt Bulder.
Men da Hephaistos's Lue dit Legeme havde fortæret,
Sanked vi strax dine hvidlige Been i den dæmrende Morgen,
Viin og Olie vi over dem gjød, og din Moder en Urne

Gav os af Guld, som hun fordum, saa sagde hun, fik til Foræring
Af Dionysos, et Værk af den vidtberømte Hephaistos.
Gjemt i denne nu hviler dit Støv, hugprude Peleide!
Sammen med Helten Patroklos's Been, hiin Søn af Menoitios;
Tæt derved, men særlig Antilochos's Been bleve lagte,
Han var jo stedse din kjæreste Ven næst efter Patroklos.
Derpaa den hellige Hær spydvæbnede Kæmper af Argos
Tued en skjøn fremragende Høi over Heltenes Gravsted
Ude hvor Kysten var høi ved det vildene Hav Hellespontos,
At den i Øine maa falde de havbefarende Sømænd
Ude paa Bølgerne fjernt baade nu og i kommende Dage.
Frem i Achaiernes Kreds nu satte din Moder til Dystpriis
Prægtige Gaver, hvorom hun selv havde Guderne bedet.
Selv var ofte du med ved Heltes Begravelseshøitid,
Hvor mandhaftige Gutter den afdøde Konge til Ære
Rask sig rusted til Dyst, at vinde sig Prisen i Kampleeg,
Dog var du bleven forbauset, som aldrig tilforn, ved at skue
Saadanne Gaver som dem, den sølverfodede Thetis
Stilled til Ære for dig, thi høit var du elsket af Guder.
Saa er dit Navn, selv efter din Død, ei glemt, men for evig
Vandt du et priseligt Rye blandt Menneskens Slægter, Achilleus!
Dog hvad Fryd har nu jeg, da jeg Krigen har kæmpet tilende?
Ak! en gruelig Død beskikked mig Zeus ved min Hjemkomst.
Myrdet jeg blev af Aigisthos og Qvinden, min nedrige Hustrue.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Hen til disse nu kom Budbringeren, Argos's Bane,
Førende Beilernes Sjele, dem nys Odysses ihjelslog.
Begge med Studsen imøde dem gik, saasnart de dem skued,
Og der var En iblandt dem, hvem Atreus's Søn Agamemnon
Kjendte paastand, det var Helten Amphimedon, Søn af Melanes,
Han var fra Ithakas Øe og Konningens Gjæsteforbundne;
Først til Orde nu tog Agamemnon, og talte saalunde:
Hvad er der hændet, at ned under Jord til Mørket I vandred?
Lutter fortrinlige Mænd og eens af Aar; man skal ellers
Vanskelig nok i en Bye saa herlige Mænd kunne finde,
Siig, har Poseidon maaskee Eder dræbt da I foer over Havet,
Reisende mod Jer en gruelig Storm og mægtige Bølger?
Eller har fiendtlige Mænd ihjel Eder slaget paa Fastland,
Mens deres Hjorder af prægtige Faar eller Oxer I plyndred?
Eller I faldt i Kamp for Fædrenestad og dens Qvinder?
Svar mig dog paa mit Ord! jeg var jo fordum din Gjæstven;
Eller kan ei du mindes den Tid Eders Hjem jeg besøgte,
For at formaae Odysses, med toftede Snekker at drage
Over til Ilions Stad paa Togt med den Helt Menelaos?

Fuldt en Maaned forgik med denne vor Ithakareise,
Thi han var haard at bevæge, den Stadomstyrter Odysseus.
Ham gjensvared Amphimedons Sjel, og talte saalunde:
Atreus's hædrede Søn! Krigsfolkenes Drot Agamemnon!
Grandt, du Ætling af Zeus! jeg mindes endnu hvad du nævner,
Og jeg vil sige dig Alt, og fortælle dig ganske nøiagtig,
Hvordan en sørgelig Ende det tog med os alle tilhobe.
Drotten Odysses blev borte, da beilede vi til hans Hustrue;
Ei hun for Bryllup sig vægred, dog aldrig i Værk hun det satte,
Medens hun lønligen pønsed paa Død og Fordærv for os Alle.
Dertil hun følgende List udrugede lumsk i sit Hjerte:
Op hun stilled sin Væv, og et Liin hun vov sig i Høiloft,
Fiint og umaadeligt stort, og til os strax efter hun sagde:
Ynglinger! I som begjære min Haand, da Odysses er afdød,
Haster dog ei med Bryllup saa stærkt, men tøver saalænge,
Indtil min Væv er færdig, mit Spind gaaer ellers tilspilde!
Helten Laertes jeg væver et Dødningeliin til den Time,
Da ham fra Jord bortrykker den langthenstrækkende Dødsmøe;
Rundtom i Land jeg jo kom hos Achaiernes Qvinder i Vanrye,
Lagdes en Herre saa rig som han i sin Grav uden Liigsvøb.
Saa hun taled, og daare sig lod vore mandige Hjerter.
Stadig nu sad hun om Dagen, og vov paa Linet det brede,
Dog om Natten ved lysende Blus oprev hun sit Dagværk.
Aaringer tre hun dulgte sin List, og Achaierne gjekked,
Men da den fjerde var kommen og Aarsens Tider var svundne,
Maaned paa Maaned var omme, og Rækker af Dage forløbne,
Kom der en Terne, som vidste Besked, og røbed os Sagen;
Selv vi greb hende da som det skinnende Lagen hun oprev.
Færdigt hun maatte da væve sit Liin, saa nødig hun vilde;
Og da hun saa havde vævet og skyllet det prægtige Lagen,
Viste hun frem det til os, og det skinned som Sol eller Maane.
Nu lod en Gud i sin Vrede Odysses paa Ithaka lande
Ude ved afsides Strand, hvor Hyrden for Svinene boede;
Der kom ogsaa hans Søn Telemachos hen, da han atter
Hjem var vendt paa sit tjærede Skib fra det sandede Pylos;
Og da de Raad om Beilernes Død havde lagt med hinanden,
Ginge de bort til den prægtige Stad; Telemachos vandred
Først derhen, lidt senere gav sig Odysses paa Veien,
Fulgt af Svinenes Hyrde, og klædt i lurvede Klæder,
Skabt livagtigen om til en gammel ulykkelig Stodder,
Støttet til Stav, og behængt om Krop med pjaltede Klæder.
Ei var der Nogen iblandt os, selv ei de Ældste, som mægted
Drotten Odysses at kjende, da brat han viste sig for os,
Derfor med spottende Ord og med Kast vi Manden forhaaned.

Høist langmodig i Sindet en Stund han bar denne Medfart,
At i sit eget Palads med Ord og Kast han blev haanet;
Men da det tyktes Kronion for godt, til Daad ham at vække,
Bar med sin Søn fra Salen han bort de prægtige Vaaben,
Lagde dem op i sit Kammer, og laasede Døren med Skodde.
Derpaa han fuld af Rænker og Svig befaled sin Hustrue,
Frem at lægge for Beilerne strax baade Biler og Bue,
Os usalige Mænd til Dyst og vordende Blodbad.
Dog der var Ingen i hele vor Kreds, som den vældige Bues
Streng formaaed at spænde, vor Kraft var meget for ringe.
Men da Odysses i Haand havde faaet den mægtige Bue,
Raabte vi Alle som Een, og forbød med truende Stemme,
Buen at flye ham, om end han snakkede aldrig saa meget.
Dog Telemachos selv det befoel, og bød ham at skyde.
Buen i Haand nu tog den hærdede Konning Odysseus,
Let han spændte dens Streng, og skjød gjennem samtlige Biler,
Sprang saa paa Tærskelen op, og rysted med gnistrende Øine
Pilene ud, saa skjød han, og først han Antinoos ramte,
Derpaa han sendte fra Streng mod os Andre de susende Pile,
Sigtende ret, saa til Gulvs vi styrtede En efter Anden;
Og det var kjendeligt nok, at en Gud dem yded sin Bistand,
Thi med ubændige Kræfter de vildt husered i Salen,
Huggende ned os for Fode, da lød forfærdelig Rallen
Altsom Panderne knustes, mens Blod randt hen over Tilien.
Saadan en Død, Agamemnon! vi fik, og slængte paa Gaarden
Hist hos Odysses endnu vore Liig ujordede ligge,
Thi vore Frænder derhjemme har ei endnu det erfaret,
At vore Saar de rene for Blod kunde toe, og med Jamren
Ligene lægge paa Baal, den Hæder, som times de Døde.
Ham gjensvarede Sjelen af Atreus's Søn Agamemnon:
Salig jeg prise dig maa, du snedige Søn af Laertes!
Ja forsand til Held og Velsignelse fik du en Hustrue!
Hvor hun er ædel af Sjel, den herlige Penelopeia,
Drotten Ikarios' Datter! hvor troe hun Odysses sin Husbond
Altid i Minde bevared! og derfor skal ei hendes Dyders
Roes forgaae, thi Guderne selv skal Menneskens Slægter
Skjenke fortryllende Qvad om den ærbare Penelopeia.
Ei som Tyndareus' Datter hun øved ugudelig Gjerning,
Hun som dræbte sin Husbond, thi skal hun med Rædsel og Afskye
Nævnes i Menneskens Sange, og Skam har hun bragt over alle
Qvinder i kommende Dage, selv dem, der gjøre det Gode.
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted,
Staaende dybt under Jorderigs Muld i Hades's Rige.
Ud fra Byen paa Landet Odysses imens med sit Følge

Vandred, og snart de kom til den prægtige Gaard, som Laertes
Selv opdyrked sig fordum, dog stor Besvær det ham kosted.
Der han havde sin Vaaning, og rundtomkring var et Udhuus,
Hvor de vornede Karle, han holdt til Markernes Dyrkning,
Sad efter Arbeidet sammen, fik Mad og hviled om Natten.
Her ogsaa boede den gamle Sikeliske Qvinde, som trolig
Pleiede Gubben Laertes langt borte fra Byen paa Landet.
Her Odysses paastand til sin Søn og Hyrderne talte:
Gaaer I Andre nu ind i den velindrettede Bygning!
Søger et Svin os ud, og slagter det strax til vor Davre,
Medens jeg selv til min Fader begiver mig hen for at prøve,
Om han mig mindes og kjender igjen, naar han seer mig for Øine,
Eller han nu mig har glemt, da saa rum en Tid jeg var borte.
Talende saa sine Vaaben han flux til Hyrderne flyede.
Disse sig ind i Huset begav, men sin Fader at prøve
Iled Odysses paastand til den frugtvelsignede Have.
Dog hverken Dolios traf han, da vidt gjennem Haven han vanked,
Eller en eneste Svend, eller nogen af Dolios' Sønner,
Alle tilskovs efter Gjerdsel og Tjørn til Hegnet om Haven
Gangne de var, og den Gamle var med som Fører paa Veien.
Derimod traf han sin Fader; alene han stod i sin Have,
Hyppende Muld om en Ympe; om Skuldrene bar han en smudsig
Vams baade lappet og grov, et Par rimpede Hoser af Kohud
Rundt om hans Been var snørt til Værn mod stikkende Tjørne;
Vanter for Tornenes Skyld han paa Hænderne bar; paa hans Isse
Sad en Gedeskindshue, og dybt nedbøiet var Gubben.
Men da Odysses, den hærdede Helt, opdaged sin Fader,
Haardt medtagen af Ælde og svart forgræmmet i Hjertet,
Brast han i Graad, og standsed sin Gang i et Pæretræes Skygge.
Der han betænkte sig først, og veied i Sind og i Hjerte,
Om han sin Fader i Favn skulde trykke med Kys, og paa eengang
Sige ham strax, hvorledes igjen til sit Hjem han var kommen,
Eller han først skulde spørge ham ud, og berede ham langsomt.
Medens paa dette han grunded i Sind, det tyktes ham tjenligst,
Lempelig først med skjemtende Ord at prøve sin Fader.
Saa tilsinds han paastand begav sig hen til den Gamle,
Just som med ludende Hoved han ryddede Muldet om Ympen;
Trædende nær, hans straalende Søn nu talte saalunde:
Gamle! man lade dig maa, du forstaaer at dyrke din Have;
Alt er passet saa godt, man seer ei Vext eller Frugttræe,
Figen og Pære saalidt som Olietræe eller Viinstok,
Eller et Bed i din Have, som savner omhyggelig Pleie,
Dog et Ord jeg sige dig maa, naar du ei vil fortørnes,
Selv god Pleie du mangler, thi baade har Alderens Byrde

Taget dig med, og den Klædning du bær er smudsig og usel;
Ei dog for Ladhed det er, at din Herre saa slet dig forpleier.
Og der er Intet, som røber en Træl, hvad enten dit Aasyn
Eller din Vext man betragter, thi grandt du ligner en Konge;
Ja du ligner en Saadan, som efter sit Bad og sit Maaltid
Blødt i sin Seng kan hvile, — den Skjel tilkommer en Olding.
Dog velan! fortæl mig! men siig mig den skæreste Sandhed!
Hvem er den Herre du tjener? og hvis er Haven du passer?
Ogsaa du dette mig sige forsand, at jeg faaer det at vide,
Om jeg er virkelig her paa Ithaka, som det blev sagt mig
Hist af en Mand, som jeg mødte paa Vei, da hid jeg begav mig.
Dog vrangvillig han var, det lysted ham ei mig at give
Nøie Besked eller høre mit Ord, da jeg efter en Gjæstven
Spurgte fra forrige Tider, om end han er karsk og ilive,
Eller han alt er død og gangen til Hades's Bolig.
Derfor jeg spørger nu dig, men hør mig og agt paa min Tale!
Hist i mit fædrene Hjem jeg en Mand herbergede fordum,
Som til vort Land var kommen, og aldrig endnu jeg en Fremmed
Fik saa kjær af de Mange, der kom til vort Huus fra det Fjerne.
Fød han var, som han sagde, paa Ithakas Øe, og Laertes
Drotten Arkeisios' Søn han stoltelig nævnte som Fader.
Selv jeg førte ham hjem til min Gaard, og beværted ham gjæstmildt,
Ømt jeg ham gjorde tilgode med Alt hvad der fandtes i Huset,
Og efter Pligt og Skjel jeg Gjæsteforæringer gav ham.
Syv Talenter i Guld jeg ham gav, heel smukt forarbeidet,
Og af det pureste Sølv en Pokal, udsmykket med Løvværk;
Videre tolv Uldtæpper, og tolv smalfligede Kapper,
Tolv fortrinlige Kaaber og Kjortler i lignende Antal,
Endelig fire Slavinder, heel snilde til qvindelig Gjerning,
Fagre tilhobe, dem selv han kaared sig ud efter Tykke.
Ham gjensvared hans Fader med rullende Taarer paa Kinden:
Ja tilvisse du kom til det Land, hvorom du mig spørger,
Men det er lutter udædiske Mænd, som har Magten i Landet,
Og dine glimrende Gaver bortødsled du ganske for Intet.
Gid du saasandt ham paa Ithakas Øe havde truffet ilive,
Da havde huldt han dig gjæstet, og rig Foræring til Gjengjeld
Givet paa Reisen dig med, thi det Gode man nød maa man lønne.
Dog velan, fortæl mig! men siig mig den skæreste Sandhed!
Siig, hvor mangt et Aar er det nu vel siden du gjæsted
Hiin ynkværdige Ven, min Søn, ak! fordum han var det!
Hiin usalige Mand, som fjernt fra Venner og Hjemland
Vist i Havet af Fiske blev ædt, eller ogsaa paa Landjord
Glubende Dyr og Fugle fortæred ham; ei har hans Moder
Svøbt med Taarer hans Liig, eller jeg, hans Fader, begrædt ham,

Ei har hans glimrende Viv, den ærbare Penelopeia,
Grædt ved den Elskedes Baare, som Skik er i Land, ikke heller
Trykked hans Øine hun til, den Hæder, som times de Døde.
Ogsaa du dette mig sige forsand, at jeg faaer det at vide,
Hvem est du, af hvad Folk, fra hvad Land, og af hvilke Forældre?
Hvor har du lagt dit hurtige Skib, paa hvilket du seiled
Hid med dygtige Folk, eller havde du hyret en fremmed
Skude maaskee, som letted igjen, da man havde dig landsat?
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Dette jeg sige dig vil, og tale den skæreste Sandhed.
Jeg er fra Alybas' Stad, der har jeg en glimrende Bolig,
Søn jeg er af Apheidas, hvis Fader var Kong Polypemon,
Selv jeg Eperitos hedder, men vidt fra min Kaas mig en Guddom
Bort fra Sikania drev; saa her mod mit Ønske jeg landed,
Og jeg har lagt mit Skib til Land et Stykke fra Staden.
Snart er det fem Aar siden den Stund, da den stakkels Odysseus
Hist mig forlod, og bort sig begav fra min fædrene Hjemstavn;
Dog var der gunstige Fugle forsand, som hist ved hans Afsked
Viste sig for os, saa freidig i Hu Farvel jeg ham sagde;
Selv ogsaa freidig han reiste, vi haabede begge med Tiden
Atter at sees, og glimrende Skjenk hinanden forære.
Talt; den sorte Bedrøvelsens Skye omhylled den Gamle;
Jord saa sort som et Kul han greb med Hænderne begge,
Strøede den over sit graanede Haar, og sukkede heftig.
Dybt da rørtes Odysses i Sind, og gjennem sin Næse
Bittert af Harm han fnøs, da han saae sin elskede Fader.
Styrtende frem han sin Fader med Kys omfavned, og udbrød:
Her, min Fader! er jeg, den Mand, om hvem du mig spørger;
Hjem i det tyvende Aar til mit Fædreneland er jeg kommen.
Stands dine Taarer, min Fader! og stands din Hulken og Jamren,
Thi jeg vil sige dig Noget, og nu det gjælder at haste,
Beilernes samtlige Flok har jeg slaaet ihjel i Paladset,
Hevnet jeg har den Fortræd og piinlige Tort de mig voldte.
Derpaa Laertes ham svared igjen, og talte saalunde:
Est du saasandt Odysses min Søn, som er kommen tilbage,
Viis mig da et paalideligt Tegn, som kan give mig Vished!
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Først jeg bede dig vil at kaste dit Blik paa den Skramme,
Som paa Parnasos et glubende Svin mig slog med sin Huggert,
Dengang jeg fordum, opfordret af dig og min værdige Moder,
Did var reist til Autolykos hen, min elskede Morfaer,
Efter de Gaver, han loved mig vist, da han her os besøgte.
Ogsaa jeg nævne dig vil i den velopdyrkede Have
Alle de Træer, du fordum mig gav, da bønlig jeg bad dig,

Dengang som Pog jeg fulgte dig hid; under Træerne gik vi
Sammen i Haven, du viste mig dem, og ethvert du mig navngav;
Tretten med Pærer paa Green og ti med Abild du gav mig,
Fyrretyve med Figen; og her halvhundrede Ranker
Skulde med Tiden jeg faae; hver Stok bar fyldige Klaser,
Og dine Ranker er rigt med alskens Druer behængte,
Naar det er Aarsens Tid, da med Saft Kronion dem fylder.
Saa han taled, da rysted Laertes's Knæer og Hjerte,
Altsom han hørte de Tegn, som saa grandt Odysses ham angav.
Armene slynged han fast om sin Søn, men sikkert i Favnen
Holdt den Ædling Odysses sin mathendaanende Fader;
Men da han aanded paany, og igjen havde vundet sin Samling,
Hæved han atter sin Røst, tog Ordet, og talte saalunde:
Zeus Alfader! saa lever I end, Olympiske Guder!
Naar det er sandt, at Beilerne Løn har fanget for Udaad.
Dog i mit Sind befrygter jeg nu heel svart, at tilhobe
Ithakas Mænd skal storme herud, og at Bud de skal sende
Til Kephallenernes Byer paastand om hvad der er hændet.
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Vær kun rolig, lad dette dog ei bekymre dit Hjerte!
Nei! lad ind os gaae i dit Huus, som støder til Haven,
Der er Telemachos alt og Philoitios samt Eumaios;
Did jeg skikked dem nys, for strax at sørge for Davre.
Knap havde dette han sagt, før ind i Huset de traadte,
Og da de saa kom ind i den velindrettede Bolig,
Traf de Telemachos der og Philoitios samt Eumaios,
Just som de travlt skar Kjødet itu og blandede Vinen.
Strax den bolde Laertes blev badet og salvet med Olie
Under sit hjemlige Tag af den gamle Sikeliske Kone;
Dernæst en prunkende Kappe hun gav ham om, men Athene
Nærmed sig Folkenes Drot, og forherliged alle hans Lemmer;
Baade hans Vext meer rank, og hans Huld meer fyldigt hun gjorde.
Op af Karret han steg, og hans Søn blev ganske forbauset,
Da for sit Øie han saae, hvor grandt han ligned en Guddom,
Og med bevingede Ord han talede til ham, og sagde:
Elskede Fader! forvist er det en af de salige Guder,
Som har forskjønnet din Skabning, din Vext saavelsom dit Aasyn.
Derpaa den vise Laertes igjen ham svared, og sagde:
Gid dog, Zeus Alfader! Apollon og Pallas Athene!
Kjæk som tilforn, da som Drot for en Flok Kephalleniske Kæmper
Nerikos's prægtige Stad jeg betvang paa Kysten af Fastland,
Ja! gid ligesaa kjæk, og med Rustningens Plader om Skulder
Hist i vor prægtige Sal jeg igaar mod Beilernes Skare

Frem var traadt til Kamp, da havde jeg vist af de Voldsmænd
Dræbt en Deel, og du havde frydet dig dybt i dit Hjerte!
Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.
Men da saa hines Forretning var endt, og Davren var lavet,
Toge de Plads paa Stol eller Bænk jevnsides hinanden.
Derpaa til Maden de langed med Haand; hjem kom nu den gamle
Dolios med sine Sønner, af Arbeidet vare de trætte.
Selv var Moderen gangen fra Huus, og havde dem hjemkaldt.
Hiin Sikeliske Qvinde, som fostred dem op, og som trolig
Pleied den Gamle, da Alderen kom og svækked hans Kræfter.
Men da nu Helten Odysses de saae, og havde ham gjenkjendt,
Standsed i Stuen de brat af Forbauselse; strax dog Odysseus
Vendte sig til dem med venlige Ord, og talte saalunde:
Gamle! tag Plads ved vort Bord! og lader Forbauselsen fare!
Her i Stuen en Stund vi sad, og bied paa Eder,
Inden vi løftede Haand til Mad, hvorvel vi var sultne.
Talt; da styrtede Dolios frem med aabnede Arme,
Greb Odysses's Hænder om Led, og kyssed dem heftig,
Og med bevingede Ord han talede til ham, og sagde:
Elskede Drot! som af Guderne ført er kommen tilbage
Hjem til os, da vi vented det mindst og ønsked det langligst!
Held og Glæde dig times! alt Godt dig Guderne skjenke!
Dette du dog mig sige forsand, at jeg faaer det at vide:
Veed allerede din Viv, den forstandige Penelopeia,
At du er her igjen, eller skulle vi Bud hende skikke?
Ham gjensvared Odysses, den sindrige Konning, og sagde:
Gamle! hun veed det alt, og spare du kan dig din Umag.
Talt; og ned paa en skinnende Stol sig satte den Gamle.
Ogsaa sig Dolios' Sønner forsamled om Helten Odysseus,
Hilste ham kjærlig med Ord, og fast hans Hænder de krysted.
Derpaa ved Faderens Side paa Rad tilbords de sig satte.
Saaledes Davre de holdt i gamle Laertes's Stue.
Rygtet, det ilende Bud, havde snart den Tidende kundgjort
Rundtom i Byen, at Beilerne grumt af Dage var bragte.
Knap havde Folk det hørt, før rundt fra Staden de stimled
Baade med Jamren og Skrig omkring Odysses's Bolig.
Ud de Ligene bar, og Frænderne lod dem begrave;
Dem fra de fremmede Byer de bort med Fiskere sendte,
Hver især til sit Hjem, ombord paa hurtige Skibe.
Selv i Skarer til Torvet de gik med bedrøvede Hjerter;
Og da saa Folket var samlet, og stod i Stimmel paa Thinget,
Frem i Kredsen da treen Eupeithes, og taled iblandt dem;
Thi en ulidelig Sorg for hans Søn Antinoos laae ham

Tungt paa Hjertet, den Første, som faldt for Odysses's Piilskud;
Grædende beesk for sin Søn, sin Røst han hæved, og sagde:
Venner! en svar Fortræd denne Mand Achaierne voldte;
Først han tilskibs drog bort med en Mængde behjertede Svende,
Skibene satte han til, og mistede hele sit Mandskab;
Hjem saa kom han og vog Kephallenernes ædleste Sønner.
Op da! lader os ile, før bort til Pylos han undflyer,
Eller til Elis, det hellige Land, hvor Epeierne herske.
Efter ham flux! det ellers en Tort os bliver for evig,
Vorde det vil os en Skam, endog blandt kommende Slægter,
Tage vi ei over Morderne Hevn, som Sønner og Brødre
Slog os ihjel; jeg kunde da ei ved Livet mig glæde
Meer, langt hellere døde jeg strax, og vandred til Hades.
Derfor afsted paastand, før bort over Havet de rømme!
Grædende talte han saa, og Achaierne rørtes af Medynk.
Men i det samme den hellige Skjald og Medon til Thinget
Kom fra Odysses's Huus, hvor nys af Søvne de vaagned;
Frem i Kredsen da treen til stor Forundring for Alle,
Strax dog Medon, den vise Herold, tog Ordet, og sagde:
Hører mit Ord, Ithakesiske Mænd! Odysses tilvisse
Øvede ei hiin svare Bedrift uden Gudernes Minde;
Selv for mit Øie jeg saae en udødelig Gud, som bestandig
Stod Odysses ved Siden, omskabt livagtig til Mentor.
Snart den mægtige Gud sig stillede foran Odysses
Synlig, og vakte hans Mod, og snart han Beilerne tumled
Vildt i Salen omkring, saa de styrtede En efter Anden.
Saa han talte, da blegned af Skræk den hele Forsamling.
Ordet i Kredsen da tog den bedagede Helt Halitherses,
Søn af Mastor, den klogeste Mand i den hele Forsamling.
Venligen sindet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:
Hører nu ogsaa, hvad jeg, Ithakesiske Mænd! har at sige!
Selv har I dette forskyldt, mine Venner! ved Mangel paa Djervhed.
Aldrig I hørte hvad Mentor og jeg tilraaded bestandig,
Ei fra Galningefærd I holdt Eders Sønner tilbage,
Men deres dristige Væsen de drev saa frækt som dem lysted,
Godset i Huset de aad, og forhaaned en priselig Konnings
Viv, i den Troe, at aldrig han meer vilde komme tilbage.
Derfor min Villie skee! adlyder det Raad, som jeg giver!
Lader Forfølgelse fare, at ei i Fordærv vi os styrte!
Saa han taled, og strax sprang meer end Hælvten af Folket
Op med et gjaldende Raab, mens Resten blev siddende rolig;
Ei havde Hine tilmaade han talt, men Eupeithes's Forslag
Villig de lød, og i Hui og Hast de styrted til Vaaben.
Men da de saa havde sluttet om Krop de funklende Plader,

Stimled de sammen i Flok paa en Plads tæt udenfor Staden,
Og som en Daare sig stilled Eupeithes i Spidsen for Skaren,
Haabende vist at hevne sin Søn, dog aldrig han skulde
Levende komme tilbage; sin Død han der skulde hente.
Men til sin Fader Kronion nu talede Pallas Athene:
O vor Fader Kronion! du Drot over Drotter tilhobe!
Svar mig paa dette mit Ord! hvad Raad er nu skjult i dit Hjerte?
Vil fremdeles med Krig og frygtelig Kamp du dem plage,
Eller vil Fred og Forsoning du mellem de Feidende stifte?
Hende paastand Skysamleren Zeus gjensvared og sagde:
Elskede Barn! hvi spørger du dog, og fritter om dette?
Var det da ikke dig selv, som fatted tilforn den Beslutning,
At til sit Hjem Odysses igjen skulde komme som Hevner?
Gjør hvad dig lyster! dog sige jeg vil, hvad der vorder det Bedste.
Nu da Helten Odysses har Hevn over Beilerne vundet,
Nu skal der sluttes Forlig, og han være Konge som fordum;
Selv vil hos samtlige Mænd vi Mindet om Sønners og Brødres
Mord udslette, og leve de skal med hinanden i Venskab
Ligesom før, velsignede rigt med Fred og med Velstand.
Talt; og Athene han vakte, som alt var rede forinden;
Ned i stormende Fart hun svang sig fra høien Olympos.
Men da sig hine tilgavns med den liflige Kost havde mættet,
Først til Orde da tog den hærdede Konning Odysseus:
Een maa begive sig ud, for at see, om Fienden sig nærmer.
Talt; og strax paa hans Bud gik en af Dolios' Sønner;
Hen til Tærsklen han treen, da saae han dem komme tilhobe,
Og med bevingede Ord han talede flux til Odysseus:
Alt er Fienderne nær, lad strax os gribe til Vaaben!
Saa han taled, da foer de fra Plads, og rusted sig hurtig,
Helten Odysses selv fjerde og sex af Dolios' Sønner,
Ogsaa den gamle Laertes og Dolios væbned sig begge,
Høibedagede Gubber, dog Nøden dem tvang til at stride.
Men da de saa havde sluttet om Krop de funklende Plader,
Aabned de Døren, og vandrede ud, Odysses i Spidsen.
Frem i Kredsen da treen den lysblaaøiede Pallas,
Mentor livagtigen lig paa Mælet og Legemets Bygning.
Glad ved Synet da blev den hærdede Konning Odysseus,
Og til sin elskede Søn Telemachos hurtig han talte:
Nu da du selv, min Søn! gaaer med til den hidsige Kampfærd,
Hvor de behjertede Mænd kan vise sig, nu vil du vide,
Ei at beskæmme vor fædrene Slægt, som fra forrige Tider
Vidt paa Jorden omkring var i Rye for Mod og for Manddom.
Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:

Fader! med dette mit Mod skal jeg ikke din Slægt, som du nævner,
Gjøre tilskamme; ja det skal du see, saafremt det dig lyster.
Saa han taled, da glæded sig høit Laertes og udbrød:
O hvilken Dag for mig! hvilken Fryd! I naadige Guder!
Søn og Sønnesøn ivres om Manddom og Mod med hinanden!
Strax nu Pallas Athene sig nærmede Gubben og sagde:
O Arkeisios' Søn! som af Mændene her er mig kjærest!
Beed en Bøn til Zeus og hans lysblaaøiede Datter!
Sving saa paastand dit mægtige Spyd, og send det af Haanden!
Talende saa en synderlig Kraft Athene ham indgjød;
Strax til Gudinden han bad, hiint Barn af den høie Kronion,
Svang saa paastand sit mægtige Spyd, og af Haanden det sendte.
Drotten Eupeithes han traf i hans Hjelms kinddækkende Plade,
Slet kun bødede Hjelmen, og heelt foer Malmen igjennem,
Brat han faldt saa det droned, og Pladerne klirred om Manden.
Frem Odysses nu foer med sin Søn mod de forreste Kæmper,
Brugende flinkt tveoddede Spyd og mægtige Slagsværd;
Sihkert de havde tilhobe dem dræbt, og berøvet dem Hjemkomst,
Naar ikke Pallas Athene, den lysblaaøiede Jomfrue,
Lydt havde hævet sin Røst, og standset de kæmpende Skarer:
Hører nu op, Ithakesiske Mænd! med den grusomme Feide!
Lad ikke Blod udøses, men skilles paastand fra hverandre!
Saaledes taled Athene, den blege Forfærdelse greb dem,
Da de fornam hendes vældige Røst, og af Skræk de tilhobe
Slap deres Vaaben af Haand, og lod dem falde til Jorden;
Flux saa løb de til Byen, for muligen Livet at redde;
Men med et frygteligt Raab den hærdede Konning Odysseus
Styrtede frem som en Ørn, naar høit gjennem Luften den farer.
Dog i det samme Kronion udslynged sin flammende Lynild,
Ned foran Pallas Athene den slog, den Vældiges Datter;
Strax til Odysses da talte den lysblaaøiede Pallas:
Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odysses, du snilde!
Styr dit Mod, og stands den altødelæggende Kampfærd!
Vogt dig, at ei Fjernskueren Zeus skal vorde fortørnet!
Saa hun taled, og glad i Hu adlød han Gudinden.
Ogsaa blev snart et Forlig mellem Konning Odysses og Folket
Bragt istand af Athene, den lysblaaøiede Jomfrue,
Mentor hun ligned livagtig paa Mælet og Legemets Bygning.

INDHOLD.

Trettende Sang. Odysseus gaaer ombord, lægger sig i Skibet, seiler sovende til Ithaka og bæres iland. Phaiakernes Skib seiler hjem, men bliver af Poseidon forvandlet til Steen. Odysseus vaagner op, men gjenkjender ikke sin Hjemstavn. Athene aabenbarer sig for ham, hjelper ham at gjemme hans Gods og Kostbarheder i en Hule, raadslaaer med ham om Beilernes Drab, og omskaber ham til en gammel pjaltet Tigger.

Fjortende Sang. Odysseus begiver sig hen til Svinehyrden Eumaios, og finder venlig Modtagelse i hans Hytte. Hyrden sætter ingen Lid til hans Forsikkring om, at Odysseus er ilive og snart kan ventes hjem, men lytter opmærksom til et Æventyr, som Odysseus opdigter om sig selv. Efter Aftensmaaltidet frembryder en kold og stormfuld Nat. For at prøve Hyrdens Sindelag, om han vil give ham en Kappe at kaste over sig om Natten, fortæller han en skjemtsom Begivenhed, som engang tildrog sig i Troia.

Femtende Sang. Telemachos siger Farvel til Menelaos, af hvem han erholder kostbare Foræringer, kjører tilbage til Pylos, stiger strax ombord, tager Spaamanden Theoklymenos med paa Skibet, og seiler om Natten hjem ad en Omvei, for at undgaae Beilernes Efterstræbelser. Svinehyrden fortæller sit Levnetsløb til Odysseus. Telemachos lander ved Daggrye, lader sit Skib seile op til Staden, og vandrer selv hen til Eumaios.

Sextende Sang. Telemachos kommer til Svinehyrdens Bolig, og befaler ham at bringe Penelopeia Budskab om hans lykkelige Hjemkomst. I hans Fraværelse aabenbarer Odysseus sig for sin Søn, og aftaler med ham Beilernes Undergang. Imidlertid lande Telemachs Svende ved Staden til stor Ærgrelse for Beilerne, som beslutte hans Død. Eumaios kommer tilbage til sin Hytte.

Syttende Sang. Ved Daggrye gaaer Telemachos til Byen. Lidt bedre op paa Dagen begiver Odysseus som Tigger sig paa Vei, ledsaget af Eumaios, og møder Gedehyrden Melanthios, som mishandler ham. Han kommer til sin Kongsgaard, og hans gamle Hund Argos gjenkjender ham. Odysseus gaaer rundt til Beilerne og tigger. Antinoos kaster en Skammel efter ham. Penelopeia forlanger Odysseus i Tale. Eumaios vandrer hjem.

Attende sang. Odysseus brydes med Betleren Iros. Penelopeia viser sig for Beilerne, og erholder Foræringer af dem. Odysseus fornærmes af Husets Terner. Beilerne gaae til Roe.

Nittende Sang. Odysseus og hans Søn bære Vaabnene ud af Salen op i et Kammer. Samtale med Penelopeia. Ved Fodvaskningen bliver han kjendt af sin Amme Eurykleia paa et Ar paa Benet. Penelopeia beslutter at lade Beilernes Frierie afgjøre ved Bueskydning, og forføier sig til Hvile.

Tyvende Sang. Odysseus, som har tilbragt Natten i Forstuen, vaagner op v... Hustrues Jamren. Eurykleia rydder op i Salen til Gilde paa Nymaanet... hyrden Philoitios lægger sin Troskab for Dagen. Et Jertegn afværger Tele... Mord. Ved Gildet bliver der kastet en Kofod efter Odysseus. Beilerne ere fo... styrrede, og midt under den vilde Lystighed gribes de af Ahnelser om Døden. Spaamanden Theoklymenos bliver forhaanet og fjerner sig bort.

Een og tyvende Sang. Penelopeia gjør Anstalter til den afgjørende Bueskydning. Telemachos vil prøve sin Faders Bue, men Odysseus forbyder ham det. Beilerne forsøge En efter Anden at spænde Buen, men forgjæves; alle deres Kunster, for at gjøre den væg, nytte intet. Odysseus giver sig tilkjende for de to ærlige Hyrder, og befaler dem at laase Dørene. Odysseus faaer endelig Buen i Haand, og skyder en Piil gjennem Øiet paa den hele Række af opstillede Jern, der ere af Skikkelse som Bladet paa en Stridsøxe.

To og tyvende Sang Odysseus skyder Antinoos, og aabenbarer sig for Beilerne. Eurymachos beder om Skaansel, men Odysseus er ubøielig og vedbliver at skyde Beilerne ned, saalænge han har Pile. Telemachos henter Vaaben ned fra Kammeret, men glemmer at lukke Døren, hvorpaa Gedehyrden sniger sig derop, og skaffer Beilerne Vaaben, men snart bliver han bunden af de trofaste Hyrder. Kamp. Afgjørende Seier. Kun Skjalden Phemios og Herolden Medon blive skaante. Eurykleias Jubel over Seiren. Salen gjøres ryddelig, Ligene slæbes ud, og de troløse Terner blive hængte. Odysseus ryger med Svovl for at rense Huset

Tre og tyvende Sang. Eurykleia fortæller sin Frue hvad der har tildraget sig, men denne sætter ingen Lid til Odysses's virkelige Hjemkomst. Odysseus foranstalter Dands og Lystighed i Huset for at skjule Blodbadet for Folket paa Ithaka. Ved at meddele sin Hustrue en Hemmelighed, som ei er Andre bekjendt ond hende, hæver han al hendes Tvivl. Gjenkjendelse. Gjensidig Meddelelse af hinandens Skjebne. Om Morgenen befaler Odysseus sin Hustrue at lukke sig inde, og vandrer derpaa med sin Søn og Hyrderne ud paa Landet til den gamle Laertes.

Fire og tyvende Sang. Beilernes Sjele træffe i Underverden Achilles og Agamemnon i Samtale med hinanden. Agamemnon priser Odysseus lykkelig ved at høre fortælle om hans Hjemkomst og blodige Hevn. Odysseus aabenbarer sig med Lempe for sin Fader, og gjenkjendes af Dolios og hans Sønner. Antinoos's Fader Eupeithes vækker et Oprør, som snart dæmpes ved Athenes Hjelp.